

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

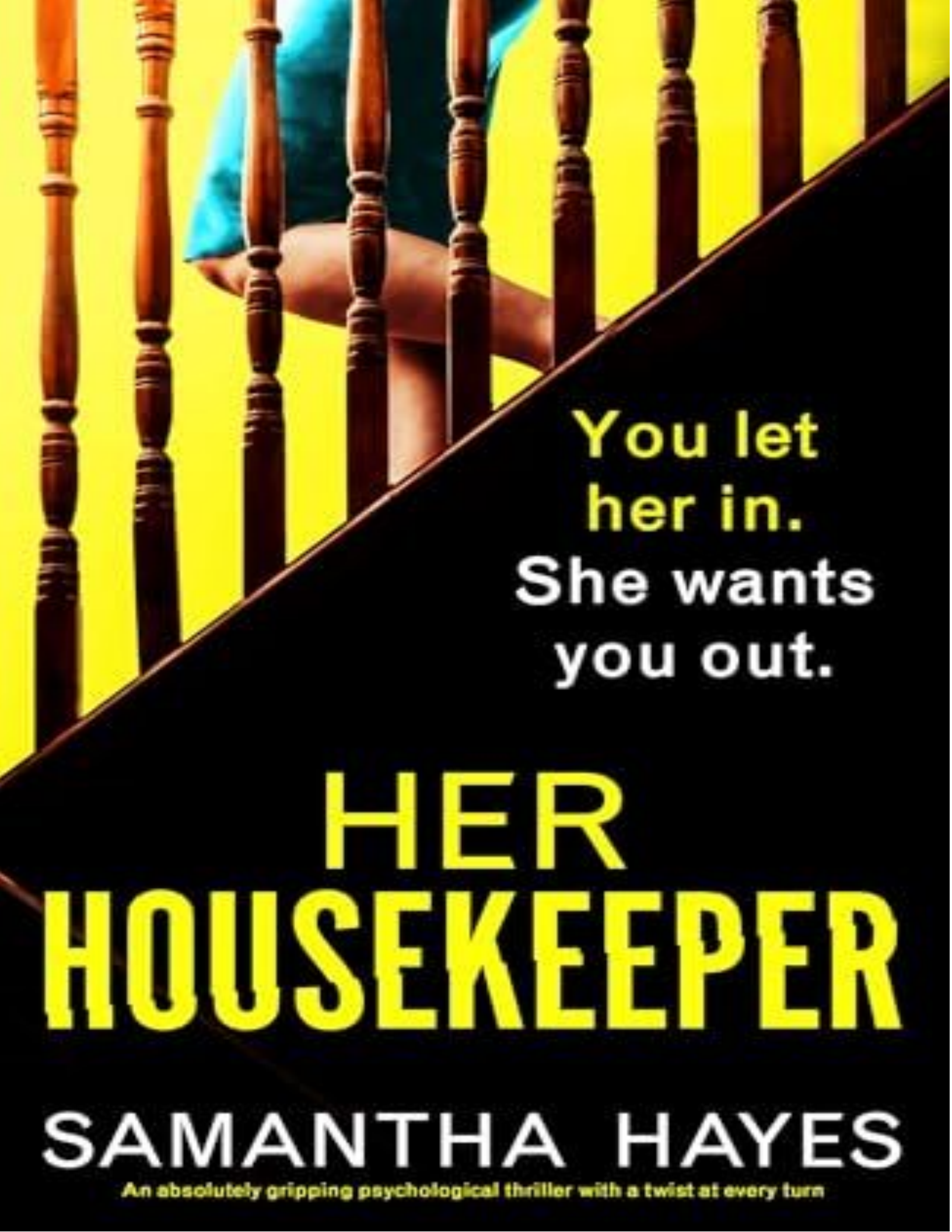
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A person wearing a blue shirt is seen from the waist up, climbing a wooden staircase. The person's hand is gripping a wooden balustrade. The background is a solid, bright yellow. The staircase and balustrade are made of dark wood.

**You let
her in.
She wants
you out.**

HER HOUSEKEEPER

SAMANTHA HAYES

An absolutely gripping psychological thriller with a twist at every turn

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN KAHYASI

HER DÖNEMECİNDE BİR TERS KÖŞE OLAN,
KESİNLİKLE SÜRÜKLEYİCİ BİR PSİKOLOJİK
GERİLİM

SAMANTHA HAYES

bookouture

OceanofPDF.com

BOOKS BY SAMANTHA HAYES

[Hizmetçisi Gelinin](#)

[Annesi](#)

[Miras Nişan Eski](#)

[Koca Tuzak Ped](#)

[Karısı](#)

[Bekar Anne](#)

[Mutlu Çift Randevu](#)

[Gecesi](#)

[Yalancının](#)

[Karısı Bana Bir](#)

[Sır Söyle](#)

[Yeniden](#)

[Birleşme](#)

Sesli olarak mevcuttur

Gelinin Annesi ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Miras ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Nişan*

([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Eski Koca*

([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Tuzağa*

Düşmüş Eş ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Bekar Anne ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Mutlu Çift ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Date Night ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Yalancının Karısı ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de

mevcuttur) *Bana Bir Sır Ver* ([Birleşik Krallık](#) ve

[ABD](#)'de mevcuttur) *Yeniden Birleşme* ([Birleşik Krallık](#)

ve [ABD](#)'de mevcuttur)

[OceanofPDF.com](#)

CONTENTS

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57 Sonsöz](#)

[Randevu Gecesi](#)
[Önsözü](#)
[Samantha'dan Daha](#)
[Fazlasını Duyun Samantha](#)
[Hayes'in Kitapları](#)
[Samantha'dan Bir Mektup](#)
[Gelinin Annesi](#)
[Miras Nişan Eski](#)
[Koca](#) -
[Tuzak ped Eş Bekar](#)
[Anne](#)
[Mutlu Çift](#)
[Yalancının Karısı](#)
[Bana Bir Sır Söyle](#)
[Yeniden Birleşme](#)
[Teşekkür Genç Okurları](#)
[Destekleyen Yayın Ekibi](#)

OceanofPDF.com

*Ben, Polly ve Lucy için,
her zaman sevgiyle xxx*

OceanofPDF.com

PROLOGUE

SARA

Çok komik. Kendimi ölürken izleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Özellikle de on beş yaşında.

Öyle bir an gelir ki, bunun gerçekleşeceğini, geri dönüşü olmadığını, sonun kelimenin tam anlamıyla yaklaştığını sorgusuz sualsiz bilirsiniz. Yukarıdan aşağıya bakarken son nefesinizi verdiğinizde tanık olmak bir tür uyuşturucu gibi. Böylesine ölümcül bir durumda bile, duyularım beni nazıkçe, sevgiyle okşayan bir veda gibi bırakıyordu. Beni tüm kötülüklere karşı uyuşturuyordu. Ve vazgeçmeyi, acıyı sona erdirmeyi, kendimi mücadele etmekten kurtarmayı oldukça özgürleştirici buldum. Gerçi pek mücadele edemiyordum. O benden çok daha büyüktü.

Her şey bir elin üst koluma dolanmasıyla başlamıştı. Beni tutuş şeklinden bir sorun olduğunu sezmiştim. Her zamankinden daha sert.

"Hayır, yapamazsın," diye kulağıma hırlayan ses içime korku saldı. Beni kendine çekti.

Yürümeye devam et, yürümeye devam et, demiştim kendime. Ne de olsa istediği ben değildim. Onu aramaya çıkmıştım, onu güvenli bir yere götürmek istiyordum ama bunun pek şansı yoktu çünkü geldiğimiz yer hiç de güvenli değildi. Bu onun ilk kaçıışı değildi.

Aradığım sırada ona rastlamış olmam tamamen kötü şanstı. "Eğer *ona* sahip olamayacaksam, senin yapman gerekecek," dedi beni zorlarken. onun yanında tökezledi. "Ceza.

Hızlı yürümüyordu -bunu yapabilecek kapasitede değildi- ama güçlüydü. Üzerimdeki hâkimiyetinden kaçmamın imkânı yoktu. Elleri büyük ve ısrarcıydı ve yakında her yerimde olacaklarını biliyordum. Yürümeye devam ederken, teslim olmuşum. Bu ilk kez başıma gelmiyordu.

İlk başta beni evine götürdüğünü sandım. Orayı sevmemiştim. Küflü ve eski kokuyordu, çok büyük ve karanlıktı. Ama ne yazık ki çok iyi bildiğim bir yerde, yakın bir yerde bulduk kendimizi. Fermuarını açıp bana bir şeyler yaptırırken kız kardeşimi düşündüm, arkadaşlarımı düşündüm, erkek arkadaşımı düşündüm. Bedenim bunları yapmak zorundayken, zihnim başka bir yerdeydi - sahip olmadığım bir hayatı yaşıyordu. Asla sahip *olamayacağım* bir hayatı. Soğuktan titriyordum.

Bittiğinde beni yakaladı ve çalılıklara doğru sürükledi. Bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum. Genelde beni bırakıp gider ya da kapısının önüne koyar, bir sokak kedisi gibi gecenin içine iterdi.

Sonra ceza geldi. Çılgılık atıyordum. Çırpınıyordum. Hayatım için yalvarıyordum. Bu sefer, yukarıdan aşağıya bakıp kendimi aşağıda çaresiz gördüğümde, sonumun geldiğini biliyordum. Sonsuza kadar sürecek gibiydi.

Ama sonra durdu. Bedenime geri dönmüştüm.

Orada başka biri mi vardı?

Gerçek şu ki, o zamana kadar hayatta mıyım yoksa ölü müyüm bilmiyordum.

OceanofPDF.com

ONE GINA

Zil üçüncü kez çaldığında ön kapıya koşuyorum - eski moda zil sesi büyük Gürcü konağının tüm zemin katında yankılanıyor. Hastings'te deniz kıyısında, geçici de olsa içinde yaşadığımıza hâlâ inanmadığım ev.

Buraya taşınmak zorunda kalmamızın ardındaki neden olmasa, hayatın şu anda oldukça iyi hissettirdiğini söyleyebilirim. Kocam ve iki çocuğumla birlikte Güney Sahili'nde bir evde bedavaya yaşamamanın sevilmeyecek nesi var?

Kapıyı açtığımda, benden birkaç yaş genç bir kadın - belki de otuzlu yaşların ortalarında - aşağıdaki basamakta duruyor ve bana bakarken mükemmel beyaz bir gülümseme yayıyor.

"Merhaba... *merhaba*..." diye mırıldanıyor, gülümsemesi daha da genişliyor.

Bir an şaşkınlıkla ve neyi unuttuğumu merak ederek ona bakıyorum.

"Merhaba," diyorum, gözlerim onu bir aşağı bir yukarı tararken kendimi biraz eksik hissediyorum. Üç yaşındaki oğlum Tommy'yi kalçamdan yukarı kaldırırken tişörtümdeki hasta bebeği görüyorum. Taranmamış saçlarımdan bir avuç çekerek irkilmeme ve başımı yana doğru sallamama neden oluyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Mary," diyor kadın tatlı tatlı, sanki kim olduğunu tam olarak bilmem gerekiyormuş gibi bana bakarak. Üzerinde kısa kollu, kolalı beyaz yakalı, diz üstü, soluk mavi bir tunik elbise var. Benden biraz daha kısa ama ayağında düz siyah bale ayakkabıları ile bir adım aşağıda duruyor. Sarı saçları tepesinde sıkı bir topuzla düzgünce bağlanmış.

Başı ve soluk teni kusursuz ve makyajsız. *Kill Bill* ve *Maid in Manhattan*'ın bir bebeği olsaydı, başrolde o oynardı diye düşünmeden edemiyorum.

Ama onun gözleri - geniş ve delici, kobalt mavisinin ardında gizlenen derin ve anlaşılmaz bir şeyle - mutfakta yeni doğan bebeğimin ağlaması yeniden başlarken bile beni içine çekiyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Mary? Eski lacivert eşofmanımın paçaları çıplak ayak parmaklarımın etrafında yıpranmış halde bir ayağımdan diğerine geçerek soruyorum.

"Annie sana söylemedi mi?" diyor ve ince parmaklarını Tommy'ye uzatıyor; Mary avucunu gıdıklayınca Tommy anında homurdanmayı bırakıp gülmeye başlıyor. "Benim hakkımda mı?

Başımı belli belirsiz sallıyorum, bebek bulanıklığındaki beynim karanlık derinliklerinde bu kadının neden yeni evimize varmamızın üzerinden yirmi dört saat geçmeden kapının eşiğinde dikildiğini açıklayabilecek bir şeyler bulmaya çalışıyor. Aslında tam olarak yeni evimiz değil ama Annie seyahatleyken -kendini bulurken ya da WhatsApp mesajında söylediği gibi 'dinlenirken'- evimiz yenilenirken önümüzdeki birkaç ay boyunca bizim evimiz olacak. Daha doğrusu yeniden inşa ediliyor. Yangın yapının büyük bir kısmını ve içindeki her şeyi yok etti.

"Hayır, hayır, senin hakkında hiçbir şey söylemedi.

Ki bu doğru. Aslında Annie buraya taşınma fikrini ilk mesaj attığında bana çok az şey söyledi. Hatta ön kapının anahtarları için kilit kutusunun kodunu göndermesini hatırlatmak zorunda kaldım.

Düşüncesiz, umursamaz, unutkan ve vahşi her zaman Annie'nin göbek adları olmuştur. Okuldayken hepimiz ona soyadı Stone'un *gerçekte* olduğu şeyin tam tersi olduğu konusunda takılırdık - zihni her zaman ıslık ıslık, beyni sürekli yaratıyor, vücudu enerjiyle titreşiyor. Arkadaşlık grubumuza bu yüzden meslek adı olarak Wilde soyadını seçtiğini söylemişti - o zamanlar ona taktığımız lakap. *Sen vahşi birisin, Annie*.

Mary gülüyor ve başını geriye doğru eğerek sinirli boynunu ortaya çıkarıyor. "Tipik Annie," diyor, benim seviyeme doğru bir adım atarak. Yüzlerimiz birbirine yakın ve o konuşurken nefesinin sıcaklığını yanağımda hissediyorum. "Kendi cenazesine bile gelmeyi unutacak," diye ekliyor gülerek.

Garip bir kelime seçimi, diye düşünmeden edemiyorum ama kaba görünmek istemediğim için ona gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Kendi anahtarlarım var ama sizi korkutmak istemedim. İçeri girmemin sakıncası var mı? İşimi yapabilmem için bu biraz gerekli. Bir başka mükemmel gülümseme.

"İş mi?

Mary nasıl olduysa yanımdan süzülerek geçiyor ve mutfak kapısına ulaşana kadar uzun, karo döşeli koridorda süzülüyor. Dönüyor, Annie'nin evin arka tarafına yaptırdığı devasa mutfak-yemek-yaşam tarzı-evin geri kalanına ihtiyaç duymayan ek binanın geniş camından içeri süzülen ışıktaki ince bedeni silüet halinde beliriyor. Sadece birkaç ay önce ilkbaharda tamamlanmıştı ve hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

"Her zamanki rutinimi takip edeyim mi? Meryem sorar, etrafındaki ışıktan örtü onu melek gibi gösterir.

"Hadi, in aşağı Tommy," diyorum iç çekerek, kıvranan oğlumu yere indirirken. "Gracie'nin etrafında dikkatli ol! Oğlum kükreyen sesler çıkararak ve oyuncak arabasını havaya kaldırarak mutfaka doğru giderken arkasından sesleniyorum.

Mary gülüyor. "Canlı bir tel gibi görünüyor.

"Bak ne diyeceğim, Annie bizim burada kalmamıza izin veren cesur bir kadın. Ön kapıyı kapatıp Mary'nin kahkahasına eşlik ederek koridorda ona katılmaya gidiyorum. 'Ve bak, bu kadar belirsiz konuştuğum için özür dilerim. Annie bana geleceğinizi söylemiş olabilir ama bilirsiniz...' Başımın yan tarafına vuruyorum, 'Muhtemelen unuttum. Sonra yanımdan geçip bahçeye açılan çift kanatlı cam kapıya yöneliyorum ve bebek arabasında kıpırdanan Gracie'yi kontrol ediyorum. "Merhaba uykucu," diye mırıldanıyorum tekrar arkamı dönmeden önce. "Oh...!

Mary tam arkamda, bebeğime bakıyor.

"Ne kadar tatlı," diyor gözlerini ondan ayırmadan. "Kaç yaşında?" "Yarın yedi haftalık olacak," diyorum, eğilip kemerini çözerek. taşıyıcı. Yarım saat önce kocam Matt'i istasyona bıraktıktan sonra geri döndüğümde uyuyordu, böylece arabayı gün boyunca tutabildim ve kahvaltıdan sonra biraz toparlanıp eşyalarımı yerleştirirken öyle kalmasını umuyordum. Dün geldiğimizde her şey çok karışık ve neredeyse hiçbir şey yapmaya fırsatım olmadı.

"Ne kadar da küçük bir yavru," diyor Mary, ben daha mızızlanan bebeğimi taşıyıcısından almadan kollarını uzatarak. "Alabilir miyim?

Bir an için ona baktım. "Elbette," diyorum ve onu elime alıyorum. Tommy bebekken, bir yabancıнын onu kucağına almasına izin vermemek için bir sürü neden bulabilirdim - ilk kez anne olduğum için çok korumacıydım. Ama ben

Gracie ile çok daha rahatım ve sonuç olarak bebeğim de çok daha rahat görünüyor.

"Ne kadar güzel bir kızsın sen öyle, değil mi? Mary onu benden ustalıklı alıyor ve bebeklere yabancı olmadığını gösteren bir beceriyle başını destekliyor. "Büyüdüğünde tam bir kalp kırıcı olacaksın, değil mi anne?" Gözlerinde bir ışıltıyla bana bakıyor.

"Kesinlikle," diyorum gülerken, Tommy oyuncak arabasının tekerleklerini Annie'nin tertemiz beyaz duvarları boyunca sürüklerken yüzüm buruşuyor. "Tommy, hayır, kes şunu! Ona sesleniyorum. "Halının üzerinde oyna, işte iyi bir çocuk.

Oğlum kaşlarını çatıyor ve kendini büyük, modern şöminenin yanındaki kalın krem rengi halının üzerine atıyor.

"Anlatsana Mary... pardon. İşinden mi bahsettin?" Gracie'yi kollarında sallayışını izliyorum, başı sağ dirseğinin kıvrımına gömülmüş, diğer eli sırtını hafifçe destekliyor. Yavaşça aşağı yukarı sallanıyor, hafifçe sallanıyor. Gracie memnun bir şekilde guruldama sesleri çıkarıyor, tanımadığı kadın yüzüne bakarken gül goncası dudaklarından baloncuklar üflüyor.

"Bir yıldan biraz fazla bir süredir Annie için çalışıyorum," diye açıklıyor ve Gracie'ye yönelik bir ses tonuyla ekliyor. "Ve şimdi ben de sizin hizmetinizdeyim!

"Hizmetimde mi? İçimde bir şey sertleşiyor. Etrafımda birilerinin olmasına alışık değilim.

"Ben onun hizmetçisiyim, tabii ki," diyor Mary, bebeğimin tüylü başına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilirken gözlerini benden ayırmıyor.

OceanofPDF.com

TWO

GINA

"Temizlikçi mi?" diyor Matt daha sonra, başını inanmaz bir şekilde sallayarak. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Hayır. Üniforma. Tüylü tozluk. Pırıl pırıl bir gülümseme. Her şey.'

Peroni şişesinden bir yudum almadan önce ön dişlerinin arasından bir ısıklık çıkıyor. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Ben de öyle," diyorum bir s ü r e dinleyerek. "O biraz... *yoğundu*," diyorum, Mary'yi kötü görünmeden tanımlamanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum.

Devasa, cam kenarlı eklentinin diğer ucundaki beyaz mermer mutfak adasından bebek telsizini almak için kalkıyorum ve onu ateşin yanındaki L şeklindeki kanepede dinlendiğimiz yere geri getiriyorum - Tommy onu yok etmeden önce birkaç örtü ile örtmek zorunda kalacağım *beyaz* kanepeler. Ve burada barakadan kütük getirmek ya da kül tablasını süpürmek yok - oh, hayır. Uzaktan kumandanın tek bir hareketiyle, alevlerin dev sahte çakıl taşlarını yaladığı ultra modern bir gömme ateş canlanıyor.

"Gracie ve Tommy'nin yukarıda bu kadar uzakta olması biraz garip hissettiriyor. Kulağımı monitöre dayayıp dinledim. "Umarım işe yarıyordur. Ev çok büyük, duvarlar gerçekten kalın olmalı.

"Aşkım, sakın ol. Dün gece test ettik ve gayet iyi çalıştı. Bana papatya çayımı uzattı. 'Al, sana bunu yaptım. Birkaç gün telaşlı geçti.

Homurdanıyorum. "Yoğun birkaç *hafta*, daha çok.

Bu doğru. Korkunçtu ve açıkçası, özellikle de bakmamız gereken yeni bir bebeğimiz varken bunu nasıl atlattığımızı bilmiyorum. Üç hafta önce yandığı gece evimizde olmadığımız için şanslı yıldızlarıma şükretmediğim bir gün bile geçmedi. Bir keresinde, yakın arkadaşlarımız Laura ve Patrick'in evinde içkiyi biraz fazla kaçırıp geceyi onların evinde geçirmemiz - çocuklar, seyahat karyolası, pompalanmış anne sütü ve hepsi - ertesi günkü akşamdan kalmalığa fazlasıyla değdi. Hayatımızı kurtardı.

"Şimdi nereye gidiyorsun? Yerleşmeden tekrar ayağa fırladığımda Matt soruyor.

"Pencere panjurlarının nasıl kapandığını bulmaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum. "Bu camın arkasında oturup dışarıdaki her neyse onu gördüğüm için kendimi savunmasız hissediyorum. Ya da *her kimse*, diye düşünmeden edemiyorum, zifiri karanlık geceye bakarken, içimi bir ürperti sarıyor. Ama tek gördüğüm kendim ve bana doğru yansıyan oda ile ötesindeki gökyüzü.

'Çiseleyen bir sonbahar gecesinde kim dışarıda *bize* bakıyor olabilir ki? Bahçenin arkasında terk edilmiş bir arazi var. Kimse giremez. Kanepe patateslerine göre pek ilginç sayılmayız. Matt yanındaki koltuğa vurdu.

Kıdemli soruşturma memurunun kundaklama ihtimalinden ilk bahsettiğinde söylediklerini, bize karşı kin besleyen biri olup olmadığını, komşularla herhangi bir tartışma yaşayıp yaşamadığımızı ya da iş yerinde herhangi bir anlaşmazlık yaşayıp yaşamadığımızı - ve bölgede gizlenen, belki de hareketlerimizi izleyen birini fark edip etmediğimizi nazik bir şekilde soruşunu hatırlayarak duraksıyorum. O zamana kadar, bırakın evimizi yıkmayı, kimsenin bizi gözetlemek isteyeceğini bile düşünmezdim. Bu düşünce imkansız görünüyordu.

"Alexa, pencere panjurlarını kapat! Çaresizlik içinde sesleniyorum.

"*Üzgünüm, pencere panjuru adında bir cihaz bulamadım...*" diye cevap veriyor sakar bir ses.

Başka bir uzaktan kumanda ararken gözlerim odayı tarıyor ama daha önce keşfetmediğimiz bir şey göremiyorum. Ve sonra, öğleden sonra olduğu gibi, tavan ışıkları titremeye başlıyor. Matt'e, "Ben de az önce bunu kastetmiştim," diyorum, başımı kaldırıp donakalıyorum, tekrar olmasını bekliyorum. "İşte... böyle," diye ekliyorum, birkaç saniye daha yanıp söndükten sonra.

Matt spot ışıklarına bakıp omuz silkti. "Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Yine de kendini gergin hissediyorsun. Bunu anlıyorum.

Bir süre hiçbir şey söylemiyorum, tekrar olup olmayacağını görmek için bekliyorum, ama olmuyor. Evimizin başına gelenlerden sonra, elektriği tehlikeli olan bir yerde kalma düşüncesine dayanamıyorum.

'Bak canım, bu ışıklar neredeyse yepyeni. Ve bir elektrikçi tarafından takıldılar," diye devam ediyor Matt, endişemi görünce. "Annie'ye mesaj atıp panjurları sorabilirsin," diye önerdi, yanındaki kanepeyi tekrar okşayarak. "Sonra gel ve rahatla.

'Ama Annie *kendini bulmakla* meşgul. Tatildayken rahatsız edilmek istemediğini açıkça belirtti,' diyorum aptal bir sesle, Annie'nin Kenya-Tayland-Japonya macerasını anlatırken bize verdiği mesajı taklit ederek. "Gerçi onu tanıyorsam, muhtemelen önümüzdeki hafta işe dönmek için can atıyor olacak.

'Eğer size panjurları nasıl kapatacağınızı söyleyecek bir an bile bulamıyorsa, kendini bulma şansı yok demektir, değil mi?

"Haklısın," diyorum ve telefonuma uzanıp hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Birkaç dakika sonra, izleyecek bir şeyler bulmak için Netflix'te gezinirken Annie cevap veriyor.

Ana ışık panelindeki kör kontrol anahtarı xxx

Bir saniye sonra ekranımda büyüleyici bir gün batımıyla birlikte çalılık bir arazide bir zebra fotoğrafı beliriyor. "Safariye çıkmıŒ gibi görünüyor," diyorum, Matt'e bir bakıŒ attıktan sonra düğmeyi bulmaya gidiyorum. "Sihir! Panjurlar çift camlı cam ünitelerin içinde alçalırken, "Sihir!" diyorum. "Sonunda mahremiyet.

Matt'in yanına uzanıyorum, kolunu bana doladığında yumuşak kuş tüyü minderlere gömölüyorum, ama yine de yerleşip rahat etmekte zorlanıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, kumandadaki duraklatma tuşuna basarak. "Kendinde değilsin.

"Özür dilerim," diyorum iç çekerek. 'Sadece biraz *sarsılmış* hissediyorum. Bilirsiniz, içimde bir huzursuzluk var.

Matt yüzünü bana dönüyor, bana bakarken gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor. "Şaşırtıcı değil," dedi, beni sıkıp alnımdan öperek. "Yedi hafta önce bir bebeğin oldu ve o bir aylıkken evimiz yandı. Bu kadar yeter. *Ve burada olduğum için* yemin ederim mırıldanıyor.

"Biliyorum, haklısın. Başımı omzuna yaslıyorum, üst katta uyuyan iki değerli yavrumuzu düşünüyorum ve güvende oldukları için Tanrı'ya milyonuncu kez şükrediyorum. 'Ama beni garip hissettiren bu değil. Az önceki kadın...'

Bu sabah Gracie'yi kucağına alan Mary'ye 'Ben Gina, bu arada' dedim. Onu geri vermesi için sabırsızlanıyordum. Sokaktan gelen bir yabancıнын evimize girmesine izin vermiştim ve birkaç dakika içinde bebeğimi ona teslim etmiştim.

'Evet, Gina. Biliyorum,' dedi Mary gülümseyerek ve bir o yana bir bu yana sallanırken o mavi gözleriyle bana baktı. Gracie büyülenmiş gibiydi, ona bakıyor ve mırıldanıyordu. 'Annie bana senin hakkında her şeyi anlattı. Yaşadıkların için çok üzgünüm. Kulağa korkunç geliyor.

'Teşekkür ederim, öyleydi,' diye cevap verdim. 'Kiralık bir ev ararken o otel odasında bir gece daha geçirmek zorunda kalsaydık çıldırırdık sanırım. Annie'nin cömertliği için Tanrı'ya şükürler olsun.

İlk başta olaya iyi tarafından bakmaya çalıştık - hepimiz güvende ve zarar görmemiş olduğumuz için rahatlamıştık ve en azından gecenin bir yarısı iki korkmuş çocukla yanan bir evden kaçma travmasını yaşamamıştık. Yangından bu yana birkaç kez bu kabusu uyandım, olayları işlerken beynim en kötü senaryoyu oynadı.

Neyse ki konut sigortası, kiralık bir mülk bulunana kadar oteldeki konaklamamızı karşıladı, ancak herhangi bir yer bulmak zordu. Telefonlarımız, dizüstü bilgisayarlarımız ve diğer temel ihtiyaçlarımız hızlı bir şekilde değiştirilirken, tam değerlendirme ve ödeme çok daha uzun sürecekti ve o sırada büyük ölçüde soruşturmanın bulgularına bağlıydı. Yine de kaybettiğimiz manevi eşyaların yerini hiçbir para tutamaz.

Yangın araştırma ekibinin şefi, sonraki günlerde evimizin kabuğuna girmemize izin vermedi - Crawley'in kenarında 1950'lerden kalma üç yatak odalı müstakil bir ev - çok güvensiz olduğunu düşünüyordu. Müfettişler ve polis yangının nedenini tespit etmek için çalışmalarını tamamladıktan sonra, kurtarabildikleri kadar eşyamızı kurtardılar - ancak çoğu şey ya su tarafından tahrip edilmişti ya da alevler onları tüketmediyse, dumandan tamamen mahvolmuş ve katranlı siyah bir filmle kaplanmıştı.

"Mükemmel bir zamanlamaydı, değil mi? Mary bebeğimi kucağına almış, sallıyor ve ona miyavlıyordu. "Annie'nin gitmesi ve sana kalman için evini teklif etmesi de cabası.

"Öyleydi," diye cevap verdim, o anda Mary'nin yüz ifadesinin nasıl tatlı ve nazik bir ifadeden boş ve bakakalmış bir ifadeye dönüştüğünü hatırlayarak. Gracie'yi geri almak için kollarımı uzattım. Sallanma durmuştu ve hala bebeğimi tuttuğunu unutup unutmadığını merak ettim, Gracie'nin kollarından çıkıp yere yuvarlanabileceğinden endişelendim. Ama Mary onu bırakmadı.

"Çok tuhaftı," diyorum Matt'e şimdi. "Gracie'yi almaya gittiğimde, yemin ederim birkaç dakika boyunca kelimenin tam anlamıyla bir halat çekme savaşı yaşadık.

'Muhtemelen aşırı dikkatli davranıyordu. Ben olsam endişelenmezdim, tatlım. O Annie'nin temizlikçisi. Hayatının bir santimine kadar incelenmiş olacak.'

Bir kahkaha attım. "Haklısın. Yine de onunla tanıştığınızda, Tanrı aşkına ona temizlikçi demeyin. Bana onun *hizmetçisi* olduğunu açıkça belirtti. Gülüyorum ve Matt'in açtığı çantadan birkaç Malteser alıyorum.

"Aynı fark," diye yanıtlıyor, kumandayı tekrar televizyona doğru tutarak. "Ne sıklıkla geliyor?"

"Mesele de bu," diyorum dudağımı ısırarak. "Çoğu gün, duyduğum kadarıyla. Yine de dönüşümlü olarak ayda birkaç gün izin yaptığını söyledi.

Matt dönüp bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. "Sanırım Annie büyük servetini bir şeylere harcamak zorunda. Sesinde biraz burukluk var ve onu biraz kıskanıp kıskanmadığını ilk kez merak etmiyorum.

"Hey, kaba olma," diyorum onu şakacı bir şekilde dürterek. 'Annie varlıklı olabilir ama bir sürü hayır kurumunu destekliyor. *Ve* birilerine iş veriyor. *Başımızı sokacak bir evimiz olduğundan bahsetmiyorum* bile, diye düşünüyorum ama Matt'in bize bakmadığını ima etmek istemediğim için sessiz kalmaya karar veriyorum.

Gururlu bir adamdır ve ilk başta Annie'nin nazik teklifini kabul etmek istememiştir. Yangın için kendini yeterince suçluyor zaten. Çocuklarımız olduğundan beri para biraz sıkıştı ama ikisi de okula gidene kadar çalışmamaya karar verdik - zaten bahçe merkezinde çok fazla kazanmadığım için çocuk bakım masraflarını düşününce mantıklı gelmedi. Matt'in inşaat eksperi olarak yeterince iyi bir işi var ve her ay idare ediyoruz, *ancak* elimizde fazla bir şey kalmıyor.

"Şaka yapıyordum canım. Deniz kenarındaki geniş evinde neredeyse hiç bulunmayan bekar bir kadın, kendisine bakması için tam zamanlı bir hizmetçi tutma ihtiyacı hissediyorsa, ben kim oluyorum da karşı çıkıyorum? Özellikle de bunun meyvelerini toplayacaksak. Duraksıyor, söylediklerine inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Her neyse, bu Mary denen adam bugün tam olarak ne temizledi? Matt güzelce döşenmiş mekâna göz gezdirir.

"Mesele de bu," diye itiraf ettim, "bugün izinli olabileceğini söyledim ve onu eve gönderdim.

Matt kaşlarını çatı. "Eminim *bir şeyler* yapmış olabilir.

'Geldiğimizde tüm ev tertemizdi ve biz sadece bir gündür buradayız. İnanın bana, evi dağıtmamız uzun sürmez,' diyorum. 'Sadece yerleşmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Tommy ile biraz zaman geçirdim. İyi görünüyor olabilir ama yangından beri davranışları biraz... *farklı*. Anlıyor musun?

Matt başını sallayarak, "Anlaşıldı," dedi. "Doğru olanı yaptın. Peki Mary Poppins ne zaman dönüyor?

"Sabah ilk iş," diyorum, ama keşke olmasaydı diye düşünmeden de edemiyorum. Matt işte olacak, bu yüzden onu etkilemeyecek ama çocuklarımla ilgilenirken etrafımda insanların olmasına alışık değilim. Özellikle de tanımadığım insanların.

Ama beni en çok rahatsız eden şey, Mary'ye yerleşmek için zamana ihtiyacımız olduğunu ve bugün izin alması gerektiğini açıkladıktan sonra olanlardı.

Mutlu görünmüyordu, gitmeden önce başıyla bana kısa bir selam verdi.

O gittikten bir saat sonra, bebek arabasında uyuyan Gracie'yi kontrol ederken ön pencereden dışarı baktım. Mary'nin yolun karşısındaki çimenlik alanda durduğunu gördüğüme yemin edebilirim. Yarı yarıya bir ağacın arkasına saklanmış, eve doğru bakıyordu. Ancak pencereden yüzümü gördüğünde başını eğdi, döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

OceanofPDF.com

THREE

GINA

Ertesi sabah telefonumu kulağıma dayamış, Gracie'yi kolumun arasına almış rutin işlerimizle uğraşıyordum. Bir espresso daha yapmak üzere kahve makinesine ulaşmak için mutfakta yürümeye çalışırken Tommy bacaklarıma tutunmuş, homurdanıyor.

"On iki numaralı arayan sizsiniz... lütfen beklemeye devam edin..." Otomatik sese gözlerimi deviriyorum. Oraya gitmeden önce resepsiyonistten doldurmam gereken formları bana e-posta ile göndermesini isteyerek ameliyat kayıt sürecini hızlandırmayı umuyordum ama Tommy'nin tam bir sinir krizi geçirip yüzüstü yere yığılmadan önce on bir kişiyi daha bekletme mesafesine katlanacağından emin değilim.

"Tommy, tatlım, bırak da annen yürüsün, olur mu? İçimi çekiyorum, kupaları bulmaya çalışırken oğlumun takılı olduğu bacağını sürüklüyorum. Annie'yi bu evde daha önce sadece bir kez ziyaret ettiğim için henüz her şeyin nerede olduğunu tam olarak anlayabilmiş değilim.

Yıllar geçtikçe arkadaş grubumuz iletişim halinde kaldı ve üçümüz de birbirimizi her zaman istediğimiz sıklıkta göremesek de, Laura ve ben birbirimize daha yakın yaşadığımız için ayda bir buluşmayı başarıyoruz - Matt ve ben Crawley'de, Laura ve Patrick ise Royal Tunbridge Wells'te yaşıyoruz. Annie'nin oyunculuk ve müzik kariyeri son on yılda yükselişe geçtiğinden beri, genellikle film çekmekle veya seyahat etmekle meşgul olduğu için onu daha az görüyoruz ve özellikle de bu eve taşınıp tadilat işleriyle uğraşmaya başladığından beri.

Yine de bugünlerde onu sık sık ziyaret etmememizin başka bir nedeni olduğunu düşünmeden edemiyorum - çünkü o *burada*, Hastings'te yaşıyor... hepimizin büyüdüğü kasabada. Bir zamanlar dört kişilik bir grup olduğumuz kasaba. Her şeyin kötüye gittiği kasaba.

"*Olamaz!* Tam da Gracie'nin bezinden şüpheli bir koku çıktığı anda telefonuma bakıyorum. 'Nasıl *on dört* numaralı arayan olabilirim? Geriye doğru gidiyorum! Lanet olsun.

Tommy'nin önünde küfür ettiğim için anında pişman oluyorum, o da hala bacağıma tutunmuş, pijamamın altından Marmite tostunu silerken, şimdi tekrar tekrar ve olabildiğince yüksek sesle '*sod this*' şarkısını söylüyor.

"Günaydın!" diye cıvıl cıvıl bir ses geliyor arkamdan ve bana yapışmış iki çocukla elimden geldiğince dönmeme neden oluyor.

Mary beyaz mermer mutfak adasının yanında duruyor, düzgün üniformasını giymiş, yüzünde hoş bir gülümsemeye. Yine de bize bakarken üst dudağının bir tarafının hafifçe seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Mary... merhaba," diyorum ve Tommy'yi bacağımdan uzaklaştırmaya çalışırken ameliyathaneye yaptığım aramayı kapatıyorum. Ama o hiç oralı olmuyor. *Sodthissodthissodthis*, oğlumun ağzından bitmek bilmeyen bir hırıltıyla çıkan anlamsız bir çana dönüşüyor. "Buradasın," diye devam ediyorum gürültünün üzerine, çünkü ya tanık olduğu kaos sahnesini mazur göstermeyi ya da içeri girmesine izin verdiği için sinirlendiğimi ona bildirmeyi içermeyen başka bir şey düşünemiyorum.

"Anahtarlarımı kullanmamın bir sakıncası yok, değil mi?" diye cıvıldıyor ve bana yan yan bakıyor. 'Bugün yapacak çok işim var, o yüzden burada yokmuşum gibi davran. Yolundan çekilmeye çalışacağım.

"Önce bir kahve ister misiniz?" diye soruyorum, ona özel işler vermem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Teneke kutuyu lavaboya götürerek makineye su doldurmaya gidiyorum. "Tanrım, yine mi..." diye mırıldanıyorum musluktan gelen su düşük basınçla fışkırıp tükürdüğünde. Sonra, aniden, tam güçle geri geliyor ve her tarafıma püskürüyor. Geri sıcıyorum. "Bunu yapmaya devam ediyor," diyorum. "Sanırım bir sorunu var.

Mary bir havlu alıp bana uzatıyor. 'Genelde kahve içmek için durmam,' diye cevap veriyor. "Ama teşekkür ederim. Bu bize biraz daha tanışma fırsatı verecek. Bir bar taburesine tünüyor ve Tommy ada ünitesinin yanından dışarı bakarak ona bakıyor.

Kurulandım ve makineyi ısıtmak için fiske vurdum. 'Tommo, gel buraya, ağzını sileyim. Marmite ile kaplanmış.' Bir parça mendil salladım.

Mutfak kâğıdını ona uzatıyor, o da görmezden gelip Mary'ye bakıyor.

"Görünüşe göre bu ikisiyle çok uğraşacaksın," diyor. "Siz doktorun muayenehanesini tekrar denerken benim de kahve yapmamı ister misiniz?"

Durup ona baktım. Kimi aradığımı nereden biliyordu? Kulak misafiri olduğu düşüncesi hoşuma gitmiyor - kendi kendime konuşuyor olmalıydım.

'Teşekkürler, ama merak etmeyin,' diye cevap verdim. 'Kayıt için birazdan oraya gideceğim. Gracie'nin sağlık ziyaretçilerinin randevularını alması gerekiyor - tabii ikisinin de formları doldurmama yetecek kadar uslu durmaları şartıyla.

Tip 1 diyabet hastası olduğumdan ve yerel eczanede insülin kalem reçetelerimi ayarlamam gerektiğinden bahsetmemeye karar verdim. Ergenliğimin başlarında teşhis konuldu ve bugünlerde pek düşündüğüm bir şey değil - düzenli kan şekeri kontrolleri ve enjeksiyon rutinine o kadar alıştım ki, kontrol altında tutmak ikinci doğam oldu. Her iki hamileliğim de sorunsuz geçtiği için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Uzay çağı görünümlü kahve makinesinin birkaç düğmesine basıyorum ve birden musluğun altına bir fincan koymayı unuttuğumu fark ediyorum. "Uh-oh..." diyorum, bir fincan bulmak için dolap kapaklarını açıyorum.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, Mary aniden makinenin yanında kahve akışının altına bir espresso fincanı yerleştiriyor, dağınıklığı siliyor ve birkaç dakika sonra, içecekleri hazırlamayı bitirdikten sonra, adada yan yana oturuyoruz.

'Biliyor musun, sen dışarı çıkarken Tommy ve Gracie'yi burada benimle bırakabilirsin. Ameliyathanede park yeri çok kötü, o yüzden oraya kadar yürümenizi öneririm. Sizin için çok daha az sıkıntılı olur. Hatta dönüş yolunda mağazaları da gezebilirsiniz. Yakınlarda çok güzel kıyafet butikleri var. Bana bir aşağı bir yukarı baktı.

Çocuklarımın isimlerini söyleme şekli sinirlerimi geriyor - sanki onlara zaten aşınaymış gibi. Bu ve burnunun hafifçe seğirmesi, ipucunu anlamama yetiyor.

Ama cevap verme şansım olmadı. "Ah, Gracie, bezin," diyorum, eğilip onu koklayarak. "Kötü anne seni henüz değiştirmedeği için.

"Kötü anne... kötü anne..." diye bağırıyor Tommy, elindeki tostla bacaklarıma vuruyor ve tostun fayansların üzerinde döndürüyor.

"Birden Marmite'tan nefret etmeye başladı," diye açıklıyorum, bez torbasını bulmak için ayağa kalkarken. 'Ve sırf yapabildiği için yiyecekleri fırlatmaya başladı...'

"Bence bu sana iyi gelir," dediğini duyuyorum Mary'nin, ateşin yanındaki halının üzerine diz çökmüş, alt değiştirme setini yaydığı yerden. 'Çok güzel bir gün. En son ne zaman yalnız kaldın?

En son ne zaman kendime vakit ayırdığımı hatırlayamadığım için isterik bir şekilde gülmek istiyorum ama evin karşısında pusuya yatmış görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Gracie'nin bezini sıyrıyorum, Mary'nin tam tepemde durduğunu ve Annie'nin pahalı krem halısının üzerinde kirli bir bezle yatan yarı çıplak bebeğime baktığını hissediyorum. Sonra dün gecedan kalma bir Malteser görüyorum, ayak altında ezilmiş ve çikolatası derin yığına bulaşmış. Mary yanıma diz çökmeden hemen önce onu kanepenin altına atıyorum ve yerine kahverengi bir leke bırakıyorum.

"Ohh, şu haline bak, seni küçük tatlı şey! Mary Gracie'nin başını okşayarak şarkı söylüyor. Bebeğim anında homurdanmayı bırakıyor ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde kollarını ve bacaklarını heyecanla çırpıyor. 'İstersen altını değiştireyim. Sen git ve dışarı çıkmak için hazırlan.

Kendime bakıyorum, hâlâ uyurken giydiklerimi giydiğim için biraz utanıyorum - ekose pijama altları ve eskiden Matt'in olan soluk bir Green Day tişörtü. Kabul ediyorum, cazip bir teklif.

"Sanırım bir duş alabilirim," diyorum, bunun saçımı yıkamak için de bir fırsat olduğunu düşünerek. "Emin misin? Bunu söylerken kendimi rahat hissediyorum çünkü Mary Annie'nin çalışanı. Onu gördüğümde muhtemelen asansör ya da başka bir şey için bekliyordu. Ayrıca, Gracie'yi ıslak mendillerle temizliyor ve bunu çok kolaymış gibi gösteriyor.

"Yüzde yüz," diyor gözlerinde nazik bir bakışla. "Merak etme," diye ekliyor, elini koluma koyarak, "sen dışarıdayken ben de halıdaki çikolata lekesini temizleyeceğim.

OceanofPDF.com

FOUR

MARY

Eğer Gina kim olduğumu bilseydi, çocuklarını bana emanet etmezdi. Mutlu bir şekilde üst kata çıkıp duşa girmesi, saçlarını yıkamanın ve kurutmanın özgürlüğünün tadını çıkarması mümkün değildi. Ve kesinlikle ceketini giymez, çantasını kapmaz ve yüzünde bir gülümseme ve bana bolca teşekkür ederek evden çıkmadan önce çocuklarının her birinin başına bir öpücük kondurmazdı.

Hayır. Bunların hiçbirini yapmasına imkan yok.

Çok geçmeden, bir an için endişeleneceğini, belki de Annie'ye mesaj atarak gerçekten güvenilir bir çalışan olduğumu, referanslarımın parlak olduğunu, DBS kontrolünden geçtiğimi ve şu anda cilaladığım camlar kadar temiz olduğumu teyit edeceğini hayal ediyorum. Ve Annie'nin tüm bunları ona parlak bir cevapla teyit edeceğinden eminim - çünkü bu doğru. Ben olabildiğince temizim. Örnek bir temizlikçiyim.

Ev içi becerilerim söz konusu değil.

"Tommy, *otur!* Sinir bozucu üç yaşındaki çocuğa bir kez daha söylüyorum. Onun yaşındaki bir çocuğu nasıl eğlendireceğimi hiç bilmiyorum ama televizyona koyduğum çizgi filmlerden hoşlanıyor gibiydi - iki dakika boyunca. Sonra ayağa kalktı, kükreyerek etrafta dolaştı ve eşyalara çarptı, neredeyse Annie'nin Murano cam vazosunu kaidesinden düşürüyor ve yanındaki zıplama koltuğunda renkli plastik şeylere dalgın dalgın bakan bebeğin üzerine düşürüyordu. Ağır vazoyu tam zamanında yakaladım.

Kendi çocuğuma sahip olmak gibi bir arzum kesinlikle yok ve kendime bu geçici bebek bakıcılığı döneminin, zamanımı beklerken bir gereklilik olduğunu hatırlatıyorum. İzliyorum. Bekliyorum. Yapmam gerekeni yapmaya hazırım.

Neyse ki çok geçmeden Gracie, ben meşgulmüşüm gibi görünsün diye alelacele halının üzerine ittiğim elektrikli süpürge'nin ileri geri sesini duyarak uykuya dalıyor. Bebeğin sakin olması küçük bir nimet. Gina, ihtiyacım olması halinde dondurucuda bir miktar anne sütü olduğunu söyledi, ancak nasıl hazırlanacağını anlatmaya başladığında onu durdurdum.

"Hepsini daha önce yaptım," dedim ona, hafifçe midem bulanırken onu rahatlatmak için. Eşyalarla uğraşmaya ya da bebeği beslemeye niyetim olmadığını bilmesine gerek yoktu. Birkaç saat aç kalması onu öldürmez. "Temizlikçi olmadan önce birkaç yıl dadı olarak çalıştım," diye yalan söylemeden bilgilendirdim onu. Endişeli kaşları gevşediğinde bu işe yaramış gibi görünüyordu.

"Ben gideyim o zaman," dedi ama kapıya doğru ilerlerken çocuklarına bakmasından hâlâ biraz gergin olduğu anlaşılıyordu.

"Kıpırdamadan otur ve televizyon izle, tamam mı? Şimdi çocuğa söylüyorum. "Kımıldama. Şeytani bir kahkaha atarak bana bir aksiyon figürü fırlatıyor.

"Datdan..." diyor sümüklü bir sırtışla.

"Evet, Batman," diye yinelıyorum ve anladığım için memnun görünüyor. Ona bir mendil uzatıyorum ama yere düşürüyor ve mendilin yere düşmesini izliyor. "Sadece burada kal.

Koridorda aceleyle ilerleyip merdivenlerden yukarı çıkıyorum; muayenehaneye her iki yönden on üç dakikalık yürüyüş, artı içeride form doldurma ve kuyrukta bekleme için tahmini on beş dakika, en kötü senaryoya göre Gina'nın dönüşünden önce kırk bir dakikam olduğunu hesaplamıştım. Gerçekte bu süre bir saatten fazla, önerdiğim gibi cadde üzerindeki mağazalara göz atmaya karar verirse daha da uzun olacak. Şarküteriden bir şeyler alma ve belki de butiklerden birinden giymek için güzel bir şeyler seçme fikrini ima ettim, ancak henüz alışkanlıklarını veya zevklerini, bu saptırmayı ısırp ısırmayacağını belirleyecek kadar iyi tanımıyorum.

Yirmi sekiz dakika kaldı, zaten on üç dakikasını alt katı temizleyerek harcadığımı düşünürsek.

Gina ve Matt'in kullandığı yatak odasına giriyorum - Annie'nin misafir odası. Sadece iki gündür buradalar ve şimdiden darmadağın olmuş. Eşyalarının çoğu bir yangında yok olmuşken, iki insanın nasıl böyle bir katliam yarattığını anlamak mümkün değil. Ama sonuçta, adım atarken kendime hatırlatıyorum

Atılmış giysiler arasında katliam yaratma konusunda *daha* yetenekliyim. Ayrıca arkamı toplamakta da çok iyiyimdir.

Odanın köşesindeki sandalyenin üzerinde duran dizüstü bilgisayar çantasını görür görmez ona doğru bir hamle yapıyorum. Gümüş renkli MacBook'a (kapağındaki kelebek çıkartmalarından dolayı Gina'nın olduğunu varsayıyorum) erişimim engellendiğinde şaşırmadım ama denemeye değdi. Ve tabii ki parmak izi olmadan dokunmatik yüzey işe yaramıyor. Şifresinin çocuklarının ya da kocasının isimlerinin bir kombinasyonu olmaması da şaşırtıcı değıl. Bunun için fazla zeki. Dizüstü bilgisayarına kolaylıkla girebilecek birini tanıyorum ve gerekirse ona sorarım. Gina'nın kocası Matt ile henüz tanışmadım - en azından resmi olarak - ama çok geçmeden bunu gerçekleştireceğim.

Dizüstü bilgisayarı çantasına geri koyuyorum ve parmaklarımı yan ceplere sokarak rastgele birkaç makbuz çıkarıyorum - benzin, kahve dükkanı, kuaför, bir çift Nike spor ayakkabı - telefonumda fotoğraflarını çekiyorum. Bir resim oluşturmama yardımcı oluyorlar, bazı boş alanları renklendirmeme, hayatlarının yapbozunu ortaya koymama izin veriyorlar. Ayrıca birkaç sayfasında bazı rakamların yazılı olduğu spiral ciltli küçük bir defter de var - görünüşe göre bir bütçenin işleyişi. İşe yarar diye hepsinin fotoğrafını çektim.

Arka bahçeye bakan pencerenin yanındaki tuvalet masasına doğru ilerliyorum. Bunun ötesinde, burası ile yan sokaktaki büyük evler arasında, ağaçlar, dikenler, yabani otlar ve budaklı eski çalılarla boğulmuş, aşırı büyümüş bir arazi var. Bildiğim kadarıyla belediyeye ait, ancak batı tarafındaki modern apartmanlar on yıl önce inşa edildiğinden beri, çevredeki mülklerin bahçeleri dışında buraya doğrudan erişim yok. Üzerine inşaat da yapılamıyor, bu yüzden orada öylece unutulmuş ve büyümüş bir şekilde duruyor. Geçmiş zamanların bir kalıntısı.

Geçmiş dehşetlerin.

Gözlerimi dikip bakıyorum - hayal ediyorum, resmediyorum, bir şeyleri çözmeye çalışıyorum. Sonra yemin ederim ki çalılıkların arasında küçük bir kız görüyorum, yüzünde bir sırıtişla özgürce koşuyor, başı geriye eğik, sarı saçları rüzgarda uçuşuyor. Ama yüzündeki kanı, gülümsemesinin aslında yüzünü buruşturduğunu, gözlerinin dehşetle dolduğunu, saçlarının keçeleşmiş ve çamurlu olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Kendimi sabitlemek için tuvalet masasına tutunuyorum, gözlerimi kaçırıyorum.

Sadece on dokuz dakika kaldı, devam etmeliyim.

Merdivenlerin tepesinden hızlıca dinlediğimde tek duyduğum, ben yapmam gerekeni yaparken Tommy'yi meşgul eden çizgi filmlerin sesi.

Yavaşça nefes veriyorum, ellerimi iki yanımda birleştiriyorum, öfkem geçene kadar gözlerimi tekrar kapatıyorum. Sonra tuvalet masasının üzerindeki iki tuvalet çantasını karıştırıyorum - birinde birkaç parça ucuz makyaj malzemesi, diğerinde ise saç spreyi, vücut losyonu, temizleyici ve deodorant gibi malzemeler var. Annie'nin banyosundaki yüksek kaliteli ürünlerin tam tersi.

Saatime hızlıca bir göz atmam bana harekete geçmem gerektiğini söylüyor - ve banyoya başka bir hızlı bakış bana iki diş fırçası, diş macunu, sabun ve birkaç ıslak havlu dışında orada da görülecek pek bir şey olmadığını söylüyor. Ama yatak odasına doğru geri dönerken bir parıltı gözüme çarpıyor.

Komodinin üzerinde daha önce gözden kaçırdığım bir şey vardı - pencereden içeri süzülen güneş ışığında parlıyordu. Birkaç adım daha yaklaştığımda, yapışkan, kararmış bir kolye ucunun takılı olduğu pirinç rengi bir zincir görüyorum - yarım kalp şeklinde, sivri kenarlı ve ön tarafına *Best* kelimesi kazınmış. Genç bir kıza alınabilecek bir şey gibi.

Bir an ona bakıyorum, ağzım küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken, kendi kalbim sıkı bir düğüm haline geliyor. *Hâlâ onda*. Gözyaşlarıma karşı koyarak onu yere atıyorum ve çocuklarla ilgilenmek için aşağıya iniyorum. Henüz alma zamanı değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FIVE

GINA

Ameliyata giden yolu yarılamıştım ki ne halt ettiğimi düşünmeye başladım. Bebeğimi ve üç yaşındaki çocuğumu bir yabancının bakımına bırakmak aniden iyi bir fikir gibi görünmüyor. Aşırı telaşlı ve endişeli yanımla, çocuklarımı Mary'nin şeytani pençelerinden kurtarmak için geri koştuğum bir senaryoyu zihnimde canlandırıyor. Ama mantıklı yanımla bana sakın olmamı, onlara bir şey olmayacağını, Mary'nin güvenilir ve nazik biri olduğunu ve boş zamanı akıllıca kullanmam gerektiğini söylüyor. Annie'nin hizmetçisine, işi olmadığı halde bana yardım ettiği için minnettar olmam gerektiğini söylüyor.

Ama yine de çantamdan telefonumu çıkarıp bir mesaj atıyorum.

Merhaba Annie! Mary'nin çocuklarla iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim, tamam mı? Bir saat kadar Tommy ve Gracie'yi alacak. Sevgilerimle xx

Bu hayatımın en uzun beş dakikası ve ameliyata doğru yürümeye devam ederken bacaklarım normal ağırlığının iki katını hissediyor, gözlerim telefonuma yapışmış, rotayı kontrol ediyor ve Annie'nin cevabını bekliyorum. Bildirim gelir gelmez açıyorum.

Sakin ol! Mary bir mücevher. Çocuklar ve ev konusunda tamamen güvenilir xoxo

Muayenehaneye yaklaşırken içimdeki düğümlerin çözüldüğünü hissediyorum. Telefonumu bir kenara bırakıp danışmadaki sıraya giriyorum ve önümde en az yedi kişi olduğunu görünce inliyorum.

Yarım saat sonra Matt'in sesli mesajına "Selam, benim," diyorum. Genelde günde birkaç kez birbirimizi kontrol ederiz. "Ben de şimdi doktordan dönüyordum. Umarım benden daha heyecanlı bir gün geçiriyorsundur. Belki sen işten döndükten sonra çocukları sahile götürebiliriz. Seni seviyorum."

Son birkaç haftadır beni ve kocamı ayakta tutan şeyin küçük şeyler olduğunu bilerek gülümseyerek telefonu kapattım. Gracie henüz denizi görmedi ve ona gösterdiğimizde ikimiz de orada olmak istiyoruz - her ne kadar yedi haftalıkken denizle ilgili tek bir şey bile hatırlamayacak olsa da. Ama bu bizim için özel bir an olacak. Tommy de birkaç yıl önce sahile en son ne zaman gittiğini hatırlamayacak, dolayısıyla dalgaların sahile vuruşunu izlerken dondurma yalayacağı için çok heyecanlanacak.

Telefonumu bir kenara bırakıp Mary'nin bahsettiği yerel dükkânlara doğru hızlıca bir tur atmaya karar veriyorum ve şarküteriye gidip öğle yemeği için biraz jambon ve bir hevesle bu akşam Matt ve benim için birkaç biftek alıyorum. Sonra yan taraftaki bakkala uğradım.

Dönüş yolunda, mahallenin Londralıları güneye çektiği ve şehrin ceplerine gösterişli bir hava kattığı açık. Gençken, arkadaş grubumuzdaki dördümüz büyüdüğümüz bölgenin ya da sahilde yaşamının keyfini asla takdir etmedik. Uzaklaşmak için sabırsızlanıyor, ergenlik kanatlarımızı daha geniş bir dünyaya nasıl açacağımızı planlıyorduk.

Ama birimizin hiç şansı olmadı.

Arkadaşımızı böylesine korkunç koşullar altında kaybetmenin şokunu atlatacak duygusal donanıma sahip değildik. Aramızda, daha fazla dayanamayana kadar genç zihinlerimizi kemiren suç, suçluluğu ve ısıran acıyı sürükledik. Büyüdüğümüz yerden uzaklaşmak maceradan çok kaçışa dönüşmüştü.

Ama şimdi Annie burada yaşamak için geri döndü ve her ne kadar kasabayı yeniden sevmek istesem de, olanları unutmaya ya da suçlunun kim olduğunu bulmaya çalışsam da, ne zaman ziyaret etsem tepemde hep karanlık bir gölge belirecek. Ve ben ne kadar her şeyi unutmaya çalışsam da, hiçbir şey Sara'yı geri getirmeyecek.

Annie'nin evinin ön merdivenlerinden yukarı çıkarken, olayları görmezden gelme yeteneğimin yangın sonrasıyla başa çıkmamda da bana yardımcı olduğunu fark ediyorum. Keşke Matt tüm o keşkeler ve *olması gerekenlerle* kendini suçlamayı *bırakabilseydi*... İkimiz de yangını öngöremezdik ama kundaklama ihtimali ortadan kalktıktan sonra Matt'in yine de suçlayacak birine ihtiyacı vardı.

Ve o biri her zaman kendisi olur.

Yangının sebebinin koridorun tavan lambasındaki - Matt'in sadece bir hafta önce taktığı lambadaki - hatalı kablolama olduğu ortaya çıktığında, kocam kendinden nefret eden bir çukura battı, neredeyse sessiz kaldı ve sıkışık otel odamızda kaldığımız üç gün boyunca yataktan çıkmayı reddetti. Zamanımı ona köşedeki küçük Tesco'dan sandviç getirerek ve Gracie'yi çocuk arabasında sallarken Tommy'yi yerel parkta eğlendirerek geçirdim ve Matt'i vicdan azabı içinde kıvranmaya bıraktım.

Oğlumuzun babasını bu şekilde görmesine izin veremezdim ve Matt'in düşük ruh hali doktoruna gidip ilaç aldıktan sonra düzelmiş olsa da, olanlar için hala kendini suçladığını biliyorum. Satın almak için para harcayıp biriktirdiğimiz evi birkaç saat içinde yerle bir ettiği için.

"Keşke elektrikçinin gelmesini bekleseydim," Matt çeşitli şekillerde binlerce kez söylemiştir. "Ya o gece Laura ve Patrick'lerde kalmasaydık?" da binlerce kez tekrarladığı bir başka favori kendini suçlama mantrasıdır.

Ya olursa... ya olursa... ya olursa... Şimdi düşünüyorum, ön kapının kilidini açıp içeri giriyorum.

"Merhaba, ben geldim! Anahtarları koridordaki konsolun üzerine koyarak sesleniyorum. Kendimi *ev* demeye ikna edemiyorum.

Bir an dinliyorum ama ev sessiz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SIX

GINA

"Mary... *merhaba*, ben geldim! Üçüncü kez sesleniyorum, tekrar mutfığa gidiyorum, ilk seferinde kaçırmış olabilirim diye gözlerimi etrafta gezdiriyorum. Şöminenin yanındaki halı yeni süpürülmüş gibi görünüyor ve Gracie'nin zıplayan sandalyesi cam sürgülü kapıların yanında boş duruyor. Sonra Tommy'nin çok sevdiği Batman figürünün kanepenin kolunda dengede durduğunu görüyorum - tuhaf, çünkü bu onun 'o anki oyuncağı' ve her yere yanında taşıyor.

Koridorda, merdivenlerden yukarı bağıriyorum. 'Tommy! Gracie! Neredesin? Bebeğimin adını söylerken kendimi aptal gibi hissediyorum - sanki ondan bir cevap bekliyormuşum gibi - ama aynı his kısa süre sonra endişenin ilk fısıltılarına dönüşüyor, çünkü ikinci kez aceleyle salona giriyorum... resmi yemek odasına... koyu gri duvarları ve kitap raflarıyla çalışma odasına... tüm kapıları açıp gözlerimi dört açıyorum. Tommy'nin gitmesi gerekebilir diye alt kattaki vestiyeri bile kontrol ettim ama orası da boştu.

Çocuklarım burada değil. Mary de yok.

Mary'nin kucığında Gracie ve yanında Tommy ile görünme ihtimaline karşı endişemi gizlemeye çalışarak tekrar merdivenlerden yukarı koşuyorum. Belki Tommy'yi eğlendirmek için oyuncak arıyordur ya da bir kitap bulmaya çalışıyordur ya da telefonunun şarj aletini alıyordur ya da... ya da...

"Mary, ben geldim! Birinci katın sahanlığındaki birkaç kapıyı açıyorum, sonra Tommy'nin küçük yarış arabasının bulunduğu yatak odasına bakıyorum

Yakın zamanda aldığımız yatak ve onun için değiştirmeyi başardığımız birkaç oyuncak.

Boş.

Sonra banyoya giriyorum, gözlerim hızla etrafı tarıyor ve beyaz yer karolarının üzerindeki kırmızı lekeleri görünce donup kalıyorum. Daha yakından bakmak için dizlerimin üzerine çöküyorum, parmağımı koyu kırmızı lekelerin üzerine siliyorum ve çıkan şeyi inceliyorum. Kan olduğundan hiç şüphem yok.

"Tommy!" diye bağıryorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, adrenalin patlaması beni en üst kata, Annie'nin henüz dekore edemediğini söylediği çatı katındaki odalara çıkmaya teşvik ediyor.

"Kimse var mı?" diye sesleniyorum, nefes nefese. "Tommy, annen döndü. Neredesin?"

Eğimli tavanlı küçük sahanlığa açılan üç kapı var - biri duş odası, diğer ikisi ise kapalı perdelerden gelen yarı ışıkla hayalet gibi bir his veren, beyaz çarşaflarla örtülü kutular ve mobilyalarla dolu yatak odaları. Gözlerim etrafı tarıyor ama burada da kimsenin olmadığı hemen anlaşıyor.

Çocuklarımdan birinin yaralanmasından endişe ederek aceleyle zemin kata iniyorum. Paniğin eşiğinde, arka bahçeye açılan ağır cam kapıların kilidini kurcalayarak açıyorum. Ama daha dışarı adımımı atmadan bahçenin boş olduğu belli oluyor. Gürcü ihtişamlarına ve büyüklüklerine rağmen, bu sokaktaki evlerin hiçbirinin büyük açık alanları yok - ama yine de, Mary'nin çocuklarımı bir nedenle yazlık evin arkasına götürmüş olma ihtimaline karşı mermer döşeli terastan çıkan taş patıkaya doğru ilerliyorum - belki bir doğa avına çıkıyorlar ya da kayıp bir topu bulmaya gidiyorlar. Bilmiyorum... kaygım doruğa ulaşırken düşüncelerim anlamsızlaşıyor.

"Mary! Tommy!" diye tekrar bağıryorum, etrafı tarıyorum, sesim çığlığa dönüşüyor. Cevap olarak duyduğum tek ses, birkaç ev ötedeki bir köpekten gelen birkaç tembel havlama sesi - ardından çocuklarımdan ve Mary'nin hiçbir yerde olmadığını fark ettiğimde kendi sızlanmam geliyor.

Sonra onu fark ettim. Bahçenin sonundaki altı ayak yüksekliğindeki çitin ahşap kapısı, bir defne çalısının arkasında zar zor görülebiliyor ve bir kenara çekilmiş.

Ve kapı aralık.

Evin arkasındaki çorak araziye açılan boşluğu gördüğümde elimi ağzıma götürüyorum. Bir çocuğun geçebileceği büyüklükte bir boşluk.

Koşarak kapıyı çekip açıyorum - yabancı otlar yüzünden zor olsa da. Aklımdan olabilecek tüm korkunç şeyler geçiyor... Tommy'nin burada tek başına oynaması, kapıyı açık bulup içeri girmesi... Davetsiz bir misafirin içeri girip oğlumu ve bebeğimi kaçırmaması... Ya da belki de Mary'nin kendisi çocuklarımı çaldı, onları evin arkasındaki çorak araziye götürdü, belki de kaçmak için gizli bir çıkış yolu biliyordu.

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin*," diye mırıldanıyorum, parmak uçlarımda durup neredeyse geçit vermeyen alanı inceliyorum. Kısa süre sonra, yanında iki küçük çocuğu olan hiç kimsenin sık çalılıklar ve çalılıklar arasında fazla ilerleyemeyeceği anlaşıyor, bu yüzden patikadan geri dönüp eve giriyorum ve çocuklarımın sihirli bir şekilde mutfakta ortaya çıkması için dua ediyorum. Ama hayır - hala boştu.

Ceketimin cebinden telefonumu almak için koridora çıktım. Önce Annie'yi arayıp Mary'nin numarasını alacağım, sonra bu da sonuç vermezse polisi arayacağım. Bu artık bir şakanın ötesinde. Bir kaza olmuş olabilir... her şey olabilir.

"Onları asla bırakmamam gerektiğini *biliyordum*," diye feryat ederek vestiyerin yanında duruyorum. "Ah!" diye haykırıyorum, ön kapı açıldığında dışarıdan gelen serin hava aniden yüzüme çarpıyor. Buna ciyaklama ve kıkırdama sesleri eşlik ediyor.

"Ahh, bakın, annem bizi geri yendi! Mary, Tommy'yi elinden tutup içeri götürürken şöyle diyor. Tommy yüzünde bir sırıtişla eşikten atlıyor. Gracie yastıklı tulumuna sarınmış ve Mary'nin koluna sokulmuş, gözleri uykunun eşiğinde kapanmış.

"Aman Tanrım, *Tommy!*" diye haykırıyorum, çömelip oğluma sıkıca sarılıyorum. Sonra tekrar ayağa kalkıp bebeğime uzanıyorum. "Sen... gerçekten onları dışarı çıkarmana gerek yoktu..." diyorum Mary'ye, sesimdeki titremeyi ya da Gracie'yi geri alıp yumuşak başını dudaklarıma bastırırken ve tatlı kokusunu içime çekerken kollarımdaki titremeyi gizleyemiyorum. Titriyorum ve rahatlamış durumdayım. Ama aynı zamanda çok kızgınım.

Mary elini omzuma koyarak, "Oh, hiç zahmet olmadı," diye neşeyle mırıldanıyor. "Tommy bahçede düştü ve dizini kesti, ben de onu temizledim ve onları kordona götürüp denizi görmelerini sağladım," diyor yumuşak ama kırılmış bir sesle. "Bayıldılar, hatta Tommy dondurma bile yedi, değil mi tatlım?

Oğlumun saçlarını karıştırıyor, tam da dizindeki alçıyı fark ettiğim sırada.

"Umarım senin için bir sakıncası yoktur, Gina?" diye ekliyor, başını yana eğerek bana küçük gülümsemelerinden birini veriyor.

OceanofPDF.com

SEVEN

GINA

Bugün Cumartesi, Annie'nin evinde kaldığımız ilk haftanın neredeyse sonuna geldik ve Matt ile ben tanıdık bir ritme girdik: Matt erkenden işe gidiyor - neyse ki son projesi arabayla bir saatten az bir mesafede - ben de Mary'nin sabah 9'da ki saat gibi müdahalesinden önce çocukları kaldırıyor, giydiriyor ve besliyorum. Başka hiçbir şey olmasa bile, son birkaç gündür uzun yürüyüşlere çıktığımız için adımlarım arttı - çift arabalar için Tanrı'ya şükür - Alexandra Park'a doğru ilerliyor, bazen kordon boyunca ya da burna doğru geziniyoruz ve hatta dün değişiklik olsun diye Bexhill-on-Sea'ye giden bir otobüse atladık. Bütün sabahı yakıyor, böylece döndüğümüzde Mary neredeyse temizliğini bitirmiş oluyor.

Sanırım biz ona engel olmadan çalışmayı tercih ediyor, gerçi her gün dört saat boyunca temizlik yapmak için ne buluyor bilmiyorum. Bana kalsa haftada bir gelmesini isterdim ama Annie burada bedava yaşamamıza izin verdiği için onun rutinine karışmak bana düşmez.

Matt şimdi Toyota'yı geri geri sürerek, "Annen biraz rahatsız görünüyor," diyor. Ayrılırken ön camdan bakıyorum, Annie'nin oturma odasının penceresinde Tommy'nin yüzünü görüyorum, annem el sallamak için onu kaldırıyor. Onun arkasında, Gracie'yi kucağında sallayan ve ona düşkün bir büyükbaba gibi sevecenlikle bakan babamın yüzünü görüyorum.

"İyi olacaklar," diyorum, Matt'ten çok kendimi ikna etmek için. "Annem üstesinden gelecektir. Oğluma son bir kez el salladım ve ona bir öpücük gönderdim. "Sadece birkaç günlüğüne

ve Tommy'nin evi b u halde görmesini istemem.

Dürüst olmak gerekirse, onu tekrar görmek zorunda kalmak istemiyorum, ön kapıyı son kez kapatıp akşam için Laura ve Patrick'lere doğru yola çıktığımızda onu nasıl bıraktığımızı hatırlamayı tercih ediyorum. Gracie'yi yeni doğurduğumuz için haftalardır dışarı çıkmamıştık ve arkadaşlarla bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Yanlış giden bir aydınlatma işi yüzünden hayatımızın alt üst olacağını hiç düşünmemiştim.

Saate bir göz attım. "Sanırım yedide dönmüş oluruz. Bu akşam annemle babamı köşedeki İtalyan restoranına götürelim. Onlara güzel bir yemek ısmarlayalım.

Tommy ve Gracie'ye baktıkları için onlara ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum. Matt'in anne ve babası iki yıl önce birkaç ay arayla ölmüş, bundan birkaç yıl önce de emekli olmak için İskoçya'ya taşınmışlar. Matt, babasının kanserle olan savaşını kaybetmesinin ardından annesinin de kalbi kırılarak öldüğüne yemin ediyor. Matt de ben de tek çocuk olduğumuz için, çocuk bakımı görevi annem ve babama düşüyor - her ne kadar torunlarıyla vakit geçirmekten keyif aldıklarını bilsem de. Evin onarımı konusunda da artık kafamızı kuma gömemeyiz.

Matt bana yan yan bakıyor. "Baban için menüde sos olup olmadığını kontrol etsen iyi olur," diye şaka yapıyor. 'Belki de en iyisi paket servis. O zaman çocukların tekme atması konusunda da endişelenmemize gerek kalmaz.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Benim için evden çıkmak, eşofman altı ve sweatshirt dışında bir şey giymek Ritz'de bir gece geçirmek gibi olacak. "Annem Tommy'nin öfke nöbetlerinde yardımcı olacaktır," diyorum. "Babamın biraz et ve iki sebze sevdiğini biliyorum ama eminim yiyecek bir şeyler bulacaktır.

Matt gülüyor ve saat dokuzda pijamalarımızla çay içmeye dönmüş olsak bile, her şeyden sonra kendimi yeniden normal hissetmek istediğimi düşünmeme neden oluyor. Her gün işe gittiği ve diğer yetişkinlerin arasına karıştığı düşünüldüğünde, bizim olmayan bir evde çocuklarla kapalı kalmanın klostrofobisini tam olarak anladığını sanmıyorum - ama sonra bunu düşündüğüm için bile kendimi kötü hissediyorum, çünkü o *gerçek* klostrofobiden muzdarip ve bize destek olmak için çok çalışıyor.

Zaman geçirmek için arabanın ses sistemini açıp biraz müzik dinliyorum ama Matt'in telefonundaki bir çalma listesine çoktan bağlanmış.

"Asla olmaz! Annie'nin son şarkılarından birinin hoparlörlerden bangır bangır çaldığını duyduğumda ona bir bakış attım - bir milyon yıl geçse de Matt'e asla dinletemeyeceğim neşeli bir pop parçası. "Sen karanlık bir atsin, Matt Dalton. Onu dürtüyorum. "Onun şarkılarını seviyorum.

"Hoşuma gitmedi," demekte gecikmedi. 'Bunun çalma listeme nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sen eklemiş olmalısın,' diyor ekşiyerek ve müzik setini kapatıyor. "Havamda değilim," diye ekliyor, önündeki yola odaklanarak.

Crawley'e olan yolculuğun geri kalanı olaysız geçti, çoğunlukla evin tadilat planlarını tartıştık, ayrıca her zaman hayalini kurduğumuz ek binayı inşa etmek için birikimlerimizin bir kısmını sigorta parasına eklemeyi düşünüyoruz.

Matt, "İstediğimiz gibi bir şey elde etmek için ipotek bölgesi artacak," diyor ve kredi-değer oranları ve bize ne kadar bahçe kalacağı hakkında uzun bir açıklamaya giriyor.

Bir harita mühendisi olduğu için bu işlerden anlıyor. Matt okuldan ayrıldıktan sonra bir inşaatçının yanında çıraklık yapmaya başlamış ve sıhhi tesisat ve elektrik dahil olmak üzere mesleğin tüm yönlerini öğrenmiş. Ancak daha sonra yirmili yaşlarının ortalarında yeniden eğitim aldı ve her ne kadar bunu kabul etmese de, kariyerini değiştirmesine neden olan şeyin kısmen küçük veya karanlık alanlara girmekten nefret etmesi olduğunu biliyorum. Panik atak ve kabuslarla başa çıkamıyordu.

"Daha fazla borca girmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye belli belirsiz cevap veriyorum, şehrin eteklerindeki bölgemize doğru ilerlerken yan camdan dışarı bakıyorum. Sekiz yıl önce evlendikten kısa bir süre sonra mülkü incelediğimizde ailemizi büyütme için mükemmel bir yer gibi görünüyordu ve Matt'in merkez ofisine de yakındı. Taşındıktan birkaç ay sonra Tommy doğdu ve ardından kırkıncı yaş günüm yaklaşırken Gracie'ye hamile kaldım. Ailemizi tamamladığımız için kendimizi kutsanmış hissediyorduk.

Matt bizim sokağa sapıyor - 1950'lerden kalma alçı sıvalı, çoğunlukla yarı müstakil, düzgün ön bahçeli evlerden oluşan hoş bir yol. Yolun ilerisindeki bazı evler de bizimki gibi küçük ama müstakil. İyi bir sokaktaki en kötü evi satın aldık ve yetmiş üç numaralı Brockton Lane'i gördüğümüzde potansiyeline aşık olduk. Gösterişli ya da büyük değildi ama içeri adım attığımız andan itibaren evimiz gibi hissettik.

Taşındıktan sonra, işin çoğunu kendimiz yaparak tasarruf etmek için akşamları geç saatlere kadar duvar kağıdını soymak için çalıştık.

Tommy'ye dokuz aylık hamileyken, süpürgelikleri parlatıyordum ve tırnaklarımın altında boyayla doğumhaneyi boyuyordum.

"*Olamaz...*" diye fısıldıyorum, Matt arabayı küçük park alanımıza çekerken gözlerimi kapatıyorum.

Yangından bu yana sadece ikinci kez görüyorum. Her bir pencerenin üstündeki tuğlalar mide bulandırıcı bir siyaha boyanmış ve pencereleri örten metal kaplamaların ardındaki cam bölmelerin çoğunun sıcaktan kırıldığını biliyorum. Tahtalarla kapatılmış ön kapının etrafına gerilmiş sarı uyarı bandı rüzgârda dalgalanıyor ve evin ön duvarına bir 'Tehlike - Uzak Durun' levhası çakılmış. Kirişlerin çöktüğü kömürleşmiş çatı kalasları, yanmış kibrit çöpleri gibi tehlikeli bir şekilde asılı duruyor.

Matt arabadan inerken kolunu bana dolayarak, 'Hadi canım,' diyor, gözlerim doluyor. "Hadi işe koyulalım ve verimli bir gün geçirelim.

Kilidini açtığı yan kapıya kadar onu takip ediyorum ve bize kurtarılan eşyalarımızın bir kısmının bırakıldığı söylenen arka bahçeye gidiyoruz, muhtemelen şimdi hava da mahvetmiştir. İtfaiye görevlisi bize bazı küçük eşyalarımızın garajda bırakıldığını söyledi.

"Olamaz, bakın..." Çimenlerin üzerinden Gracie'nin karyolasını gösteriyorum - bir zamanlar bembeyazdı ama şimdi kenarlarında siyah is izleri var. Şilte yanındaki çimlerin üzerine atılmış ve kaldırdığımda altı ıslak ve çamurlu.

"Ah, *aşkım*," diyor Matt, yanıma gelip onu benden alıyor ve tekrar yere bırakıyor. Çocuk oyuncaklarından yatak takımlarına, halılardan kitaplara, mikrodalga fırına ve hatta erimiş plastik su ısıtıcımıza kadar her şeyimizi karıştırarak hayatımızdan geriye kalanları gözden geçiriyoruz. Boşaltılmış giysi yığınları ve çekmecelerden bahsetmiyorum bile, çoğu şey siyah, katranımsı bir maddeyle kaplıydı.

Kendimi onun yanına yaslıyorum. "Yanımızda hiçbir şey götürmek istediğimden emin değilim. Ziyaretimizin nedeni kısmen eşyalarımızı gözden geçirmek ve evimizi yeniden bir araya getirmek için ilk planlar hakkında bir inşaatçı ve mimarla görüşmekti. "Sadece sürekli bir hatırlatma olacak.

Birden evin önünden gelen bir sesle -muhtemelen inşaatçı- ve arka cebimdeki telefonumun tiz sesiyle bölünüyoruz. Ekrana bakıp arayanın annem olduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Merhaba anne, her şey yolunda mı? Çocuklar iyi mi? Matt'in inşaatçıyla ilgilenmek için kapıdan geri dönmesini izliyorum.

"Evet, evet, hayatım, çocuklar iyi," dediğini duyuyorum ve anında rahatlıyorum. "Ama... şey, burada bir kadın var. Annem derin bir iç çekiyor, sonra ayak sesleri ve kapı çarpması duyuyorum, sanki başka bir odaya gitmiş gibi. "Dürüst olmak gerekirse, eve bu şekilde girmesi bizi çok korkuttu. Gidecek başka bir yeri olmadığını söylüyor.

OceanofPDF.com

EIGHT

THE PAST

Dördü birbirinden ayrılamazdı. Öğretmenleri kardeş doğmuş olmaları gerektiği konusunda şaka yapıyordu ve hepsi oldukça farklı görünse de, arkadaşlıklarında telepatik bir nitelik vardı, sanki genç zihinleri senkronize olmuştu. Birinin başı belaya girdiğinde diğerleri bunu hissediyor, yardımlarına koşuyor ve gruplarını korumak için ne yapılması gerekiyorsa yapıyorlardı.

Elbette, on dört yaşındayken bu 'sorun' genellikle kaçırılan ev ödevi, kaybolan kalem kutusu, bir üst sınıftaki huysuz kızla çatışma ya da son moda makyaj malzemesini alacak kadar cep harçlığının olmaması gibi şeylerdi. Bunun gibi felaket şeyler.

Esasen, deniz kıyısındaki normal bir kasabada normal şeyler yapan normal kızlardı: Gina, Annie, Laura ve Sara. Ya da kendilerine verdikleri isimle GALS.

O sırada hiçbiri bunu bilmiyordu ama yakında içlerinden biri ölmek.

"Tanrım, neredeyse *öliüyordum*, çocuklar..." Annie elindeki konserve kutusuna tükürdü Kola, gözleri kocaman ve kafe penceresindeki masalarından sadece birkaç metre ötedeki deniz kadar yeşil parlıyordu. 'Bay Bell'e onu asla öpmeyeceğimi söyledim. En azından dudaklarından. Kızıl altın rengi saçlarını parmaklarıyla geriye doğru savurdu, başını geriye eğdi ve kalın buklelerini salladı. Az önce diğerlerine ifşa ettiği şeyin yaltaklanmasını seviyordu.

Sara, genellikle Cumartesi günleri buluştukları yerel cafe-cum-chip dükkanı Davy's'de otururlarken fincanındaki çay poşetini sallayarak onları izledi

Annie kadar çarpıcı ve kendinden emin olmayı diliyordu. Bırakın öpüşme sahnesi içeren baş kadın rolünün altından kalkabilmeyi, okul piyesinin seçmelerine katılmaya bile cesaret edemezdi. Kelimenin tam anlamıyla ölürdü.

Elindeki kâğıt peçeteyle Annie'nin yanına uzandı ve arkadaşının kola kutusunun dibindeki yoğunlaşma damlalarını sildi.

"Harika olacaksın," dedi yumuşak bir sesle, her şeyden çok daha yüksek, daha buyurgan, daha güçlü olmasını diledi - fark edilmesini sağlayacak herhangi bir şey. Ortama uyum sağlamaktan, kendini bir duvar çiçeği gibi değil de duvar *kâğıdı* gibi hissetmekten bıkmıştı. Hem de soyulan duvar kâğıtlarından. Geçmişte, içlerinden hangisinin ilk erkek arkadaşı olacağına dair bahse girmişlerdi ve Sara ilk kimin şanslı olacağından emin olamasa da - Annie'yi düşündü, ama muhtemelen Gina da olabilirdi - bunun kendisi olmayacağını kesinlikle biliyordu.

"Bunu yapmalısın," diye ciyakladı Gina, içindeki kıskançlık acısını görmezden gelmeye çalışırken ellerini birbirine çırttı. Çilekli bir slushie almıştı ve dili hastalıklı bir mavi tonundaydı, kafe penceresinin önünden geçerken kendi sınıflarından üç delikanlıya baktı, içlerinden en uzun boylu olanı Matt Dalton sırtarak yumruğunu cama vurdu ve camın çerçevesinin içinde takırdamasına neden oldu.

Gina diğerlerine alaycı bir gülümsemeyle bakarak, "Aman *Tanrım*, Geytandan bahsediyoruz," diye devam etti. Gina Matt geçerken onu izledi, Annie'ye oyun hakkında hep birlikte düğündüklerini söylediğini biliyordu. "Takım için bir tane almalısın ve bize onunla öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmalısın, tamam mı?"

Annie güldü, aptal bir yüz ifadesi takındı ve Matt yanından geçerken ona orta parmağını salladı, ama garip bir Çekilde Matt'in gözleri Sara'daydı ve birkaç dakika öylece kaldı, çocuklar yanlarından geçerken başını arkaya çevirdi.

Annie, sanki hepsi aptalmış gibi gözlerini devirerek, "Sahne öpücüğü için doğru dürüst öpüşülmeyeceğinin farkındasınız," dedi.

Matt yolda kaybolurken Gina içini çekerek, "Keşke hepimizin onun hakkında konuştuğumuzu bilseydi," dedi. "Her neyse, on birinci sınıfın en seksi çocuğunun okul piyesinde başrolü kaptığı ve efsanevi Annie Stone'un da onun başrol oyuncusu olduğu duyulunca, biletler dakikalar içinde tükenir.

Laura kendinden emin bir şekilde, "Güven bana, o biliyor," dedi.

Gina dığarıdan yine güldü ama içkisinden kalanları höpürdeterek yudumlarken içinde bir sızı vardı. Matt ona zar zor bakmıştı.

Şimdi. Deniz kıyısı boyunca ilerleyen çocukları hâlâ görüp göremediğini anlamak için pencereye yaklaştı. Daha doğrusu, *onu* hâlâ görüp göremediğini anlamak için. Onlar geçerken Sara'ya neden bu kadar uzun süre baktığını merak etti ama belki de yanılıyordu. Böyle düşünmek kötü hissettiriyordu ama Matt'in onunla ilgilendiğinden Güpheleniyordu. Sorun Matt'in *hiçbiriyle* ilgileniyor gibi görünmemesiydi. Onun kızlardan hoşlanmadığını düşünmeye başlamışlardı.

Annie Matt'le sahnede öpüGecekleri konusunda itiraz etmeye ve telaşlanmaya devam ediyor, kafedeki herkesin Matt'le dönem sonu oyununda dört yüz kişinin önünde öpüGeceğini bildiğinden emin oluyor, kollarını çılgınca sallıyor, rimel sürmüÇ kirpikleri böcek kanatları gibi çırpınıyordu. Diğer üçü de onun ilgiyi üzerine çektiğini biliyordu.

Klasik Annie.

"Kıpırdama, saçın var," dedi Sara, diğer üçü arasında gidip gelen konuşmaların kakofonisi altında zar zor duyuluyordu. Annie'ye doğru uzandı ve yanağındaki serseri kirpiği nazikçe kaldırarak parmağından üfledi. "Bir dilek tut," dedi ama Annie duymadı.

Annie yüksek bir sesle devam etti, öne doğru eğildi ve herkesi yaklaştırdı - ki hepsi onun kendisinden hoşlandığı anlamına geldiğini biliyordu. Yan masadaki başka bir grup kıza yan gözle bakıyordu, bu da onların GALS'ın tartıştığı şeye olan ilgilerini artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

'Şey, ondan hoşlanıyorum ve onu kesinlikle öpebilirim,' dedi Gina, donuk bir ifadeyle. 'Provalarda dilini onun boğazına soktuğunda benim için iyi şeyler söylemekten çekinme Annie. Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum. Tekrar pencereden dışarı baktı ama Matt çoktan gitmişti. Onun kısa süre önce bulunduğu yere bakmak hoşuna gidiyordu.

Sara, "Açıkçası," dedi ama bu bir fısıltı olarak çıktı ve kimse dikkat etmedi. Bunu diğerlerine söylemeye cesaret edememişti ama son birkaç haftadır Matt'in bakışlarını hissediyor, bazen onu kendisine bakarken yakalıyordu. Bir keresinde kantinde ona gülümsediğini düşünmüÇ, o da yüzünü buruşturarak ona cevap vermişti, kalbi çarpıyor, nasıl davranacağını bilemiyordu. Ve az önce arkadaşlarıyla pencerenin önünden geçerken onun kendisine baktığını da fark etmemişti. Her şeyden sonra, bu garipti.

Yarım saat sonra bakkaldan ayrıldılar. Ayrı yollara gitmeden önce dörtlü, GALS yumruk tokuşturma rutinini yaparak grupça kucaklaştı

Laura ve Annie evlerine gitmeden önce. Aynı yönde oturan Sara ve Gina yürüyüşün ilk bölümünü birlikte tamamladılar.

"Matt Dalton hakkında ne biliyorsun o zaman? Sara Gina'ya sordu, o anda sormamış olmayı diledi. Bacakları kasabadaki dik yokuşlara oldukça alışık olduğundan, sahilden uzaklaşıp tepeye doğru yürürlerken sözlerinin sert deniz meltemiyle sürüklenip gitmesine bir kez olsun minnettardı. Gina duymayınca kendini tekrar etmek zorunda kaldı.

"Matt mi? Çok tatlı," dedi Gina yukarı doğru bir eğimle.

"Ama neye *benziyor*? Sara, bu kez kendini tekrar etmek zorunda kalmadığına şaşırarak, "Ama nasıl biri?" dedi. Sözcükleri bir amaç ve hassasiyetle çıkmıştı.

"Evet, iyi biri," diye yanıtladı Gina. "Kitaplarımı düşürdüğümde onları toplamama yardım etti. *Yanlışlıkla* tabii," dedi Sara'yı dürterek. "Güzel de kokuyor.

Sara da aradığı cevabın bu olduğunu düşünmüyordu. Hayır, onu neyin harekete geçirdiğini, onu anlamasına yardımcı olacak şeyleri bilmek istiyordu.

"*Ohh emmm geee*, Saz, yüzün çok kızarmış. Sara kaburgalarına bir şeyin dürttüğünü hissedince sıçradı.

"Hayır, kızarıklığı geç. Sen *yanıyorsun*. Gina güldü, onunla kollarını birleştirdi ve onu kendine çekti. "Matt Dalton'dan hoşlanıyorsun, değil mi?

Sara olabildiğince yüksek sesle, "Hayır, istemiyorum," dedi. Sesi pek inandırıcı gelmiyordu. Diğerleri gibi ondan *hoşlanmıyor* da değildi. Daha çok onun iyi bir insan olduğunu doğrulayacak bir şey, kafasında dönüp duran düşüncelere sonsuza dek mutlu olmayı ekleyecek bir şey istiyordu.

Yürümeye devam ederken bir an sessizlik oldu, aralarındaki enerji aniden bir mıknaşın benzer kutupları gibi hissettirdi. Her biri bu itirafsızlığın ne anlama geldiğini ölçüp biçiyordu.

"Bil diye söylüyorum," dedi Gina sonunda, "nefesi biraz kokuyor. Burnunu çimdikleyerek Sara'ya yan yan baktı.

Sara, Matt bir daha ona baktığında gülümsemeye cesaret edip edemeyeceğini, Gina da acele edip Matt'e çıkma teklif edip edemeyeceğini düşünürken, her biri kendi sokaklarına sapana kadar sessiz bir şekilde yollarına devam ettiler.

OceanofPDF.com

NINE

GINA

"Hangi kadın? Matt'in sesi sinirli geliyor ve inşaatçımız Steve ile konuşmasını böldüğümde bana sabırsız bir bakış atıyor. İkili yanmış çatıya bakıyor; Steve eklentiyle ilgili önerilerde bulunurken Matt de elindeki panoya bir şeyler not ediyor. "Bekleyemez mi? Bir kaş çatma daha.

Emin değilim. Annem bir kadının gidecek yeri olmadığını söyleyerek eve girdiğini söyledi. Kim olduğunu sormadan, gitmesi gerektiğini söyledi ve telefonu kapattı. Arka planda babamın sesini duydum, umarım bu konuyla ilgilenmeye yardım ediyordur.

"Onu geri arayamaz mısın? Matt, şu anda Crittall kapılar ve çeşitli renk seçenekleri hakkında konuşan Steve'e geri dönüyor, bu yüzden benim sinirli *bir şekilde elbette onu geri aradım.*

Anneme bir sesli mesaj daha bırakıyorum, aynısını babamın numarasına da tekrarlıyorum: 'Beni en kısa zamanda ara! Endişeliyim - neler oluyor? Hangi kadın?'

Matt planlar hakkında konuşurken, ben de çimenlerin üzerinde hayatımızdan kalan vıcık vıcık kalıntıları karıştırıyor, kurtarılabildiğini düşündüğüm her şeyi poşetliyorum. Ama Hastings'e dönüp neler olduğunu öğrenmek istiyorum.

"Ah, *Bunny...*" diyorum, Tommy'nin en sevdiği yumuşak oyuncakı dumandan zarar görmüş bir yatak yığınının içinde yatarken görüyorum. Yumuşak bej tavşan daha önce de kirliydi ama şimdi zar zor tanınan isli bir pisliğe dönüşmüştü. Tavşan çöp torbasına gidiyor.

Yıkayıp temizleyebileceğim birkaç eşya var ama çok değil. En kötüsü de kokusu - o gece geç saatlerde komşumuzdan aldığımız panik telefonu kadar rahatsız edici, buruk, acı bir koku; biz Laura ve Patrick'in evinde üçüncü şişe şarabımızı içip Tayland yemeği yerken evimizin yandığını haber verdiler.

Kiraladığımız çöp konteynerine birkaç çöp çuvalı atarken Matt'e, "İşim neredeyse bitti," diyorum. Annemin araması beni sarstı ve ona ve babama çocuklarla ilgilenmeleri -gerekirse polisi aramaları- konusunda güvenmeme rağmen, sadece geri dönmek istiyorum. İçimden bir ses kadının kim olduğunu çok iyi bildiğimi söylüyor.

Öğleden sonra Annie'ye dönerken benzin almak için durduk ve yolculuğumuza bir on dakika daha ekleyerek ilçedeki her yavaş hareket eden aracın arkasına takıldık.

Annemin telefonunu bir kez daha denerken Matt'e, "Hâlâ cevap yok," diyorum. "Genelde hemen cevap verir.

'Çocuklarla ilgilenecekler, telefonlarına yapışıp kalmayacaklar, tatlım. Endişelenmemeye çalış. Bir saat içinde döneceğiz. En azından evdeki birkaç işi hallettik. Steve pazartesi günü ekibini işe başlatacak. Sigorta şirketiyle de irtibat halinde.

"Bu da bir şeydir," diyorum, nihayet temiz bir yola girdiğimizde camdan dışarı bakarak.

Annemle babamı birkaç kez daha aramayı deniyorum ama Hastings'e yaklaştığımızda vazgeçiyorum. Matt arabayı Annie'nin evinin yanındaki yarı yeraltı garajının önüne çeker çekmez arabadan atlayıp taş basamakları hızla çıkıyorum ve anahtarlarımı kilide sokmaya çalışıyorum. "Merhaba! Geri döndük! Koridoru adımlayıp mutfaka giriyorum. Ama mutfak boştu.

"Buradayım, hayatım! Annem sesleniyor - sesi neşeli geliyor, bu da beni rahatlatıyor. Salonda annemle babamı kanepede otururken, Gracie'yi zıpzıplı sandalyesinde uyurken ve Tommy'yi yerde Duplo ile oynarken buluyorum. Tepside bir demlik çay ve bir tabak kek var ve annemle babamın karşısındaki kanepede bir kadın oturuyor.

Mary.

"Merhaba..." diyorum, kapı aralığında duruyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor. "Her şey yolunda mı anne?" Ona umarım anlayacağı bir bakış atıyorum.

'Her şey yolunda hayatım,' diye cevap veriyor - telefondaki ses tonunun tam tersi. 'Mary bize bu evin tarihini anlatıyor.

ev. Büyüleyici.'

"Görünüşe göre 1820 yılında inşa edilmiş. Bir zamanlar Portsmouth'tan emekli bir deniz subayına aitmiş,' diyor babam Mary'ye başını sallayarak.

"Doğru," diyorum, kafam tamamen karışmış bir halde. "Ve tüm bunların..." ile bir ilgisi var mı? Gracie'nin sandalyesine gidip uyurken yanında diz çöküyorum.

"Kesinlikle hiçbir şey," diyor babam alametifarikası olan kahkahasıyla. 'Ama benim gibi eski bir tarih meraklısı için ilginç. Mary geldiğinde bize evi gezdirdi. Muhteşem bir yer. Bizim küçük Annie iyi iş çıkarmış, değil mi? Onu hep şu polisiye dizide izliyorum... ah, şimdi adı neydi...? Babam yüzünü buruşturdu.

"*No Limits*," diyorum ona, bunun Annie'nin ilk dizilerinden biri olduğunu, o zamandan beri ödüllü filmler de dahil olmak üzere daha pek çok filmde oynadığını söylemeye yüreğim el vermiyor. "Bugün senin çalışma günün değil, değil mi? Mary'ye dönerek sordum.

Kucağında dengede duran çay fincanını incelerken yüzünde garip bir ifade belirliyor. Sonra fincanı tepsiye bırakıp ayağa kalkıyor ve siyah kapüşonunun fermuarını çekiyor. Nedense onu üniforması dışında bir kıyafetle görmek tuhaf geliyor - sanki burada çalışmak dışında bir hayatı olduğunu hiç düşünmemişim gibi.

"Haklısın. Çok özür dilerim, gelmemeliydim,' diyor Mary üzgün bir sesle. Ellerini kapüşonunun ceplerine sokuyor. 'Burada bir ailen var. Rahatsız ediyorum. Sadece...'

"Saçmalama canım," diye söze karışıyor annem. "Sen tam olarak doğru olanı yaptın, değil mi Ron? Annem babamı dürtüyor.

"Doğru şey, Joyce, doğru şey.

Yüzündeki acınası ifadeyi ve gözlerinde biriken yaşları gördüğümde küçük bir iç geçirdim. "Annem gidecek bir yerin olmadığından bahsetti, Mary?

Başını sallıyor.

Benden bir iç çekiş daha, bu sefer duyulmuyor. 'Şey... Eminim Annie bir ya da iki gece burada kalmana aldırılmaz. Seni evsiz bırakamayız. Teklif ettiğim için şimdiden içten içe kendime küfrediyorum, çünkü evdeki işinde kusur bulamasam da onda tam olarak güvenmediğim bir şeyler var. Ancak Annie'nin cömertliği göz önüne alındığında, onu dışarı atabileceğimi de düşünmüyorum.

Mary kanvas çantasını alıp omzuna atıyor ve kapıya doğru yöneliyor.

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız," diyor bakışlarını indirerek. Tommy ona doğru koşuyor, kollarını bacaklarına doluyor ve Duplo modelini havaya kaldırıyor. "Ama benim sorunlarım bir ya da iki geceden biraz daha derin.

"May-ıwwy, bak!" diye bağılıyor oğlum, pantolonunu çekiştirerek.

Mary ona gülümseyerek saçlarını karıştırır. "Vay canına, çok zekisin Tom-Tom!" diye mırıldanıyor. "Yaptığın uzay gemisi inanılmaz.

Mary'nin burnunu çektiğini ve ardından çantasından bir mendil çıkarıp burnunu sildiğini duymayı ihmal etmiyorum. 'Neyse, bak, gününü böldüğüm için çok özür dilerim,' diyor. "Sorunlarımı senin üzerine yıkmak istememiştim. Sadece her gün burada çalıştığım için mantıklı olacağını düşündüm...'

"Eğer buraya taşınırsan," diye sözünü tamamlıyor annem. "Bana çok mantıklı geliyor canım," diye ekliyor. 'Ve Gina hem arkadaşlığı hem de küçüklere ekstra yardımı çok sever. Gracie doğduğundan beri biraz zorlanıyor, yangın falan derken.

"Ben buradayım, biliyorsun anne," diyorum yerden kalkarak. "Ne tür sorunlar Mary? Tam Matt bize katılırken soruyorum.

"Sorun değil, gerçekten," diyor, yüzünü hafifçe eğerken yanağı erken akşam güneşine yakalanıyor. "Sadece şu anda yaşayacak bir yer bulamadım. Gülmeye zorluyor ve ancak o zaman gözünün altındaki morluğu fark ediyorum. "Ama kalacak bir yer bulacağım, o yüzden hiç endişelenme. Pazartesi sabahı saat dokuzda her zamanki gibi burada olacağım. Bugün olanları unutabilir miyiz?" Bana dönüyor, ellerini çenesinin altında kavuşturuyor ve neredeyse çocuk gibi görünüyor.

"Merhaba Joyce, merhaba Ron," diye araya giriyor Matt, annemle babama başını sallayıp gülümseyerek. "Ne kaçırdım? Bana doğru gelirken Tommy'yi koltuk altlarından tutuyor ve oğlumuzu kalçasının üzerine kaldırıyor. "Hey, Tiger!

Matt, bu Mary, Annie'nin hizmetçisi. Sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı? Ve Mary, bu da kocam Matt. Eminim sana onun hakkında da her şeyi anlatmışımdır!

Mary'ye bir ya da iki geceden fazlasını teklif etmemek için bir neden düşünürken işleri hafif ve esintili tutmaya çalışıyorum. Bugünden sonra çok yorgunum ve sadece annemle babama bir akşam yemeği ısmarlamak, sonra çocukları yerleştirmek ve Matt'le rahatlamak istiyorum, Mary'nin ev sorunlarını çözmek değil. Gerçi burada onun için hiç yer yokmuş gibi de değil, diye düşünüyorum kendimle tartışarak. Üst katta hiçbir işe yaramayan iki yatak odası var ve Mary bunu biliyor. Ayrıca, zavallı kadının gidecek bir yeri olmadığını bilerek bu gece uyuyamayacağım. Onun bir otobüs durağında ya da dükkânın kapısında uyuduğu düşüncesi her şeyi bitiriyor.

Sonra Mary'nin hâlâ Matt'e baktığını fark ediyorum - neredeyse gözleriyle onu çözüyor. Mary'nin eli Matt'in elini sıkmak için uzanıyor, ama Matt cevap vermekte ağır davranıyor, Mary'nin bakışlarına karşılık verirken dikkati dağılmış gibi görünüyor, Mary onun bakışlarını tutarken başını bir yana eğiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Mary," diyor sonunda, elini uzatarak. 'Ve bu hafta yaptığınız her şey için teşekkürler. Ev harika görünüyor.

"Rica ederim," diye cevap veriyor Mary, gülümserken başını başka tarafa çeviriyor - yine morluğunu gösteriyor. Ama bu gülümseme aynı zamanda onun yanında erkeklerin biraz tuhaf davranmasına alışkın olduğunu da gösteriyor.

Üniforması içindeyken Mary'nin kusursuz, simetrik ve kusursuz bir güzelliği var. Şimdi, gündelik kıyafetler içindeyken, onda daha da çekici bir şey var - bol kapüşonunun içinde küçük ve savunmasız görünmesi, utangaç tavırları ve uzun, kül sarısı saçları salınırken başını hafifçe eğmesi. Çabalamadan manyetik bir aura yayan insan tiplerinden biri. Nadir bulunan bir cazibe.

"Mary az önce bize evsiz olduğunu söylüyordu," diye fısıldıyorum Matt'e. Babamın koltuktan kalkarken çıkardığı homurtuları duyuyorum.

"Ve Gina ona bir oda teklif etmek üzereydi, değil mi? Annem babama elini kaldırarak açıklamaya devam ediyor.

"Sadece tamamen eminsen," diyor Mary yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle.

Birdenbire ailem, Matt, Tommy ve Mary tarafından çevreleniyorum; hepsi de yanıtları beklerken bana bakıyor. Umutsuzca Matt'le bunu tartışmak için zamana ihtiyacımız olduğunu, önce Annie'den izin almam gerektiğini söylemek istiyor, onu bir Çekilde vazgeçirecek sözcükleri arıyorum.

Ama bunların hiçbirini yerine kendimi uzanıp Mary'nin ellerini tutarken, gülümserken ve 'Evet, evet, *elbette* kalabilirsin' derken buluyorum. İhtiyacın olduğu sürece.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TEN

GINA

"Bunu yerde, neredeyse yatağın altında buldum," diyor Matt, elinde bir şey tutarak. Yukarıda yemeğe çıkmaya hazırlanıyoruz ve Mary'nin eşyalarıyla dönmesini bekliyoruz. Getirecek fazla bir şeyi olmadığını söyledi.

Matt avucuma bir şey sıkıştırıyor - ezelden beri sahip olduğum küçük zincir ve kolye. Gülümsüyorum, batıl inançlı yanım onun yangında kaybolmasını engellediği için minnettarım. Genellikle üzerimde taşıyım - ya çantamın içine sıkıştırırım ya da bileğime bilezik olarak iki kez dolanırım. Onu her zaman güvende tutarım.

Soluk pembemsi rengiyle pek de güzel görünmüyor - artık asla boynuma takmam - ve arkadaşlık kolyesi de pek eşsiz değil, ama şimdi en çok bunun gibi küçük şeylerin anlamı var. Anıları olan tanıdık eşyalar. Bir şekilde yere düşmüş olmalı.

Matt bugün giydiği kirli kazağı çıkararak, "Mary'yi bu gece bizimle gelmesi için davet etmen çok iyi oldu," dedi. Onu burnuna bastırıp kokladı ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. 'Şu duman kokusu. Günlerce burnumda kalacak.

'Hepimiz dışarı çıkarken onu burada **b ı r a k a m a y ı z**, değil mi? Özellikle de tacizci eski sevgilisini anlattıktan sonra. Kulağa şeytani geliyor.

"Öyle bile olsa, Annie'ye sormaya değer mi sence? Matt öyle diyor, duşu açmak için banyoya girdi. 'Kızdırmak istemeyiz

Ev sahibimiz.' Tuvaletten dışarı bakıyor ve bana gergin bir bakış atıyor. Kimseye borçlu olma hissinden hoşlanmadığını biliyorum, en azından Annie'ye. "Bu arada su basıncı burada iyi görünüyor," diye ekliyor. Daha önce ondan mutfak musluğuna bakmasını istemiş ve nasıl çalıştığını anlatmıştım.

"Haklısın, ona haber vermeliyim," diyorum, telefonumu alıp yatağın ucuna oturuyorum ve Matt duş alırken Annie'ye kısa bir mesaj yazıyorum. "Belki de yine de bir tesisatçı çağırmalıyız," diye karşılık veriyorum, ama onun duyduğunu sanmıyorum.

Selam Annie... Umarım her şey yolundadır. Mary bir iki gece burada kalsa senin için sorun olur mu? Kötü bir ayrılık yaşadı ve biz onun için üzüldük. Sevgilerimle, TFNS xx

Ayaklarımı yatağa uzatıp arkama yaslanarak Matt'in duşunu bitirmesini bekliyorum ama yorganın altında yumru gibi bir şey hissedince hemen sıçıyorum. Yorganı geri çektiğimde, ilk anda gördüğüm şeyi tam olarak algılayamadığım için soluk soluğa kalıyorum.

"Bu *da* ne...? Yatağın benim tarafımdaki kir yığınının benzeyen şeye dokunmak için uzanıyorum. Keçeleşmiş tüyler, toz, kırıntılar ve her türlü pislik bembeyaz çarşafın üzerine yayılmış, rahatsız ettiğimde toz havaya karışıyor. "Matt..." diye tıslayarak banyoya doğru gidiyorum. "Tuhaf bir şey oldu..." Ama duştayken beni duymuyor ve ben de bağırarak istemiyorum.

Parmaklarımın arasına biraz pislik sıkıştırıyorum, ne olduğunu düşündüğümü doğruluyorum - yatağıma boşaltılan elektrikli süpürge kutusunun içeriği. Bunu yapabilecek tek bir kişi olduğunu bildiğim için içim bulanıyor. Ve o da taşınma sürecinde.

Matt yatak odasında havluyla kurulanırken o da benim kadar şaşkındı. Toprak yığınının bakarak, "Ben olsam hemen sonuca varmazdım," dedi. "Başka açıklamalar da olabilir.

"Ne *gibi*? Mary ile bu konuda yüzleşip yüzleşmeyeceğimi düşünürken ellerim kalçalarımda. Eğer o değilse, bu sadece aramızdaki ilişkiyi garipleştirir. Ama ailem dışında başka kimse olamaz.

"Belki de çarşafı değiştirmek niyetiyle süpürgeyi boşalttı ama sonra dikkati dağıldı. Belki de kiri süpürgeye içine silkeleyecekti.

öp kutusuna.'

Telefonum Annie'den gelen bir cevapla ınlarken, 'Bu çılgınca bir iddia ve sen de bunu biliyorsun,' diyorum.

*Zavallı Mary. Ona istediği kadar kalabileceğini söyle. Mi casa vs.
Burada her Şey yolunda xx*

Tam ona hizmetçisi hakkında tam olarak ne dűşündüğümü anlatan bir mesaj göndermek üzereydim ki alt kattan gelen bir çığlık beni merdivenlerin başına koşturdu. Ama sonra annemin oğlumla ilgilenirkenki yalvaran sesini duyuyorum, ardından Tommy'nin büyüyen öfke nöbetini durdurmak için araya giren babamın biraz daha derin ve sert tonları geliyor. Gidip ailemi kurtarmak için yarı hazırım ama Őimdi yatak takımını değiştirmem gerekiyor. Ve dışarı çıkmadan önce Gracie'yi hızlıca beslemem gerekiyor.

Yatak odasına döndüğümde Annie'nin mesajını tekrar okudum... Beklediğim gibi, son derece cömert biri ve Mary'nin kalmasına bir itirazı olmayacağını biliyordum, yine de yaptıklarını göz önünde bulundurduğumda bunun sadece bir gece kadar süreceğini umuyorum - ve bu kadar yüz­süzce. Bana karşı neden kin beslediğine dair hiçbir fikrim yok ama en azından yakında annesinin yanına taşınma ihtimalinden bahsetti, gerçi bunu eşyalarını almak için acele ederken söylemişti. Her Şeyi göz önünde bulundurarak, henüz onunla yüzleşerek alevleri körüklememeye karar veriyorum, bunun yerine gitmesini beklemeyi tercih ediyorum.

Ben yatak takımını değiştirirken Matt evle ilgili planlardan bahsediyor, saçlarını havluyla kuvvetlice ovuyor ve olanlardan pek de rahatsız olmuş görünmüyor. Her Şeyin ötesinde, Annie'nin mesajlarıma cevap vermeyi unutup durmasına üzüliyorum, biz GALS'ların her zaman yaptığı gibi - dördümüz okul bahçesinde, oyun salonunda, Davy's Chippy'de ya da birbirimizin evinde otururken küçük sloganımızı söyledik. Hırsızlar kadar kalın kafalıydık o zamanlar.

Ta ki üç kişilik bir grup olana kadar.

Matt ıslak havlusunu bana fırlatarak, "Neşelen," diyor.

"Hâlâ sarsılmış durumdayım," diyorum ve çantayı alıp yanından geçerken ona doğru itiyorum. "Sanırım üstümü değiştirsem iyi olacak," diye ekliyorum aynada kendimi görünce.

"Oh, bilmiyorum. Bu aralar yırtık eğofman altlarının moda olduğunu duydum. Matt beni belimden tutup çıplak vücuduna doğru çekiyor, çenemi kaldırıp beni öpüyor. "Aslında ben onları oldukça seksi buluyorum,

dedi, dudaklarıma bir öpücük kondurarak. 'Ve yatak yüzünden üzülmemeye çalış. Kasıtlı olmadığına eminim.

Yanıt vermekten çekindiğimden, kendimi yakınlaşma havasında hissetmediğimden ve onun zayıf vücudu karşısında hantal ve itici hissetmekten nefret ediyorum. Ama sonra onun pazularını mükemmelleştirmesi için geçen sürede vücudumun yepyeni bir insan hayatı kazandığını hatırlıyorum, bu yüzden kendimi biraz savaş yorgunu hissetmem hiç de şaşırtıcı değil.

"Şimdi olmaz canım," diyorum. "Dışarı çıkmadan önce Gracie'yi emzirmem gerekiyor. Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve eşofman altımı çıkarıyorum, giymek için daha akıllıca bir şey buluyorum - siyah kargo pantolon ve bol, koyu gri bir üst, emzirmeye uygun. Yemek yemeden önce kan şekeri kontrol etmem ve bir doz kısa etkili insülin enjekte etmem birkaç dakikamı alıyor, ardından aşağı inmeden önce arkadaşlık kalp zincirini bileğime doluyorum.

Annem mutfakta Gracie'yi bana uzatırken 'O çok iyi bir bebek' diyor. Küçük kızımın yumuşak kahverengi bukleli başına bir öpücük konduruyor.

'Doğduğundan beri olan bitenlerden dolayı iyi olmaktan başka seçeneği yoktu. Ona gerektiği kadar ilgi göstermediğimi hissediyorum. Bir an için yatağında bulduğum şeyi anneme söylemeyi düşündüm ama onu gereksiz yere endişelendirmek istemedim.

Ben Gracie'yi beslemek için yerleşirken, o da kanepedeki minderleri benim için düzenleyerek, 'Saçmalama hayatım,' diyor. 'Sen harika bir annesin. Sana biraz su getireyim.

"Teşekkürler anne," diyorum, arkamdan seslenirken başımı geriye eğiyorum. 'Sen de öyle...' Ama sözümü yarıda kesip tekrar dimdik oturuyorum ve Gracie'nin bana olan bağlılığını kaybetmesine neden olacak şekilde dönüyorum. "*Sen de* kimsin? Bebeğimin başını sabit tutarak söylüyorum. Tam arkamda bir yabancı dururken birden kendimi çok savunmasız hissettim.

Belki de onlu yaşlarının sonlarında olan çocuk bize bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Al bakalım hayatım," diyor annem, suyu bana uzatırken. "İçmek ister misin, Tyler?

"Tyler? Üstümü örtmek için el yordamıyla çabalayarak söylüyorum. Gracie'yi omzumun üzerinden tutup ayağa kalkıyorum. "Pardon, sen kimsin?

On beş ila yirmi yaşlarında olabilecek çocuk, soluk mavi kareli gömleğinin düğmeleri sonuna kadar açık, sıska kolları yanlarından aşağı sarkmış bir şekilde orada öylece duruyor. Kahverengi pantolon ve siyah spor ayakkabı giyiyor ve sağ elinde bir telefon görüyorum. Ama asıl dikkatimi çeken, gözlerinin içine yerleşmiş delici mavi gözlerden yayılan bakışlar.

Hayalet gibi beyaz yüzü, özellikle Gracie'yi tutarken ondan birkaç adım uzaklaşmama neden oluyor. Ona sabitlenmiş gibi görünüyor.

"İşte buradasın Ty," diyor mutfak kapısından bir ses.

Baktığımda, Mary kollarında bir karton kutu tutarak orada duruyordu.

"Tanrım, bunu yere bırakmalıyım. Kutuyu mermer adaya bırakmadan önce etrafına bir göz atıyor ve ellerini önünde gezdiriyor. Sonra çocuğun yanına geliyor ve kolunu omzuna doluyor. Çocuk Mary'den bir karış kadar daha uzun ve Mary ona dokunduğunda hafifçe ırkılıyor.

"Gina, bu Tyler, benim... O benim oğlum. Mary çocuğa bakar. "Onun da kalması senin için sorun olmaz, değil mi?"

OceanofPDF.com

ELEVEN

MARY

Bileğine sarılı kalp zincirini taktığını görüyorum. Ve bana bakıyor, ağzı bir karış açık, onu Tyler'la tanıştıırken ne diyeceğini bilemiyor - eşyalarımı almaya gideceğimi söylediğimde gelmemi beklediği son şey. Sırtışı bastırıyorum. Keşke gerçeği bilseydi.

"Dürüst olmak gerekirse, Tyler sorun değil," diyorum ona. 'Burada olduğumuzu bile anlamayacaksın. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ona minnettar bir ifade veriyorum, kolum Tyler'ın omzuna dolanmış, yanımda duruyor, yetişkin bir adam gibi uzun. Ve beni ev ev yiyor - eğer bir evimiz ya da yuvamız olsaydı tabii. Gina'yı ikimizin de kalması fikrinden vazgeçirecek bir şey söylememesi için dua ediyorum, çünkü biz bir paket olarak geliyoruz. Tyler bunu yapmamın nedenlerinden biri sonuçta.

"Hayır, hayır, sorun değil," diye temkinli bir şekilde cevap veriyor Gina, ciyaklamaya başlayan bebeğiyle uğraşıyor. Yüzünde garip bir ifade belirliyor, şüphesiz beyni hesap yapmakla meşgul, gözleri benimle Tyler arasında gidip geliyor, o doğduğunda benim kaç yaşında -ya da genç- olduğumu bulmaya çalışıyor. Ve tabii ki yanılıyor. Muhtemelen ondan neden daha önce bahsetmediğimi merak ediyor, kalmama izin verene kadar onun hakkında bilerek sessiz kaldığımı fark ediyor.

'Özür dilerim... Annie'nin bir oğlum olduğundan bahsedeceğini düşünmüştüm. İstersen başka bir yer bulabiliriz. Çok uzakta olmayan bir evsizler barınağı var.'

"Oğlunuzdan bahsetmedi, hayır," diyor Gina, Annie'den bahsedince hafifçe yumuşayarak. 'Tanrı aşkına, bir sığınma evine gittiğini duymayacağım. Ve merhaba Tyler,' diyor ve sonunda ona elini uzatıyor. 'Seninle tanışmak güzel. Umarım gürültücü üç yaşındaki çocukları seviyorsundur.

Tyler cevap vermiyor. Sadece bebeğe bakıyor, gözlerini ayırmıyor. Onu.

Tyler'ın adına 'Çocukları seviyor,' diyorum. "Gerçekten öyle. Ben karar verdim Pişman olacağım bir şey söylemeden önce bu konuyu kapatalım. "Ty, bilgisayarın şuradaki kutuda. Neden onu üst kata çıkarmıyorsun?"

Tepki vermesi biraz zaman alıyor ama bilgisayarından bahsedilince kutuyu almak için dönüyor, kolayca kollarının arasına alıp üst kata çıkıyor. Kulak misafiri olmadığında, 'Bak, bu anlaşılmayı önce Annie'ye sormak istemeni kesinlikle anlıyorum. Bu çok fazla, biliyorum.

"Sanırım *ikinizin* de burada olduğunu ona bildirmeliyim. Gina düşünürken bir duraksama. "Gerçi tatildeyken onu sürekli rahatsız etmek istemiyorum. İşten bu kadar uzun süre uzak kalabilmesine şaşıyorum. Annie'ye hiç yakışmıyor.

'Yıllardır ona düzgün bir mola verdimmeye çalışıyordum. İyi dinlenmesine sevindim. Tereddüt ediyorum, haddimi aşp hizmetçilikten arkadaşlığa geçmek istemiyorum. Tanrım hayır, bu olmaz. "Biz burada kalırken, onun dönüşü için tüm evi güzelce temizlemek için bir şansım olacak.

Alt dudağını ısırırken Gina'nın ifadesi tekrar endişeli bir hal alıyor ve ne kadar kalacağımızı merak ediyor. Derinlemesine temizlikten bahsedince, önerdiği bir ya da iki gece, zihninde birkaç haftaya dönüşüyor.

Yanılıyor. Bundan çok daha uzun sürecek.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için kapıya tekrar bakmadan önce bir adım daha yaklaşp elimi koluna koyuyorum. "Bu... Tyler ve benim kalacak bir yere ihtiyaç duyduğumuz ilk sefer değil," diye açıklıyorum. "Ty'ın babası... bazen böyle kötü ruh hallerine giriyor," diye sır veriyorum, bu da ne demek istediğimi anlaması için yeterli oluyor.

"Tanrım, çok üzgünüm," diye yanıtıyor Gina. 'Kulağa korkunç geliyor. Merak etmeyin, burada ikiniz için de bolca yer var. Üst kattaki yatakları hazırlayacağız. Kır saçlı bebeğini sallıyor, bana bakıyor. "Yarın birkaç saatimizi odaları düzenlemek için harcayacağız.

"Sen bir cankurtaransın," diyorum, derin bir nefes alıp onu kucaklamadan önce, omzunun üzerinden boş boş bakarak.

Yarım saat sonra grubumuz kısa bir yürüyüş mesafesindeki bir İtalyan restoranında yuvarlak bir masaya oturdu. Bunu söylemek kulağa komik geliyor... *grubumuz*, sanki Tyler ve ben artık ailenin bir parçasıymışız gibi - Gina, Matt ve iki çocukları, ayrıca Gina'nın ebeveynleri Ron ve Joyce. Matt'in bebeğiyle boğuşmasını izliyorum, çünkü Gina bıkkın bir halde onu kucağına almıştı. Matt onu boş yere sallayıp farklı pozisyonlar denerken Gracie'nin çıkardığı tedirgin seslere bakılırsa, tam anlamıyla bir ağlama seansı yaklaşıyor.

"Onu omzuna koy," diye öneriyor Gina. "Rüzgâr olabilir. Karşımda oturuyorlar ve Matt'in sert bir cevap verdiğini fark ediyorum. Solumda Tommy, sağımda Tyler var ve garson kız menüyü uzatırken ben de menüyü alıyorum, herkes siparişlerini verirken gözlerim Ty'ın yiyebileceği bir şeyler bulmak için geniş yemek yelpazesini tarıyor.

"Bir kase sade makarna alsın lütfen. Garsona gülümsüyorum. "Hangi sosu istiyor?" diye soruyor genç kız, bir bakış atarak Tyler.

"Sos yok. Hiçbir şey yok. Yağ yok, ot yok, sarımsak ya da başka bir şey yok. Sadece bir kase sade makarna. Fusilli varsa, ama her şey olur. Sadece spagetti ya da başka bir şey olmasın... uzun.'

"İtalyan yemeklerini sevmez misin? Gina masanın karşısından peçetesini dikkatle açmakta olan Tyler'a sesleniyor. Sağ eliyle kaşığını alıyor ve tekrar yerine koymadan önce inceliyor.

Başını iki yana sallar. "Pek sayılmaz," diyor su sürahisine bakarak. "Ama makarna iyidir.

"En sevdiğin yemek nedir? Gina devam eder. "Buzdolabını sevdiğin şeylerle dolduracağımdan emin olabilirsiniz.

Bize acıyor, dengesiz bir baba yüzünden, belki de dengesiz bir çocukluk döneminde annesinin defalarca dövüldüğüne şahit olmuş bir delikanlı için köklerinden koparılmanın kolay olamayacağını düşünüyor.

Ty ona öğrettiğim gibi kibarca 'Makarna' diye cevap veriyor. "Peyniri de severim. Ama birlikte değil. Ve cips, sade olanları. Ve tavuk burger, sossuz.

Matt masanın karşısından, "İyi bir tavuk burger ve patates kızartmasından daha iyisi olamaz," diyor. "Tam bana göre bir adam. Sırıttıyor ve muhtemelen bebeğinin artan ağlamalarını uyuşturmak için bira şişesinden uzun bir yudum alıyor.

"Bana sorarsanız, bugünlerde çocuklar çok yumuşak," diye yüksek sesle konuşuyor Ron. "Benim zamanımda önümüze konanı yerdik, yoksa kulağımıza bir şaplak yer ve erkenden yatağa gönderilirdik.

Gina babasına gözlerini devirerek, "Senin zamanında değiliz baba," diye cevap verir. 'Ve sen de yemek konusunda pek maceracı sayılmazsın. Her neyse, insanların alerjileri ve her türlü farklı diyet ihtiyaçları var ve bir şeyi sevmemeye hakkın var, biliyorsun.

Ron başını sallayarak, "Pandering, işte bu," diye devam ediyor. Yanakları kıpkırmızı ve damarlı, burnu şişkin. "Başka bir şey olmasa hemen yiyip bitirirlerdi.

"Ron," diye uyarıyor Joyce onun kolunu sıkarken. "Yeter artık.

"Okulda mısın yoksa üniversitede mi, Tyler? Matt konuyu değiştirmeye çalışarak sorar.

Ty'in cevap verme ihtimaline karşı onun adına cevap vermeden önce birkaç saniye bekliyorum. "Evde eğitim görüyor," diye açıklıyorum. "Daha doğrusu, artık kendi kendine evde eğitim veriyor.

Ron, "Orduda bir süre kalması gerek," diye mırıldanıyor ve Joyce onu tekrar, bu kez daha sert bir şekilde susturuyor.

"Bu çok ilginç," diyor Gina, sesi samimi geliyor. 'Çalışırken öğretmenlik yapmayı nasıl başarıyorsun? Çok yorulmuş olmalısın.

Gülümsüyorum, cevap vermekten kaçınırken açıklama yapmaktan mutlu olduğumu belli ediyorum. 'Ty her zaman yaşının ilerisindeydi, bu yüzden kendi hızında öğrenmesine izin vermek mantıklı geldi. Okul onu geride tutuyordu.

Açıklamaya zahmet etmediğim şey, Tyler'ın hayatının ilk kısmı hakkında hiçbir fikrim olmaması - nerede olduğu, kiminle olduğu, hangi okula gittiği. Bu konuda nadiren konuşmak ister.

"Sadece son yıllarda daha uzun saatler çalışabiliyorum," diye devam ediyorum. Ondan önce, çocuk bakımı her zaman mümkün olmadığı için sosyal yardımlara güvenmek zorundaydım. En azından sosyal yardım kısmı doğru ama Tyler'ın babasını sormamaları için dua ediyorum.

"En sevdiğin ders nedir? Gina Tyler'a sorar.

'Matematik ve fizik,' diye cevap verdi, ki bunu yapacağını biliyordum.

"Parçacık fiziği ve kuantum mekaniği için deli oluyor," diye ekliyorum dikkat dağıtmak için. 'Ve tabii ki bilgisayarlar. Üniversiteye gitmek istiyor.

Matt'in tahmin edilebilir tepkisi 'Vay canına' oldu ve ardından masada bir anlık sessizlik yaşandı. Yaşlı çocuğu kesinlikle susturdu.

ve Gina gerçekten etkilenmiş görünüyor. Gözlerinde yaş bile olabilir. *Bu zavallı kadın ve oğlu... Düşünüyor. Başkalarının tuvaletlerini temizliyor, zorluklar karşısında bir dahi yetiştiriyor...*

Gölüşümü kendime saklıyorum, neyse ki deniz mahsullü linguinem geldiğinde dikkatim dağılıyor. Çünkü aptal, *aptal* Gina... Daha fazla yanılıyor olamazdı.

OceanofPDF.com

TWELVE

GINA

Çocuklarımız olmadan önce Matt'in iş için uzaklara gitme düşüncesi beni hiç rahatsız etmiyordu. Aslında, birkaç akşam tek başıma Netflix'te gezinmek, belki arkadaşlarımı şarap içmeye çağırmak hoşuma gidiyordu ve bir ya da iki kez Laura ve Annie kalmaya geldiler - bugünlerde herkesin çok meşgul olduğu düşünüldüğünde bu nadir bir durum.

Ancak çocuklarımız olduğundan beri, onun iş seyahatleri artık akşamları fazladan çaba sarf etmem, akşam yemeğinde Tommy'nin artıklarını yemem ve ne kadar yorgun olduğum konusunda yüz yüze sızlanabileceğim kimsenin olmaması anlamına geliyor.

"Her şeyi aldın mı? Koridorda yanına yaklaşıp Matt'e soruyorum. Sırtı bana dönük, ama yüzünü bir şeye bastırıyor gibi görünüyor.

Elindeki her neyse arkasına iterek dönüyor. "Evet, sanırım öyle. Gözleri dik dik ve kocaman.

"O da ne? Yere bakarak soruyorum. "Ellerinde.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Matt, sesi suçlu gibi geliyor.

Yanına gidip arkasından dolanıyorum. "Eşarp mı? Eşarbı ondan alıp bakıyorum. "Bir kadının eşarbyla ne yapıyorsun Matt?

"Ben... Ben sadece kokluyordum. Gitmeden önce seni içime çekiyorum. Bana utangaç bir gülümseme verdi.

"Ama bu benim eşarbım bile değil," diyorum onu askıya asarken. 'Keşke,' diye ekliyorum, 'saf kaşmir' etiketini fark ederek. "Bu Annie'ye ait, aşkım," diye ekliyorum gözlerimi devirerek.

"Ah... doğru," diyor boğazını temizleyerek ve utanmış görünüyor. "Çarşamba günü çok geç dönmemeliyim," diye ekliyor Tommy bacağından sarkarken. "Öğle yemeğinde şantiyeden uzaklaşmaya çalışacağım.

Başımı sallıyorum, kalbimdeki ağırlığı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum çünkü bu yolculuk gerçekten berbat bir zamana denk geldi - Gracie doğduğundan ve evimiz kül olduğundan beri ilk kez ayrı kaldık. Bir daha yaşayacağımı hiç düşünmediğim Hastings'teki hayata alışmaya çalışmakla kalmadık, şimdi Mary ve oğlu da evde.

Teoride, arkadaşlığın ve ekstra yardımın tadını çıkarmam gerektiğini biliyorum ve Mary, Tyler'ı neredeyse hiç görmeyeceğime söz verdi çünkü odasında ders çalışıyor ya da oyun oynuyor olacak, ama yatağımda bulduğum şeyden sonra, huzursuz hissetmekten kendimi alamıyorum.

Matt dizüstü bilgisayarını almaya giderken onu mutfığa kadar takip ediyorum. Midemde kötü bir his var.

"İyi olacağına emin misin?" diye sorar, Tommy'yi kalçasına kaldırarak. "Hey, koca adam, annene göz kulak ol, tamam mı? Artık evin erkeği sensin.

Tommy onun saçlarını tutarak bir kahkaha atıyor.

"Ah! Matt oğlumuzu gıdıklayarak bağılıyor. "Bir Geyler fırlatmak, bağırarak ya da çığlık atmak yok, tamam mı? Baban o yokken annen için iyi bir çocuk olmanı istiyor.

"Üç yaşındaki çocukların çoğu için bu çok zor," diyor bir ses.

Matt ve ben aynı anda kafamızı çevirdiğimizde Tyler'ın buzdolabının önünde durmuş, içeri baktığını gördük. Ğkimiz de onun içeri girdiğini duymadık.

"Dürtü kontrolünden yoksundurlar ve davranışlarını mantıklı, düşünülmüş tepkiler veya başkalarının ihtiyaçları yerine o anda kendilerine iyi gelen şeyler yönetir. Prefrontal korteksinin en yüksek sinaptik yoğunluğu henüz tam olarak gelişmemiştir. Elbette davranışlarının çoğu da öğrenilmiş tepkilerdir. İster olumlu ister olumsuz olsun, ana bakıcıları tarafından bir olaya aşırı tepki verilirse, bu sadece bir tepki elde etmek için davranışını pekiştirir. Ve çocuğunuzun durumunda, bu davranış düzenli olarak zayıf görünüyor.

Tyler buzdolabını kapatıyor ve bir kutu Sıfır Kola'nın kapağını açıyor, bize bakıyor ama yüzümüze bakmıyor. Cevap vermediğimizde - ağzımız bir karış açık öylece duruyoruz - bu garip sessizliği bozan Tommy oluyor ve Matt'le ikimizin de kapa *çeneni* anlamına geldiğini bildiğimiz ama neyse ki kulağa pek öyle gelmeyen "Duttup!" diye bağılıyor.

Tyler sözlerine şöyle devam ediyor: "Hayal kırıklığı da sosyal becerilerin bozulmasında büyük rol oynuyor. 'Anlaşılmamak, davranışsal çöküşlere yol açıyor.

"Şey... uyardığın için teşekkürler Tyler," diyor Matt, Tommy kıpırdanırken onu yere bırakarak. Büyük oğlanın yanına koşuyor, kola için yalvarıyor ve Tyler'ın pantolonunu çekiştiriyor. Tommy buzdolabını tekmeleyince, Tyler oğlumun bileğini tutuyor ve yemin ederim dönüp odadan çıkmadan önce ona bir çimdik atıyor.

"Quod erat demonstrandum," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Aman *Tanrım*," diyorum o gittiğinde, oğlumu kucağıma alıp iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. "Hatırlat da yakın bir zamanda ondan uzaktan kumandayı açıklamasını istemeyeyim," diye ekliyorum ve oğlum tekrar kıkırdayana kadar kolunu daha iyi öpüyormuş gibi yapıyorum.

Matt, "Onun için endişelenmemeye çalış," dedi. 'Ukala gençler son derece iğrenç olabilirler. Bir zamanlar ben de öyleydim, unutma. "Ama... ama ne olur ne olmaz, ben olsam onu çocuklarla yalnız bırakmazdım," demeden önce duraksadı.

Matt'i taksiyle istasyona uğurladıktan sonra Mary merdivenlerden indi.

"Günaydın," diye sesleniyor arkamdan, mutfığa doğru ilerliyor.

Gracie kollarımın arasında aç bir şekilde yumruğunu emerken, Tommy bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve hâlâ tekrar tekrar "Güle güle baba" diye bağıyor.

"Bugün nasılsın?" diye soruyorum, onu mutfığa kadar takip ederken normal görünmeye çalışıyorum. Matt yokken böyle bir ortamın oluşmasını istemiyorum. Mary doğruca hizmet odasına gidiyor ve elektrikli süpürgeyi çıkarıyor.

"Tamam, teşekkürler," diye cevap veriyor, *ama* bir *ama* olduğunu hissediyorum. "Tyler'ın yeni bir yerde uyuması konusunda endişeliyim. Değişikliklerle pek başa çıkamaz," diye açıklıyor. 'Bazen geceleri etrafta dolaşıyor ve seni rahatsız etmesini istemedim. Son iki gecedir bir kulağım açık.

"Ah... Anlıyorum," diyorum, bu düşünce hoşuma gitmiyor, özellikle de Tommy artık kendi odasında uyuduğu için. Geceleyin odasına biri girerse korkudan ödü kopar - uyandığımda Tyler'ı tepemde bulursam nasıl hissedeceğimden bahsetmiyorum bile.

'Bir süre sonra alışacaktır ama yeni bir yere alışması birkaç ayını alır.

"Birkaç ay mı? Çok ani bir şekilde söyledim.

"Bu en kötü senaryo," diyor Mary düşüncelerimi okuyarak. 'O zamana kadar bizim için bir yer ayarlayacağıma eminim.

Ben onların burada bu kadar uzun süre kalma ihtimaline şaşırıken, Mary koridordaki kilitli bodrum kapısının yanındaki dolaba yöneliyor. Annie buraya taşındığında yaptığı ilk işlerden biri evin altındaki geniş bodrum katını son teknoloji bir kayıt stüdyosuna dönüştürmek olmuş. Ve tadilat hiç de ucuza mal olmamış. Tavan yüksekliğini arttırmak için kazı yapmak, temel atmak ve depolamak, tüm alanı tamamen ses geçirmez hale getirmek ve profesyonel ekipmanlarla donatmak bile benim tüm evim kadar tuttu. Kendime düzenli olarak Annie'nin Matt ve benden - ve aslında çoğu insandan - farklı bir dünyada yaşadığını ve tadilatlar için birkaç yüz bin doları gözden çıkarmanın onun çevresinde son derece normal olduğunu hatırlatıyorum. Ama Annie'de sevdiğim şey, onun hâlâ *Annie* olması. Okuldayken olduğu gibi hala aynı bön, gürültücü, sevgi dolu, inatçı ve sinir bozucu, yaratıcı ve güzel bir ruh.

Bu da bana şunu hatırlattı... Mary temizlik işine koyulurken ben de Gracie'yi beslemek ve bir mesaj göndermek için yerleştim.

Mary'nin oğlu Tyler'ın da burada kaldığını haber vereyim. Biraz sürpriz oldu! 17 yaşında, 50'sine yaklaşıyor ve beyni bir gezegen kadar büyük. Senin için sorun olur mu? Evde her şey yolunda. Bu sabah çocukları parka götüreceğim. Daha fazla safari resmi gönder. BLTFNS xxx

Onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyorum ama itiraz etseydi daha da kötü hissedirdim. Ancak bir saat sonra Gracie'ye temiz kıyafetler giydirip parka gitmeye hazırlanırken bir cevap alıyorum. Ben mektubu okurken Mary mutfığa geliyor ve lavaboyu ovmaya başlıyor.

Tyler iyi bir çocuk, hiç sorun değil! Burada her şey yolunda. Ovada öğle yemeği. Sevgiler Annie xx

Lezzetli görünen yiyeceklerle donatılmış bir piknik masasının fotoğrafı var ve safari cipi yakınlarına park edilmiş. Arka planda Kenya'nın geniş düzlükleri, masmavi bir gökyüzü ve bazı bodur ağaçların yanında bir fil sürüsü var. Aracın etrafında muhtemelen Annie'nin safari turuna katılan birkaç kişi daha var. Bekârlar için bir tatil olabileceğine dair şüphelerim var ama araştırmadım. Şöhretine ve yoğun iş hayatına rağmen

Annie yalnızdır. Her ne kadar erkek hayranları hiç eksik olmasa ve bir gece burada, bir gece orada bir sürü müsait arkadaşı olsa da, uzun zamandır özel bir ilişkisi olmadı. Bunun onu üzdüğünü biliyorum.

Tommy'ye 'Annie Teyze'den gelen şu fotoğrafa bak' diyorum. "Filler! Oğlum hemen bir trompet sesi çıkarıyor. Sonra Gracie'yi sol kolumun kıvrımına sıkıştırarak yanına gidip Mary'ye resmi gösteriyorum. "Patronunun şu anda nerede olduğunu görmek isteyebileceğini düşündüm.

"Bazıları için iyi, değil mi?" diyor, lavaboyu ovarken bir yandan da ona bakıyor. "Ve işte lastik eldivenlerimle buradayım. Gülüyor ve ellerine bakıyor.

"Seni duyuyorum," diye karşılık *veriyorum*, Mary'nin benden nefret ediyormuş ya da yatağını kirletebilecekmiş gibi konuşmadığını düşünerek. Çocukları hazırladıktan sonra ona 'Biraz dışarı çıkacağız,' diyorum. "Sonra görüşürüz.

Mary bana gülümseyip el sallıyor, ben çocuklarımla koridora çıkarken gözleri beni takip ediyor. Ama boynumdaki tüyleri diken diken eden *onun* gözleri değil. Hayır, beni zıplatan Tyler, merdivenlerin başında oturduğu yerden bakışlarıyla beni delip geçiyor, Gracie'yi ikili bebek arabasının çocuk arabası tarafına koyarken ve Tommy'yi koltuğuna bağlarken beni izliyor. Ama ön kapıyı arkamızdan kapatırken beni en çok tedirgin eden onun sessizliği oluyor ve parka kadar her birkaç dakikada bir omzumun üzerinden geriye bakmama neden oluyor.

THIRTEEN

GINA

"Çok garipti, orada öylece oturmuş bize bakıyordu.

Çocuk oyun alanının yanındaki park bankında oturmuş, ofisinde Peloton bisikletiyle egzersiz molalarından birinde pedal çevirirken nefes nefese kalan Laura ile telefonda sohbet ediyorum.

"Kulağa ürkütücü geliyor," diye yanıtlıyor. "Ve ortaya çıkana kadar onun varlığından haberiniz yoktu?"

Hayır. Mary bir oğlu olduğundan hiç bahsetmedi.'

"Çok tuhaf," diyor Laura, benim düşüncelerimi yankılamak hafifçe nefes nefese kalıyor.

"Uzun süre kalmamaları için dua ediyorum," diyorum, Tommy kum havuzunda kendi yaşlarında bir kız ve bir erkek çocukla oynarken gözlerimi ondan ayırmadan. Gracie bebek arabasında yanımda huzur içinde uyuyor. 'Delicesine zeki ve eğer babası kötü davranıyorsa zavallı çocuk için üzülüyorum. Sadece...' Başımı sallıyorum, birkaç saniye gökyüzüne bakarak tam olarak ne demek istediğimi kelimelere dökmeye çalışıyorum. "Dürüst olmam gerekirse, çocuklarımla çok fazla ilgileniyor gibi görünüyor. Sürekli Gracie'ye bakıyor, gözlerinde garip bir yoğun bakış var ve yemin ederim daha önce Tommy'yi çimdiklemeye çalıştı.

Gökyüzüne bakmaya devam ediyorum, bulutların toplanmasını izliyorum ve Mary'ye bir şey söylemeli miyim diye düşünüyorum. Planım, o vardiyasını bitirene kadar evden uzak durmak, o zaman en azından Tyler'la birlikte tavan arasındaki odalarda olma ihtimalleri artar, hatta belki dışarı bile çıkabilirler.

Birkaç derin nefes alıp gözlerimi kapatarak gerginliğimi atmaya çalışıyorum. Sonbahar havası, etrafımızı saran ağaçlar sayesinde bol oksijenli ve taze hissettiriyor. Gracie yanımda burnunu çekince gözlerimi tekrar açıyorum. Yeterince ısınması için battaniyesini düzeltiyorum ve Tommy'nin diğer çocuklardan birini kuma gömmediğini kontrol etmek için oyun alanına bakıyorum.

Orada değil.

"Kahretsin," diyorum ayağa kalkarak. Etrafı tarayıp onu bulmaya çalışıyorum ama giderek artan panik halimde sanki diğer tüm çocuklar ona dönüşüyor ve o aynı anda her yerde oluyor - ama aynı zamanda hiçbir yerde olmuyor.

"Gina, iyi misin?" diye Laura'nın sesi geliyor.

"Tommy!" diye seslendim. "Tommy, neredesin? Arabanın frenine basıyorum ve sırt çantamı banktan alıp Tommy'nin boş koltuğuna atıyorum. Sonra aceleyle kum havuzunun çevresini dolaşıyorum. Şu anda içinde oynayan dört çocuk var ve hiçbiri benim oğlum değil.

'Gina, neler oluyor? Beni korkutuyorsun,' dediğini duyuyorum Laura'nın.

"Ben Tommy," diye cevap verdim. "Ben... Ben sadece bir an için kafamı çevirdim ve şimdi o yok.

Telefonu omzumla kulağıma tutturuyorum ve iki elimi de arabanın üzerine koyarak oyun alanının etrafında manevra yapıyorum, bu sırada etrafı tarıyorum. Ama ondan hiçbir iz yoktu. Ona bense büyük kaydırağa çıkmamasını söyledim ve gerçekten de kaydırağın yakınında bile değil. Tırmanma çerçevesine, salıncaklara ya da maymun barlarına da gitmiyor.

Kahretsin, Laura, o gitti. Tommy *gitmiş!* Gitmeliyim...' ve onun cevabını beklemeden aramayı sonlandırıyorum. İçimde polisi aramak için telefonuma ihtiyacım olacağına dair bir his var. "Affedersiniz, küçük oğlumu gördünüz mü? Yeşil montlu, mavi kotlu, açık kahverengi saçlı. Üç yaşında.'

Oyun alanının yanındaki diğer banklardan birinde oturan iki kadına deli bir kadın gibi görünüyorum olmalıyım. Bana şüpheyle bakıyorlar ve yavaşça başlarını sallıyorlar. "Hayır, üzgünüm," diye hep bir ağızdan söylenirler ve etraflarına üstünkörü bir bakış atarlar. Sonra birbirlerine "*Seni korkunç anne...*" der gibi bakıyorlar.

Birkaç kişiye daha yaklaştım ama sonuç aynı. Kimse Tommy'yi görmemiş.

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin,*" diye bağıriyorum, kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum - göğsüm sıkışıyor ve nabzım kulaklarımda uğulduyor. Yavaşça ve dikkatlice, panik içinde onu kaçırmadığımdan emin olarak, etrafı tarıyorum

tekrar. Burada toplam on beş kadar çocuk var, hepsi de okul öncesi çağda ve Tommy kesinlikle onlardan biri değil.

Sonra oyun alanından karanlık, gölgeli, ağaçlık bir alana doğru giden patikayı görüyorum ve buranın oğluma şimdiye kadarki en davetkâr yer gibi görüneceğini *biliyorum*. Gözlerimi ondan ayırdığım birkaç saniye içinde çok uzağa gitmiş olamayacağından eminim, bu yüzden ağaçlara bakmak için hızlı adımlarla yola koyuluyorum. Eğer ormanda ondan bir iz yoksa, polisi arayacağım. Sonra da Matt'i.

"Tommy!" diye bağıryorum çocuk arabasını son hızla patikadan aşağı iterken. Gracie kıpırdanıyor ve inliyor, başı dönüyor ama artık duramıyorum. "Tommy, neredesin?"

Ormanın kenarına yaklaştığımda sesim aniden kayboluyor, karanlık tarafından yutuluyor, ağaç gölgelikleri ışığın çoğunu engelliyor. Hava tenimde nemli ve serin bir his uyandırıyor.

Ve sonra bir şey gördüm. Parlak yeşil bir ışık. Oğlumun paltosuyla aynı renkte olduğuna yemin edebilirim, ağaçların derinliklerinde kayboluyordu.

"Tommy, dur, *bekle!* Bebek arabasını engebeli yolda çarpıyorum. "Geri gel!"

Onu tekrar görebilmek için dua ederek koşmaya devam ediyorum ama nafile. Koşmayı bırakıyorum ve el yordamıyla cebimden telefonumu çıkarıyorum, çocuklarla geçirdiğim keyifli sabahın polisi aramamla sona erdiğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Tam operatör cevap verip "Acil durum, hangi servise ihtiyacınız var?" diye sorarken Tommy'nin bir ağaç gövdesinin arkasından belirdiğini görüyorum. Kalbim rahatlamayla doldu taştı.

Ama sonra bileğini sıkıca kavrayan erkek figürünü gördüğümde tekrar korkuya kapılıyorum.

FOURTEEN

GINA

"Tommy!" diye seslendim, ona doğru koşarak. "Aman Tanrım, *Tommy*, ödümü kopardın. Eğildim ve onu kollarımın arasına alıp sıkıca kavradım. "İyi misin tatlım?" Onu sıktığımda iniltili bir ses çıkarıyor. Sonra arkasındaki kişiye ters ters bakıyorum.

Tyler.

"Burada ne yapıyorsun? Sesimdeki öfkeyi tutamıyorum.

"Hiçbir şey," diyor, boş bir ifadeyle çocuk arabasına bakarak.

"Ne demek *hiçbir şey*? Bu kadar ilgisiz görünmesine inanamayarak ciyaklıyorum. 'Üç yaşındaki bir çocuğu annesinden izinsiz almanın doğru *olmadığını* biliyorsundur herhalde? Aklından ne geçiyordu? Sorularımı yeterince hızlı soramıyorum.

"Beni takip etti," diyor Tyler, şaşırmadan. Gracie kıpırdandığında ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Burası benim özel yerim. Ben... ben burada özel şeyler yaparım.

"Ve sen onu bana geri getirmeyi düşünmedin mi?" Ona bağırmamak için kendimi zor tutuyorum ama çok zor. Titrememi durduramıyorum.

"Hayır. Onunla bir şeyler yapmak istedim. Tyler bana bakmıyor.

Sözleri ve ima ettikleri şey beni hasta ediyor. 'Ne... ne *şeyler*?'

Tyler omuz silkiyor.

'Burada ne halt ediyorsun? Ben evden çıktığımda sen merdivenlerde oturuyordun.

"Yürüyüşe çıkıyorum.

Homurdanmama engel olamıyorum. "Tasadüfen *bulunduğumuz* çocuk parkının yanındaki ormanda bir yürüyüş mü? Kaba olduğumu ya da aşırı tepki verdiğimi düşünmesi umurumda değil. Adrenalinle koşuyorum. "Biraz tesadüf gibi, sence de öyle değil mi?

"Tasadüfler insanların sandığı kadar nadir değildir," diye başlıyor Tyler. 'İstatistikler, algılamanın insan doğasında olduğunu gösteriyor-'

Dur...! Sadece dur, Tyler. Senin yüzünden oğlumu kaybettiğimi sandım, neredeyse kalp krizi geçirecektim. *Ne düşündüğünü* bilmiyorum.' Aklımdan geçenleri, niyetinin onun göstermeye çalıştığı kadar masum olmadığını söylemeye dayanamıyorum. "Bir daha asla böyle bir şey yapma, beni duyuyor musun?

Tyler bana bakıyor, yüzünde kederli bir ifade var. Ama aynı zamanda şaşkın görünüyor. "Oğlunuz üzerindeki dikkatinizin dağılmasına izin verdiğiniz için üzgünüm. Ben yürüyüşteyken beni takip ettiği için de üzgünüm. Zararı yok. Tyler gitmek için döner.

"Git, *git* onunla! Tommy aniden ciyaklıyor, kollarımda çılginca kıvranıyor. Onu bırakmadığım zaman, hırlamaya başlıyor. "Tyler'la şekerleme istiyorum, anne! *Şeker* alabileceğimi söyledi!

İki saat sonra öfkem ve korkum, benim açımdan aşırı bir tepki olduğunu düşünmeye başladığım bir suçluluk duygusuna dönüştü. Tyler ormanda kaybolduktan sonra Tommy'yi tekrar pusetine bağladım ve ters yöne giderek dondurma yemek için sahile indik. Bir banka oturduk ve köpüklü dalgaların çakıl taşlarını yıkamasını, ardından gelgit yavaş yavaş çekilirken hipnotik bir *şıpırtıyla* tekrar geri batmasını izledik.

Tabii ki Tommy'ye Tyler'ın onunla ormana gitmek için rüşvet olarak şeker sözü verip vermediğini sordum ve Tyler'ın onu incitecek bir şey yapıp yapmadığını nazıkçe araştırdım, ancak oğlum konuya olan ilgisini çoktan kaybetmişti ve cevap vermek yerine dondurasını yalarken heyecanla martıları işaret etti. Benim paniğimden tamamen habersizdi.

Tyler'ın parkta olmasının, bana söylemeye çalıştığı gibi, bir tesadüften başka bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum - özellikle de ona veya Mary'ye nereye gittiğimizi hiç söylemediğim için. Yani nerede olacağımızı biliyor olamazdı.

Tabii beni takip etmediyse.

Dördümüzün arasında, Annie'den ziyade, dönemimin öğle yemeği parasını bir sürü para kazanacağına yatırdığım kişi Laura'ydı. Ama Laura - on beş yaşında kendi tişört baskı işini kurmuş ve okulda ulusal münazara yarışmalarını kazanmış, daha sonra hukuk okumaya devam etmişti - büyük bir firmada kurumsal bir avukat olarak biraz sıradan ama saygın bir işe girdi.

Üniversiteden herhangi bir nitelik kazanmadan ayrıldıktan sonra, birkaç yıl boyunca bahçe merkezindeki görevime yerleşene kadar bir asgari ücretli işten diğerine - bar işi, garsonluk, perakende satış, ofis yöneticiliği - atladım. Tommy ve Gracie doğmadan önce burayı neredeyse ben işletiyordum. Tamamen şans eseri Matt ile yeniden bağlantı kurduğumda da orada çalışıyordum. Bölgeden geçiyordu ve annesi için bir saksı bitkisi almak üzere durmuştu. Birbirimizi yıllardır görmemiştik.

Okuldaki arkadaş grubumuz içinde, Sara öldükten sonra dağılmaktan kurtulmuş gibi görünen tek kişi Annie'ydi. Şans onun elinden tutmuş ve Laura ile benim peşimizi bırakmayan yıkım, suçluluk ve pişmanlıkların içinden geçmesini sağlamıştı. Bu yüzden Laura ve benim bir zamanlar kendimiz için kurduğumuz hırslı gençlik hayallerinin daha küçük versiyonları haline gelmemiz şaşırtıcı değildi. Hayatlarımızın kenarları kırıldı.

Bazen, Annie yüksek hayatı yaşarken biz hala enkazın içinde tökezliyormuşuz gibi hissediyorduk. Matt ve arkadaş grubuna gelince, parti gecesinden sonra hiçbiriyle fazla bir ilişkimiz olmadı. Sonunda hepimiz yollarımızı ayırdık.

Öğleden sonra bilgi vermek için tekrar aradığımda Laura telefonda, '*Tanrıya şükür onu bulmuşsun,*' dedi. '*Endişeden aklını kaçırmış olmalısın.*

"O birkaç dakika sanki tüm hayatımmış gibi geldi," diyorum ona. "Çocuk sahibi olmamanız için altı yüz kırk yedi neden," diyorum, tabii ki bunu kastetmiyorum. "Erken gri saçlar garanti.

'İki küçük yavrunuzu ne kadar sevsem de, sarı röflelerime sadık kalacağım, çok teşekkürler. Patrick zaten seksi tuz ve biber görünümüne sahip ve zaten çocuklarla ilgilenmiyor. Tanrı'ya şükür.'

Gülüyorum. 'Yaşlı moruk nasıl bu arada? Hâlâ bisiklete biniyor mu?

'Sanki bir gün vazgeçmeyi düşüneceği bir şeymiş gibi soruyorsunuz. Haftada 200 mil yapıyor.'

Birkaç dakika boyunca, kendisi de avukat olan ve Laura'dan on yaş büyük Patrick ve Lanzarote'ye yapacağı bisiklet gezisi hakkında sohbet ediyoruz. Ama tahmin edilebileceği gibi, sohbetimiz Annie'ye geri dönüyor.

"Fillerin olduğu safari fotoğrafını sana o mu gönderdi? Ben sordum.

Laura bir an sessiz kalıyor ve bunun fotoğrafı alamadığı için mi yoksa ofisine biri girdiği için mi olduğunu anlayamıyorum.

"Hayır, hayır, yapmadı," diye itiraf ediyor. 'Devam et, gönder. Görmek istiyorum. "Bir saniye." Ekranıma dokunuyorum ve iki mavi tik düz bir şekilde beliriyor

Açtığı gibi uzaklaşıyor.

"Harika görünüyor," diyor Laura, sesi biraz düz geliyor. "Güney Afrika'da safariye çıkmayı çok isterdim.

"O zaman yapmalısın," diyorum, yapmayacağını bildiğim halde. Laura ve ben bu konuşmayı yıllar boyunca birçok kez yaptık - çok yoğun çalıştığını, nadiren tatile çıktığını, Patrick'in deniz aşırı bisiklet gezilerine onunla birlikte gidebileceğini. "Ama Annie Kenya'da, Güney Afrika'da değil," diye düzeltiyorum onu.

Bir duraklama daha. "Emin misiniz?" Laura'nın cevabı. "Jeep'in tamponunda Güney Afrika bayrağı çıkartması var ve yakınlaştırırsanız plakasında da aynı bayrak var. Renkleri açıkça görebilirsiniz.

Gülüyorum. "Birden bayrak uzmanı mı oldun?

'En son bana geldiğinde buzdolabımın önünü fark etmedin mi?

Patrick'in seyahatlerinde topladığı bayrak magnetleriyle kaplı.

"Evet, ama hepsini ezberlediğini fark etmemiştim.

"İnanın bana, buzdolabını günde on kez açtığınızda bu şeyler beyninize yapışıyor.

"Annie şu anda kesinlikle Kenya'da," diyorum kafam karışarak. "Bana söyledi. Bir sonraki durak Tayland. Emin olmak için mesajlarını tekrar gözden geçirdim. "Evet, kesinlikle Kenya'da.

"Annie'yi tanıyorsam, muhtemelen güneyde hayvanların daha iyi olduğunu duyduğu için özel bir jet kiralamıştır.

Hep birlikte gülüyoruz.

Laura şöyle devam ediyor: "Netflix'te onun yüzünü görmeyi hâlâ unutamıyorum. "Ve daha geçen gün Spotify son albümünü önerdi.

Kimin aklına gelirdi ki? Bizim Annie. GALS'lardan biri." Sevgiyle gülümsüyorum ve bir ses duyduğumda kulak kabartıyorum. "Gitsem iyi olacak. Sanırım Gracie uyanıyor," diyorum, tam o sırada aklıma bir fikir geliyor. 'Bak, neden aşağı gelmiyorsun

birkaç gün kalabilir miyiz? Annie için sorun olmaz, tıpkı eski günlerdeki gibi olur ve...'

Sözümü kesiyorum. İkimiz de bunun eski günlerdeki *gibi* olmasını istemiyoruz ve Laura'nın da bir anlık sessizlikten dolayı aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"Tabii, çok isterim," diyor belli belirsiz, ses tonu bana bunun pek olası olmadığını söylüyor.

Telefonu kapattıktan sonra Gracie'yi kontrol etmek için ayağa kalkıyorum ama Mary'nin birkaç adım arkamda durduğunu görünce aniden duruyorum. Ne kadar zamandır beni dinlediğini bilmiyorum.

OceanofPDF.com

FIFTEEN

MARY

"Sormak zorunda kaldığım için *gerçekten* üzgünüm," diyorum, samimi görünmeye çalışarak.

Tyler'ın babasından aldığım tehdit mesajlarını, onu terk ettiğim için nasıl öfkелendiğini ve nerede olduğumu bilmek istediğini anlattığımda Gina'nın başı sepatik bir şekilde eğiliyor, kaşları çatılıyor. Ona morarmış kaburgalarını gösterip beni duvara fırlattığını söylediğimde - yeşil, sarı ve siyahın şok edici bir görüntüsü - yaralarımı görünce ağzı açık kalıyor.

"Başka ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum," diye ekliyorum.

"Tanrım, hayır, sorun yok, *sorun* yok," diyor, sonunda gözlerini hırpalanmış bedenimden ayırarak yavaşça bir toz örtüsünü çekip altındaki tuvalet masasını ortaya çıkarıyor. "*Elbette* daha uzun kalabilirsin. Çarşafı kollarının arasına aldı. "Annenin yanına taşınmak artık bir seçenek değil mi?

Ve işte orada. Kalacak başka bir yer bulmak için gerçekten elimden gelenin en iyisini yapıp yapmadığımı anlamaya çalışırken küçük bir araştırma yapıyor çünkü işin özüne indiğinde aslında o kadar da merhametli değil.

Gina beklentiyle bana bakıyor, göğsündeki kumaş düğümünü sıkıca kavlıyor, neredeyse sıkıca çaprazlanmış gibi görünen parmaklarının arasında sıkıyor. Gereğinden fazla dayatmamı istemiyor, bu çok açık. Ama aynı zamanda, şiddet yanlısı eski sevgilim peşimdeyken benim ve oğlumun sokağa atıldığını da duymak istemiyor. Suçluluk duygusu çok fazla olur.

Başımı salladım. 'Annem son birkaç aydır hiç iyi değil. Doktorlar ellerinden geleni yapıyorlar, ama kemoterapi etkisini gösteriyor. Ben gerçekten

tüm sorunlarımı onun kapısına getirmek istemiyorum. Etkili olması için duraklıyorum ve parmağımı bir gözümün altına silerek tam o anda bir koku ekliyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum ve sesimin sonuna gelmişim ama bunu saklamak için elimden geleni yapıyormuşum gibi bir şekilde içimi çekiyorum. "Ve ben sadece... Sen ve ailen taşındığınızdan beri temizlik miktarının arttığını göz önünde bulundurarak daha uzun süre yaşamamın mantıklı olacağını düşündüm.

"Mmm, evet, evet, elbette... Ve annene olanları duyduğuma çok üzüldüm..." diyor Gina, kaşlarını bir kez daha çatarak. Zihninin, kendisini tam bir sürtük gibi göstermeyecek nedenler ararken döndüğünü duyar gibiyim.

Gina'nın tuttuğu çarşafı çekiştirerek elinden alıyorum. 'Tyler gelecek yıl üniversiteye gidecekse, ders çalışabileceği sabit bir yere ihtiyacı var. Bu tavan arası yatak odaları kullanılmıyordu, ben de düşündüm ki...' Başımı sallayarak ve Gina'nın gözlerinin içine bakmamaya dikkat ederek çarşafı katlamaya başladım. Sonra katlamayı bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Bak, sorduğumu bile unut. Yeni bir bebek ve yangınla yeterince uğraşıyorsun. Endişelenmen gereken son şey evsiz bir aile içi şiddet mağduru ve onun oğlu. Uzandım ve koluna dokundum.

Evsiz kelimesinden mi yoksa istismardan bahsedilmesinden mi ya da belki de hasta annemden mi emin değilim ama Gina'nın tüm tavrı aniden değişiyor ve dehşet içinde -ve sevinçle- bana sarılıyor.

Elbette Mary. Sen ve Tyler kesinlikle istediğiniz kadar kalmalısınız, hiç şüphe yok. Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum. Burada çok fazla alan var, bunu kullanmamak aptalca görünüyor.

Onu ittiğimi belli etmeden geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim, Gina," diye cevap veriyorum. 'Sokakta kalmayacağımızı bilmek çok rahatlatıcı. Biraz para biriktirir biriktirmez kendimize bir ev tutacağız ve senden kurtulacağız. Bu arada, burada olduğumuzu gerçekten anlamayacaksın.

O kara gözlerinin ardında, Tommy'yi Tyler'la birlikte ormanda bulduğu anı düşündüğünü hayal ediyorum. O kadar aptal olduğuna inanamıyorum, çocuğu o şekilde götürdü ve onunla daha sonra konuşacağım, ona ben söyleyene kadar hiçbir şey yapmaması gerektiğini hatırlatacağım. Her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu kadar ilerlemişken olmaz.

Gina'ya, "Arkadaşın hafta sonu kalmaya geldiğinde boş odanın temiz ve sıcak olmasını sağlayacağım," diyorum. "Annen ve babanın burada olduğu zamanlardan kalma çarşafı yıkamaya koydum. Ona tatlı bir gülümseme veriyorum.

"Arkadaş mı?" diyor, kafası karışmış bir halde. Sonra daha önce Laura'yla yaptığı telefon konuşmasını dinlediğimi fark edince kafası karışıyor. 'Ah... evet. Teklifimi kabul edeceğinden şüpheliyim ama sahilde birkaç gün geçirmenin ona iyi geleceğini düşündüm. Gina gözlerini devirir ve güler. "Laura da Annie gibi bir işkolik.

Oh, Gina, her zaman iyilik yapan, insanları memnun eden, yumuşatan ve sakinleştiren. Sanki bir şeylerin kefareti ödemesine çalışıyormuşsun gibi.

"Umalım da öyle olsun," diyorum. Gina'nın henüz bilmediği şey Laura'nın bu hafta sonu kalmaya gelecek olması. 'Annie evin insanlarla dolmasına bayılır - aile, arkadaşlar ve tüm çocukları. Müzisyen arkadaşlarıyla en muhteşem ev partilerine ev sahipliği yapıyor - bazıları oldukça ünlü. Bodrum katında tüm gece süren sarhoş kayıt seansları nadir değildir. O gittiğinden beri ortalık sessizdi, bu yüzden siz ve ailenizin burada olmasına sevindim. Burası yeniden canlandı.'

Gina başını sallar, belli belirsiz gülümser. 'Annie'den bahsetmişken, onun için bir seyahat programınız var mı? Şu anda Kenya'da, değil mi?'

"Evet, *şimdi* öyle," diyorum ona. "Cape Town'a uçtu ve önce Güney Afrika'da birkaç gün geçirdi.

"Ah, bu her şeyi açıklıyor," diyor Gina, nihayet çatı katındaki yatak odalarını daha sade bir hale getirmeye başladığımızda bir çarşaf daha toplayarak. Son birkaç gecedir kendimi kampta gibi hissediyorum. "Annie'nin bana daha önce gönderdiği resimle kafam biraz karıştı," diye devam ediyor. "Fillerin olduğu resim.

Hangi fotoğraftan bahsettiğini biliyorum - içinde cipin de olduğu fotoğraf. "Böyle bir geziyi karşılayabileceğimi hayal bile edemiyorum," diyorum. 'Tyler daha küçükken onu hayvanat bahçesine götürmüştüm ve orada filleri görmüştük. Aynı şey değildi ama.

"Diğer yarısı nasıl yaşıyor, ha? Gina telefonunu tekrar cebine koyuyor. Sonra bebeğin karyolasından gelen ağlama sesini duyuyor ve sahanlıkta oynayan Tommy de mızızlanmaya başlayınca yatak odalarını hazırlamam için beni yalnız bırakıyor.

Etrafın tozunu alıyorum ve biraz temiz hava almak için pencereleri açıyorum ve birkaç dakika sonra, Gina'nın iki kat aşağıdaki çocuklarla meşgul olduğunu bildiğimden, yan taraftaki duş odasına gidiyorum ve üstümü kaldırıyorum, aynada gözlerimi kısarak morluklarımı inceliyorum. Sonra paketten birkaç makyaj temizleme mendili çıkarıp hepsini ovarak temizliyorum.

SIXTEEN

GINA

Büyüdüğüm eve yürümeye karar vermek bir tür kendini cezalandırma gibi geliyor ama bunun katartik olacağını umuyorum - bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce geldiğimizden beri beni rahatsız eden geçmişten gelen hayaletlerle yüzleşmek. Ayrıca, evden çıkmam gerekiyor.

Burada yaşamanın o kadar da kötü olmadığını biliyorum, hatta hiç de öyle değildi. Deniz kenarında büyüdüğüme dair anılarım çoğunlukla mutlu. Ben tek çocuğum ve zengin değildik ama fakir de değildik ve hangi çocuk hafta sonları arkadaşlarıyla sahilde takılmayı sevmez ki - çoğu zaman yağmur yağsa ya da fırtına esse bile?

Sara kaybolduktan sonra kaçmak için sabırsızlanmaya başladım. Annie ve Laura da öyle. Birkaç yıl sonra annem ve babam Eastbourne'da bir daireye taşınacaklarını açıkladıklarında artık geri dönmeye gerek kalmamıştı. Artık hayaletlerle uğraşmaya gerek yoktu. Uzun bir süre her şeyi kapattım.

Ama üç yıl önce Laura'yla haberi öğrendikten sonra hemen birbirimize telefon ettiğimiz o gece geldi.

Laura ilk zil sesinde telefonu açtıktan sonra, "Sadece gitti ve yaptı," dedim.

"Her zaman yapacağını söyledin," diye cevap verdi.

Annie bize manikürlü parmakları arasında sallanan anahtarların fotoğrafını göndermişti ve arka planda büyük bir Gürcü portikosu vardı.

üç yönlü WhatsApp grubu. Yakınlaştırmak ve ön kapının yanındaki levhayı görmek kolaydı - Cenova Evi, Wessex Meydanı.

Altına da basitçe şu mesajı yazmıştı: *Senin için, anne xxx*

Anlayacağımızı biliyordu.

Gençken Annie'nin annesine çocukken verdiği sözü tutacağını hiç düşünmemiştik ama şimdi tuttu. Annesinin yaklaşık on beş yıl önce ölmüş olması ve biricik kızının büyük başarılarla imza atarak ödüllü bir şarkıcı ve oyuncu olduğunu görememiş olması dışında, Annie bu sayede annesinin hep hayalini kurduğu evi satın alabilmişti.

Annesi artık bu evde yaşamadığı için Annie'nin bunu neden yaptığını anlayamadık. Ya da Annie'nin ülkenin herhangi bir yerinde satın alabileceği onca güzel ev varken neden burayı seçtiğini.

Neden geri dönmek istediğini anlamadık.

Annie'nin annesi Marjory Stone'un meydanda yürürken, sahile inerken "sosyete evleri" dediği yerlerin önünden geçerken birkaç kez "Böyle bir yeri çok isterdim, çok isterdim" dediğini hatırlıyorum. Neşeli bir kadındı ve evinde her zaman bir sürü çocuk oynardı, kimsenin aç kalmasına izin vermezdi, bizi sahilde oyun oynamaya götürmeden önce o sabah pişirdiği bir şeyle beslerdi.

"Ünlü bir aktris olduğumda, anne, senin için satın alacağım. Bir hizmetçin, bir köpeğin ve her şeyin olabilir," demişti Annie bir keresinde.

"Hayır, hayır. Böyle büyük bir evim olsaydı, her santimini kendim temizlemekten zevk alırdım. Bu benim için bir onur olurdu," diye cevap verdi Marjory.

Tommy'yi yemeğini yemesi için ikna ederken geçmişten gelen tüm bu düşünceler aklımdan geçiyor. Gracie kollarımın arasında uyukluyor, başı dönerken ve göz kapakları düşerken süttten sarhoş olmuş. Onu dikkatle çocuk arabasına yatırıyor, küçük paltosunun içine nazıkçe yerleştiriyorum.

"Dışarı çıkıyoruz," diyorum Tommy'ye kısık bir sesle. "Temiz hava ve banyodan önce yürüyüş tam da doktorun istediği şey.

Tommy'nin ayakkabılarını bağlarken merdivenlerin başından bir ses geliyor: "Oğlun hasta mı?

"Ah... hayır," diyorum, yukarı bakarak. "Bu sadece bir ifade.

Tyler aşağı iniyor, üzerimde duruyor. Boynumdaki deri karıncalanıyor.

"Bu senin için iyi olduğu anlamına geliyor," diye ekliyorum, o anlamamış gibi görüldüğünde. "Seninle gelebilir miyim?

Alacakaranlıkta bizi takip edip beni korkutması riskini almaktansa Tyler'ın nerede olduğunu bilmemin daha iyi olacağına karar veriyorum. Mary dışarı çıktı, bu yüzden onu burada yalnız bırakıp Matt yokken eşyalarımızı karıştırmasına fırsat vermek de tercih edilebilir. "Elbette," diyorum ona, Tommy'ye göstereceğim şeyi ona da gösterebileceğimi düşünerek.

Çocukken yaşadığım sokak, Wessex Meydanı'na kuş uçuşu çok uzak değil, ancak bugünlerde daha uzun sürüyor çünkü Cenova Evi'nin arkasındaki terk edilmiş arazinin diğer tarafına inşa edilen yeni daireler, çocukken bazen yaptığımız gibi bölgeden gizlice geçmeye son verdi - ebeveynlerimiz bilmese de. Ailemin mütevazı, çakıl taşlı evinin bulunduğu tepenin daha yukarisından, o zamanlar hep böyle adlandırılan ortak alandan geçmek sahile giden cazip bir kestirmeydi... ama ailemin beni asla kullanmamam konusunda uyardığı bir kestirmeydi.

Babam beni o bölgeden geçmekten vazgeçirmek için çalırların arasında dolaşan flaşörler ve 'kötü adamlar' hakkında korkunç hikayeler anlatırdı. Birinin yağmurluğunu açıp elini ağzıma kapatması ve beni bir ağacın arkasına sürüklemesi düşüncesi beni çok korkuturdu, yine de ara sıra gizlice geçer, diğer tarafa geçene kadar neredeyse nefesimi tutardım.

Yürürken Gracie'yi kontrol etmek için bebek arabasına bakıyorum. Tommy bebek arabasının kendi tarafına bağlanmasından hiç memnun değil.

"Det out! Det *out*!" diye feryat ediyor, ayaklarını ayaklıklara vuruyor.

"Tamam, Tommo, dayan," diyorum, kemerini çözmek için duruyorum. Tekrar binmek için yalvarmadan önce muhtemelen kısa bir yol yürüyecek ama bu gidişle Gracie'yi uyandıracak. "Elimi tut, işte iyi bir çocuk. Yol bugünlerde eskisinden çok daha yoğun.

Oğlumun parmaklarını tutuyorum, ama o yine mızızlanmaya başlıyor. Ben.

"Tyler'ın elini tut..." diye ciyaklıyor, kaymadan önce benden kurtuluyor. büyük oğlanın uzanmış parmaklarının içine soktu.

İtiraz etmek üzereyim, özellikle de oyun parkında olanlardan sonra, ama Tommy'nin zaten bir öfke nöbetinin eşiğinde olduğunu ve ısrarımın onu uçurumun kenarına getireceğini biliyorum.

"Merak etme," diyor Tyler, bana nasıl yorumlayacağımı bilemediğim yan bir bakış atarak. "Sıkı tutunacağım.

Oğlumla yol arasında kalmaya dikkat ederek yürürken ona başımla selam veriyorum. Arabaların buraya bu kadar hızlı geldiğini hatırlamıyorum.

çocuklardı.

"Tyler, annen sana patronuyla benim burada birlikte büyüdüğümüzü söyledi mi? Trafik gürültüsünün üstünde söylüyorum. 'Ve diğer arkadaşımız Laura da. Hırsızlar kadar kalın kafalıydık, biz hepimiz. Başka ne hakkında konuşacağımı bilemediğim için garip bir kahkaha attım. Sara'dan bahsetmediğim için kendimi kötü hissediyorum ama olanları açıklamak zorunda kalmak da istemiyorum.

Tyler sadece başını sallıyor ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle yanındaki Tommy'ye bakıyor.

"Bu benim evimdi," diyorum birkaç dakika sonra, yaklaştıkça dikkat çekmeyen bir yarı binayı işaret ederek. "O kadar da değişmemiş.

"Kedi! Tommy aniden sokağın karşısındaki duvarda oturan bir tekiri göstererek bağıır.

Ona eskiden sahip olduğumuz gri kediden bahsetmek üzereydim ki Tyler "Git ve kediciği okşa" deyince kalbim ağzıma geldi.

Ben onu durduramadan oğlum kollarını açmış yola doğru savrulmaya başladı.

'Dur! Tommy... hayır!'

Çocuk arabasını kaldırımda bırakıp, Tommy anayolda ilerlerken peşinden atılıyorum, arabalar hızla geçiyor, biri savruluyor, diğeri korna çalıyor. Tommy'nin montunun kapüşonundan tutarak ileri atılıyorum ve onu tehlikeden tam zamanında çekip kurtarıyorum.

Büyük bir kamyonet hızla geçerken ikimiz de kaldırıma düşüyoruz, yerde titrerken rüzgârın sesi kulaklarımda çınıyor.

"Aman Tanrım, aman *Tanrım...*" Oğlumun saçlarına yüzümü bastırarak feryat ediyorum. Tommy'yi güvende tutması için Tyler'a güvendiğim için kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissediyorum. Ona ciddi bir fırça atmaya hazır bir şekilde başımı kaldırıyorum ama içimde bir adrenalın patlaması daha yaşanıyor.

'Kahretsin, *araba!* Arabayı getir!' Tepemde beliren Tyler'a bağıırıyorum. Tommy ile olukta oturmuş, arabanın yavaşça yola doğru yuvarlanışını izlerken donmuş gibiyim.

Ayağa kalkmayı başarıyorum, Tyler'ın arkasından koşarken Tommy'yi sıkıca tutuyorum, *Tanrı*'ya şükür ki bebek arabasını kaldırıma bir adım kala yakalıyor.

"Yüce Tanrım! Çocuk arabasının frenini sıkarken titreyerek bağıırıyorum. "Tommy'ye kediyi okşamasını söylerken *aklından* ne geçiyordu? Oğlumu koltuğuna geri bağlarken onun cevabını duymak bile istemiyorum.

"Ben öyle bir şey demedim," diyor monoton bir sesle. 'Kediyi okşayamazsın dedim. Beni yanlış duydunuz. Eğer oğlunuz-'

"Dur artık," diyorum yüzümü ona dönerek. Kendimi sakinleşmeye zorlayarak bir dizi yavaş nefes alıyorum. 'Tyler, nedense oğluma zarar vermeye niyetli görünüyorsun ve bahanelerinden bıktım. Sadece bizden uzak dur, tamam mı?

"Ama yanılıyorsun. I-'

Avucumu ona doğru kaldırdım. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce yürümeye devam edelim. Ona ters ters bakıyorum, *onu* yola itmek istiyorum, ancak öfkemi kontrol etmeyi başarıyorum, eklemlerim beyazlaşana kadar bebek arabasının sapını kavriyorum.

Tyler omuz silkiyor ve cebinden telefonunu çıkarıp hiçbir şey olmamış gibi ekrana bakıyor.

"Bak, Tommy," diyorum, arabaya doğru eğilirken hâlâ titriyorum. 'Burası annemin küçük bir kızken yaşadığı ev.

Tommy sırtarak ve işaret ederek bana bakıyor. "Bu ev mi?" diyor ağzına oyuncak bir dinozor tikiştirerek.

"Evet, hayatım. Ve şuradaki pencere de annemin yatak odasıydı. Ona gülümsüyorum, az önce yaşadığımız kıl payı kurtuluştan dolayı ürperiyorum.

Gençken, *beni fark etmesini umarak*, tam da o yatak odasında nasıl makyaj ve saç modelleri denediğimi hatırlayınca içimden bir ürperti daha geçiyor. O meşum gecede ne giydiğimi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum - kısa bir kot etek, belden düğümlü kolsuz kareli gömlek, dolgulu sütyen ve yüksek topuklu gümüş kovboy çizmeleri. Saçlarım sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış, yürürken bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Şu anda burada dururken, kendimi ön kapıdan gizlice çıkarken görebiliyorum, annemle babam çaylarını yudumlayarak televizyon izliyorlardı. "Sabah görüşürüz..." diye seslendim, ön kapıyı arkamdan tıklatarak kapattım.

Daha önce onlara Annie'nin babasının beni alıp bizi okul diskosuna götüreceği ve sonrasında onun evinde kalacağım blöfünü yapmıştım. Bana inanmamaları için hiçbir neden yoktu, özellikle de bir önceki yılın sonunda aynı şeyi iddia ettiğim, gençlik kulübü diskosuna gidiyormuş gibi yaptığım, aslında onun yerine Matt'in Yeni Yıl partisine gittiğim için. Küçük beyaz yalanlar o kadar da kötü görünmüyordu.

Olabildiğince hızlı yürüdüm, heyecanlıydım. Saat neredeyse akşam 9'du ve sonbahar döneminin sonu olduğu için hava birkaç saattir karanlıktı. Ben

Matt'e sırlsıklam aşkıttık - hepimiz öyleydik - ve dans edip saçlarımızı açmayı dört gözle bekliyorduk. Neredeyse dönem sonuydu ve bol bol içki içileceğini duymuştum.

Sadece on beş yaşındaydık.

Ama o gece okul diskosu yoktu. Çok fazla içki ya da dans da yoktu. Ve gecenin sonunda, GALS'in *büyük aşk, gerçek arkadaşlar, sır yok* mantrası bir şekilde nefret, arkadan bıçaklama ve yalanlardan oluşan mide bulandırıcı bir düğüme dönüşmüştü.

OceanofPDF.com

SEVENTEEN

GINA

"Oh...! Yatak odamızın kapısında durarak söylüyorum.

Mary irkilerek arkasını dönüyor ama hemen kendini toparlıyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Gina," diyor sakince, ama çenesinin hafifçe sıkıldığını fark ediyorum. Kül sarısı saçlarını geriye tarıyor, ipeksi telleri kulağının arkasına sıkıştırıyor ve tuvalet masasının taburesine yığılmış yıpranmış giysileri karıştırmaya devam ediyor.

"Tek çorap avındayım," der, Matt'in son birkaç gündür orada bıraktığı pantolonlarını tek tek silkeleme gösterisi yaparken arkası dönüktür. Matt dünyanın en düzenli kocası değildir.

"Bu tuhaf çoraplar nereye gidiyor? Şaka yapıyorum, gülüyorum ve içeri giriyorum. Ama esprim sadece bir kılıf çünkü Mary'nin çalışma saatleri dışında yatak odamızda olması ve üniformasını giymemesi midemde garip bir his uyandırıyor. "Bak, ben hallederim," diyorum, keşfetmeye çok niyetli görüldüğü kirli çamaşırları toplayarak. "Kıyafetlerimizle uğraşmana gerek yok.

"Ama Annie'yle yaptığım sözleşmede çamaşır yıkamak da var," diye cevap veriyor ve yüzünü bana dönüyor. Gözleri kollarımdaki bohçaya kayıyor. 'Evin misafirleri de dahil. Görevlerimi yerine getirmem önemli.

"Gerçekten, gerek yok," diyorum, Mary bana yaklaşıp kirli giysilerimizi ellemeye niyetli görününce birkaç adım geri çekilerek. Matt'in hafta sonu bizim eve gelirken giydiği Geyler hâlâ orada, dumanın katran gibi kokusu burun deliklerimi sızlatıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Annie'nin umurunda olmaz," diyorum.

Devam et. "Bunları sabah hallederim ama şimdi Tommy ve Gracie'yi yatağa yatırmam gerekiyor. Eşyaları çamaşır sepetine bıraktıktan sonra yatak odasının kapısına yöneliyorum ve Mary'nin gitmesi için kapıyı sonuna kadar açık tutuyorum.

Bir an duraksadıktan sonra bir özür daha mırıldanıyor ve çıplak ayaklarıyla halının üzerinden geçerek ikinci kattaki merdivenlerden çatı katındaki yatak odasına çıkıyor, çıkarken de bana yan yan bakıyor.

Daha sonra Matt'e telefonda, 'Hiçbir şey kaybolmamıştı, bu yüzden bizden bir şey çalmaya çalıştığını sanmıyorum,' diyorum. Yine de, Mary odasına çıktıktan kısa bir süre sonra yatak odamızın zemininde bulduğum şeyi ona söylememeye karar verdim.

Gördüğümde kanım dondu ve hala ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum.

"Çalacak pek bir şeyimiz kalmadı," diye şaka yapıyor Matt. Kendimizi ne kadar başka şeylerle oyalamaya çalışsak da yangın her zaman aklımızın bir köşesinde. Her ne kadar yangın müfettişleri kundaklama ihtimalini ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yapmış olsalar da, Matt'in neredeyse yangının kasıtlı olarak çıkarılmış *olmasını* tercih edeceğini biliyorum.

Şu anki duruma göre, yangın tamamen onun hatasıydı.

Memur soruşturmanın sonuçlarını açıklarken söylediklerini zar zor sindirebildim.

"Ne olduğunu en iyi bu fotoğraflar gösteriyor," dedi ve kömürleşmiş tavanımızın yakınlaştırılmış bir bölümünü gösterdi. 'İnanın bana, yangının başladığı yer koridor lambanızdı. Dürüst olmak gerekirse daha önce yanmamış olmasına şaşırdım.

Matt birkaç dakika boyunca kıpırdamadan oturdu, zorlukla nefes alıyordu. Memura, Matt'in tavan lambasını taktıktan sonra kısa bir süre denemek dışında, onu henüz kullanmadığımızı, bunun yerine hava karardıktan sonra koridordaki masanın ışığını yakmayı tercih ettiğimizi anlattım.

Bir elektrikçi için birkaç hafta beklemeyerek tasarruf ettiğimiz yüz elli sterlin bize evimize mal oldu.

Sonunda Matt'in başı ellerinin arasına düştü. "Kahretsin..." diye mırıldandı. "Işığı ben taktım. Evin alev alması benim suçum.

İtfaiye memuru sempatik bir yüz ifadesi takındı. "Hepiniz yukarıda uyumadığınız için şükredin.

Hepimizin kapana kısıldığı düşüncesiyle ürperdim. O gece bizi evine davet ettiği ve kalmamızı teklif ettiği için Laura'ya teşekkür etmediğim tek bir gün bile olmadı.

Matt telefonda, "Belki de Mary gerçekten sadece tuhaf çoraplar arıyordu," diye önerdi. "Bazen her şey görüldüğü kadar basittir.

"Belki," diyorum, duraksıyorum, çocukları yatırdıktan sonra yatak odamızda ne bulduğumu ona söylemeli miyim diye düşünüyorum. "Garip olan şu ki bulduğum şey-

Ama kısa kesiyorum. Onu endişelendirmek istemiyorum. İş seyahatindeyken olmaz. Sadece bizim için endişelenecek ve erken dönecek ve bu işi tehlikeye atmasını istemiyorum. Bu önemli bir sözleşme, eğer proje iyi giderse çok daha fazla işe yol açabilir. Evimizi onarırken genişleteceksek paraya gerçekten ihtiyacımız var. Ve bir eksper olarak Matt gözünü toptan ayırmayı göze alamaz - yangın müfettişinin vardığı sonucu yutması daha da acı bir hap haline getiren şey de budur.

Matt o gece otel odamıza döndüğümüzde defalarca, "Anlamıyorum," dedi. Gracie huzursuzdu ve Tommy'nin içinde şeytan vardı. Hayatımızdaki her şey yanlış, rayından çıkmış ve belirsizlik içindeydi. 'Bir aydınlatma armatürünü mevcut bir noktaya bağlamak roket bilimi değil. Bunu daha önce defalarca yaptım. Nasıl oldu da bu kadar kötü batırdım?

Tanrı'ya şükür sigortamız tamdı. Parasını ödeyerek daha uzun süreli bir kiralık ev tutabilirdik, ancak bir ev bulmakta zorlanıyorduk ki Annie'nin deniz kenarındaki evini teklif etti. Başlangıçta ikimiz de kabul etme konusunda temkinliydik - özellikle de Matt - ancak düşündükçe daha mantıklı gelmeye başladı.

"Evimizden arabayla bir buçuk saat uzaklıkta," diye homurdandı Matt. 'Bu, inşaat işlerindeki ilerlemeyi izlemeyi çok daha zorlaştıracak. Ve gerçekten de Annie'ye... *borçlu* olmak istemiyorum, eğer senin için de aynıysa.

"Annie seve seve yardım eder," diye hatırlattım ona, mesajlarını göstererek. "O benim en iyi arkadaşlarımdan biri, Matt.

'Evet, en sevgili arkadaşın,' diye karşılık verdi. 'Onsuz onun evinde olmak tuhaf hissettirecek, Hastings'de olmaktan bahsetmiyorum bile. Bundan hoşlanmıyorum.

İkimiz için de kolay olmayacaktı, ama sonunda Matt'i deniz kenarında birkaç ay geçirmenin çocuklar için harika olacağına ikna ettim, böyle lüks bir evde yaşamaktan bahsetmiyorum bile. Böylece, geçmişten gelen hayaletleri aklımın bir köşesine koymaya karar vererek Annie'ye mesaj attım ve teklifi kabul ettim.

"Pardon... ne buldun? Matt telefonda esneyerek ona anlatmaya başladığım şeye geri dönüyor.

"Yok bir şey," diyorum karşılıklı esneyerek, konuyu değiştirip çocukları eski evimi görmek için nasıl yürüyüşe çıkardığımı anlatıyorum - ama Tommy'nin yola fırlamasından, bunun Tyler'ın hatası olduğundan bahsetmemeye karar veriyorum. Sorumsuz olduğum için bana kızacaktı - ve haklı olarak.

İyi geceler dileyip telefonu kapattıktan sonra telefonumu şarja taktım. Sonra yerde, tuvalet masasının taburesinin altında bulduğum şeye baktım. Islak bir havluyu toplarken gözüme çarpmıştı, ne olduğunu anladığımda kalp atışlarım hızlanmıştı. Ama sonra Matt aradı.

Kararmaya yüz tutmuş zinciri parmaklarımın arasında dokuyarak evirip çeviriyorum. Pırıl pırıl metal halkalar çamurla kaplanmış ve kolye ucu pasla benek benek olmuş. Kendi kolyemle karşılaştığımda, iki kolye ucunu yan yana koyduğumda, zikzak kenarlar tam bir kalp oluşturmak için birbirine kilitleniyor.

En İyi Arkadaşlar soluk altın kaplama üzerine kazınmıştır. Arkadaşlık kolyesinin her iki yarısında da birer kelime var. Uzun yıllardır *En İyi*'mle eşleşen Arkadaş tarafını görmemiştim. Muhtemelen hep birlikte okula gittiğimizden beri. Dördümüzün de birbirinin aynısı iki kolyesi vardı - birer kalp kolyenin yarısı. Arkadaşlığımızı pekiştirmek için bir GALS maskotu.

Birkaç yıl önce ona bunu sorduğumda Annie kendisinininkinin artık nerede olduğunu bilmediğini itiraf etti - Sara gibi onun da bir *Arkadaş* yarısı vardı. Laura da *En İyi* yarısının muhtemelen bir yerlerde eski bir mücevher kutusunda olduğunu ama emin olamadığını söyledi.

Kolyeme bunca zaman değer veren, onu uğur olarak taşıyan, bileğime takan, yangında eşyalarımızın çoğu çalındıktan sonra bile onu güvende tutan tek kişi ben miyim?

Zincire bakıyorum. Bu Annie'nin olmalı, bir şekilde yatak odasının zemininde cisimlenmiş - ama neden bu kadar paslı ve çamura bulanmış olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Pencereye gidip temiz arka bahçeye ve arkada uzayıp giden araziye bakıyorum, Sara'nın ölümünün üzerinden neredeyse yirmi beş yıl geçtiğine inanmakta güçlük çekiyorum. Sonra aklıma yine Mary geliyor - onu buralarda dolanırken nasıl yakaladığımı, aradığı şeyin bu kolye olup olmadığını merak ettiğimi.

EIGHTEEN

THE PAST

Gina Matt'e çıkma teklif etmek istememişti ama ya bunu yapacaktı ya da onu gözetlediğini itiraf edecekti.

lmcl.

Adamın biriyle çıkmaya başladığına dair bir önsezisi vardı ve kim olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu. Rekabeti zmek. Diğerlerine casusluk yaptığını itiraf etmeyecekti ama haberi vermekten zevk alacaktı: *Aman Tanrım, ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz... Matt Dalton falancayla çıkıyor... Onları gördüm ve... ve...*

şey, belki *gerçek* bir zevk değil. Daha çok yıkım gibi. Aslında hepsinin ii parçalanacak, anında onu ve her kimse onu nasıl ayıracaklarını planlayacaklardı. Gina, Matt'in sınıfından Katie Johns olduğundan şüpheleniyordu. Matt'in birkaç arkadaşının onun flört ettiğinden ve kötü bir koku gibi etrafında dolaştığından bahsettiğini duymuştu ve Matt'in Cumartesi ğleden sonra ailesi dışarıdayken evine birini çağırdığına dair söylentiler vardı. Gina, Matt'in arkadaşı Evan'ın, birlikte çalıştıkları bir proje için matematik kitapları bırakma bahanesiyle Matt'in yaşadığı yeri söylemesini sağlamıştı.

Gina, Matt'in n bahçesindeki bir çalının arkasına saklanmış, Katie Johns'un Matt'le birlikte evde olduğuna dair bir kanıt bekliyordu. Belki oturma odasının penceresinden onları görecek, belki de Katie'nin ayrıldığına, çiftin kapı eşiğinde pştğne tanık olacaktı. Ama ne olduysa oldu, bunların hiçbirini görmedi.

Umutsuzca tuvalete gitmesi gerekiyordu ve çalıların arkasında en az bir buçuk saat ömeldikten sonra bıkmı, üşümüş, sıkılmış ve Matt'ten o kadar da hoşlanmadığına kendini ikna etmişti. Onun da *hiçbirinden* hoşlanmadığı açıktı.

Etraf temiz görünüyordu, bu yüzden Gina saklandığı yerden yarı çömelip yarı koşarak çıktı ve arabanın park ettiği yere doğru koşmaya başladı. Tam alılıklarla arabanın arasına girdiği sırada ön kapı açıldı.

Araba.

"Gina?" diye seslendi bir ses.

Dondu kaldı. Sonra döndü. Matt kapının girişinde duruyordu. Yüzü şaşkınlıktan acı dolu bir sırtışa dönüştü. "Merhaba. Küçük bir el salladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşkın ama aynı zamanda eğlenmiş görünüyordu. O

kot pantolon ve soluk siyah bir tişört giymişti ve siyah kıvrırcık saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Ayakları çıplaktı ve nedense Gina onun gerçekten uzun parmakları olduğunu fark etti.

"Ben... Ben sadece... şey...

Kahretsın.

Ne söylemesi gerekiyordu? Yakalanacağını hesaplamamıştı, bu yüzden akıllıca bahaneler hazırlamamıştı. Kedisini aramak işe yaramayacaktı çünkü bu tarafa gelemeyecek kadar uzakta, şehrin öbür ucunda yaşıyordu. El ilanı ya da gazete dağıttığını da iddia edemezdi, çünkü üzerinde yoktu. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Sana ıkma teklif etmeye geldim," diye duyurdu zoraki bir sırtışla, kalbi çılgınca çarpıyordu. "Bir randevu için. Benimle çıkmak ister misin Matt? Başını dik tuttu ve kapıya doğru yürüdü, hayır diyeceğini biliyordu, ama en azından bu onun kendisine sapık demesini engelleyecek ve orada olması için bir neden verecekti. Daha sonra diğerleriyle birlikte buna gülecek, bir yandan da içi içini yiyecekti. Yerin onu yutması için dua ederken yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Sonra kapı aralığında Matt'in yanında biri belirdi. Bir kız.

Katie Johns olmayan bir kız.

"Sara? Gina ciyakladı. "Ne yapıyorsun burada?

Sara bir şeyler söyledi, sonra Matt'e baktı, yüzünde gergin bir ifade vardı.

Gina onu duymadı, bu yüzden yaklaştı - her adımda avına yaklaşan bir kedi gibi çekingendi. Gerçi şu anda kendini daha çok av gibi hissediyordu - bir pusuya doğru yürüyordu.

"Ne dedin Sara?" diye sordu. Niyeti öyle olmasa da, suçlayıcı bir ses çıkarmıŒtı. En iyi arkadaşlarından birinin -GALS'lardan birinin- Matt'in yanında durduğunu ve ona hayranlıkla baktığını görünce aırdı. En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Sara... bir şekilde gergin, neredeyse suskun görünüyordu, sanki başka bir yerde olmayı tercih eder gibiydi. Gina aşağıya baktığında parmaklarının birbirine kenetlendiğini görünce daha da şaşırdı. *Sır saklamak* buraya kadarmış.

"Matt'le birlikteyim," diye tekrarladı Sara usulca. Tekrar ona baktı ve gülümsedi - ne istediğinden emin değilmış gibi tedirgin bir gülümsemeydi bu. "Nasılsın, Gina?"

Sara'nın ona burada ne aradığını sormaması, sormadığı halde Matt'e çıkma teklif etmeye geldiğini tekrarlamak zorunda bırakmaması büyük bir nimetti. Kelimenin tam anlamıyla kıvrılıp araba yolunda ölebilirdi. Onun yerine, "Siz ikiniz..." dedi, parmağını aralarında gezdirerek, "*birlikte...* birlikte misiniz?"

Eğer birbirleriyle görüşüyorlarsa, Sara neden hiçbir şey söylememiştii? Ne de olsa o da GALS'tan biriydi ve hepsinin Matt hakkında neler hissettiğini biliyordu; dördü birlikte Matt'i tartışıyor, içlerinden birinin şansı olup olmadığını merak ediyor, hayatta olduklarını fark etmesini sağlamanın yollarını arıyorlardı. Her şeyi paylaşıyorlardı. *Hiç sırları yoktu.*

Yine de Sara buradaydı. Sessizce hepsine ihanet ediyordu.

Gina yutkundu ve midesi bulandı. Bu en kötü türden bir ihanetti ve hiç hoşuna gitmemiştii. Diğerleri çok kızacaktı.

Matt elini onunkine dolayınca Sara utangaç bir ifadeyle gülümsedi. Matt onun yanına yaklağtı ve biraz garip bir ifadeyle, "Daha çok erken," dedi. Ama evet, sanırım öyleyiz...' Bunu kanıtlamak istercesine Sara'nın başının tepesini belli belirsiz öptü.

Nedense Gina, öpücüğ'e rağmen Sara'nın onun belirsiz cevabı karşısında biraz üzölmüş gibi göröndüğünü düşündü.

"Ders çalışmak için geldim," dedi Sara, sesinin Gina'yla arasındaki bir metre kadar mesafeye ulaşabilmesi için neredeyse bağırarak zorunda kalmıştı. Matt'e bakarken yüzü aydınlandı.

"Peki sen hiç *ders çalıştın* mı? Gina bunu sorduğuna inanamayarak bir ayağından diğerine sallandı. Ama bu dayanılmaz durumdan çıkarılacak iyi bir şey varsa, o da en azından neden çalılıklarda gizlendiğini açıklamak zorunda kalmaktan kurtulmuş olmasıydı,

Katie Johns'un Matt'in yeni kız arkadaşı olduğuna dair kanıt bulmak üzere olduğuna ikna olmuştu. Bunu milyon yıl geçse de beklemezdi. Ne kadar yanılmış olabilirdi ki?

İkisi de cevap vermeyince Gina sessizliği bozmak için, "Sen karanlık bir atsin, değil mi Sara Shaw?" diye sordu.

Çift birbirini tanıyan bir bakış atınca Gina kendini aptal gibi hissetti, sanki bir arkadaşını ve Matt'le birlikte olma umudunu kaybediyordu. "Gyi eğlenceler o zaman," dedi ve onları selamlayarak gitmek için döndü.

Yolda yürürken Gina gözyaşlarını yutkunarak geri çekti. *Ağlamadan önce köşeyi dön.* Tırnakları avuçlarına battı.

"Geen," diye bağırdı Sara. "Geen, bekle."

Gina olduğu yerde durdu ve yavaşça arkasına baktı. "Diğerlerine bundan bahsetme, tamam mı?" diye devam etti, aniden sesini bularak. "Henüz değil."

Gina tekrar yola koyulmadan önce başını salladı. Sokağın sonuna ulaştığında kot ceketinin kolunu ısırdı ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

Annie, Gina'nın yatağına yayılmış, bacaklarını havaya kaldırmış ve kollarını iki yana açmıştı. CD çalardan Britney bangır bangır çalıyordu ve Gina'nın annesi eve geldiğinde hiç şüphesiz sesini kısımları söylenecekti. Tanrı'ya şükür babası kulübesinde bir şeyleri tamir ediyordu. Banliyöde bir cumartesi öğleden sonrası gibiydi. Bu haberle çok daha berbat oldu.

'Kendimi hasta hissediyorum,' dedi Gina.

"Bana tam olarak ne olduğunu tekrar anlat. Annie doğruldu, sakızının tadını çıkarırken çenesi gıcırdıyordu. Yatağın yanındaki dolapta duran kola kutusundan bir yudum aldı. Hâlâ inanamıyordu.

Gina hikayeyi tekrarladı. Yaklaşık onuncu kez.

"Ve onlar kesinlikle, bilirsin, birlikteydiler? Sara mı? *Bizim*

Sara mı?' 'Tanrım, Annie. Onu tanımamış değilim.'

Son bir saattir aynı şey hakkında daireler çizerek konuşuyorlardı. Laura'yı evinden arayıp gelmesini söylemişler ama cevap alamamışlardı. Sonra onun ve ailesinin hafta sonu için kuzenlerini ziyarete gittiklerini hatırladılar.

Annie, "Sara'yı seviyorum, *gerçekten* seviyorum," dedi. 'Ama... ama Matt'le birlikte? Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Yavaşça, inanamayarak bir nefes verdi.

Her iki kız da halıya baktı, her ikisi de düşündüklerini düşündükleri için kendilerini orospu gibi hissediyordu. Ama ihanete uğramış hissediyorlardı. Sırtlarından bıçaklanmışlardı. Düşüncelerinin haklı olduğunu düşünüyorlardı.

'Her şey bir yana, bize söylemesi gerekirdi. Biz onun kızlarıyız. Hani *sır saklamayacaktık*, değil mi?'

Bu iki kelime gizli tokalaşmalarını tetikledi - parmak eklemlerini teker teker fırçalarken ve parmaklarını birleştirirken küçük bir coşkuyla gerçekleştirdiler. Elleri tekrar yatağın üzerine düştü.

Büyük aşk, gerçek dostlar, sır yok - dördünün yaşadığı mantra. Yine de Sara'nın ihaneti ne kadar kolay olmuştu?

"Bu yüzden ondan nefret ediyorum ama yine de onu seviyorum," dedi Gina. "İşi bu kadar zorlaştıran da bu.

"Dünyada başka çocuklar da var," dedi Annie kesin bir ifadeyle.

"Matt Dalton değil ama," diye yanıtladı Gina. 'En azından oyunda onu öpebiliyorsun. Hem zaten konumuz da bu değil. Sara ihmal ederek bize yalan söyledi.

Annie ayağa kalktı ve parçayı değiştirmek için CD çaların yanına gitti. "Sahnedede öpüşmek zorunda kaldığımda aklımdan ne geçecek sanıyorsun? Döndü, elleri kalçalarında. "Bak sana ne diyeceğim - sözde en iyi arkadaşımız Sara Shaw'ın zehirli küçük dilini oraya önce soktuğunu. *Lanet olsun*. Ayağını yere vurdu.

Gina Annie'nin yanına gidip ona sarıldı ve başını omzuna yasladı. Annie'nin çaldığı, kırık kalpler ve ilk aşklarla ilgili duygusal sözleri olan, ruh hallerine uygun şarkı eşliğinde birlikte sallandılar.

"Sana bir sır verebilir miyim? Gina onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeyerek fısıldadı. Annie'nin başını salladığını hissetti. "Matt'e uzun zamandır ciddi ciddi abayı yakmış durumdayım.

Bir kahkaha. "Sıraya girin.

"Hayır, ama *cidden* ezici. Gerçekten onun da aynı şeyi hissettiğini düşünmüştüm. Bilirsin, aldığım sinyaller.'

"Sinyaller mi? Annie arkasını döndü ve yüzünü görebilmek için Gina'yı kol mesafesinde tuttu. Çenesini kaldırdı ve gözlerindeki yaşları gördü. "Ah, Geen," dedi onu kendine çekerek.

"Kendimi çok aptal hissediyorum. Gina hıçkırarak ağladı ve Annie'nin omuzlarının aniden eskisinden daha gergin olduğunu fark etti.

"Bak, bırak Sara eğlensin, tamam mı? Annie söyledi. "Hepimiz ev hayatının şu anda biraz kötü olduğunu biliyoruz, geçen dönemin sonunda ve yaz tatilinin çoğunda hasta olmasından bahsetmiyorum bile. Bu ona destek olabilir

ihtiyacı var. Ve bir sürtük gibi konuştuğum için özür dilerim...' sesini alçalttı, 'ama ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz. İgili birbirlerine baktı.

"Gerçek bir dost gibi konuştun," dedi Gina gülerek, rimelini bulaştırmamaya dikkat ederek parmağını gözlerinin altına silerken. "Ve haklısın, elbette. Annie'ye Katie Johns'dan ya da Matt'in daha önce evinin önünde gizlenen gizemli kız arkadaşından kurtulmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylememeye karar vererek sırttı.

OceanofPDF.com

NINETEEN

GINA

"Günaydın, canım!

İlk başta sesin nereden geldiğini anlayamıyorum. Bahçede çamaşır yıkadığım yerden Annie'nin evinin arka pencerelerini tarıyorum - sonunda Mary'yi ailemin çamaşırlarıyla ilgileneceğime ikna etmiştim - ama Mary'den ya da bana seslenen başka birinden iz yok.

"Merhaba!" diye sesleniyorum, elimi kaşıma götürürken birden bahçe duvarının üzerinden sallanan kafayı fark ediyorum. Altmışlı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olan kadın, Cenova Evi'ni yan evden ayıran duvarın diğer tarafında bir şeyin üzerinde dengede duruyor olmalı. Başka türlü görülemeyecek kadar uzun. Ona komşuca gülümsedikten sonra Gracie'nin uykusu tulumlarını asmaya devam ediyorum.

"Nadiren buraya gelir," diye devam ediyor kadın. "Ne yazık ki bahçesinde oturmaya hiç vakit bulamıyor. Haki renkli kamuflajlı asker şapkası takan kadın - şeftali rengi rujuyla solgun, hafifçe pudralanmış yüzünün üzerinde otururken tamamen yersiz görünüyor - başını eve doğru sallıyor. "Annie," diye ekliyor ona şaşkınca baktığımda.

"Oh... Anlıyorum. Benden bir gülümseme daha. 'Şöhretin bedeli sanırım. Çok seyahat ediyor. Gracie'nin küçük pamuklu elbiselerinden birini çıkardım.

"Ünlü mü? Kadın sanki üzerinde durduğu şey az önce sallanıyormuş gibi aniden korkuluk taşlarına tutunuyor. Ama sonra daha da yükselir gibi oluyor, belki de bir merdivenin bir basamağını daha tırmanıyor, altında beyaz bir gömlek olan kot tulum giydiği ve yakasının boynuna kadar açık olduğu ortaya çıkıyor.

'Bugünlerde öyle, evet. Yıllar boyunca gişe rekorları kıran birkaç sinema filminde başrol oynamak da dahil olmak üzere her türlü işte yer aldı. Netflix dizisinin son bölümünü izlediniz mi? *Left Field* adında bir kara komedi ve tamamen ona ait.

"Ben daha çok kitap okuyan bir insanım," diye açıklıyor komşusu. "Ve haftada üç gece briç oynarım. Sonra bir çift budama makasını havaya kaldırıyor ve birkaç kez havayı kesiyor. "Hava güzel olduğunda bahçeye çıkmayı seviyorum. Eklemlere iyi geliyor.

"Kuru havadan ben de yararlanayım dedim," diye cevap veriyorum, çamaşır ipine işaret ederek.

"Evde bir bebek mi var?" diye soruyor, minik kıyafetleri fark ederek. "Evet, küçük bir kız, Gracie ve üç yaşındaki Tommy.

"Uzun süre kalacak mısın?

"Birkaç hafta burada olacağız," diye ekliyorum, nedenini detaylandırmak istemiyorum.

'Bu çok güzel, canım. Billy ve ben hep çocuk istedik ama Tanrı bizi hiç kutsamadı. Derin bir iç geçirdi. "Billy yapamadı..." Kocasının tıbbi geçmişini açıklamamaya karar vererek hüznü sözünü kesiyor, bunun için minnettarım. "Bu evler aileler için inşa edildi.

Evinin arka tarafına bakıyor, tuğlalar sonbaharın ilk ışıklarında kıvırmalı ve altın renginde parlıyor, gözleri en üst kattaki çatı penceresine takılıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve bir an için camın arkasında bir yüz gördüğümü sanıyorum - belki de Billy bizi izliyor - ama bu güneş ya da bir yansıma olmalı çünkü şu anda orada kimse yok.

"Cenova Evi'nin kullanıldığını görmek çok güzel. Değişiklik olsun diye mutlu seslerle dolu. Hizmetçisi onu birkaç kez gördüğümde pek bir şey söylemedi. Kadın gözlerini devirdi.

"Mary'yi mi kastediyorsun?

"Adı bu, değil mi? Ön tarafta bir ya da iki kez karşılaştık, merhaba dedim ama karşılığında sadece kaba bir bakışla karşılaştım, sonra da kaçıp gitti. Kadın nefesini tutmak için duraklıyor. "Ve onu benden ayırt edebilirsin..." parmağını duvarın üzerinde sallamak için duraklıyor, "günün ve gecenin her saatinde arka tarafta neler yaptığını fark etmediğimi sanma. Sonra bahçelerin arkasındaki metruk araziye işaret ediyor. "Billy ve ben buralara göz kulak oluyoruz, biliyorsun. Yaşlanıyor olabiliriz ama kör değiliz.

"Oh? Merakıma yenik düşerek söylüyorum. 'Ne demek istiyorsun ne yapıyorsun?'"

Eğer Mary tehlikeli işlere bulaştıysa, bunu bilmeye hakkım var. Ne de olsa iki küçük çocuğumla birlikte yaşıyor. Sonra geçen gün Mary çocuklarımı izinsiz sahile götürdüğünde arka çitin kapısını nasıl açık bulduğumu hatırlıyorum.

"Arıyor," diyor kadın kısık bir sesle, duvarın üzerinden eğilirken parmakları korkuluk taşlarını kavıyor. "Başını öne eğip avlanmaya devam ediyor, karanlık çöktükten sonra el feneriyle tüm çalılıkları aşıyor. Sonra omuz silkiyor. "Ama son birkaç gündür bunu yapmıyor.

"Anlıyorum," diyorum, Mary'nin bir kurban töreni gerçekleştirdiğini ya da bir uyuşturucu satıcısıyla buluştuğunu fark etmediği için rahatlamış mı yoksa biraz hayal kırıklığına mı uğramış hissediyorum emin olmadan. Annie hiçbir saçmalığa tahammül edemez ve Mary'yi derhal kovardı. İşini kaybetmesini dilediğim için utaniyorum ama burada sadece bizim ailemizin yaşamasını tercih ederdim.

"Ne arıyordu? Her iki çocuk da öğleden sonra uykusundayken oraya kendim bakmaya karar verdim bile. Bebek telsizi şu anda bulunduğum yerde çalışıyor, umarım biraz daha uzağa ulaşır.

"Hiçbir fikrim yok," diyor kadın. 'Ama gözüm üzerinde olacak, orası kesin. Onda doğru olmayan bir şeyler var. Benim yaşıma geldiğinizde, sadece hissediyorsunuz. Ben Bridget, bu arada.' Duvarın üzerinden bir el uzatıyor ve ben de ona doğru uzanıp elini sıkıyorum. Teni serin ve kâğıt gibi, uzun parmakları güçlü ve becerikli.

"Ben Gina," diye karşılık veriyorum. "Kocam da Matt. Kendisi ticari bina araştırmacısı ve şu anda iş için uzakta ama yarın dönecek. Onunla tanışmanız gerekecek.

"Çok isterim," diyor Bridget şapkasının kenarını aşağı çekerek. 'Neden Perşembe günü sabah kahvesi içmeye gelmiyorsunuz? Saat on uygun mu? Kocam çocukları sever, o yüzden onları da getirin. Sen de bana şu ünlü komşum hakkında her şeyi anlatırsın.

Ve bununla birlikte, yan taraftaki kadın tekrar duvarın arkasına çöküyor ve bir an sonra, budama makasının *çıt çıt çıt* sesini duyuyorum, ancak Gracie'nin tiz çığlığı monitörden duyulduğunda kısa sürede boğuluyor, havayı kesiyor.

TWENTY

MARY

Kapıyı açar açmaz içeri daldım. Başım eğik, annemin iki yukarı iki aşağı teraslı evinin dar koridorunda yanından kayarak geçerken herhangi bir nezaket gösterisi yapamıyorum. Kirli UPVC kapı doğrudan sokağa açılıyor ve çocukken yerde yatıp yanağımı paspasa dayayarak o zamanlar sahip olduğumuz eski ahşap kapının aralığından geçen insanların ayaklarının gölgelerini izlediğimi hatırlıyorum. Sonra *o* eve döndüğünde üst kata kaçırdım.

"Neyin var senin? Annem çaydanlığı dolduruyor ve bir sigara yakıyor. Mutfak penceresinin üstünü iterek açıyor ve dumanını dışarı üflüyor. "Islak bir hafta sonu gibi görünüyorsun.

"Kolyeyi kaybettim.

Bunun üzerine bir kahkaha atıyor ve odanın içine duman üflüyor, etrafımda zehirli bir bulut dalgalanıyor.

"Dikkatsiz," diyor yarım şişe markasız votkanın kapağını çevirirken. "Daha yeni buldun. Annem bir yudum alırken yüzü kırışıyor. Bu onun gün içindeki ilk içkisi olmayacak. O şeyeyi yirmi dört yedi damlalık gibi kullanıyor.

Gözlerimi kapattığımda, Gina'nın yatak odasındaiken düşürmüş olabilirim diye kendimi telaşla karıştırırken görüyorum - sonra da suçüstü yakalandığımı görüyorum.

"Geri getireceğim," diyorum, aptal işimi yaparken bir şekilde kıyafet yığınının arasına sıkışmış olması gerektiğini açıklama zahmetine girmeden.

Bana *işe yaramaz, yer israfi, ezik* olduğumu söylerdi... babamla bana taktıkları tüm isimlerin hala doğru olduğunu kanıtlardı.

Annem Benson'ından bir nefes daha çeker ve kesik kesik öksürür. Bu bir kahkahaya dönüşür. 'Sen hep aptaldın. Onun yerine Ty'a arattır,' diyor tahmin edilebileceği gibi, gerçi artık acıya karşı yenilmezim, ne zaman ağzından çıksa kelimeler üzerimden kayıyor. "O bulacaktır.

Şişeye ve sigarasına bakarak, "Keşke bunları bıraksan," diyorum. 'Akciğer kanseri ya da karaciğer yetmezliği olacaksın.

Annemden bir gülüş daha. 'Organlarım yetmiş yıldır dayanıyor, Mary, tatlım. Beni mezara gönderecek olan onlar değil. Dudakları iğrenç bir küçümsemeye dönüşüyor ve uzun zamandır engellemeyi öğrendiğim bir duyguyu içimde tetikliyor. Yıllar boyunca bana yardımcı olan bir beceri.

Bu da *onun* geçme yolu muydu? Olan biten her şeye göz yummak, görmezden gelmek, her şeyi kapatmak mı? Ondan nefret etmeli, hayatımdan çıkarmalı, olmasına izin verdiği şey için cinayet planları yapmalıydım. Ama yapmadım. O da benim gibi bir kurbandı. Sadece o zaman bunu göremedi. Her ne olduysa, o hala benim annem.

"Kolye için endişelenme," diyorum ona, önemsizmiş gibi davranarak. 'Şu anda endişelerimin en küçüğü bu. En azından evdeyiz.

"Peki ya... bilirsin işte? Annem burnunun kenarına vuruyor. Cagey onun göbek adı.

Ona titrek bir sesle 'Her şey yoluna girecek,' diyorum ama yaptığım şeyin beni geceleri uyutmadığını, polisin gelip beni kelepçelediği ve bir minibüsün arkasına attığı kötü rüyalar boyunca çarşaflar içinde terlediğimi belli etmiyorum. Son kabusta, babamın hemen yanındaki bir hapisane hücre sine tıkmıştım. Tyler onu hayal kırıklığına uğrattığını, benden nefret ettiğini ve beni bir daha asla görmek istemediğini haykırıyordu. Gerçek şu ki, elimde kalan tek şey o.

"Sesin emin gelmiyor," diye tersliyor annem. 'Ya tamamdır ya da değildir.

Ve böylece, bir solucan deliğinden aşağıya, dokuz yaşında tam da bu odada durduğum, annemin tepemde dikildiği, ağzından bir sigara sarktığı ve duman sarmalının yukarı doğru kıvrıldığı zamana geri döndüm. Bu yüzden gözleri sürekli kısıktı.

"Ya oldu ya da olmadı. Başparmakları İspanyol paça, hipster kot pantolonunun kemer halkalarına takılıydı - yelekli bluzunun kumaşının altından görünen dolgun, sütyensiz göğüslerinin şekli, sarmal sarı saçları onu arkadaşlarımdan mantıklı etekler giyen annelerinden çok farklı kılıyordu.

sekreter ya da hemşire olarak çalışıyordu. Annem güzeldi ama çirkindi de. İçindeki zehir olmasaydı, baş döndürürdü. Hal böyleyken, sadece babamın gözü ondaydı - *Pammie*'sinde. Şey, onun ve diğerlerinin gözü ondaydı, yine de Pammie onun favorisiydi. Ona çocuk veren tek kişi oydu.

Beni sorguya çekmesi, ağlayana, geri adım atana ve ısrar ettiği gibi her şeyi hayal ettiğime gerçekten inanana kadar devam etti. Beni kötü bir rüya gördüğümü itiraf etmeye zorladı. Bacaklarımın arasındaki kan konusunda yanlış olmalıydım, yatağında bir erkek yoktu, her şey unutulmalıydı. Annem için bu şekilde başa çıkmak daha kolaydı.

"Her şey yolunda dedim," diye tekrarlıyorum, yüzüm dumanla dolunca geri çekiliyorum. "Her şey plana uygun gidiyor. Altında çapraz çantam olan kot ceketimi soyarak açıyorum. İçinden üç tane rulo yapılmış yirmi poundluk banknot çıkarıp anneme uzatıyorum. Fazla param olmadığı için bunları ona vermek beni neredeyse öldürüyor ama onun için her şey bundan ibaret. Para. Sigara, içki, kumar ve tombala için para. Çocuğuna harçlık veren bir ebeveyn gibi dağıtıyorum. Başka türlü hayatta kalamazdı.

Paslanmış buzdolabının kapağını açıyorum. "Tanrım," diyorum, içeri bakarken irkiliyorum. Üzerinde yeşil küf halkaları oluşmuş bir peynir bloğunu çıkarıyorum ve benzer şekilde en az iki aydır orada durduğunu bildiğim açılmış bir paket pastırmayı dışarı atıyorum. "Yemek yiyor musun?"

Annem omuz silkiyor. 'Val arar. Chippy'ye gideriz. Sigarasını lavabonun yanındaki bir tabağın içinde söndürüyor.

"Son zamanlarda Dennis'i gördün mü? Özellikle babam hakkında konuşmak istediğimden değil.

"Ücret pahalı. Çantama bakıyor. Bir enayi gibi bir kırk pound daha çıkarıp ona veriyorum.

"Git ve onu gör," diyorum, hapishane ziyaretlerinin onu ayakta tuttuğunu biliyorum. 'Ve bu hafta arta kalanlarla fazladan yiyecek al. Daha fazla kilo vermişsin. Nedense o da kamburlaşmış ve kısalmış görünüyor ve nikotin lekeli gri saçlarının arasında daha fazla kel nokta var.

"Sağ ol tatlım," diyor, notları yuvarlayıp kapüşonunun cebine sokuyor - ben çocukken giydiğine yemin edebileceğim yıpranmış, kabuklu bir tişört. "Babana sevgilerini göndereceğim.

Ona bakıyorum ve sonunda "Lütfen bunu yapma" diye cevap veriyorum.

TWENTY-ONE

GINA

Bu öğleden sonraki keşif gezimde Tommy'yi de yanımda getirmeyi beklemiyordum ama hiç değilse altıncı hissi olduğunu doğrulamış oldu. Genellikle öğle yemeğinden sonra gözlerini açık tutamaz ve hep kestirir ama bugün sanki şekerle besleniyor ya da kahve makinesini çalıştırmayı başarmış gibi çünkü oyuncak uçağıyla mutfakta zıplıyor ve onu hiç görmediğim kadar uyanık.

Plastik oyuncağı Annie'nin pahalı yemek masasının cilalı yüzeyine fırlatarak "Cwash landing!" diye anons ediyor.

"Havaalanı varmış *gibi davran* dedim, Tommo. Böyle sert oynarsan Annie Teyze'nin güzel şeylerini çizersin. Masanın üstünü inceliyorum, parlaklıkta birkaç donuk çizgi görünce irkiliyorum. Ama bunun sıralanması beklemek zorunda. Gracie çalışma odasındaki bebek arabasında uyuklarken, Mary ve Tyler'ın dışarıda olmasını fırsat bilerek, Mary'nin neyin peşinde olduğunu anlamak için etrafı iyice bir kolaçan etmek istiyorum.

"Botlarını al, Tommy," diyorum ama sonunda onları bebek telsiziyle birlikte koridordan kendim getiriyorum. Ceketini ve botlarını giydikten sonra onu kaldırıp kalçama yerleştiriyorum ama ben onu perileri aramaya gittiğimize ikna edene kadar kıvranıyor ve kendini yere atmaya çalışıyor, bir yandan da çikolatalı bisküvi yediriyorum.

Dışarıda, Annie'nin temiz bahçesinin sonundaki ortak alana açılan kapıyı açmak için biraz uğraşmak gerekiyor ama sonunda açılıyor.

"*Elveda*," diye mırıldanıyor Tommy, ben onu taşırken bisküvisinin üzerindeki çikolatayı yalıyor.

'Aynen öyle, ufaklık. Gözlerini dört aç.'

Geçen gün panik halindeyken keşfettiğim gibi, burada yabancı otlar, çalı çırpı, birkaç kurumuş ağaç ve yılların ihmali dışında görülecek pek bir şey yok. Doğrudan kapıdan çıkan, çalılıkların kırıldığı ve çiğnendiği bir tür patika var. Yassılaştırmış otları takip ederek ortak alanın derinliklerine doğru ilerliyorum ve rotayı Mary'nin mi çizdiğini merak ediyorum.

"Birileri şenlik ateşi yakmış, bakın," diyorum küçük bir açıklıktaki kararmış alanı fark ederek. "Belki de perilerdir. Tommy'yi meşgul edecek herhangi bir şey.

Patika beni Annie'nin evinden daha da uzaklaştırıyor, yine de Gracie'nin ara sıra bebek telsizinden gelen hırıltılarını duymak beni rahatlatıyor. Altında dikenli çalıların bulunduğu, birbirine sarılmış birkaç budaklı ağaca doğru ilerliyoruz. Baktığım her yerde, ya kahverengiye dönmüş ve tohuma dönüşmüş yüksek otlar ya da yolumu kapatan aşılmaz dikenler var.

"Elveda! Tommy kulağıma bağıyor ve beni zıplatıyor. Elini uzatarak işaret ediyor ve bisküvisini otların arasına bırakıyor. Sonra gözyaşlarına boğuluyor, aşağı inmek için kıvranıyor.

'Bekle, birlikte bulacağız,' diyorum ama artık çok geç. Her geçen gün daha da güçlenen Tommy beni itiyor, ben de onu serbest bırakmak zorunda kalıyorum ve benden aşağıya, yere doğru kaymasına izin veriyorum. Bisküvisinin kalıntılarının üzerine düşüyor ve bu da mahalledeki herkesin duyduğunu hayal ettiğim tiz bir feryadı tetikliyor.

Ama oğlumun sinir krizinin ancak farkındayım. Çünkü Tommy'nin gördüğü şey periler olmasa da, kesinlikle gerçeküstünün sınırlarında dolaşıyor.

Ortak alanın bir köşesinde, küçük bir gümüş huş ağacının solgun yapraklarıyla örtülü, ilk bakışta bir tür tapınak gibi görünen bir şey var. Huş ağacının alt dallarında her renkten solmuş kumaşlar asılı, bazıları rüzgârda dalgalanırken birbirine dolanmış ve yırtılmış. Ağacın altında, birileri eski tuğlalarla yaklaşık beş metre çapında dairesel bir alan ayırmış, onları sallantılı bir kavisle uç uca dizmiş. Kenarlarında da özenle yerleştirilmiş çakıl taşlarından oluşan dekoratif bir bordür var.

"Ne kadar tuhaf," diye fısıldıyorum, yaklaşırken Tommy'nin elini sıkıca tutuyorum. Hâlâ düşen bisküvisi için ağlıyor. 'Sen de alabilirsin

"Döndüğümüzde bütün paketi alacağım" dedim. "Bırak da annen biraz şuna baksın. Yüzünü buruşturmaya devam edince, yüksek sesle nefes alıyormuş gibi yapıyorum, 'Tommy, *bak!* Peri izleri!"

Bu işe yarıyor ve yanımda sessizce takip ediyor, büyülenmiş bir şekilde yere bakıyor ve garip bir şekilde bir tür terk edilmiş mağaraya benzeyen yere yaklaşıırken yarı çömelmiş bir şekilde yürüyor.

Sakinliğini korumak için ona, "Eğer gerçekten ama *gerçekten* sessiz olursan, küçük periler görebiliriz," diyorum. Mucizevi bir şekilde işe yarıyor.

Tuğlalarla örülmüş çemberin içinde eski bir ağaç kütüğü var ve etrafındaki zemin temizlenerek altındaki çıplak toprak ortaya çıkarılmış. Garip bir şekilde, oraya buraya serpiştirilmiş birkaç tanınmaz kır çiçeği yaprağı ile rastgele yığınlar halinde yerleştirilmiş bezelye kiremit parçaları var - ve yapraklar taze görünüyor. Toprağın arasından birkaç yabani ot çıkıyor ama sonra yan tarafta, sanki birileri onları yeni çekip çıkarmış gibi küçük bir karahindiba ve devedikenini yığını fark ediyorum.

Tommy tekrar işaret ederek, "Elveda ev," diyor. Haklıydı. Çemberin ortasındaki, yaklaşık diz yüksekliğindeki eski, budaklı ağaç kütüğünde bir peri nüfusunu barındırmaya yetecek kadar yarık ve delik var.

Ben onu durduramadan, Tommy elini benimkinden kurtarıyor ve çemberin içine giriyor, kütüğün yanına çömelip içine bakıyor. Küçük elini deliklerden birine sokuyor ve kolunu dirsek hizasına kadar sokuyor.

"Bir peri gördün mü? Hiçbir şeyi rahatsız etmemeye dikkat ederek ona yaklaşıp soruyorum. Tüm alan tüylerimi ürpertiyor ve üstümdeki dallardan sarkan koyun kafatasları ya da ağaç gövdesine oyulmuş pagan sembolleri görmek beni şaşırtmıyor.

"Der! Tommy sandıktan bir şey çıkarıp havaya kaldırıyor. Yaklaşık on beş santim yüksekliğinde, fitili kararmış bir mum kütüğü. "Daha!" diye bağırıyor, peri evini yağmaladığı için heyecanlı.

"Hayır, bekle," diyorum, tekrar deliğe sokmaya çalışırken elini tutuyorum. 'Annen yapacak,' diyorum, başka bir öfke nöbeti bekliyorum. Ama Tommy sakinliğini koruyor. Eskiden burada takılan tipler düşünüldüğünde, uyuşturucu malzemeleri bulmasını istemiyorum. Oğluma bir iğne batması riskini göze alamam.

Elimi çürümüş kütüğün dibindeki büyük deliklerden birine sokuyorum, parmaklarım içeriye araştırıyor. İlk başta tek hissettiğim çürüyen yapraklar ve çamur, ama daha derine indiğimde sert ve düz bir şeyle karşılaşıyorum. Ona ulaşmayı başardıktan sonra çekiştirerek delikten çıkarıyorum, üzerindeki çamur ve toprağı fırçalıyorum.

Kaşlarımı çatarak, içinde solmuş bir fotoğraf ve çatlak bir cam bulunan, yaklaşık üç santime dört santim boyutlarındaki kararmış gümüş resim çerçevesine bakıyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde, genç bir kızın solmuş bir fotoğrafı ortaya çıkıyor.

"Aman *Tanrım...*" diye fısıldıyorum, yüzünü gördüğümde nefesim kesiliyor. Sonra küçük çerçeve parmaklarımdan düşüyor ve yere yuvarlanıyor.

OceanofPDF.com

TWENTY-TWO

GINA

Aç şunu, Tanrı aşkına aç şunu... Cevap verdiğinde ona bir mesaj göndermek üzereydim.

'Geen, beş cevapsız arama mı? Bir toplantıdan yeni çıktım. Ne oldu?'

Şimdi ona sahibim, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Uzun zamandır gömülü olan şeyleri ortaya çıkarmak pek de hoşuma giden bir şey değil.

"Sara'yı buldum," diye ağzımdan geçiriyorum ve hattın diğer ucunda sessizlik oluyor.

Sonunda, "*Ne?*" diye duydum.

"Gömülmüştü... hayır, *saklanmıştı*. Ortak alana. Çok ürkütücüydü, mumlarla, çiçeklerle süslenmişti ama eski görünüyordu. Bu iyiye işaret, değil mi?" Kalbim normal hızının iki katı hızla atarken nefes nefese kaldığımı duyuyorum. "Kirliydi. Çamur içindeydi.

"Gina, sakın ol," diye cevap verir Laura. 'Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ne demek Sara'yı *buldum?*' İlk aklına gelenin polis olacağını biliyorum... onlarla temasa geçmeliyiz. Bunu rapor etmeliyiz. Onlara her şeyi anlatmalıyız. Davayı yeniden aç.

"Aslında *o* değil tabii ki. Ben... Ben bir fotoğraf buldum. *Sara'nın* eski bir fotoğrafı." "Tanrım, Gina. Ben senin..." demek istediğini sanmıştım.

Arka planda sesler, sonra bir kapının açılıp kapanma sesi, betona vuran topuk sesleri. Kuş sesleri. Trafik. Dışarı çıktı.

"Fotoğrafını çektim. Birkaç dokunuşla Laura'nın telefonuna düşüyor ve görüntülediği anda iki mavi tik belirliyor. Nefes alışını duyuyorum,

Ön dişlerinin arasından hafif bir ısıklık çıkarıyor. "Biliyorum, değil mi?" "Tanrı onu korusun," diye fısıldıyor Laura. "Onun küçük yüzü.

O olduğuna katılıyor musun? Yani, solmuş. Kirli. Hayal gördüğümü söyleyeceğini umuyordum. Başka biri olduğunu.'

"Hayır. Hayır, bu o.

"Ne yapacağız?" Mutfakta volta atıyorum, bir gözüm Gracie'nin zıp zıp koltuğunda oturup Tommy'nin oyununu izlemesinde, bir gözüm de Mary ve Tyler'ın geri gelme ihtimaline karşı ön kapıda. Bu konuşma başkası için değil.

Sonra Laura'ya yatak odamın zemininde bulduğum paslı kolyeden bahsediyorum. "Yani bu ya Annie'nin kolyesi ya da..." Söylemek istemiyorum. "Ya da Sara'nın.

"Evet.

'Bakın, Annie'nin evinde olduğunuza göre, büyük olasılıkla onun evi, değil mi? En basit cevap bu olurdu.

"Neden herkes bana bunu *söyleyip* duruyor? Sonra Matt yine aklıma geliyor. Onu nasıl özlediğimi. Şu anda burada olmasını ne kadar isterdim. Ona bundan bahsetmek istemesem de, en azından ne yapacağıma karar verene kadar tutunabileceğim güçlü bir çift kol olurdu. Ama buna gerek yok çünkü Laura bir sonraki adımımın ne olacağını tam olarak ortaya koyuyor.

"Tamam, Annie'ye mesaj atacaksın. Ona kolyesinin nerede olduğunu sor. Ona Hastings'te olmanın seni duygusal hissettirdiğini ve kolyelerin yeniden bir araya geldiği bir fotoğraf istediğini söyle... ya da bunun gibi bir şey. Eğer sana bakmanı söylediği yerde bulursan, o zaman bir sorunumuz var demektir - mesela bu *diğer* kolye nereden geldi?

'Ama Annie'nin kolyesini bulamazsam,' diyorum, 'o zaman hâlâ ilerleyemeyiz. Olabilir de... *olmayabilir* de. Ayrıca, her şey gibi bunlar da yaygın.

Aramızdaki konuşulmayan alt metin, bunun umduğumuz kadar basit olmadığını söylüyor - Annie'nin kolyesi, eğer bu evdeyse, yıllardır dışarıdaymış gibi paslı ya da çamur içinde olmayacak. Aksine, eski bir mücevher kutusunda ya da benzer bir yerde saklanmış olacak. Ve onu bulamamak evin içinde bir yerlerde olmadığı anlamına gelmiyor ya da beni bir açıklamaya yaklaştırmıyor.

"Keşke buraya taşınmayı hiç kabul etmeseydik," diyorum hâlâ volta atarak. "Keşke lanet olası evimiz hiç yanmasaydı. Yumruğumu kalçama vuruyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Cehennemi yaşadın, Geen. Ve hayaletlerin ortaya çıkması şaşırtıcı değil. Benim de tüylerim ürperirdi. Bu anlaşılabilir bir şey.

"Buraya gel Laura," dedim aniden. 'Gel ve kal. Bu hafta sonu gibi. Kalacak mısın? *Lütfen?*'

Sessizlik.

Laura sonunda, 'İşler şu anda biraz yoğun,' diye yanıtlıyor. 'Lafi açılmışken, toplantıya geri dönmem gerekiyor. Girmezsem memelerim tabakta servis edilecek.

Kalmaya gelmem için biraz daha yalvardım, o da garip bir *belki ile* kabul etti ve sonra gitti, hat kesildi. Tommy oyuncak trenini çift kanatlı kapılara fırlatırken, Gracie sızlanıp kıvranırken ve kirli bir bebek bezi kokusu bana doğru gelirken hemen Annie'ye mesaj atıyorum.

Merhaba Annie, GALS dostluk kolyenizin nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Duygusal hissediyorum ve iki yarıyı yeniden birleştirmek istiyorum. Insta altın lol. BLTFNS xx

Mesele şu ki, Instagram'da nadiren paylaşım yapıyorum ve Annie bunu biliyor. Dürüst olmak gerekirse, uygulamayı daha çok onu takip etmek için kullanıyorum, ayrıca ebeveynlik ve sağlıklı gıda ile ilgili birkaç hesap takip ediyorum, bunlar da her zaman dağınık evim ve hazır yemeklerim konusunda kendimi yetersiz hissetmeme neden oluyor - yine de dağınıklığı her zaman yanmış kalıntılara tercih ederim. Dolayısıyla Annie'ye gönderdiğim mesaj muhtemelen soruları tetikleyecek, ancak gerektiğinde onlarla ilgileneceğim.

Sonra, yirmi dakika sonra, mutfak adasına tünemiş Annie'nin cevabını beklerken hala telefonuma bakarken, ön kapı açılıyor ve kalbim sıkışıyor. Mary ve Tyler geri dönmüşlerdi, sesleri ve kahkahaları koridoru dolduruyordu.

Annie'den cevap gelene kadar iki saat daha geçti.

Tanrım, kolye her yerde olabilir. Yıllardır görmedim. Muhtemelen taşınırken kaybolmuştur. Özür dilerim. Ana kampta her şey yolunda mı? xoxo

Bir hevesle WhatsApp hattımızdaki arama düğmesine basıyorum, kulağımdaki çınlama sesini sanki safaride değil de yolun aşağısındaymış gibi net duyuyorum

Kenya'da.

Cevap gelmeyince telefonu kapattım. Sonra Annie'yi yazarken gördüm.

Üzgünüm, şu an konuşamam, yürüyüşe çıkıyorum. Kolye için soyunma odamı dene. Üst rafta, duygusal eşyalarla dolu kutular var xx

En azından bir şey. Başlangıç için bir yer. Yukarı çıkıyorum, Annie'nin yatak odası süitinin dışındaki sahanlıkta duruyorum, Mary'nin düzenli olarak eşyaları kontrol etmek, etrafın tozunu almak ve bitkileri sulamak için oraya gittiğini biliyorum. Çatı katındaki yatak odasında Tyler'ın oyun konsolundaki tuşlara çılgınca basma sesi dışında üst kattan gelen başka bir ses duymuyorum. Mary'nin yukarıdayken ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Seyredek bir televizyonu bile yok.

Nefesimi tutarak Annie'nin yatak odasının eski pirinç kapı tokmağını çeviriyorum ve dikkatle içeri bakıyorum. Pelüş, fildişi renkli halı süpürülmekten yeni sıyrılmış, ayak izi bırakacağımdan endişeleniyorum. Ama o zaman Mary'nin ne düşündüğü beni neden rahatsız ediyor ki? Ne de olsa burayı güzelleştirmek için para alıyor ve Annie'den kolyeyi aramamı sorun etmediğini kanıtlayan bir mesaj aldım. Ama buna rağmen yine de burnumu sokuyormuşum gibi hissediyorum.

Annie'nin parfümünün hafif ve çiçeksi kokusunun yanı sıra yeni yıkanmış çarşafı fark ederek doğruca giyinme odasına gidiyorum. Odadaki her şey derli toplu ve yerli yerinde; keten nevresimler ve kadife yatak örtüsü lüks bir otel havası veriyor.

Soyunma odasında, aynalı kapılardan birini kaydırarak açıyorum ve karşımda özenle asılmış, renk renk giysilerden oluşan raylar duruyor. Evdeki küçük yatak odamdan ayrı bir dünya. Matt'le paylaştığımız, onun birkaç iğ gömleği ve pantolonunun benim ucuzluk mağazasından bulduklarına karşı yer kapma mücadelesi verdiği, çam ağacından yapılmış gardıropta uyumayı ne kadar çok isterdim.

Parmak uçlarımda durarak en üst rafa ulaşabiliyorum. Annie'nin, çoğu yuvarlak, şeker çizgili kutularda saklanan şapkalarını görünce gülümsüyorum. Her zaman şık giyinirdi, biz okuldayken bile haftada birkaç sterlin harçlıkla geçinirdi. Gardırobu teatral bir sınırdıydı, hayır kurumlarından bulup kendi diktiği kıyafetlerle doluydu.

"Bu olabilir," diyorum kendi kendime, Annie'nin diğ er eş yaları arasında yersiz gör ünen yırtık pırtık bir ayakkabı kutusu görüyorum. Daha da uzanıyorum, parmaklarım onu rafın önüne kaydırmayı baş arıyor, ama aniden tam arkamda tiz bir  ı lık duyuyorum, kutuyu yere d    rmeme neden oluyor, içindekiler ayaklarıma d    l  yor.

D  nerken kalbim hızla çarpıyor, soyunma odasının kapısını çarpmadan önce g  zlerim Mary'ninkilerle bir anlığına kilitleniyor.

"Ne *oluyor* be? Ne yapıyorsun sen? Ba ırıyorum, ko up kolu tutuyorum, anahtarın diğ er taraftaki kilidin içinde d  nd    n   duyarken sertçe çekiyorum.  ekiyorum, çekiyorum, ba ırıyorum ve g  mb  rd  yorum, ama i e yaramıyor - kapı kımıldamıyor. Mary beni içeri kilitledi.

OceanofPDF.com

TWENTY-THREE

THE PAST

Gina, Annie ve Laura gizli bir toplantı düzenlemişlerdi; Sara'nın bu toplantıya katılmaması GALS'in altın kuralını ihlal ediyordu: *Sır saklamak yok*. Üçü de deniz kıyısındaki bir bankta oturuyor, paltolarına sarınmış olmalarına rağmen donuyor ve titriyorlardı. Kordon boyunca esen sert rüzgârdan burunları damlıyordu ve omuzları kulaklarına kadar yükselmişti.

'Eğer bunu yaptığımızı bilseydi kelimenin tam anlamıyla *ölürdü*. Ne kadar hassas olduğunu biliyorsun. Annie şapkasını kulaklarının üzerine indirdi ve bakışlarını ufka sabitleyerek denizin tunç çalkantısına baktı.

"Sara önce bir sır sakladı," diye belirtti Laura. Her zaman bir tartışmanın iki tarafını da düşünen biri olarak, bir eliyle uzun kahverengi saçlarını topladı, diğer eliyle de ustalıkla bir lastik geçirdi. "Yani onsuz buluştuğumuz için bizi tam olarak kötüleyemez.

Gina, kumsalla aralarındaki parmaklıklara tünemiş, kanatları kahverengi ve benekli bir martıyı izlerken Laura'nın sesinin on beş değil de yirmi beş yaşında gibi geldiğini düşündü. Artık hayatta ne istediğini bilen ve oraya giden yolu da bilen biri vardı - iyi bir A seviyesi, hukuk fakültesi, büyük bir şehir firmasında iyi bir iş. Laura Draper için her şey kitabına uygundu.

Annie'ye gelince, Gina onun gözünü sahneye diktiğini, gelecek vizyonunun geniş kapsamlı bir spot ışığıyla aydınlatıldığını biliyordu. Oraya varmak şüphesiz dolambaçlı ve karakter geliştirici bir yolculuk olacaktı.

Hayal kırıklığı ve kendinden nefret etme, alkol bağımlılığı ve uyuşturucu alışkanlığı, diğer tiyatrocular veya sanat okulu tipleriyle bir gecekonduda yaşarken.

Sara bile artık kendine çeki düzen veriyordu. Evde yaşadığı sorunlara rağmen her zaman sessiz ve zeki bir kız olmuştu - gerçi onlar bu konuda pek bir şey bilmiyorlardı çünkü GALS'ın hiçbiri onun evine davet edilmemişti. Garip bir şekilde, bu *yüzden* A sınıfı bir öğrenci olduğundan şüpheleniyorlardı - çünkü kargaşadan kaçınmak için kendini derslerine veriyordu. Okulu bitirdiğinde ne yapmak istediğini bilmesede, zekası ona seçenekler sunuyordu. Ve ailesinin parası olmadığı için, muhtemelen bu yolda ona yardımcı olacak burslar ve fonlar alacaktı.

Sara'nın artık erkek arkadaşı olarak okuldaki en seksi ve en popüler çocuğa sahip olduğunu da unutmamak gerekir. İşte bu vardı. *Bu da vardı.*

Gina, ayak bileklerini gagalayan aptal martıya bakıyor, neredeyse cesaretine hayranlık duyuyordu. Eğer yanında yiyecek bir şey olsaydı, o lanet şeyin açgözlü gagasıyla üzerine atılacağını biliyordu. Bir keresinde bir pike bombardımanı yapan bir martı tarafından bütün bir cips paketi elinden alınmıştı. Sara da yanındaydı ve cipslerini hiç tereddüt etmeden Gina'ya vermişti. "Paylaşabiliriz," demişti. Tatlı Sara.

Tatlı, yalancı Sara.

"Ben hiçbir şey yapmayalım derim," diye devam etti Laura. 'Ne de olsa o bizim *Saz*'ımız. Matt Dalton'ı ikna ettiyse ne mutlu ona. Yine de...' Laura sözünü yarıda kesti, yüzünde acı dolu bir ifade vardı, 'Bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama bunun uzun süreceğini sanmıyorum.

"Çok geç, zaten söylemiştik. Annie çenesini ellerinin arasına alarak denize baktı. Güneş gökyüzünde alçalmış, gri suların üzerinde parıldayan beyaz, sıcak bir çizgiyle ufku aydınlatıyordu. 'Matt'i elinde tutmak istiyorsa, kendine daha çok şey yapmalı. Başlangıç olarak saçını ve makyajını.

"Belki ona yardım edebiliriz," dedi Gina, yaklaşan martıyı kovarak. "Ona bir makyaj yapabiliriz. Omuzları kamburlaştırmış ve karnında boş bir his vardı, sanki Matt piyasadan çekildiği için artık hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

"Sara'yı seviyorum, tabii ki seviyorum," dedi Laura. 'Ama onda öyle bir şey var ki... şeffaf. Anlıyor musun? Şirretlik ona göre değildi, ama şimdi kokuyordu.

"Tanrım, haklısın, aynen öyle," diye karşılık verdi Annie. 'Neredeyse bir hayalet gibi. Bugünlerde birlikte olduğumuzda pek konuşmuyor.

Ve bizi hiç kendi evine davet etmiyor. Bu beni *meraklandırıyor*.

Artık GALs'tan biri olmak istemiyor. Sanki bizden daha iyi olduğunu düşünüyor. Laura da aynı fikirdeymiş gibi homurdandı.

"Sorun şu ki, o olmadan da GAL olurduk," dedi Gina. "Ve üç kişi olduğumuz için teknik olarak hâlâ GAL'iz. Bunu diğerlerine itiraf etmesi mümkün değildi ama Sara'nın gruptan ayrılacağı düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Onsuz aynı şey olmazdı.

Diğer ikisi de güldü ama pek neşeleri yoktu. Işık azalıyordu ve bu da yakında eve gelmezlerse annelerinin çıldıracağı anlamına geliyordu. Gina ayağa kalktı ve onları kumsaldan ve denizden ayıran parmaklıklara doğru yürüdü. Martı onu takip etti, ciyakladı ve ellerini ona doğru salladığında çirkin kanatlarını çırpı. Ama tekrar geri geldi.

Annie kot ceketinin cebinden bir paket Embassy çıkardı ve Laura ile birlikte parmaklıklarda Gina'ya katıldı. "Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Sara GALs'ta mı kalacak?

"Ben evet diyorum," diye söze girdi Gina. "Arkadaşlığımıza ihtiyacı var. Matt konusunda ne kadar acı çekmiş olsa da bunu söyleyerek kendini şaşırtmıştı. Ama son zamanlarda birkaç kez Sara'nın kollarının üst kısmındaki morlukları görmüş, parası olmadığı için okulda nadiren öğle yemeği yediğini fark etmişti. Onlardan birkaç yaş küçük olduğu için Sara'nın kız kardeşini çok iyi tanııyordu ama daha geçen hafta onu bir giyim mağazasında iç çamaşırı çalarken görmüştü. Kızın kan çanağına dönmüş gözlerindeki korku ve çaresizliği görünce sessiz kalmış ve kendi işine bakarak arkasını dönmüştü.

"Sara'nın hepimize kazık attığına hâlâ inanamıyorum," dedi Annie, buruşmuş bir kola kutusunu kumsala atarken. "Bize yalan söylediğine.

Laura o ciddi, analitik ses tonuyla, 'Ben onun içeride kalmasından yanayım çünkü o zaman Matt'in iç yüzünü öğrenmiş oluruz,' dedi. 'İşler sarp sardığında, ki saracak, o zaman ona destek olmak için burada olacağız ve içinizden biri onun yerini alabilir. Ben şu anda daha çok kızlardan hoşlanıyorum, o yüzden beni saymayın. Laura'nın biseksüel olduğu Gina ya da Annie için yeni bir haber değildi, ancak bunu kimseye, hatta ailesine bile açıklamamıştı. Hâlâ kendini tanımaya çalışıyordu.

"Tamam, Sara kalıyor," diye karar verdi Annie, ayağını köpeğinin ucunda döndürerek. Diğerleri ciddiyetle başlarını salladılar. "Büyük aşk, gerçek dostlar, sır yok," diye ekledi ve diğerleri de el sıkışmak için yumruklarını ve parmaklarını birbirine geçirerek aynı fikirde birleştiler.

Kasabaya doğru yürürlerken, sert deniz meltemi sırtlarını ısıtırken, Laura ve Annie okul oyunu ve yaklaşan tatil hakkında sohbet ettiler.

sahne öpücüğü. Ama Gina sessizdi, düşüncelerine dalmıştı. Sara'nın arkasından buluşmuş olmalarından nefret ediyordu.

Dönüp oturdukları deniz kıyısına baktı. Kahverengi benekli kanatlı martı hâlâ parmaklıklara tünemiş, boncuk gözleriyle onlar eve doğru yürürken onları izliyor gibiydi. Ama sonra kanatlarını açıp havalandı ve birkaç kez tepelerinde daireler çizerek aşağı doğru süzüldü. Sonunda yüksek sesle ciyakladı ve denize doğru süzülmeden önce dik bir dalışa geçti.

Gina başını salladı ve yürümeye devam etti, ama aklının bir köşesinde bir şey onu rahatsız etmeye devam ediyor, ısrarcı ses ona martının varlığının bir alamet, bir uyarı, kötü bir şeyin habercisi olduğunu söylüyordu. Ama eve vardığında kendini aptallık ettiğine ikna etmişti. Sinir bozucu bir kuştan başka bir şey değildi.

OceanofPDF.com

TWENTY-FOUR

GINA

Matt ona sarıldığımda evim gibi kokuyor. Crawley'deki yanmış evim ya da Annie'nin mis gibi kokan evi değil, *ruhumun* evi - ait olduğum yer. Ve geçirdiğim günden sonra tam da ihtiyacım olan şey bu. Ön kapıdan içeri girer girmez, yüzümü omzunun boynuyla birleştiği çukura bastırıp gözyaşlarıma engel oluyorum.

"Tanrı'ya şükür döndün," diye mırıldanıyorum gömleğinin kumaşına karşı. "Tuvalete gitmem lazım, Geen," diye fısıldıyor.

"Uzun bir yolculuktu.

İsteksizce onu serbest bırakıyorum. "Seni çok özledim," diyorum ona, onu alt kattaki tuvalete kadar takip edip aralık bıraktığı kapının önünde durarak. "Sensiz burayı hiç sevmedim. Olan biten her şey düşünüldüğünde bu hafif bir ifade.

Tuvaletin sifonu çekiliyor, ellerini hızlıca ovuşturuyor ve sonra Matt benimle birlikte mutfığa giriyor, Gracie'yi okşuyor ve Tommy'yi göğsüne kaldırıyor. "Benim koca adamım," diyor, içimi ürperten ve Tommy'nin kıkırdamasına neden olan derin bir sesle. "Nasıl gidiyor?" diye soruyor ve buzdolabından bir bira alıyor.

Dişlerimi sıkarak, "İyi," diyorum ve Matt'e işlerin hiç de iyi gitmediğini anlatan bir bakış atıyorum. Ona Mary beni kilitlediğinden beri gergin olduğumu söylemek için yanıp tutuşuyorum ama Tommy'yi yere bırakmasını bekliyorum.

"Her neyse, hepsi Annie'nin soyunma odasında bir örümcek gördüğü için oldu, inanabiliyor musun? Açıkladığım zaman söylerim. Sesimi alçak tutuyorum, böylece Mary

evin neresinde olursa olsun duymaz. 'Lanet olası bir örümcek onu deli bir kadına dönüştürdü ve beni kilitlemesine neden oldu. Yemin ederim beni dışarı çıkardığında yüzünde bir sırıtma vardı. Gracie'yi beşikteki sandalyesinden kaldırıp öpmesi için Matt'e doğru tutarken, *kolyeyi hâlâ* bulamadığımı düşünüyorum. Küçük ailem güvenli bir kucakta, kalbimi ısıtıyordu.

Matt kahkahasını bastırarak Gracie'yi elimden alıyor, ben ona kaşlarımı çattığımda yüz ifadesi ciddileşiyor. "Başına gelenler için üzgünüm, canım. Kulağa korkutucu geliyor. İstersen yukarı çıkıp örümceği avlayayım. Buralarda değerimi bilirim. Sırıtır.

'Saçmalama,' diyorum. 'Ben aciz değilim. Onu bir bardağa koyup dışarı çıkarmaktan mutlu olurdum. Ama... örümcek yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Mutfak çekmecesinden tirbuşonu çıkararak omuz silktim. "Dürüstçe mi? Beni soyunma odasına kilitlemesinin sebebinin bu olduğunu sanmıyorum.

Matt kaşlarını çattı. "Sence örümceği seni korkutmak için mi uydurdu?

Ona tam da böyle düğündüğümü söyleyecekken kendimi durduruyorum ve gözlerimi Matt'e dikerek onu uyarıyorum. Mary onun arkasında, kapı aralığında duruyordu.

"Merhaba Mary..." diyorum, sıradan görünmeye çalışarak.

Bakışları ikimizin arasında şüpheyle gidip geliyor, ama sonra Matt'in arkasına geçiyor ve beni dehşete düşürerek bir elini Matt'in omzuna atıyor, Gracie'ye mırıldanırken kendini ona doğru bastırıyor. Matt'in gerildiğini görüyorum, ama uzaklaşmıyor.

"Ben... Ben de tam örümcek konusunu açıklıyordum," diyorum Mary'ye kaşlarımı çatarak. "Ve beni soyunma odasına kilitlediğini. Ses tonum sert ama umurumda değil. Burada benim sınırlarımı zorluyor.

O da bana kısıp bir gülümsemeyle karşılık veriyor, parmakları hâlâ Matt'in omzunu yoğuruyor - birkaç dakika önce yüzümü gömdüğüm yeri.

"Çok özür dilerim, Gina," diyor, sesi içten geliyor. 'Aşırı tepki verdim ama örümceklerden gerçekten çok korkarım. Çocukluğumda başladı,' diyor. 'Kapıyı kilitlemek içgüdüsel bir tepkiydi. Çok aptalım, gerçekten. Başını kocamın omzuna yaslıyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş, gördüklerimi hayal edip etmediğimi merak ediyorum çünkü çok küstahça. Matt onun yüzünü göremiyor ama Mary'nin gülümsemesi doğrudan beni hedef alan başka bir sırıtışa dönüştü.

"Benim de en sevdiğim böcekler değiller," diyorum, kendimi sakın davranmaya ve onun yemine gelmemeye zorlayarak. "Şarap? Şişeyi kaldırıyorum ama neyse ki başını sallıyor. Belki de yukarı çıkar ve bizi yalnız bırakır.

"Annie'nin soyunma odasında aradığını bulabildin mi?" diye sorar.

"Hayır, yapmadım," diye cevap veriyorum, sonunda kocamdan kurtulduğunu görmek beni rahatlatıyor. Yine de hala bebeğimin üzerine titriyor.

"Belki ben yardım edebilirim?" diye öneriyor.

"Önemli bir şey değil. Sadece çocukluğumuzdan kalma aptalca bir şeydi. "Ne gibi?

Mary'nin bakışları tüylerimi diken diken ediyor. Matt'e bir bakış atıyorum ama o şöinenin yanında Gracie'yle volta atıyor, muhtemelen Mary'nin pençelerinden kurtulduğu için memnun. Tommy babasının dikkatini çekmeye çalışarak tüylü halının üzerinde tahta tuğlalar fırlatıyor.

"Gerçekten, önemli bir şey değildi," diyorum, kolye hakkında açıklama yapmak istemiyorum - özellikle de yatak odamda görünmesiyle bir ilgisi olduğundan emin olduğum için.

'Bana anlatabilirsin, Gina. Bilmek istiyorum. Dehşete kapılıyorum, Mary krem rengi deri bar taburesine kayıyor ve kollarının üzerinde öne doğru eğiliyor. "Sanırım her şeye rağmen o şarabı içeceğim. Bana yüzeysel olarak hoş görünen bir bakış atıyor ama nedense bu bakış omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderiyor.

İsteksizce ona bir bardak dolduruyorum, Matt'in gözüme çarpıp buraya gelmesini ve bana yardım etmesini istiyorum. Mary'nin zor bir durumda olduğunu ve Annie'nin burada kalmasına izin vererek ona yardım etmek istediğini biliyorum, ama son zamanlarda olanlardan sonra, alanımızı sanal bir yabancı ve oğluya paylaşmaktan nefret ediyorum.

Mary uzun bir yudum alarak, "Can kulağıyla dinliyorum," diye ekliyor.

"Aslında önemli bir şey değil. Sadece biz çocukken bir çetemiz vardı... şey, çete, sanırım," diye açıklamaya başladım, ondan kurtulmayı umarak. "Hayır, daha çok bir kulüptü. Çete kulağa uğursuz geliyor. Mary kendi kadehini kaldırdığında ben de cansız bir 'şerefe' diyerek kadehimi kaldırıyorum. "Dört kişiydik.

"Siz okulunuzdaki kötü kızlar mıydınız? Mary bardağının kenarından bana bakarak soruyor. "Daha az popüler olan çocukları mı seçiyordunuz?

"Ne? Şaka yapıp yapmadığını bilmediğim için duraksıyorum. 'Hayır, hayır, tabii ki hayır. Biz sadece Hastings'de en iyi gençlik hayatlarımızı yaşayan dört arkadaşık.

Her şey erkekler, kıyafetler ve makyajla ilgiliydi. Kulağa zoraki gelen bir kahkaha atarak ekliyorum.

"Özür dilerim," diyor Mary. 'Kaba konuşmak istememiştim. Çocukluk travması işte. Şarabının yarısını tek seferde içiyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, okulda bana sataşılırdı. Ölçüsünün geri kalanını bitiriyor ve daha fazlası için bardağını bana doğru itiyor. "Benim sınıfımda bazı kötü kızlar vardı.

İsteksizce bardağını dolduruyorum.

"Şey, "GALS" öyle değildi," diyorum parmaklarımın arasından, onun hüzünlenmesini istemediğim için.

"GALS?

Ona söylediğim için biraz utanarak yarı gülümsedim. "Gina, Annie, Laura ve Sara.

Başını yavaşça sallıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Bu harika," diyor. "Keşke benim de böyle arkadaşlarım olsaydı.

"Dördümüz birbirimizden ayrılmazdık," diyorum, kalbime bir suçluluk duygusunun saplandığını hissederek. *Ta ki biz...*

"Bu hafta sonu kalmaya gelecek olan Laura bu mu? Mary ikinci bardağına gömülürken şöyle diyor. "Geçen gün sen telefonda konuşurken kulak misafiri oldum. Yine de endişelenme, hizmetçinin kodu. Burnunun kenarına vuruyor. "Ben asla ağzımdan kaçırmam.

Öyle. Ama geleceğini sanmıyorum.'

"Oh, çok yazık. Okuldan kimseyle görüşmüyorum. Tanrı'ya şükür.'

Alt dudağımı ısıriyorum ve bu alışverişin bitmesini umutsuzca isteyerek ona başımı sallıyorum.

"Birazdan yemeğe başlayacağım," diye sesleniyorum Matt'e, Mary'nin ipucunu alacağını umarak, ama dönüp bakmıyor bile. Telefonunu kulağına dayamış, konuşmuyor, sadece dinliyor. Muhtemelen sesli mesajdır.

"Peki diğer kız Sara nerede? Mary soruyor.

Cevap vermemek için arkamı dönüp buzdolabından birkaç parça çıkarıyorum, fırını ısınması için çalıştırıyorum, dolaptan bir bıçak alıyorum. Ama o bana bakarken, sorusuna cevap beklerken odaklanmak zor - *Sara nerede?* Ellerim titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, sanki suyun altındaymışım gibi.

Birkaç ayda bir gördüğüm rüyaya, daha doğrusu kâbusa benziyor. Partide olduğum yer. Yüzler bana bakıyor, herkes

Uyuşturucu almışım gibi gözlerim bozulmuş ve şekilsizleşmiş ve kalabalığın içinde yoluma devam ederken vücudumu kontrol edemiyorum. Sonra, bu kabuşta her zaman olduğu gibi, aniden dışarıdayım, yürüyorum - hayır, *uçuyorum*, yukarıdan aşağıya bakıyorum. Sahil boyunca ilerliyorum, her şeyi tanıdık görüyorum, ancak bir şekilde başka bir dünya, başka bir zaman, işleri doğru yapmak için başka bir şans gibi görünüyor - dalgaların üzerinde parıldayan ay işığı ile her şey karanlık.

Sonra Sara beliriyor, çıplak ve tek başına gecenin içinde koşuyor, çığlık atıyor ve dehşet içinde, çıplak ayakları kan içinde, saçları arkasında uçuşuyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Ama tek yaptığım onu yüksekten izlemek, kaderine doğru koşarken ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamak - bu her ne ise. Sonunda uyanıyorum, sanki biri ellerini boğazıma dolamış gibi nefes nefese kalıyorum.

Ve ben nefes nefese kalmışken -mutfak yavaş yavaş tekrar odaklanmaya başlıyor- Mary'nin elindeki bıçağı görüyorum, gözleri kocaman ve çarpık, yaklaşırken dişlerini göstermiş. Her şey ağır çekimde gerçekteşiyor - bıçak bana doğru geliyor - ve ben boğazımı yakan bir çığlık atarak Matt'e yardım etmesi için bağırıyorum.

TWENTY-FIVE

GINA

'... Gina? Gina, iyi misin? Sakin ol, her şey yolunda canım...'

Matt'in sesinden ziyade bebeğimin ağlama sesi beni o ana geri döndürüyor ve uyanıkken gördüğüm kâbustan koparıyor.

'Aman Tanrım, çok üzgünüm. Evet, evet... Ben iyiyim,' diyorum nefes nefese, az önce olanları unutmaya çalışarak. Odaya yeniden odaklanırken bir elim tezgahı kavlıyor, diğeri başıma geliyor. İçimdeki her şey titriyor ve gergin.

"Sadece bunu sana geri vermeye çalışıyordum," diyor Mary, bıçağı bana uzatırken sapını göstererek. "Düşürmüşsün. Almadığımda, ona öylece baktığımda, 'Yıkayayım o zaman' diyor. Musluğun altında yıkıyor ve tekrar doğrama tahtasının üzerine koyuyor, bana deliymişim gibi bakıyor. "Biraz solgunsun, Gina. Kendini iyi hissettiğinden *emin* misin?"

"İyi olacağım.

Gerçi Matt'in bana inanmadığı açık, çünkü şu anda üzerime titriyor, gidip oturmamı söylüyor, yemekten önce kanımı test edip enjeksiyon yapabilmem için bana insülin kitimi veriyor. Sonra da akşam yemeğiyle kendisinin ilgileneceğini, rahatlamam ve Gracie'ye sarılmam konusunda ısrar ediyor.

"Bak, neden ben yemek yapmıyorum? Mary aniden hazırlık alanına girerek söze karışır. 'Soyunma odasında olanları telafi etmek için en azından bunu yapabilirim. Kızartma nasıl olur?'

"Aslında kulağa harika geliyor," diye yanıtlıyor Matt, ben kanepeye yerleşirken bana hızlıca bakıp başını sallayarak. "Solgun görünüyorsun canım," diyor. "Belki de

Kansız mısınız? Emzirmek sizi sandığınızdan daha fazla yoruyor olabilir.

İçimden ona çıkışmak geliyor - evimizi kaybetmenin ve buraya taşınmanın yarattığı sarsıntı ve şoku bir kenara bırakın, doğumdan sonra bile zor toparlandığımı, bu yüzden vücudumla başka bir insanı hayatta tutmanın beni tüketmesine şaşmamalı. Ama kendimi tutuyorum, hızla kan şekeri kontrol ettikten sonra mideme iğne yapıyorum. Bunu yapmaya o kadar alıştım ki, neredeyse hiç zaman almıyor.

Eşyalarımı topladıktan sonra, "Açıkçası ben iyiyim," diyorum. Gömleğimin düğmelerini açıp emzirme sütyenimin kapağını açıyorum, sonra Matt Gracie'yi bana uzatıyor. Gracie burnunu çekiyor ve emzirileceğini bildiği için heyecanla homurdanıyor. Neyse ki Matt eve gelmeden önce Tommy'ye çayını vermiştim. Bebeğim emerken başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, dalıp gidiyorum ve ancak bir dakika sonra yeniden uyanıyorum.

Gözlerim karardı, Matt'in orada olup olmadığına bakmak için arkamı döndüm ama gözlerime inanamadım, neredeyse başka bir kâbus gördüğüme ikna olacaktım.

Mary ve Matt cam kapıların önünde birlikte durmuş, bahçeye bakıyorlar - Mary'nin kolu Matt'in beline sarılmış.

Nedense Matt dönüyor ve izlediğimi görünce Mary'den uzaklaşıyor. Ağzım bir karış açık kalıyor ama ağzımdan bir şey çıkmıyor ve Matt'in elini Mary'nin belinde gördüğüme yemin ediyorum - gerçi uykulu halimle yanılıyor da olabilirim.

Hiçbir şey olmamış gibi, 'Yemek hazır canım,' diyor. 'Çocuklar yıkandı ve yataklarına yatırıldı. Biz... biz sadece bahçeyi seyrediyorduk,' diye ekliyor kaşlarını çatmış görünce.

"Üzgünüm, sen *ne*...? Mırıldanıyorum, hala tam olarak uyanmamışım. Bebeğimin ağırlığının artık göğsüme baskı yapmadığını fark etmem bir anımı alıyor. Babası tarafından bile olsa, o benden alındığında uyanmamış olmak hoşuma gitmiyor. Üstümü ilikliyorum ve kocama kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum.

"Sayım için dışarıdaydın," diyor ve tavayı yemek masasına getiriyor. Üzerinde bir masa örtüsü ve yer minderleri olduğunu görmek beni memnun ediyor - tam olarak üç yer minder. Sonra dehşete düşüyorum, Mary baş köşeye oturuyor.

Bir süre ona bakıyorum, az önce gördüklerim hakkında onu sorguya çekemeyecek kadar yorgun olduğuma karar veriyorum - ya da ona yalnız yemeyi tercih ettiğimizi söylüyorum. Mary servis yapıyor

Her birimiz için bir porsiyon pirinç, sığır eti ve sebzeleri servis etmem için bana büyük bir kaşık verdi.

"Tyler yok mu? Matt soruyor.

"Dışarı çıktı," diye yanıtlıyor Mary, kendisi için biraz kızartma servis ederken. "Bir arkadaşıyla sinemaya.

Matt, "*Sana* öyle söyledi," diye takılır. "Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin.

Mary başını kaldırıyor, kaşlarını çatıyor. "Dikkat etmen gereken kızlar," diyor ve yavaşça ağzına pirinç atarken bana dönüyor. "Çok kötü sürtükler olabiliyorlar.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, Mary'ye fazla yaklaştığı için Matt'le hesaplaşacak enerjim olmadığına karar veriyorum. Kendime onun kocam olduğunu ve ona güvendiğimi hatırlatıyorum.

Bulaşık makinesini doldururken - Mary'yi bize bırakması için ikna ettim ve neyse ki yukarı çıktı - telefonum odanın diğer ucundan çalıyor.

"Oh, harika bir haber! Gözlerim WhatsApp mesajını tarayarak söylüyorum. "Laura'dan. Her şeye rağmen gelip beni ziyaret edeceğini söylüyor. Sırıtmama engel olamıyorum.

Matt tezgahı silerken başını kaldırıp bakıyor. "Bu hafta sonu evi düzenlemek için Crawley'e gideceğimizi sanıyordum? Ellerini kuruluyor. 'Ailenin yine çocuk sahibi olacağını söylemiştin. İnşaatçılar gelecek hafta işe başlıyor ve-'

"Lanet olası evi düşünmeden sadece bir hafta sonu geçiremez miyiz? Yüzündeki ifadeyi gördüğümde anında pişman oldum. "Üzgünüm, büyük planların olduğunu biliyorum ve inan bana, mümkün olan en kısa sürede eve geri dönmek istiyorum ama..." diye devam ediyorum, düşüncelerimi kendime saklamaya karar veriyorum çünkü her zaman "*Keşke bir elektrikçiye para ödeseydin...*" konusuna geri dönüyorlar.

Matt ve ben nadiren tartışırız. Daha ziyade, birimiz onu temizleyene kadar aramızda ekşi bir hava tabakası asılı kalır, ki akşam ilerledikçe aramızdaki sessizlik kalınlaştıkça tam olarak olan budur. Sonunda birlikte Netflix izleyeceğimiz rahat bir akşam fikrinden vazgeçiyorum ve koltuktan kalkıyorum - karşılıklı oturduğumuz koltuktan. "Sanırım erken yatacağım," diyorum.

Üst katta, gece ritüellerimden herhangi birini yapmak yerine, kendimi pahalı pamuklu yorganın üzerine bırakmadan önce yatağın yanındaki karyolasında Gracie'yi kontrol ediyorum. Henüz uyumaya hazır değilim, bu yüzden Instagram'ı açıyorum ve

akışında geziniyorum. Her zamanki hesaplar akıp gidiyor - çoğunlukla bebekler ve yürümeye başlayan çocuk aktiviteleri ve aile için sağlıklı tarifler hakkında şeyler. Ancak bir dizi resim beni gülümsetiyor - Annie safarisinden birkaç resim paylaşmış, bunlardan biri de bana gönderdiği fotoğraf.

Altın savan, arkasında silüet halindeki fillerin sıralandığı, ufukta parlayan vahşi kırmızı bir gökyüzüne sahip. Başlıkta şöyle yazıyor: *Her şey günbatımı, aslanlar, filler ve devasa gece gökyüzüyle ilgili, millet. Bazen sadece bir molaya ihtiyacınız vardır. Ben döner dönmez Left Field'in altıncı dizisinin çekimleri başlıyor xxx* Gülümsüyorum. Klasik Annie. Bunu sadece yirmi dakika önce paylaştı ve şimdiden bin dört yüzden fazla beğeni ve doksan yedi yorum aldı -

Ancak yaklaşık yarım milyon takipçisi olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil.

Sadece Annie, Laura ve benim anlayacağımız baş harflerle biten bir yorum yazmaya başladım. Ve Sara, eğer burada olsaydı. *BLTFNS*. Ama göndermeden önce duruyorum. Onun yerine Annie'nin Instagram profiline girip fotoğraflarına göz gezdiriyorum.

Safari çekimleri bir süredir yaptığı ilk paylaşımı, ancak genellikle hayranları için haftada birkaç kez güncelleme yapıyor. Önceki fotoğraflar onu stüdyolarda saç ve makyaj yaparken, bazıları sette, bazıları diğer oyuncularla birlikte dinlenirken ya da bir ödül yemeğinde poz verirken gösteriyor. Grafiği boyunca, son filmi ya da dizisi her neyse onun tanıtım grafikleri ve video fragmanları ve ara sıra röportaj makarası ya da hikayesi yer alıyor. Kendi deyimiyle 'gösterişten' nefret ettiğini ve çok sevdiği işi yapmak için para aldığı işine devam etmeyi tercih ettiğini biliyorum. Ancak bugünlerde insanlar hayran oldukları yıldızlar hakkında her şeyi bilmek istiyorlar - aşk hayatları hakkında olsun - Annie şimdiye kadar bekar kalarak bunu basit tutmayı başardı - ya da evleri ve aileleri.

"İyi yaşlı Annie," diye fısıldıyorum, arkadaşımın başardığı şeyden derin bir gurur duyuyorum. "Sadece gitti ve başardı.

Fotoğrafları daha da geriye doğru kaydırduğымda, ilkbaharda bittikten kısa bir süre sonra mutfak eklentisinin birkaç fotoğrafı olduğunu fark ettim. Onları ilk koyduğunda gözden kaçırmış olmalıyım. Birkaç iç çekim ve bahçe fotoğrafından kimse evin yerini anlayamazdı. Annie mahremiyetine çok önem veriyor.

Fotoğraflardan biri gözüme çarptı. Belli ki Annie yeni ek binaya taşındıktan kısa bir süre sonra, çünkü mobilyaları karede yer alıyor ama ev darmadağınık. Mutfak yüzeyleri kirli tabaklar, bardaklar ve paket servis kutularıyla kaplı; kanepeler rastgele giysilerle dolu; ve yemek

Masa kâğıtlar, dosyalar ve senaryo yığınlarıyla dolu. Ayrıca çift kanatlı kapıların yanında taşmış birkaç çöp torbası var.

Cidden çocuklar, bir temizlikçiye ihtiyacım var... İçeriden başvurun... yazıyor ve ardından gülme ve dua etme emojileri geliyor. Aldığı dokuz yüz kadar yorumdan birkaçına hızlıca göz attığımızda, hayranlarının onun dürüstlüğünü kesinlikle sevdiğini görüyoruz.

Bir hayranın "*Hizmetçin olacağım*" diye yazmış.

Ben, ben, ben senin için temizlik yapacağım!

Bayıldım, çok gerçeksın, seni seviyoruz Annie... birkaç yazının teması bu.

Wildies kurtarmaya... diyor bir başkası, Wildies ilk solo müzik albümünü yayınladığından beri hayranlarının kendilerine verdiği isim.

Yorumlar büyük ölçüde destekleyici, Annie'ye yardım ya da temizlik önerileri sunuyor, sadece bir ya da iki trol onu tembel olduğu ya da hayatı hakkında fazla samimi olduğu ve kimsenin kirli çamaşırlarını görmek istemediği için eleştiriyor.

Annie'nin hayranları ve takipçileriyle ilişki kurmak için yaptığı dâhiyane bir hamle... ancak gönderide beni rahatsız eden bir şeyler var. Bir şeyler tam olarak yerine oturmuyor.

Ne olduğunu tam olarak kestiremediğim için son safari paylaşımına geri dönüyorum ve *BLTFNS*'den sonra birkaç öpücük ekliyorum. Yorumumu gönderirken kendi kendime gülümsüyorum ve sonra Annie'ye bir WhatsApp mesajı gönderiyorum.

Ne olduğunu asla tahmin edemezsin. Laura hafta sonu kalmaya geliyor. Keşke sen de burada olsaydın. Sevgilerimle xxx

Kalktım ve dişlerimi temizlemek için sessizce banyoya gittim. Dişlerimi fırçalarken Annie'nin Nisan ayındaki dağınık mutfak yazısında neyin yanlış olduğunu fark ediyorum.

Mary bana burada bir yıldan fazla süredir çalıştığını söyledi. Peki Annie'nin sadece beş ay önceki fotoğraflarında burası neden bu kadar dağınıktı? Ve madem zaten bir hizmetçisi vardı, neden başlıkta bir hizmetçi aranıyordu?

TWENTY-SIX

GINA

Ertesi sabah, Gracie'nin burnunu çekmesiyle uyandığımızda Matt'le aramızdaki gergin atmosfer unutuluyor, eğer kucağıma alınmazsa yakında ağlamaya başlayacağını biliyorum. Gözlerimi açtığımda, dün gece Instagram'da keşfettiğim şeyi hatırlıyorum ve birinin yalan söylediği için midemin bulandığını hissediyorum. O 'birinin' Annie olduğuna inanmasam da, Mary'nin buradaki çalışma süresi konusunda neden dürüst davranmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

İnliyorum, yuvarlanıyorum ve yastığı başımın üzerine çekiyorum, her şeyi engellemek istiyorum. Halletmemiz gereken daha büyük sorunlar olduğu için şimdilik bu konuda sessiz kalmaya karar veriyorum ama Annie'nin hizmetçisini daha yakından izleyeceğim, bu kesin.

"Ben hallederim," diyor Matt, boxer'ı ve tişörtüyle Gracie'nin karyolasına gitmeden önce boynuma bir öpücük kondurarak. Bütün gece dönüp durduğu ve uykusunda mırıldandığı düşünülürse, gönüllü olmasına şaşırdım.

"Buraya gel, küçük hanım," diyor, onu kocaman ellerinin arasına alıp omzuna yaslıyor.

"Söylemeyi unuttum," diyorum, aniden bugünün Perşembe olduğunu fark ederek. 'Komşumuz Bridget bu sabah bizi kahve içmeye davet etti. Gitmek ister misin?

Matt eliyle Gracie'nin tüylü başının arkasını destekleyerek hafifçe aşağı yukarı sallanıyor. "Gerçekten mi? O kadar iyi uyuyamadım," diye itiraf ediyor.

Onu bebeğimizle izliyorum - ona karşı çok nazik ve iyi. Ama gözlerindeki yorgunluğu da görüyorum. "Daha fazla kabus mu?

Matt başını sallar.

Onu tanıdığımdan beri, görünürde hiçbir sebep yokken kötü rüyalar görüyor. Gece rahatlama uygulamaları ve gevşeme rutinleri, danışmanlık, hatta antidepresanlar bile pek bir fark yaratmadı. Geçmişte ona nedenini sorduğumda muğlak cevaplar veriyordu. Ancak son zamanlarda, yangından bu yana, bunun klostrofobisi ve boğulma ya da nefes alamama korkusuyla bağlantılı olduğunu ima etti.

"Ama yaşayacağım," diye ekliyor. 'Ve tabii, hadi gidip komşularla tanışalım. İşin bana biraz zaman borcu var, o yüzden bir saat izin alabilirim.

Hepimiz kahvaltı etmek için aşağıya iniyoruz - neyse ki Mary ya da Tyler'dan henüz bir iz yok - ve yemeğimizi yedikten sonra Tommy'yi giydirmek için tekrar yukarı çıkarıyorum. Bugünlerde son derece bağımsız olmaya başladı, her şeyi kendi yapmak istiyor, bu yüzden sonsuza kadar sürüyor.

"Tyler nerede anne?" diye soruyor, pantolonunu çekiştirerek. Yardım etmeye çalıştığımda elimi yolumdan çekiyor.

"Sanırım hâlâ uyuyor, sevgilim," diyorum ona. "Neden?"

"Tyler Tommy'yi yaraladı," diyor ve durup bana kolunu gösteriyor. Görebildiğim kadarıyla hiçbir iz yok.

"Sana zarar verdi de ne demek? Birinin oğluma zarar verebileceği düşüncesi midemi bulandırıyor. "Bana yerini göster, sevgilim.

Tommy bana bakıyor, parmağını sallarken iri mavi gözleri yaşlarla doluyor. "Tyler beni burada incitti," diyor ama tam olarak nereyi işaret ettiği belli değil.

Tekrar soruyorum ama önce kafasına, sonra dizine, sonra da bacağına dokunuyor ve ardından kıkırdıyor. Ama yine de oğlum bu konuyu açtığı için içimi bir ürperti kaplıyor. Onu her zamankinden daha yakından izliyor olacağım.

Tommy hâlâ küçük pantolonuyla uğraşıyor, ben de yardım etmeyi teklif ediyorum ama yine elimi itiyor. Sonunda pantolonu giydiğinde, Mary'nin alt katta elektrikli süpürgeyi ittiğini duyuyorum, bu da Tommy'nin tişörtünü tutmama neden oluyor, kocamla çok uzun süre yalnız kalmaması için ona yardım etmem konusunda ısrar ediyor. Tommy'nin az önce söylediklerine ek olarak, dün Matt'in üzerine kapandığında bana attığı bakışı aklımdan çıkaramıyorum - Gracie'yi besledikten sonra uyandığımda pencerede kucaklaştıklarını görmekten bahsetmiyorum bile.

Tanrım, ne karmaşa! Aklım karmakarışık, Tommy'nin ne demek istediğini ve Mary'nin ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum ve sonra bu hafta sonuna hızlıca ilerliyorum - Laura'nın ziyareti Matt'in eve geri dönmemizi istemesiyle çakışıyor.

Tommy'ye bir sweatshirt giydirirken Matt yatak odasına giriyor ve aklıma bir fikir geliyor.

"Ve gerçekten sakıncası yok mu? Matt ben önerdikten sonra cevap veriyor. *"Tabii ki sakıncası yok,"* diyorum, arkadaşlarını ne kadar özlediğini bildiğim için.

geceleri dışarıda. Ayrıca, iki gündür Mary kendini onun kollarına atamıyor. Özellikle de Evan gelip temizlik işlerine yardım etmeyi teklif etmişken ve Dave de bizim evin hemen köşesinde ve her zaman istekli. Sen ve Evan yola çıkmadan önce Dave'de duş alabilirsiniz. Siz bir patlamayı hak ediyorsunuz.

Matt'in okuldaki en iyi arkadaşlarından biri olan Evan'dan her ne kadar hoşlanmasam da, sadece Matt'in hatırı için ona tahammül etsem de ve tüm hafta sonu boyunca kocamdan ayrı kalmak istemesem de, Laura ile çok ihtiyacım olan zamanı geçirmek istiyorum.

Aşağı inerken Matt düşünceli bir yüz ifadesi takınıyor. "Bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu," diye itiraf ediyor, bu fikre ısınıyor. "Eski günlerdeki gibi kasabada bir köri yeriz, sonra da Dave'in kanepesinde yatarız. Karısı aldırılmaz.

Yan kapıya yönelmek üzereyken, 'Bakalım çocuklar buna hazır mı,' diyorum. Mary mutfakta, ben de bir kolumu kocamın sırtına dolayarak ona uzun uzun bakıyorum. Elektrikli süpürgeyi yanında tutuyor ve telefonunu elinde tutarak bir mesaj yazıyor. Bizi görünce telefonu hırkasının altına sıkıştırıyor ve çıkarken bana küçük bir gülümseme veriyor.

Onu Matt'le tanıştırdığımda Bridget, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor. Koridoru Annie'nin etkileyici girişinin aynadaki görüntüsü gibi; benzer siyah-beyaz kareli zemin, yüksek tavanlar ve geniş bir merdiven. "Bu Billy, kocam.

Hoşbeş bittikten sonra Bridget bizi 'sabah odası' dediği yere götürüyor, kocası bastonuyla yavaşça yanında topallıyor.

"Tommy, hayır," diye tıslıyorum, alt merdivenden bir alışveriş torbası çekerek yaramazlık yapmaya başlamış olan oğluma. Birkaç eşya dökülüyor ve görüşlerine bakılırsa Bridget onları alınmaları için oraya bırakmış. Kapıyorum

Şampuan şişesini ve sabun paketini taşıyıcıya geri koyuyorum ve yuvarlanan tıraş köpüğünü topluyorum. Bir paket hijyenik pedi göğsüne bastıran Tommy'ye "Ver şunları bana" diye fısıldıyorum.

"Benim!" diye çığlık atıyor elinden almaya çalıştığımda. Mor paketi tutarak benden uzaklaşıyor.

"Tommy, onları hemen bana ver! Sesimi alçak tutmaya çalışıyorum ve ona daha sonra şekerleme sözü verdiğimde - ki bunu yapmaktan nefret ederim - oğlum pedleri bırakıyor. Onları tekrar taşıma çantasına koyuyorum ve Matt'le göz göze geliyoruz.

Sabah odası pahalı görünümlü antıklar ve süs eşyalarıyla dolu, Tommy'nin bugün özellikle şamatacı bir ruh halinde olmasıyla kendimi gergin hissetmeme neden oluyor. Mermer şöminenin üzerinde büyük bir ahşap saat yüksek sesle çalışıyor ve Bridget bizi arka bahçeye bakan Fransız kapılarının yanındaki masaya oturtuyor. Pencerede uzun tül perdeler asılı ve hemen dışarıda evin genişliği boyunca uzanan ferforje demir işçiliğine sahip küçük, yükseltilmiş bir teras var - Annie'nin yan taraftaki büyük uzantısını inşa ettiği yerle aynı yer.

"Bunlar çok güzel ev bitkileri," diyorum tüm farklı türleri fark ederek. Tommy'yi kaldırıp dizimin üzerine oturtuyorum, kollarımı sıkıca beline doladığımdan emin oluyorum. Burada yok edilecek çok şey var.

"Bana sorarsanız çok fazla bitki var," diyor Billy, homurdanarak bastonlu sandalyeye oturup bastonunu koluna dayarken. Tüvit ceketinin altında, şişkin göbeğinin etrafından iliklenmiş hardal rengi bir yelek giyiyor. Gri bıyığı, kendini beğenmiş tavırlarla dolu taşralı centilmen havasını tamamlıyor. Babamla çok iyi anlaşacağını düşünmeden edemiyorum.

Bridget kısa süre sonra tepside bir fincan kahve, fincanlar ve bir tabak hamur işiyle döner. Tommy uzanır ve Bridget tepsiyi bırakmaya fırsat bulamadan pençe gibi parmaklarını ileri uzatır.

"Ooh, hayır, onları istemezsin, genç adam," diyor, tepside bir tabak dolusu hap alıp Billy'ye uzatıyor, o da ağzına atıyor. "Bunlar kalp hapları ve küçük çocuklar için iyi değiller. Kâğıt peçetenin üzerine muhallebili tart koyup Tommy'ye uzatıyor. 'Bu çok daha lezzetli. Dağınıklığa da aldırma, Gina canım. Bu sayede temizlikçim Hattie'ye iş kalıyor. Başındaki düğümden çözülen bir tutam gri saçını geriye atıyor ve kahveyi koyarken nazik yüzü yumuşak kırışıklıklarla dolu bir gündoğumuna dönüşüyor.

"Dikkatli ol, Tommo," diye fısıldıyorum kulağına, kucağıma dökülen birkaç kırıntıyı toplarken. "Hattie, Annie'nin hizmetçisi Mary'yi tanıyor mu?" diye soruyorum. Mary'nin Annie için ne kadar zamandır çalıştığı konusundaki tutarsızlığa da ışık tutabilir. Bunun pek önemi yok sanırım, ama her Çey bir yana, bana yalan söylediği düğünceci hiç hoşuma gitmiyor. Bunu yapması için tek bir neden bile düşünemiyorum, ama başka ne konuda yalan söylediğini merak ediyorum.

Bridget'in sanki sorumla ilgilenmesini istiyormuş gibi kaskatı kesilip kocasına baktığını fark ediyorum.

"Sadece arkadaş olabileceklerini düşünmüştüm," diye ekliyorum, Annie'nin hizmetçisinin onları Bridget'in daha önce ima ettiğinden daha fazla kızdırıp kızdırmadığını merak ediyorum. "İlişkisi bittikten sonra Mary'nin bir arkadaşına ihtiyacı olduğuna eminim. Kötü niyetli olduğundan bahsetmiyorum.

"Hayır," diyor sonunda. Tek hece, inançla söylenmişti. 'Onlar arkadaş değil. İlişkilerinin bittiğinden de haberim yok. Bekâr olduğunu duydum.

"Mary şimdilik Annie'nin evinde kalıyor," diye açıklıyorum. "Biraz zor zamanlar geçirdi ve Annie ona kalabileceği bir yer sunmaktan mutluluk duydu. Onun hakkında gerçekten söylemek istediklerimi tutabilmek için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

"Pah," diye bağırır Billy. Buzlu çöreğini ısıyor ve bıyığında kırıntılar bırakıyor. 'Yan komşuyu satın alan kadın kendi işine baksın. Sesi sert ve hırçın. 'Yeni gelenler taşınıyor, her şeyi ve her şeyi yanlarında getiriyorlar...' Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla sözlerini bitiriyor ve süslü pamuklu bir mendille ağzını siliyor.

Şimdi en eski arkadaşımı savunmaya hazır bir şekilde diken üstündeyim ama sesimi hafif tutmayı başarıyorum. 'Aslında Annie Hastings'te büyüdü, yani yeni gelen biri değil. Ben de öyle, bilesin diye söylüyorum. Annie'nin annesi ve babası zamanında Cenova Evi'ni çok sevmişler, bu yüzden Annie orayı satın aldı. Matt elini benimkinin üstüne koyduğunda sinirleniyorum.

"Bu DFL'lerin hepsi aynı," diye söze girdi Billy, belli ki söylediklerimin tek kelimesini bile duymamıştı. 'Hayatımız boyunca burada yaşayanlara hiç saygıları yok.

"DFL nedir? Matt elimi sıkarak fısıldıyor.

"Londra'dan aşağıya," diye elimden geldiğince sessiz bir şekilde cevap veriyorum, bıkkın bir iç çekişi tutuyorum - özellikle Bridget'in iyiliği için. "Annie seni bir şekilde üzmüş gibi görünüyor, ama o gerçek bir buralı," diyorum, bunun mesajı ileteceğini umarak. "Doğma büyüme buralı.

"*Annie* değil canım," diyor Bridget kahvesini yudumlarken. 'Doğruyu söylemek gerekirse, onu pek görmüyoruz ve yeterince hoş görünüyor. Ve inşaatçıları burada kaldıkları dokuz ay boyunca çok düşünceli davrandılar.

Billy tahmin edilebileceği gibi, "Bu camdan canavarın eklenmesi tam bir rezalet," diyor. 'Birçok insan bu eski mülklere benzer eklentiler yapıyor,' Matt diyor ki. "Gördüğünüz gibi ben bir inşaat eksperiyim. Bugünlerde çoğunlukla ticari, ama ara sıra da evsel.

Bridget, 'Bunun ek binayla bir ilgisi yok,' diyor. 'Hayır canım, bizi endişelendiren Annie'nin *hizmetçisi*. Davranışları... en hafif deyiimiyle *tuhaf*. Ve hiç de arkadaş canlısı değil.

"Garip derken ne demek istiyorsun? Bridget'in geçen gün söylediklerini hatırlayınca kulaklarım diken diken oldu - onu ortak alanda bir şey ararken gördüklerini söylediler.

Bridget kahve fincanını masaya koyarken, "Bakın, ben dedikodu yapan biri değilim," diyor. Sanki aniden üşümüş gibi kemikli kollarını kendi etrafında kenetliyor. "Ve kızın sadece birkaç haftadır orada çalıştığını biliyorum ama... Annie seyahate çıktıktan sonra - oldukça ani olduğunu da eklemeliyim - yeni hizmetçisi eve oldukça tatsız ziyaretçiler getirdi. Bu mahallede pek rastladığımız tipte insanlar değiller, öyle söyleyeyim.

"Onların gibileri burada istemiyoruz, nokta," diye homurdanıyor Billy, ardından da kesik kesik öksürüyor. 'Burası artık iyi bir bölge,' diyor. "Eskisi gibi değil.

"Bekle... Mary'nin sadece birkaç *haftadır* Annie'nin hizmetçisi olduğuna emin misin? Annie'nin Instagram paylaşımı aklımda tazeyken soruyorum.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Bridget. "İlk gününde ön bahçede yollarımız kesiştiğinde bana kendini tanıttı. Bu benimle konuştuğu tek andı. Ve tam olarak hangi gün olduğunu biliyorum - Eylül'ün ikisiydi - çünkü o gün benim doğum günümdü. İki hafta kadar önceydi.

"Anlıyorum," diyorum Matt'e bir bakış atarak, ama o Tommy'yi eğlendirmek için telefonunda bir şeyler göstermekle meşgul. Kolye ya da ne anlama geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ben de ona ortak alanda bulduğum fotoğraftan bahsetmedim. "*Tatsız ziyaretçiler* derken neyi kastediyorsun?" diye soruyorum, bilmek istediğimden bile emin değilim. Gerçi Annie muhtemelen bilmeli.

"Kaba bir çocuk, işte o," diye araya giriyor Billy. "Bir ip parçası kadar sıırıktı ve iyi bir saç kesimine ihtiyacı vardı. Orduda geçireceği birkaç yıldan bahsetmiyorum bile. Bu ona çeki düzen verirdi.

Bridget kocasına kaşlarını çatarak bakıyor. "Burada hepimiz birbirimizi kollarız, bu yüzden onu yan kapıdan içeri girerken gördüğümüzde doğal olarak kim olduğunu sordum. Adının Tyler olduğunu söyledi. Yanında da çok daha yaşlı bir kadın vardı - kötü görünümlü bir karakter. Sigara içiyordu ve kim olduğunu sorduğumda bana... şey, bana kendi işime bakmamı söyledi. Gerçi tam olarak ne dediğini tekrarlayamam. Bridget boğazını temizleyerek Tommy'ye baktı. "Ağzında o şeyle evin içine doğru gitti.

Bridget'e, "Yaşlı kadının kim olduğunu bilmiyorum ama Tyler Mary'nin oğlu," diyorum. Tyler'ın Tommy'yi parktaki ağaçlık alana götürdüğü anın görüntüsü ve Tommy'nin daha önce giyinirken bana söyledikleri aklıma geliyor.

"Hayır, hayır, yanılıyorsun," diyor Bridget kendinden emin bir şekilde. "Bunu ona sordum ve çocuk bana Mary'nin annesi olmadığını söyledi.

OceanofPDF.com

TWENTY-SEVEN

MARY

Tyler'ın kapısına vurarak "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Aslında aptalca bir soru, çünkü oyun oynadığını ya da programlama yaptığını biliyorum.

Gıcırdayan tahtaları ve eğimli tavanıyla en üst kattaki yatak odasına girdiğimde, sadece birkaç gün olmasına rağmen buraya ne kadar kolay yerleştiğimizi fark ediyorum.

Sonunda, neredeyse bizim olan bir ev.

Yakında, bir zamanlar hizmetçiler tarafından kullanılan bu tavan arası odalara tıklımayacağız. Şimdilik oynamam gereken rolün bu olduğunu bildiğim için ürperiyorum - saygılı hizmetçi, sadık temizlikçi, her zaman yardımcı olan personel. Üst kat-alt kat. Midemi bulandırıyor.

Bir PlayStation kumandası alıp yatağa oturuyorum. Gina ve ailesi kahve içmek için yan odaya gittiler, bu yüzden temizliği atlamak için iyi bir zaman. "Hadi oynayalım," diyorum, eğilip Tyler'ı bilgisayarının başında oturduğu yerden dürtüyorum.

Tek kelime etmiyor ve bana da bakmıyor. Aksine, kumandasını ustalıkla tıklıyor, dikkatle monitöre bakıyor ve ben onun mutlu yerinde olduğunu biliyorum... başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir fantezi dünyasında. Oynadığım oyundan oldukça farklı. Tek bir yanlış hareket ve her şey biter. İkinci bir şans yok.

Gelen bir mesajın titreşimini hissediyorum ve telefonumu üniformamın cebinden çıkarıyorum. Arkadaşlarımdan beni bara ya da sahilde yürüyüşe davet eden eğlenceli mesajlar almıyorum. Bunlar hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmadı.

"Oynuyor musun, oynamıyor musun? Tyler okuduğumda söylüyor. *"Call of Duty* mi?"

"Elbette," diyorum telefonu tekrar cebime sokarak. Gülümsüyorum, ona hemen cevap vermek istemiyorum - bu iyi görünmez. Cevap verirken daha dikkatli olmalıyım, işleri ilerletirken bu küçük sorunu da bir şekilde halletmeliyim. Ama yol boyunca sorun çıkmasını beklemiyor değilim. O kadar da saf değilim. Bir sonraki seviyeye geçmek büyük bir adım.

"Al bakalım, Mary," diyor Tyler, kumandayı uzatarak. "Bu benim en sevdiğim oyun. Bana sadece başkalarının yanında 'anne' diyor - plana sadık kalacağına ve bana Mary diye hitap etmeyeceğine ya da kimseye gerçek annesi olmadığımı söylemeyeceğine dair söz veriyor. Ona güvenmek istiyorum ama parkta Tommy'ye yaptığı aptallık göz önüne alındığında, bu maskaralığı daha uzun süre sürdürmesinden endişe ediyorum.

Oyuna on dakika kala aşağıdan bir ses geldi - Gina'nın yürümeye başlayan çocuğunun geri dönerken attığı delici çılgılık. Üç yaşındakilere göre fena bir çocuk değil ama ben çocuk hayranı değilim. Tyler doğduğunda ben de daha çocuktum, gerçi o zamanlar onu hiç tanıımıyordum.

Benimle birlikte yaşamaya başladığından beri, karnımızı doyurmak ve başımızı sokacak bir evimiz olması için ne gerekiyorsa yaptım. Orada burada nakit işlerde çalıştım ve param olmadığına da biraz hırsızlık yaptım. Tyler dokuz yaşına girmek üzereyken neredeyse bir yıl boyunca bir arabada yaşadım. İşte o zaman şansımı denedim ve onu süpermarketten alıp, yaklaşık bir hafta boyunca benimle birlikte yaşadığı tarladaki paslı eski Ford'a gizlice götürdüm. Ben ona geçmişle ilgili hikayeler anlatırken battaniyelerin altında sokulup Haribo yedik ve süt içtik.

Ama ortalık kızıışmıştı - gece gündüz helikopterler, arama köpekleri, elektrik direklerine asılan ilanlar, her saat haberlerde onun adı, şehrin her yerinde polis. Şekerlerden sıkıldıktan sonra Tyler annesi için ağladı, ben de gitmesine izin verdim, onu kalabalık bir otobüs durağında bıraktım, yakında bulunacağını biliyordum, benden kimseye bahsetmeyeceğine dair söz verdirdim. Başım dik, başım eğik ve izimi kaybettirmek için mobese kameralarının arasından geçerek asla yakalanmamamı sağladım ve arabama doğru uçarcasına bir yol çizdim. O sırada sabit bir evimin, işimin, arkadaşlarımin ya da ailemin olmaması işime yaradı. Kendimi kendime sakladım. Başka kimseye ihtiyacım yoktu.

Yıllar boyunca zaman zaman onu izledim, bir dükkanda ya da plajda bana doğru baktığında ya da otobüste dönüp iki koltuk arkasında oturduğumu gördüğünde ona küçük bir gülümseme ya da el sallama verdim.

Arabadan sonra, bir fırtına bir ağacı devirip ben içinde uyurken bir ucunu ezene kadar bir tarlada terk edilmiş bir karavanda yaşamaya başladım. Geceleri başıma gelen en kötü şey değildi.

Tyler benimle birlikte olduğundan beri onlardan uzak durmaya çalışsam da, pansiyonlar ve evsiz barınakları yıllar boyunca benim de arkadaşlarım oldu. Mahremiyetini seviyor. Sokaklarda iyi tanınıyoruz, ancak bir süredir demiryolu köprüsünün altında uyumak zorunda kalmadık. Yerel spor merkezinin çalışanları duşlarını kullanmamıza her zaman göz yumdular, yıkanmamız gerektiğinde turnikeden ücretsiz geçmemize izin verdiler. Tyler da karşılığında birçok kez bilgisayar ağlarını düzenledi.

Tyler'a "Oyunu sonra bitiririz," diyorum ve kumandayı bırakıp kapıya yöneliyorum. "Aşağı inip biraz çalışıyormuş gibi yapsam iyi olacak.

Tyler bana dönüyor, gözlerinde güven dolu bir bakış. "Ne zaman olacak Mary?" diye soruyor, sesindeki titreme sinirlerine ihanet ediyor.

"Yakında," diyorum parmağımı dudaklarımın üzerine koyarak. "Yeterince yakında.

Omzuma dokunan el beni sıçrattı. Bir ciyaklamayı bastırdım.

"Üzgünüm Mary," diyor Gina, yüzünde endişeli bir ifade. "Seni korkutmak istememiştim.

Elektrikli süpürgeyi kapatıyorum ve hırıldayarak duruyor. Gina bir ayağından diğerine sallanıyor, bebeği kucağında. Gracie'nin minik kafasına bakmaktan kendimi alamıyorum - yumuşak tüylü bukleler, ince ve narin, o küçük yumuşak nokta onu çok savunmasız ve çaresiz kılıyor.

Hayır... dur! Bırak onu...! Kollarını çırpıyor, tükürükler uçuşuyor... Isırıyor, tekmeliyor, çığlık atıyor... Küçük kız o kadar savunmasız ve çaresiz ki...

"Mary... Mary, iyi misin? Sesi beni o ana geri döndürdü. "Üzgünüm, evet.

Sadece biraz yorgunum.' Alnımı siler gibi yaptım, Gülüp geçiyordum.

'Gel ve otur. Belki biraz da su içersin," diyor ve beni mutfak adasındaki tabureye götürüp filtre sürahisinden bir bardak dolduruyor. "Sana sormak istediğim bir şey var.

Birden kalbim göğsümde yerinden fırlıyor, kanım öfkeyle pompalanıyor. O tanıdık kaçma isteği içime hücum ediyor, ama yerimde duruyorum, gözlerinin içine bakıyorum, başım bir tarafa eğik. "Elbette," diyorum tatlı tatlı.

O biliyor mu?

"Az önce yan komşum Bridget ile kahve içtim," diye devam ediyor.

Şu eski çanta. Kolalı elbisemi düzeltiyorum, bana düşünmek için birkaç saniye kazandıracağı umuduyla suyu yudumluyorum, aklımdan geçenleri kolayca açıklayacak akıllıca bir yanıtla hazır olmak için.

Sahte bir gülümsemeyle, "O ve Billy çok hoş bir çift," diyorum. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım ama nedense bu adam beni ürpertiyor.

"Biraz garip..." Gina duraksadı, yüzünde endişeli bir ifade vardı, "ve muhtemelen ben karıştırıyorum, ama Bridget senin sadece birkaç haftadır Annie'nin hizmetçisi olarak çalıştığından bahsetti. Yemin ederim bir yılı aşkın süredir burada olduğunu söylemiştin. Annesinin kollarında mızdırılan bebeği daha fazla sallıyor ve pozisyonunu değiştiriyor, Gina daha da telaşlanıyor. "Yani... bilirsin, gerçekten önemli değil, ama..." Keşfettiği şey hakkında umursamaz olmaya çalışırken gergin bir omuz silkme, ama gerçekten, evde kendisi ve çocuklarıyla birlikte yaşayan güvenilir bir yabancı olduğu için dehşete düşüyor.

Bu asla olmaz.

Endişelenmekte haklı olsa da, tek endişesinin bu olması beni rahatlattı. Bununla kolayca başa çıkabilirim.

"Ah, zavallı Bridget," diyorum acıyan bir yüz ifadesiyle. "Tanrı onu korusun," diye ekliyorum, biraz daha su yudumlayarak. 'Gerçekten çok üzücü ama bugünlerde kafası gittikçe karışıyor. Billy de aynı yolda ilerliyor. Çok tatlı ve yaşlı bir çiftler ama oğulları Fransa'da yaşıyor ve onlara bakacak durumda değil. Onları daha fazla kontrol etmem gerektiğini hissediyorum. Belki onlar için biraz temizlik bile yaparım.

"Temizlik mi? Ama Hattie ellerinde," diyor Gina, açıklamamdan henüz ikna olmuş görünmüyor.

"Ah, evet, elbette. Hattie," diyorum, Hattie'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken izlerimi gizleyerek. 'Ve bak, endişelerini anlıyorum - ben de aynısını yapardım - ama bir yıldan biraz fazla bir süredir Annie için çalışıyorum. Sokaktan geçen herhangi bir ihtiyarın sizinle ve çocuklarınızla yaşamasını istemezsiniz, değil mi? Ben de biraz güldüm.

"Şey, oldukça," diyor Gina, kendi çınlayan kahkahasını eklerken biraz daha rahatlamış görünüyor.

"Bak ne diyeceğim, neden Annie'ye mesaj atıp teyit etmiyorsun? Hiç alınmam. Eğer hizmetçimin doğruyu söylemediğini düşünseydim, ben de her şeyi yapardım. Eminim istersen sana DBS sertifikamın bir kopyasını gönderecektir.

Bu anlaşma konusunda tamamen rahat olduğunu bilmeyi tercih ederim. Ben ve Ty'ın burada yaşamasının tam olarak istediğin şey olmadığını biliyorum.

"Oh... şey, eminim buna gerek kalmayacaktır," diye yanıtıyor Gina, şimdi mızızlanan bebeği yüzünden dikkati dağılmış bir halde. "Ve sesim... şey, bilirsiniz... endişeli çıktığı için özür dilerim. Omuz silkiyor. "Sizi işinizle baş başa bırakayım.

Başımı sallayıp süpürgeye dönüyorum, ayağımla çalıştırıyorum ve Gina yukarı çıkarken süpürgeyi yerde rastgele itiyorum.

Birkaç dakika sonra, bir mesaj geldiğinde cebimdeki telefonun titrediğini hissediyorum. Telefonu çıkarıyorum, ekrandaki bildirimi okurken küçük bir gülümseme büyüyor.

Hey Annie, Mary'nin ne zamandır senin için çalıştığını hatırlatır mısın? Bir yıldan biraz fazla mı? Ve onu tamamen incelediniz, değil mi? BLTFNS xx

Telefonu tekrar bir kenara koyuyorum, cevap vermeden önce bir süre beklemeye karar veriyorum, önce mutfağın zeminini temizliyorum ve tüm çöpleri dışarıdaki çöp kutularına boşaltıyorum. Sonra alt kattaki bitkileri suluyorum, sonra da tualete girip cevabımı yazıyorum.

Merhaba, evet, Mary bir yıldan biraz fazla süredir benimle. Tamamen kontrol edildi. Tam bir nimet! Onu çok seviyorum.

Parmağım tuşların üzerinde geziniyor ve neden mesajlarının sonuna o harfleri koymaya devam ettiğini merak ediyorum. Benim de aynısını yapmam mı gerekiyor? Annie'nin tarzını taklit edebilmek için mesaj dizisini geriye doğru kaydırıyorum, ama geçmişte yazdığı tek şey *Büyük aşk*, bu yüzden onu ve birkaç öpücük ekliyorum, iyi bir önlem için internette bulduğum rastgele bir safari fotoğrafını ekliyorum - bu sefer çekimde araba plakası olmadığından emin oluyorum. Daha fazla hata yapmayı göze alamam.

TWENTY-EIGHT

THE PAST

İş başa düştüğünde, Gina onların sahnede öpüşmelerini izleyemezdi. *Batı Yakası Hikâyesi*'nin ilk birkaç sahnesi boyunca başka hiçbir Gey düğünmemiG, Annie'nin sadece hayalini kurabildiği o anı çalması için kendini hazırlamıGtı. *Matt'e ve onun duygulu gözlerine, siyah saçlarına ve güçlü ellerine lanet olsun. Bana bakmadığı için ona lanet olsun ve geçen yıl Collingwood Lisesi'ne geldiği için ona lanet olsun!*

Okulun tiyatro salonuna dönüştürülmüş spor salonundaki sıkışık koltuklarda, Laura ve Sara'nın iki yanında oturuyordu. Matt'in dudakları Annie'ninkilere değdiğinde, okul orkestrasının keman bölümü herkesin kalp tellerini çalarken gözlerini kapattı.

Gina bunu atlatmak için sahneyi zihninde yeniden canlandırdı, ama Annie yerine Matt'le deniz kenarında, yatak odasında, Davy's Chippy'nin arka tarafında öpüşüklerini hayal etti - en iyi arkadaşının deliler gibi aşık olduğu çocukla öpüşmesine tanık olmak zorunda kalmadığı sürece nerede olduğu umurunda değildi. Şu anda solunda oturan *diğer* en iyi arkadaşıyla çıkan çocuk.

Hayat *çok* adaletsizdi.

Sonunda tekrar baktığında, Annie'nin sahnede durduğunu görmek yerine, kendisini Matt'le birlikte hayal etti, ayrıldıklarında parmakları Annie'ninkilerden kaymıG, öpüşmeleri kısa kesildiği için üzgün görünüyordu.

Matt'in karakteri Tony sonunda vurulduğunda, Gina acı acı, *ne büyük bir utanç*, diye düşündü. Gözyaşlarının aktığını hissedince dehşete kapıldı.

Annie'nin sergilediği olağanüstü performans yanaklarından aşağı süzüldü ve perde kapandığında oyuncular selamlarını verirken ilk o ayağa kalktı, çılgınca alkışladı ve seyircilerin geri kalanı da ayakta alkışladı. Kıskançlık sancılarına rağmen, okul müzikalinin açılış gecesi büyük bir başarıydı.

"Aman Tanrım, aman *Tanrım...*" Gina, Laura ve Sara spor salonundan çıkıp Annie'yi soyunma odalarında kostümünü değiştirirken bulduklarında hep bir ağızdan haykırdılar. Birbirlerine grup halinde sarılırken heyecandan ayakları yere vuruyordu.

Gina kollarını Annie'ye dolayarak, "Harikaydın," dedi. Bir an Annie'nin dudaklarına bir öpücük kondurup Matt'ten bir iz yakalayıp yakalayamayacağını görmeyi düşündü ama kendini tuttu.

"Gerçekten beğendin mi? Annie'nin çekingenliği kimseyi kandırmıyordu. İçindeki parıltı dışarı sızıyordu.

Annie makyajını çıkarıp üzerini değiştirdikten sonra, Annie'nin sarsıntılarının kendisinden kaynaklandığına dair söz vermesiyle birlikte deniz kıyısındaki Davy's'e doğru sıra halinde yürüdüler. Annie mutlu bir şekilde mırıldandı: "Yarın gece ailem için her şeyi tekrar yapacağım," dedi. "Bu oyunculuk hayatına alışabilirim. Tek yapmak istediğim sahnede olmak.

Onlar içeceklerini beklerken, Sara her zamankinden daha sessiz görünerek masadan kalktı ve tuvaletlere yöneldi. Annie'nin gözleri onu kafe boyunca takip etti. "Bilin bakalım ne oldu çocuklar?" diye bağırdı Sara gözden kaybolur kaybolmaz. Laura ve Gina masanın üzerinde birbirlerine sokuldular, kaşlarını kaldırdılar, nefeslerini tutarak Annie'nin dökülmesini beklediler. Garson shake'lerini getirdiğinde kısa bir süre arkalarına yaslandılar.

"Lanet Matt Dalton bu hafta sonu efsanevi partilerinden birini veriyor," diye açıkladı Annie alçak, nefes nefese bir sesle. Tuvalete bir kez daha baktı: "Çok gizli bir parti ama hepimiz davetliyiz.

"*Hepsi* mi? Laura söyledi. "Yani dördümüz mü?

"Teknik olarak değil," diye yanıtladı Annie. Yüzünü buruşturdu, gözleri tekrar tuvalet kapısına kayd.

"Matt ne dedi? Gina kafası karışmış bir halde sordu. Şüphesiz Sara bunu zaten biliyor olmalıydı. Matt onun erkek arkadaşıydı.

"Bana partiyi herkese duyurmamı söyledi. Ailesi hafta sonu için uzakta, bu yüzden Cumartesi gecesi son gösteri performansından sonra herkes onun etrafında toplanacak. İnanılmaz olacak. Yılbaşı gecesinin tekrarı gibi.

"Sara biliyor mu? Laura sordu.

Matt'in yasadışı partileri gerçekten de dillere destan olsa da, Gina bu konuşmanın gittiği yeri beğenmeyerek, "Öyle olmalı," dedi. Matt ve arkadaşlarından bir alt sınıfta olmalarına rağmen, dördü bir şekilde geçen yılbaşı gecesini Matt'in yıl sonu partisine davet edilmişlerdi, ama geriye dönüp baktığında Sara'nın o kadar da eğlendiğini hatırlamıyordu. Nedense gece yarısından önce ayrılmıştı.

Annie hiçbir zaman utançtan ya da şoktan kızarmazdı ama o anda yanakları kıpkırmızı oldu. "Hayır. Sara bilmiyor. Duraksadı, daha da yaklaştı. "Matt dedi ki... şey, aralarındaki ilişkinin devam edeceğinden emin olmadığını söyledi.

"Tanrım," dedi Gina sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Zavallı Sara.

İlk düşündüğü şeyin Matt'in yakında bekâr ya da *müsait* olabileceği değil de Sara'nın kalbinin kırılacağı olması onu şaşırtmıştı. Hatta yıkılacaktı. İlişkileri pek olası olmamasına rağmen Matt'in onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

O Sara için bir kaçış kapısıydı, Gina'nın Sara'nın anlattığından çok daha kötü olduğunu düşünmeye başladığı bir hayattan çıkış yoluydu. Geçen gün beden eğitimi dersi için üstlerini değiştirirken kalçalarındaki morlukları, Sara'nın hokeyden sonra vücudunu göstermek istemediği için hiç duş almadığını görmüştü. Ve geçen dönemin sonunda, yaz tatili boyunca süren gizemli bir hastalık nedeniyle okuldan bir sürü izin almıştı. Kimse onun sorununun ne olduğunu gerçekten bilmeseyse de, ev hayatının berbat olduğunu ve babasının başının kanunla derde girdiğini anlamak için fazla bir şey gerekmiyordu. Evini aradıklarında ve annesine mesaj bıraktıklarında Sara telefonlarına hiç cevap vermemişti.

Sara bu sonbahar döneminde okula döndüğünden beri, sorunu hakkında konuşmak istemediğinden, Matt onun için karanlıkta bir el olmuştu. Tutunabileceği biri. Günlerini biraz daha parlak kılacak biri. Uğruna yaşanacak bir şey. Ve şimdi onu bırakmak üzereydi.

"Bu gerçekten berbat," diye ekledi Gina. 'Ona sırlıslıkla aşık. Ve henüz ayrılıktan mı yoksa partiden *mi* haberi yok?

Annie başını salladı. 'Onunla ilişkisini bitirdikten sonra, partide suratının asık olmasını ve geceyi mahvetmesini istemiyor. Yılbaşı gecesini de aynı şeyi yaptığını söyledi - sarhoş olup geceyi mahvetmiş.

'*Bununla* ne demek istiyor? Pek sarhoş sayılmazdı,' dedi Gina, geçmişini düşünerek. Hepsi Matt'e yaltaklanıyor ve kıkırdıyorlardı, Sara

Dans edip harika bir gece geçirmenin yanı sıra. Bir ara Sara'nın biraz temiz hava almak için tek başına dışarı çıktığını hatırlıyordu ama onun dışında gecenin büyük bölümünde birlikteydiler. Hiç kimsenin olay çıkardığını hatırlamıyordu. "Peki o zaman neden ona çıkma teklif etti? Gina ona gittikçe daha fazla kızdığını hissederek sordu. 'Sadece onu kızdırmak için mi? Belki de dayanışma için onun aptal partisini boykot etmeliyiz,' diye ekledi Sara'nın adına öfkelenerek.

Annie alay etti. 'Neredeyse dönem sonu ve gösteri haftasının sonu geldi, Geen. Oyuncuların bir patlamaya ihtiyacı var. Bu prodüksiyon için delicesine çalıştık. Gitmememin imkanı yok.'

"Ama Sara'nın duygularını hiç düşünmediniz mi? Bunların hiçbirisi Gina'nın içine sinmemiştir. *Büyük aşk, gerçek arkadaşlar, sır yok* mantrası diğerleri için - Annie için - bu kadar anlamsız ve tek kullanımlık mıydı? Eğer öyleyse, kendisinden ne gibi sırlar sakladıklarını merak ediyordu. Bu yeni duygulardan hiç hoşlanmamıştı. Arkadaşlıklarındaki küçük çatlaklar.

Laura, "Annie'nin ne demek istediğini anlıyorum," diye araya girerek Gina'yı daha da şaşırttı. 'Matt ondan ayrılırsa bu bizim suçumuz değil ve bu yüzden partiyi kaçırmak zorunda kalmamalıyız. Harika bir gece olacak. Ve unutma, Sara ilişkisini en başta bizden sakladı.

Ve neden bunu yapmak zorunda olduğunu hissetti...? Gina öfkesinin arttığını hissederek sorguladı. *Sara'ya bizden neden bu kadar büyük bir sır sakladığını soran oldu mu hiç?*

"Bak, Sara partiye davet edilmezse ben de gitmem. Gina bu sözleri gerçekten söylediğinden emin olmak için kalçasını çimdikledi, çünkü onlara sadık kalması gerektiğini biliyordu. "Bunun bizden birinin başına geldiğini düşünsene. Eğer bunu benden saklar ve arkamdan iş çevirirsen çok kızarım.

"Dürüst olmak gerekirse, Gina da haklı," dedi Laura Annie'ye ve dengeyi değiştirdi. 'Sana ihanet edersek çok canı olursun.

Annie bir an için bunu düşündü, düşüncelerinde kararlı dururken kızarması derinleşti. 'Gerçekten de canı olurum,' diye cevap verdi. 'Ama Sara'nın duygularını korumak için bir şeyleri kaçırmamın imkanı yok. En başta bize yalan söylemeyi seçmişken olmaz. Sara'ya ne olursa olsun Matt'in partisine gideceğim.

TWENTY-NINE

GINA

Tommy ve Gracie, Bridget ve Billy'nin evinde birbirlerini alt etmeye karar verdikten sonra, Matt ve ben işler daha da karışmadan kahve sabahına ara verdik. Komşularla tanıştığımıza memnunum, ancak gittiğimden daha fazla endişe ve soruyla döndüm.

Döndüğümüzde Mary ortalığı süpürmekle meşguldü ve Bridget'in bana anlattıkları konusunda onu fazla sıkıştırmamaya karar verdim - ama kabuk bağlamış yarayı biraz daha deşmekten kendimi alamadım. "Ne zamandır burada çalıştığını hatırlatır mısın?" diye sordum, omzuna dokunup zıplamasına neden olarak.

Cevap olarak Mary bir yıldan biraz fazla olduğu konusunda kararlıydı ve komşuların kafasının karıştığını söyledi. Tyler'ın onun oğlu olmadığından bahsetmedim - bu çok ileri bir adım gibi geldi ve önce Annie'ye danışmak istedim. Bu yüzden ona bir mesaj gönderdim.

Şimdi, kısa bir süre sonra ekranımda beliren cevabını gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor ve sözlerini okurken kendimi aşırı paranoyak hissetmeme neden oluyor.

Merhaba, evet, Mary bir yıldan biraz fazla süredir benimle. Tamamen kontrol edildi. Tam bir nimet! Onu çok seviyorum. Sevgilerimle xx

Ve bana başka bir resim gönderdi - bu sefer zürafalar.

Gülümseyerek hayvanları Tommy'ye gösteriyorum ama sonra dev televizyonda *Peppa Pig* gözüne çarpıyor ve onu izlemeye başlıyor.

Telefonunun hâlâ aktif olduğunu bildiğim halde Annie'ye bir yanıt gönderiyorum.

*Tyler hakkında çok şey biliyor musun? O gerçekten Mary'nin oğlu mu?
O sadece*

Yazdıklarımı silerek duruyorum. Görünüşe göre hafıza sorunları olan yaşlı bir kadının bana söylediği bir şeye dayanarak Annie'nin bir yıldır çalıştırdığı ve güvendiği hizmetçiyi yalancılıkla suçluyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Bridget'in güvenilmezliğinden bahseden Mary'ydi, yani bu konuda da yalan söylüyor olabilir.

Tommy'nin yanına oturuyorum, *Peppa Pig*'in Annie tatildayken onu tekrar rahatsız etmekten daha iyi olduğuna karar veriyorum, ama sonra ben olsaydım ve hizmetçim potansiyel olarak bir şeyler saklıyor olsaydı, bilmek isterdim.

Yeni bir mesaj yazıyorum.

Tyler hakkında çok şey biliyor musun? Komşun onun Mary'nin oğlu olmadığını söyledi. Garip değil mi? Tatilde seni tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm. Tommy zürafalara bayıldı! BLTFNS xx

Gönder tuşuna bastım ve neyse ki Annie hemen cevap verdi. Ona telefon etmek istiyorum ama Mary hala evde meşgul olduğu için duyulma riskini almak istemiyorum.

Sakin ol, Gina. Bridget kötü bir hafızası olan meraklı bir ihtiyar. Tyler'la tanıştım, onun oğlu. Çok şey atlatmış iyi bir çocuk. Bilişim sorunları için adamınız o. Havaalanına gidiyorum. Sonraki durak Bangkok! Sevgilerimle xx

Annie'nin Tayland'a gitmesini kıskandığımdan mı, yoksa Bridget'in bana anlattıklarıyla ilgili şüphelerimden mi bilmiyorum, ama bir şey hâlâ içimi kemiriyor - aklımın bir köşesini kurcalayan bir şey. Bridget, Mary'nin Tyler'ın annesi olmadığından o kadar emindi ki - Tyler'ın ona söylediklerine ikna olmuştu - ayrıca Bridget'in tarif ettiği sigaralı, kötü görünümlü kadının Annie'nin evine girmesi hiç hoşuma gitmedi.

Ama cevap verirken kendimi dizginliyorum. Annie'nin tatilini mahvetmek istemediğim için ona iyi yolculuklar diliyor ve Tayland'a sağ salim vardığında bana haber vermesini rica ediyorum. Telefonumu kaldırırken son mesajındaki 'aşk' kelimesini yazış şeklinin Annie'ye hiç benzemediğini fark ediyorum. Havaalanına gitmek için acelesi olduğunu düşünerek omuz silkiyorum.

Bir saat sonra dükkândan dönerken Mary'nin Wessex Meydanı'ndaki evin bulunduğu tepeden aşağıya doğru yürüdüğünü ve vardiyasını yeni bitirdiğini gördüm. Matt evden çalıştığı için ben dışarı çıkarken çocuklara bakmayı teklif etti ve böylece Spar'a gitmem çok daha hızlı oldu. Çocuklar yanımdayken her şey üç kat daha uzun sürüyor.

Nedense onu gördüğümde bir ağacın arkasına saklanıyorum. Mary telefonu ile konuşuyor ve dar kot pantolonu, Nike ayakkabıları ve üzerine bol gri kapüşonuyla evden uzaklaşırken beni fark etmedi. Düzgün üniformasını değiştirmiş, işine giden herhangi bir genç kadın gibi dikkat çekici görünmüyor. Başını eğmiş, büyük güneş gözlüklerini takmış, iş için yaptığı topuzu bırakmış ve gevşek sarı saçları sert deniz melteminde yüzünün etrafında dalgalanıyor.

Beni onu takip etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama güvenli bir mesafede duruyorum, bir ara sokağa girmeye ya da başımı eğip telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapmaya hazırım.

Tepenin dibine varmadan Mary sağa döner ve çeyrek mil ötede sahile paralel uzanan bir yolu keser. Yolun ilerleyen kısımlarında teraslı evler yerlerini savaş sonrası yarı-evlere bırakıyor ve beş dakikalık tempolu bir yürüyüşten sonra Mary daha işlek bir yola sapmadan önce sağa sola bakıyor, sonra tekrar sağa dönüp iç kısımlara doğru ilerliyor. Burası benim için tanıdık bir bölge ve çocukluk evimden de çok uzak değil.

Bir otobüse atlamasını bekliyorum - belki arkadaşlarıyla buluşmak ya da şehir dışındaki bir alışveriş bölgesine gitmek için yola çıkmıştır ya da belki de sadece biraz egzersiz yapıyordur.

Ama Mary bunların hiçbirini yapmıyor. Daha küçük, çok daha köhne evlerin bulunduğu bir yola sapmadan önce birkaç dakika daha devam ediyor - ön kapıları doğrudan düzensiz kaldırıma açılan küçük, ezilmiş, kırmızı tuğlalı teraslar ve sanki yıllardır oraya park edilmiş gibi görünen patlak lastikli hırpalanmış eski arabalar. Bölgenin havası, bir milden daha az mesafedeki Wessex Meydanı'ndan çok farklı.

Mary'yi takip ederken adrenalin kalbimi çarptırıyor. Eğime rağmen hızlı yürüyor. Sokağın sonuna ulaştığında, yolun metal, hapishane benzeri korkuluklarla bittiği ve ötesinde bir sanayi sitesinin arkasındaki çalılık zeminin bulunduğu yerde durup, sondaki küçük teraslı evlerden birine bakıyor.

Başımı eğiyorum, bana doğru bakarsa diğer tarafa dönüp gitmeye hazırım. Ama bakmadı. Mary kapıya vuruyor ve kısa bir süre sonra kapı arkasından çarparak evin içine giriyor.

Birkaç dakika sonra, eve daha yakından bakma cesaretini göstererek sokak boyunca ilerliyorum. Tuğlalar rutubet lekeleriyle benek benek olmuş, iniş boruları kırılmış ve paslanmış, oluklardan yabancı otlar büyüyor. Ön kapı ve pencereler, camın iç kısmından damlayan yoğunlaşmayla kirlenmiş.

Ön cephesine yaklaştığımda, buranın Mary'nin tacizci partnerinin evi olup olmadığını, belki de Tyler'la birlikte kısa süre önce kaçtıkları yer olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer durum buysa, umarım ilişkiye geri çekilmiyordur, sadece temelli ayrılmadan önce bazı eşyalarını almak için geri gelmiştir.

Tedirgin bir şekilde ön pencereye yaklaşıyorum. Camı nikotin lekeli tül perdeler örtüyor, bir tarafı sarkmış ve yırtılmış, ön odaya hızlı bir bakış atmam için yeterli bir boşluk bırakıyor. Elim yüzüme siper ederek olabildiğince rahat bir şekilde geçip gidiyorum, içeriye hızlıca bakarken telefonumla ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

Gördüklerim çok kısa sürüyor ama küçük oturma odasında iki gölgeli figür dikkatimi çekiyor - bunlardan biri Mary, bir şey anlatmak için bağırmış gibi öne eğilmiş, çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Diğer ise ağzından sigarası sarkan, sıkılmış ve öfkeli bir yüzü olan yaşlı bir kadın.

THIRTY

GINA

Matt'e dün öğleden sonra gördüklerimi -Mary'nin kentin öbür ucundaki eve girdiğini- anlatmak istiyordum ama kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Bunun beni yatak odamızda bulduğum kolyeden ve ortak alandaki tuhaf tapınakta bulunan Sara'nın fotoğrafından söz etmeye yönelteceğinden korkuyorum, ikisi hakkında da konuşmaya hazır değilim. Doğrudan Sara'ya geri döneceklerini bildiğim halde değil.

Geçmişte, her birimiz onun ölümüyle kendi yöntemlerimizle başa çıktık ve Matt ve ben olanlar hakkında sadece birkaç kez konuştuk - ve kesinlikle son zamanlarda değil. Bugünlerde sanki o hiç var olmamış gibi hissediyorum.

Bu onu özel olarak düşünmediğim anlamına gelmiyor, çünkü düşünüyorum ve bu şehre geri döndüğümüzden beri daha da çok düşünüyorum. Hayaleti her yerde. Evlenseydi, çocukları olsaydı, seyahatlere çıksaydı nasıl bir kadın olacağını hayal ediyorum, kendisi için mükemmel küçük bir hayat yaratırken ne iş yapacağını merak ediyorum - çocukluğundan çok farklı. Bir keresinde bana bilim insanı, veteriner ya da hemşire olmak istediğini söylediğini hatırlıyorum. Sara iyilikle dolup taşıyordu.

Belki de polis cesedini hiç bulamadığı için, bir gün kapıyı çalmasını, sanki bir iş için dışarı çıkmış ve zaman ondan uzaklaşmış gibi ortaya çıkmasını umduk ve dua ettik.

Hala öldüğüne inanamıyorum.

"Gina, otur, dışarıda kimse yok," diye ısrar ediyor Matt, ben yine koltuktan kalkarken. Bugün Cuma gecesi ve Laura sabah Matt'in Crawley'e doğru yola çıkacağı saatte geliyor. Çocuklar yatakta, Mary de Tyler'ı sinemaya götürdü, yani alt katta sadece Matt'le ben varız. Ama duvarların kulakları olduğunu, Mary'nin bir şekilde bizi izlediğini, dinlediğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Nedense yalnız olmadığımızı hissediyorum.

"*Yemin* ederim bir şey gördüm," diyorum ona, veranda kapılarına gidip geceye bakarak. Ortak alanın diğer tarafındaki evlerin üst katlarındaki birkaç ışık görünüyor, ama bunun dışında dışarısı zifiri karanlık - birkaç dakika önce bahçede sürünürken gördüğüm her neyse ya da *her kimse* onun gölgesi dışında.

'Sakin ol, aşkım. Gördüğün sadece bizim yansımamız olacak.'

"Ama ikimiz de hareket etmiyorduk," diyorum ona, ellerimi bardağın etrafında birleştirerek. "Dışarıdaki şey hareket *ediyordu*."

"Televizyonun bir yansıması o zaman?"

"Ben gördüğümde açık değildi," diye hatırlatıyorum ona, dönüp yüzüne bakarak. 'Bak, sana söylüyorum, dışarıda biri vardı. Dışarı çıkıp kontrol eder misin?'

Matt iç geçirir. "Gerçekten mi? Neden sadece film izlemiyoruz?" diyor, ben mutfağa doğru ilerlerken gözleri beni takip ediyor. "Tamam, tamam," diyor sonunda ben ona ters ters bakınca.

Cam kapıların kilidini açıp dışarı çıkıyor, telefonunun fenerini bahçede gezdiriyor, ışık çalılarının üzerinden süzülüyor. Ortak alana açılan kapıya bir göz atıyorum, aralık olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Daha önce kapalı olduğundan emin olmuştum.

Matt kapıyı tekrar kilitlerken ayaklarını silerek, "Dışarıda gerçekten hiçbir şey yok," dedi. "Arka kapıyı kapattım, o yüzden endişelenmeyi bırak. Şimdi gelip oturur musun?"

Sürgülü kapının düzgün kilitlendiğini kontrol ediyorum. "Tamam, özür dilerim," diyorum elini sıkarak. "Sadece biraz gerginim. Odanın diğer tarafına geçiyorum ve elektrikli panjurları indirmek için düğmeye basıyorum. Dışarıda hâlâ birileri varsa, içeri bakmalarını istemiyorum."

Perdeler daha yarıya kadar inmişken dururlar - tam da aynı anda tavandaki ışıklar birkaç kez yanıp söner.

"Bu da ne...? Düğmeyi tekrar aşağı yukarı hareket ettiriyorum, açıp kapatıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Matt gelip düğmeyi kendisi deniyor. 'Sanmıyorum'."

Bu benim tekniğim," diyorum ona ekşiyerek ve gözlerimi deviriyorum. "Yine lanet olası elektrikler.

Tam bunu söylerken ışıklar birkaç kez daha titriyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Sence güvenli mi? Matt'in kolunu tutuyorum, evdeki kendi aydınlatma armatürümüzü düşünüyorum, Laura'nın evindeyken alev almadan önce aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Matt tavandaki ana spotları birkaç kez açıp kapatarak, "Biraz tuhaf, kabul ediyorum," dedi. "Şimdi iyi görünüyorlar," dedi omuz silkerek. "Belki birkaç ampul patlamak üzeredir. Panjur düğmesini tekrar dener ve neyse ki panjurlar canlanır ve kapanmaya devam eder.

"Tavandaki *tüm* ışıklar yanıp sönüyordu," dedim ona. 'Ampullerin hepsi birden patlamaz herhalde? Ve neden tam da panjurları indirirken oldu? İçimde yükselen hafif paniğe engel olamıyorum. Annie'nin evinde potansiyel elektrik sorunları olduğunu bilmek, çocukları alıp tekrar otele dönme isteği uyandırıyor - dışarıda birinin pusuya yattığı düşüncesinden bahsetmiyorum bile. "Tehlikeli elektrik tesisatı olduğunu bilerek nasıl uyuyacağım?

Matt bana sarılarak, 'Sakin ol,' dedi. 'Belki de ana güç kaynağında bir dalgalanma olmuştur. Ek bina yepyeni ve inşaat yönetmelikleri tarafından onaylanmış olacak. Her şey için sertifikalar olacak. Annie'nin işin kolayına kaçtığını düşünemiyorum.

"Biliyorum... haklısın," diyorum, mantıklı olmaya çalışarak, ama sonra ona aydınlatma armatürümüzün yepyeni olduğunu, iyi bir dükkandan geldiğini ve Matt'in onu bağlarken tam olarak ne yaptığını bildiğini de hatırlatmak istiyorum. Sorunlar hala oluyor. Evler hala yanıyor.

'Bak, seni neşelendirecek bir komedi filmi ya da başka bir şey koyalım. Bir kadeh şarap ister misin?'

Başımı iki yana sallıyorum. "Pek sayılmaz," diyorum, aklımı başımda tutmak istiyorum. "Onun yerine bir fincan çay içeceğim. Matt çaydanlığı açıyor ve iki poşeti fincanlara dolduruyor. "Sigorta panosunu ya da elektriği kontrol eden şey her neyse onu kontrol eder misin? Her şeyin güvenli görüldüğünden emin olur musun? Tekrar oturduğumuzda ona sordum. "Yoksa rahat edemem.

Matt gülerken başını sallıyor ama ben kaşlarımı çattığımda hemen duruyor. Korkularımın gerçek olduğunu biliyor. "Tüketici biriminin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, canım. Her neyse, bunun ne işe yarayacağını anlamıyorum.

'Belki koridordadır? Ya da hizmet odasında? Sadece bakamaz mısınız?'

Matt iç çekip çayını bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Kontrol edene kadar rahat edemeyeceğim, değil mi?" Ben peşinden giderken o da bakmaya koyuluyor, yardımcı odadaki gömme temizlik dolabını açıyor, sonra ön kapının yanındaki başka bir küçük dolabı ve alt kattaki tuvaleti kontrol ediyor. Daha sonra koridordaki merdivenlerin arkasındaki kapıyı deniyor ve kapının arkasında çok daha modern ve güvenli bir kapı ile bir iç lobi ortaya çıkıyor.

"Burası bir zamanlar bodrum olan yerin girişi," diye açıklıyorum. 'Annie'nin kayıt stüdyosu şimdi aşağıda. Pahalı ekipmanları yüzünden orayı kilitli tutuyor,' diyorum.

Matt etrafına hızlıca bir göz atar ama başını sallar. "Burada da bir şey yok. Belki Annie'ye tüketici ünitesinin nerede olduğunu sorabilirsin," der, sesi sinirli çıkar. 'Çünkü eğer bodrumdaysa ve kimse kolayca ulaşamıyorsa, o zaman düzeni kim tasarladıysa sert bir konuşma istiyor demektir. Matt beni mutfığa kadar takip ediyor, ben de Annie'ye bir mesaj yazıp çevrimiçi olup olmadığını görmek için bekliyorum ama çevrimiçi olmuyor. Aslında mesajı hâlâ iletilmemiştir.

Ancak Mary sinemadan Tyler ile döndüğünde cevapları alabiliyoruz.

İkili mutfak adasının yanında duruyor, Matt Mary'ye evin elektriği hakkında ne bildiğini sorarken Tyler elinde yarısı bitmiş büyük bir patlamış mısır kutusu tutuyor. Mary ve Tyler arasında kesin bir benzerlik görsem de - yanaklarında benzer gamzeler, neredeyse aynı gözler, kül sarısı saçlar - yaş açısından, anne ve oğuldan çok kardeş gibi göründüklerini düşünmeden edemiyorum. Bridget'in sözlerini de aklımdan çıkaramıyorum: *Çocuk bana Mary'nin annesi olmadığını söyledi.*

"Tüm elektrik malzemeleri alt katta, bodrumda," diye onaylıyor Mary. "Temizlik için beni aşağıya indirdiğinde gördüm. Merdivenlerin başında bir tuş takımı var. Annie'ye mesaj atıp şifreyi soracağım,' diyor. 'Acil bir durum olursa bana erişim izni vereceğinden eminim.

Matt kollarını kavuşturup gözlerini devirerek, "Aksi takdirde sayıyı tahmin etmemiz biraz zaman alacak," dedi.

"Altı haneli doğru kodu bulmanız için gereken maksimum deneme sayısının ne olduğunu bilmek ister misiniz? Tyler aniden sesini yükseltiyor. "Bu, doğru numaraya en son rastladığınız varsayımına dayanıyor.

Mary ona döner ve başını sallar. "Şimdi olmaz Ty," diyor.

"Muhtemelen zaman ayırabileceğimden daha fazla girişimde bulundum. Matt televizyonu kapattı. "Yatmaya hazırım, aşkım," dedi bana. "Yukarıda görüşürüz."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan kendimi Mary ve Tyler'la baş başa buluyorum - ve giderek artan bir huzursuzluk hissi. Matt evin bir yerinde elektrik arızası olduğunu bile bile nasıl uyumamı bekliyor?

Mary'ye Annie'ye çoktan mesaj attığımı ama henüz cevap alamadığımı açıklıyorum, ancak mesajlarımı kontrol ettiğimde şimdi teslim edildiğini görüyorum. Saati me bakıp Tayland'da saatin kaç olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Sabah bir elektrikçi çağırabilirim," diyor Mary. 'Gerçi Annie'nin o zamana kadar cevap vereceğine eminim. Evle ilgili sorunları çözme konusunda genellikle çok iyidir.

Gülümsüyorum, kendimi her şeyin yoluna gireceğine, bütün gece uyanık kalıp havayı koklayarak için için yanan bir şey olup olmadığını kontrol etmeme ya da yangın alarmı çalarsa çıkış yolumuzu planlamama gerek kalmayacağına ikna etmeye çalışıyorum. Ama tam üst kata çıkmak üzereyken duruyorum ve Mary'ye dönüyorum.

"Daha önce mutfağın ışıklarıyla ilgili bir sorun fark ettiniz mi ya da panjurlar hiç çalışmadı mı? Tavandaki ışıklara bakarak soruyorum, neredeyse evet demesini umarak. Bu bana bunun her zaman olan küçük bir aksaklıktan başka bir şey olmadığını ve endişelenecek bir şey olmadığını kanıtlayacaktı.

Tyler yanımdan geçip yatağına doğru giderken, Mary ve ben mutfakta karşılıklı duruyoruz. Mary başını sallarken, gözlerinin arasında büyüyen bir kaşla, tepedeki ışıklar arka arkaya üç kez titreyiyor.

THIRTY-ONE

GINA

Ertesi sabah, fazla uyumadıktan sonra, Tommy kalçamda dengede dururken kapının eşiğinde dikiliyor ve Matt arabasıyla Crawley'e doğru yola çıkarken ona el sallıyorum. Kapı zili tekrar çalmadan önce içeri girmeye fırsatım olmamıştı. Kapıyı açtığımda Laura orada duruyordu ve bir Uber de yoldan çekiliyordu.

"Aman Tanrım," diye hep bir ağızdan bağıyoruz. Sonra birbirimizi kollarımız ve çığlıklarımızla sarmaladığımız bir sarılma geliyor. 'Lanet olsun, Laur. Seni görmek çok güzel. En son yangın gecesi birlikte olmuştuk.

'Aynen öyle, Gina. *Aynı şekilde.*' Sonra evin dış cephesine bakar. "Vay canına, Annie," diye haykırıyor, ilk kez ziyaret ettiği mülkü incelerken. "Kızımız iyi iş çıkarmış.

Büyük portikonun altındaki evin en üst basamağında durup birbirimize deliler gibi bakarken sırtıyoruz, gülerken ve hafta sonunun planlarını tartışırken ellerimizi birleştiriyoruz - Matt arabayı aldığı için Laura'ya bunların hepsinin yürüyerek ya da toplu taşıma araçlarıyla gerçekleşmesi gerektiğini açıklıyorum.

"Erkeksiz bir bölge için ödenecek küçük bir bedel," diye gülüyor.

Tyler'ı nasıl özetleyeceğimi bilemediğimden, "İçeride vahşi bir çocuk ve... bir... ergenlik çağında bir çocuk var," diyorum. "Huysuz" diyecektim ama öyle biri değil. Asık suratlı ya da huysuz ya da

Onun yaşındaki diğerk çocuklara yakışacak şekilde düzensiz ya da tembel. Kafamda, 'ürkütücü'de karar kıldım.

"İçeri gel, içeri gel," diyorum, onu içeri sokuyorum ve çantasını elinden alıyorum. "Mmm, çok güzel kokuyorsun," diye ekliyorum arkasından içeri süzülen parfümünün kokusunu alırken.

Gülüyor. "Nedenini bilmiyorum," diyor. 'Hiç koku sürmedim ve tren yolculuğu beni sıcak ve terli yaptı.

Ön kapıyı kapatırken kokuyu tekrar alıyorum - ne olduğunu tam olarak kestiremesem de bana geçmişten bir şeyleri hatırlatan, çağrıştııcı, tatlı bir koku.

Laura'ya evi hızlıca gezdirdikten ve çantasını boşaltması için ikinci misafir yatak odasını gösterdikten sonra, bize kahve yapıyorum ve şöminenin yanındaki köşe koltuğa oturuyoruz. Tommy, ona karşı sonsuz sabır gösteren Laura'ya uçak koleksiyonunu gösteriyor.

"Vay canına, Tommo," diyor başka bir plastik uçağı tutarak. "Bu süper hızlı görünüyor.

"Çok hızlı! Tommy cevap veriyor, ayağa fırlarken onu geri alıyor ve bir vınlama sesi çıkararak onunla koşturuyor. Biz sohbet ederken ben oturup Gracie'yi besliyorum.

"Annie'nin kesinlikle çok güzel bir evi var," diyor Laura, etkileyici ek binaya bakarak. Sesindeki tonu tanıyorum - evi ilk gördüğümde ben de öyleydim. Kıskançlıktan çok uzak - daha ziyade, *burada yaşasaydım* asla böyle bir konumda olamayacağımızı bildiğimden, bir tür hayıflanma. "Ama..." Laura duraksıyor, kaşlarını çatıyor, "Yani..." Duruyor, iç çekiyor. Kaşları daha da çatıldı.

Gülüyorum ve Gracie'nin kollarımda kıvranmasına neden oluyorum. "Yani... *aynen öyle*," diyorum başımı sallayarak. "Ne söylemeye çalıştığını tamamen anlıyorum.

Neden burada, *bu* kasabada? Tabii ki muhteşem bir ev ve annesinin de burayı çok sevdiğini biliyorum ama Annie bugünlerde işiyle ilgili olarak çoğunlukla Londra'da bulunuyor. Ve *kesinlikle* buradan uzaklaşmak isteyecektir...'

'Bunların hepsine ben de katılıyorum. Hafta sonları gelebildiği kadar buraya geliyor ama Londra'daki otellere de çok para harcıyor. Gerçi bana birkaç ay önce stüdyo bittiğinde yeni albümünü burada kaydettiğini söyledi. Görünüşe göre, aşağıda bir sürü seslendirme işi de yapıyor. Sanırım deniz kenarında olmak ona ilham veriyor.

"Sanırım," diye yanıtlıyor Laura. "Bilmiyorum, belki de sadece bana öyle geliyordur. Pozisyonunu değiştiriyor, bacaklarını açıyor ve daha yakına eğiliyor. "Sadece bu olanlardan sonra

Sara'yı kaybettikten sonra bir daha burada yaşamak istediğimi hayal bile edemiyorum. Her gün, ona yardım edebileceğimiz halde etmediğimizi düşünerek içimde uyanan duygularla yüzleşmek. O gece gerçekte ne olduğunu bilmemek.

"Biliyorum, *biliyorum...*" diyorum, tamamen aynı fikirdeyim. 'Ama bak, Annie'yi bilirsin. En az onlar kadar inatçıdır. Kapıya bakıyorum, Mary'nin yukarıda Tyler'la birlikte olduğunu biliyorum, gerçi bu sabah ikisini de görmedim. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var," diye fısıldadım. "Annie'nin bir hizmetçisi var-

Tam bu sırada Mary mutfakta beliriyor, kolları çamaşırlarla dolu. "Günaydın!" diye sesleniyor bize, birbirine karışmış çarşafların üstünden bakarak. Onu Laura'yla tanıştırmak üzereydim, ama o hızla hizmet odasına geçti.

Gözlerimi Laura'ya dikiyorum, Mary'nin şüphelerimi duymasına ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde kalbim hızla çarpıyor. *Sana sonra anlatırım*, diyorum ve Gracie yemeğini bitirirken Laura bana Patrick'in Lanzarote'ye yaptığı son bisiklet gezisini *anlatıyor*.

Laura bir saat sonra çömelerek Tommy'ye düz plaj çakıl taşını nasıl tutacağını gösterirken, "İşte böyle," diyor. 'Sonra kolunu geri getir ve açığı doksan derecede tutarak dalgalara doğru atabildiğin kadar sert at-'

"Laur, o üç yaşında," diyorum oğlumun burnundaki sümüşü silerken gülerek. "Geometriyle arası pek iyi değil.

Laura ayağa kalkıp kendi taşını denize atarken sırtarak, "Önemli yaşam becerilerini erkenden öğrenmeleri en iyisi," diye cevap veriyor. Yüzeyin altına düşmeden önce dalgaların tepesinden beş kez sekiyor. Ben Laura'ya arabanın üzerindeki fincandan kahvesini uzatırken Tommy çığlık atıp alkışlıyor. Çakıl taşlarının üzerine oturup sıcak içeceklerimizi yudumlarken Tommy köpüklerin içine taş atıyor.

"İşte Annie Cenova Evi'ni *bu* yüzden satın aldı," diyor Laura ellerini açıp etrafına bakarak. Rengârenk balıkçı tekneleri kıyının ilerisindeki Stade'e yanaşmış, ağları üst üste yığılmış ve üzerlerine eşarp gibi örtülmüş, martılar tepelerinde daireler çiziyor ve ikonik balıkçı kulübeleri ötede beliriyor. 'Dönüş yolunda taze balık büfesine *uğramalı* ve daha sonra pişirmek için bir şeyler almalıyız. Tanrım, deniz kenarında olmayı çok özledim.

"Ben de. Gerçi onun da benim gibi, bir daha deniz kıyısında yaşarsak buralarda olamayacağımızı düşündüğünü biliyorum. "Bak, daha önce söylemek istediğim şeyle ilgili... Geldiğimizden beri garip şeyler oluyor," diyorum ona, sesimi dalgaların sesinin üzerinde sadece duyulabilir tutarak. Tommy'nin tek bir kelimeyi bile anlamasını ve bunu Mary'nin önünde tekrarlamasını istemiyorum.

"Ne gibi?

Komşu Bridget'in bana anlattıkları, Mary'nin beni soyunma odasına kilitlemesi, Matt'e asılması, yatağımdaki pislik, Tommy'nin Tyler'ın ona bir şekilde zarar verdiğini söylemesi ve bahçede davetsiz bir misafir olduğuna ikna olmam da dahil olmak üzere her şeyi anlattım.

"Tanrım, uğraşacak çok şey var, Geen," diyor Laura, şok olmuş görünüyor, ama telefonum çaldığı için cevap verme şansım olmuyor.

WhatsApp'ı açarak, 'Şeytandan bahsetmişken, ben Annie,' diyorum. "Tanrım, çok rahatladım. Elektrik sorunlarını hızlıca açıklıyorum. "Endişelenmememi, bu garip titremenin her zaman olduğunu ve acil bir durum olmadığını söyledi. Tayland'dan döndüğünde tamir edilecekmiş.

Laura boş gözlerle bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. 'Her konuda bu kadar sakin olmana inanamıyorum. Ağaç kütüğünde bulduğun o resimden bahsetmiyorum bile. Tanrı aşkına, o Sara. Polise söyledin mi? Sence ne anlama geliyor? Onun davasına kafayı takmış bir kaçık olabilir - ya da küçük kızlara kafayı takmış biri,' diye ekliyor iğrenmiş bir yüz ifadesiyle. "Ama bu bir ipucu da olabilir, Gina. Polis davayı yeniden açabilir.

Sesindeki yalpalamayı duyuyorum ve neredeyse aklımdan geçenleri okuyabiliyorum çünkü Sara'nın hayaleti tüm hafta sonu boyunca bizimle olacaksa hiç ziyarete gelmemiş olmayı dilemeye başlıyor.

'Biliyorum... *Biliyorum*, haklısın,' diyorum. 'Ama dinle... Yemin ederim Annie'nin hizmetçisi bu konuda bir şeyler biliyor. Bridget'e göre Mary son zamanlarda sık sık dışarı çıkıp bir şeyler arıyormuş. Bak, sana bundan bahsetmiştim.'

Çantama uzandım ve paslı kalp kolyeyi çıkarıp havaya kaldırdım. "Mary onu yatak odamda yakaladığımda çok suçlu görünüyordu. Benim teorime göre daha önce orada kaybetmişti ve onu bulmak için geri gelmişti. Ayrıca bence dışarıda aradığı şey de buydu. Bahse girerim fotoğrafın yanındaydı.

Kolyeyi almak için uzanıp parmaklarının arasında gezdirirken Laura'nın yüzündeki gülümseme kayboluyor.

'Annie'nin kolyesini soyunma odasında hiç bulamadım, görüyorsunuz. Olan biten her şeyi düşününce, bunun gerçekten Sara'nın kolyesi olabileceğini düşünüyorum,' diyorum ciddiyetle. "Ve hayır," diye ekliyorum, yaklaşıp kulağına fısıldayarak, "*tabii ki* bunu lanet olası polise bildirmedim.

OceanofPDF.com

THIRTY-TWO

MARY

Niyetim asla Annie'yi öldürmek değildi. Daha çok onun yolumdan çekilmesini istiyordum. Ama bazen planlar değişir, işler ters gider, kader araya girer ve insanlar asla beklediğiniz gibi davranmaz. İyi ki hızlı düşünen ve uyum sağlayabilen biriyim. İstedığımı elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmem. Sonunda ödeşme vakti geldi.

Daha önce çamaşırları yıkadıktan sonra Gina beni kısaca arkadaşı Laura ile tanıştırdı. Farkında olmadığı şey, onu zaten çok iyi tanıdığım ve muhtemelen şu anki hayatı hakkında Gina'nın bildiğinden daha fazla şey bildiğim - Laura ve kocası Patrick'in haftada bir evlilik danışmanlığına gittikleri, Laura'nın son altı aydır hukuk firmasındaki bir ortakla gizli bir ilişki yaşadığı ve Patrick ile bisiklet kulübündeki çok daha genç bir kadın arasında bir şeyler olduğuna yemin edebilirim, ancak tam olarak emin olamıyorum. Tyler'ın bilgisayar korsanlığı becerileri son derece faydalı oldu ve asla zor sorular sormuyor ya da beni ahlaksızlıkla suçlamıyor çünkü her şeyi onun için yaptığımı anlıyor.

Ama yine de tatlı bir şekilde gülümsedim ve Laura'nın elini sıktım, resmi olarak tanıştırılırken birkaç dakika sohbet ettim.

Gina, Laura'nın da bir parçası olduğu çocukluk arkadaş gruplarını gereksiz yere anlattıktan sonra, "Annie'nin de burada olmaması ne yazık," dedim. Kendimi neredeyse o gruba ait hissediyordum. "Çok güzel bir buluşma olurdu.

Yüzlerini izledim, kaşlarının hafifçe çatılışını, birbirlerine attıkları hızlı bakışları, aynı anda aralarında dolaşan ve *"Hayır, bu bir buluşma olmayacak çünkü birimiz hâlâ kayıp olacak"* diyen düşünceleri.

Ama tabii ki bunu bildiğimi bilmiyorlar.

Gina daha sonra Laura ile bugünlerde birbirlerinden çok uzakta yaşamadıklarını ve birbirlerini en son birkaç hafta önce gördüklerini anlattı.

Yangın gecesi diye düşündüm ama bu konuda da sessiz kaldım.

Bilmedikleri bir başka şey de Laura'nın sadece benim yüzümden hafta sonu kalmaya gelmiş olması. Patrick bisiklet gezisindeyken sevgiliyle vakit geçirmek için çoktan plan yapmış olduğundan, Güney Sahili'ne gitmek istemiyordu. Ama ihtiyacı olan bir arkadaş...

Laura'ya gönderdiğim WhatsApp mesajında *Gina için gerçekten endişelendiğimi* belirtmiştim. Daha doğrusu, Laura'ya göre bu *Annie'nin* WhatsApp mesajıydı. Sözlerim bir süredir elimde olan Annie'nin telefonundan gönderilmişti. Alır almaz şifreyi ve yüz tanımayı değiştirdim.

Zavallı Annie'nin artık buna ihtiyacı olmayacak.

Oh hayır, neden? Laura'nın cevabı gelmişti.

İtiraf etmiyor ama işleri bir arada tutamıyor, benim - pardon Annie'nin - tepkisi bu oldu. Geçmişe takıntılı ve çok endişeli. Doğum sonrası depresyonu da olabilir. Keşke onun yanında olabilseydim. Desteğe ihtiyacı var. Onu ziyarete gider misin?

Olmuş bil, Laura tereddüt etmeden cevap verdi. *Bu hafta sonu gideceğim.*

Bir mesaj daha göndererek, Gina'yı anımsadıklarında rahatlatacağı için arkadaşlık kolyesini yanına almasını önermiştim ve Laura da kabul etmişti. Aslında, ikisini bir araya getirmek düşündüğümünden çok daha kolay olmuştu - ve kaderlerini göz önünde bulundurduğumda, onları aynı çatı altında tutmak benim için çok daha kolaydı.

Onlar dışarı çıkana kadar beklerim. Çatı katındaki yatak odamdan, iki kat aşağıda çocukları hazırlarken yaptıkları heyecanlı konuşmaları duyuyorum. Koridordaki sahneyi hayal ediyorum - kot pantolonlarını ve Chelsea botlarını giymiş iki kadın - Gina belki de giydiği o yeşil bomber ceketle ve Laura bir iş toplantısına gidiyormuş gibi geldiği lacivert yün paltosuyla. Tommy elinde bir avuç dolusu oyuncak ve

Annesi kırmızı anorağının fermuarını çekip başına yün şapkasını geçirirken heyecanlı gevezelikler. Bebek arabasında rahat.

Sonra ön kapı kapandığında sessizlik. Kabul ediyorum, iki çocuk bir sorun. Tüm bunların içindeki masumiyetleri anlatılabilir - hedef tahtasında yakalanan çocuklar. En iyi ihtimalle bakımevine gidecekler, bu da Laura'nın hafta sonu için getirdiği eşyaları karıştırmak için orta kata indiğinde yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. Bu çocukların evlatlık verilmesinde tam daire ve karmik bir şey var. Ama en kötüsü... şey, şimdi bunu düşünemem. Zaten temizleyecek yeterince dağınıklık olacak.

Doğruca Laura'nın bitişik banyodaki lavabonun üzerindeki rafa bırakılmış makyaj çantasına yöneliyorum ve fermuarını açıp aradığım şeyi hemen buluyorum. Kolye bir göz kalemi ve bir tüp dudak parlaticısına dolanmış. Zinciri dikkatlice çözüp bir ödül gibi havaya kaldırıyorum. Laura'nın evden çıkmadan önce onu bulmak için her yeri aradığını, Gina'ya nasıl yardımcı olabileceğini merak ettiğini ve onu getirmesini önerdiğim için bana - *Annie*'ye - lanet okuduğunu hayal ediyorum. Parmağımı kalbin tırtıklı çizgisinde gezdiriyorum - metal ucuz ve kararmış. *En iyi* kelimesi ortasına kazanmış.

"En iyi arkadaşlar..." diye fısıldadım, zinciri arka cebime sokarken. "Daha çok *hainler*."

Sonra kolyesini bulup bulamayacağıma bakmak için Gina'nın odasına geri dönüyorum - hatam onu ilk gördüğümde almamaktı, yine de gittiğini fark ettiğinde elimi çok erken göstermek istemedim. Ayrıca, şimdi Sara'nın zincirini tekrar bulmam gerekiyor. Bu kadar dikkatsiz olduğuma inanmıyorum. Tabii ki, Annie'nin *Arkadaş* kalbini zaten güvenli bir şekilde sakladım, Gina gelmeden önce çalışma odasındaki bir çekmecede buldum.

Sahanlığa geri dönerken, çok yakında dörtlü setin tamamına sahip olacağımı bilerek kendi kendime gülümsüyorum.

Birkaç saat sonra annem beni gördüğüne memnun olmadı. Ama zaten hiç memnun olmazdı. Ziyaretlerimin bir görev ve bağımlılık duygusundan kaynaklandığını ilk itiraf eden benim. Tyler dışında, sahip olduğum tek şey o.

Mutfak lavabosunun yanında her zamanki pozisyonunda duruyor, külünü musluktan aşağı savuruyor ve dumanını açık pencereden dışarı üflüyor. Cildi solgun ve sigarayı ince, buruşuk dudaklarına götürürken tırnakları sarıya boyanmış.

"Ee?" diyor bir zamanlar çocukken beni kurtarmasını, korumasını umduğum ve dua ettiğim o çakıllı sesiyle beklentiyle.

Bırak onu... Onu rahat bırak... Sorun yok, Mary, güvendesin... Sana göz kulak olacağım...

Ama o sözler hiç gelmedi. Annem konuşamayacak kadar korkaktı. Kendi iyiliği ve ona ya da diğerlerine karşı çıkarsa başına gelecekler konusunda çok endişeliydi. Bunun yerine, görmezden geldi. Kötü şeylerin olmasına izin verdi.

"Ee..." diyorum, çapraz çantamın fermuarını açıp elimi çantaya sokuyorum ve üç kolyeyi çıkarıyorum - Laura'nın, Annie'nin ve Gina'nın. "Diğerini daha sonra bulmam gerekecek," diyorum ona, birbirine dolanmış zincirleri havaya kaldırarak.

"Neden bu lanet şeylere bu kadar takılıyorsun anlamıyorum," diyor annem, etkilenmemiş bir şekilde. Külünü savurup bana bakıyor. "O metal parçalarının hiçbir değeri yok. Parmağıyla boynuna bir çizgi çiziyor, kül üstünden aşağı düşüyor. 'O çocuğun tabağına yemek ya da karnıma içki koymayacaklar, değil mi?

"Biliyorum, sadece düşündüm ki..." Ama benim için ne anlama geldiklerini, neden onlara sahip olmaya bu kadar niyetli olduğumu açıklamaya çalışırken bir hiç uğruna saklandığımı fark ederek sözümü kesiyorum. Bu kadın benimle ya da geçmişte olanlarla ilgilenmiyor. İntikamla ya da Tyler için en iyisini elde etmekle ilgilenmiyor. Tek ilgilendiği bir sonraki sigara paketinin nereden geleceğini bilmek ve altılı paket ya da ucuz bir şişe votka alacak kadar parası olup olmadığı. "Dennis'i gördün mü?" diye sorarak konuyu değiştiriyorum. Ona *baba* demeye dilim varmıyor.

Annem başını sallıyor, yüzünde dişlerden çok boşlukları ortaya çıkaran bir sırıtış belirliyor. Dennis'i hapisanede ziyaret etmek dışında gülümseyecek pek bir şeyi yok - daha fazla bağımlılık işte. Banka hesaplarımızda para olsun ya da olmasın, annemin kaderinde mutsuz ve acılı olmak var.

Kendini alkolle uyuşturmasına şaşmamalı. Ben çocukken onun da Dennis'ten yediği dayakları hatırlıyorum, yatak odalarından gelen sıkıcı gümbürtüler ve gümbürtüler. Hiç bağırmaz, ağlamaz, çılgılık atmaz ya da karşılık vermezdi. Sadece dayaklara katlanır, ertesi gün morlukları makyajla kapatırdı. Belki de öfkesini ondan çıkarırsa, başka bir yerde son bulmayacağına inanıyordu. Ama öyle oldu. Verecek çok şeyi vardı.

"Baban parayı ne zaman alacağımızı bilmek istiyor. Gelecek yıl şartlı tahliye olacak ve parayı alacağını düşünüyor. Geri dönecek bir şeyi olduğunu bilmek istiyor. Dört gözle bekleyeceği bir şey.

Anneme bakıyorum - Pammie'ye. Pam. Benim Pamela'm. Dennis, ruh haline bağlı olarak ona bunların hepsini söylerdi. Bir zamanların altın saçlı, ince belli ve taş kalpli güzeli. Babamın hapisten çıktığını düşününce benim de kalbim sıkışıyor. İkisi de ellerini hayali para yığınları üzerinde ovuşturuyorlardı.

Ben cevap vermeyince annem devam ediyor: "Ne de olsa onu bulan bendim. Bir sigara daha yakıyor, içine çekerken gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Şu Annie Wilde. Televizyonda onun kendini beğenmiş yüzünü tanımasaydım, o ödöl törenindeki gibi konuşmasaydı, herkese lanet olası Saba Melikesi gibi böbürlenmeseydi, hiçbir şey elde edemezdik,' diye devam ediyor. 'Onun cevaplaması gereken çok şey var. Ben hakkımı istiyorum.

Bu yüzden onu oyalamak için kalp kolyelerden birini alıp boynuna doladım, arkasındaki kopçayı açtım ve nefes alamayacağı kadar sıkma isteğıme karşı koydum.

OceanofPDF.com

THIRTY-THREE

GINA

Laura'ya geçen gün Mary'yi nasıl takip ettiğimi ve sonunda nereye vardığımı anlattıktan sonra, yürüyüşe çıkmamız konusunda ısrar ediyor. Mary'nin girdiğİ yıkık dökük eve kadar adımlarımı takip etmek istiyor.

"Evet, bu kesinlikle o yol," diyorum oraya vardığımızda, kalbimin hızının kesilmesini dileyerek. "O dükkânı hatırlıyorum. Sunny's'i gösteriyorum - köşedeki küçük gazete bayiinin kaldırımında sebze tepsileri, gazoz kasaları ve kömür torbaları vardı.

Laura bana ciddi bir şekilde başını sallıyor ve Tommy'nin emniyet kemerinin takılı olup olmadığını iki kez kontrol ediyor.

"Laur?" diyorum, paltosunun yakasını kaldırmış, caddede ilerlerken kendimi tutuyorum. "Bekle. Ne elde etmeyi umuyorsun? Cevabı gerçekten bilmek istediğimden emin olmasam da soruyorum.

"Bu bir önsezi," diye cevap veriyor omzunun üzerinden kısık bir fısıltıyla, Mary'nin girdiğİ evin bulunduğu sokağın karşı ucunda olmamıza rağmen. "Sadece beni hoş gör. Başının bir ucuyla beni işaret ediyor, yüzü kararlı, ben de ceketimin fermuarını çekip başımı eğerek onu takip ediyorum - bu ikisi de bana koruma ya da anonimlik sağlamıyor ama kendimi daha iyi hissettiriyor.

"Hangi ev? Laura sokağın yarısında durarak soruyor. Tommy kendi kendine anlamsız bir melodi mırıldanıyor, uçağın yüksekte tutuyor, botlarını arabanın ayaklığına vuruyor, Gracie ise onun yanında bebek arabasında kıpırdanıp duruyor.

Kısık bir sesle, "Solda, sonlara doğru," diyorum. "Kirli beyaz ön kapı," diye ekliyorum, bu ayrıntıyı hatırladığımdan emin olarak.

"Evin numarasını hatırlamıyor musun?"

Tekrar yola koyulup ilerideki sanayi sitesini çevreleyen metal parmaklıklara yaklaşırken başımı sallıyorum. Dört genç çocuk çıkmaz sokakta bir futbol topunu itip kakıyor, boş boş aralarında tekmeliyor, kapüşonları yukarıda, eşofman altları sarkık, elleri ceplerinde. İçlerinden biri kenarda esrar içiyor ve biz yaklaşırken başını kaldırıp kısık gözlerle bizi izliyor.

Ben arabayı takip ederken Laura arkasına bakıyor. Uzun, koyu renk paltosu arkasında dalgalanıyor, şık beyaz gömleği ona resmi bir görünüm veriyor - kesinlikle bu tür bir caddeye ait bir görünüm değil. Ciddi bir işle uğraşan bir devlet memuru gibi görünmesini engelleyen tek şey - tasarım ürünü de olsa - kot pantolonu.

"Şuradaki ev," diye fısıldıyorum yaklaşırken.

Yanındaki tuğlaların üzerine dökülen beyaz boyayla kırk beş numara kazınmış kapıyı işaret ettiğimde Laura parmağını takip ediyor.

Çocuklardan biri diğerlerine yüksek sesle, "Dennis yine başını belaya sokmuşa benziyor, kardeşlerim," diyor.

Bir diğeri topu metal korkuluklara doğru fırlatarak, 'Hayır, hala çentikte, değil mi dostum,' diye düzeltiyor. Yakındaki evlerden birkaç köpek havlamaya başlıyor, ardından bir erkek sesi "Kapa çeneni!" diye bağırıyor.

"Ne arıyorsun ki? Ön pencerenin önünden yavaşça geçerken Laura'ya fısıldıyorum. Şimdi solumda duruyor ve içeriye uzun uzun bakıyor. İçerisi karanlık ve ıssız görünüyor.

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf ediyor temkinli bir sesle. Sonraki iki evi geçtikten sonra metal parmaklıklara ulaşıyoruz ve hala topa vuran gençlerden sadece birkaç adım ötede duruyoruz.

"Hey, dikkat et," diye sesleniyor Laura, topları arabanın tekerleğini sıyrırken. "Orada bir bebek var, biliyorsun. Onlara kaşlarını çatarak bakıyor ve topu onlara doğru tekmeliyor.

"Özür dilerim," diye sesleniyor çocuklardan biri. 'İyi atıştı, hanımefendi. Oynamak ister misiniz?'

"Senin bebeğin mi, kardeşim? Birinin kıcını mı kaldırdın, dostum?" diyen başka bir çocuk, diğer üçünün şamatalı kahkahalar atmasına neden oluyor.

Laura yanlarına giderek beni şaşırttı ve 'Sana gününü göstermek istemem,' diye cevap verdi. "O zaman orada kim yaşıyor? Kırk beş numarayı işaret ediyor. "Sizden biri mi?"

Çocuklar birbirlerine yaklaşıırken sessizlik hakim, gözleri şüpheyile Laura'ya kayıyor. Laura'nın soruları onları savunma moduna geçirmiş, bir sürü oluşturup ona doğru yaklaşıyorlar.

"Hayır, biz değiliz," diye yanıtlıyor içlerinden biri, gözleri iri ve cam gibi, bir cigarayı emerken. "Kim bilmek istiyor?"

Laura, elleri kalçalarında, uzun paltosunu geriye atmış, çenesi havada, "Evet," diyor. Yavaşça, arabayı arkamda sürükleyerek yanına doğru yürüyorum.

Çocuklardan en genç görüneni başını teraslı eve doğru eğerek, 'Bunlar yaşlılar,' diyor. 'Ama o öldü. Duyduğuma göre bir müebbetlikmiş. Diğerlerine bakıyor.

Elinde esrar olan kişi yere tükürerek 'Paedo pisliği,' diyor.

Laura bana bir bakış fırlatıyor. "Orada şimdi kim oturuyor?" diye soruyor, ama ön kapıdan birinin çıktığını duyan oğlan grubu birden kırk beş numaraya bakıyor.

"Şeytanın lafı" diye gülüyor bir çocuk. 'Bu o. Orada yaşıyor. Yaşlı cadı, değil mi?" diye ekliyor, ona doğru alay ederek.

"Ben olsam çocukları yoldan çekerdim, hanımefendi," diye yüksek sesle alay eden esrarkeş çocuk, yaşlı kadının olduğu yerde durmasına neden oluyor. Kadın yavaşça dönüyor, ağzından sarkan sigaranın ucunda bir santim uzunluğunda kül sütunu var.

"Siktirin gidin, hepiniz!" diye bağıyor, sigarasını sallayarak. Küller kirli beyaz yeğinden aşağı düşüyor, yeğin altından göğüsleri neredeyse göbeğine kadar sutyensiz sarkıyor. Ellerini başının üzerinde sallıyor, ellerini kalçalarına götürürken kollarındaki buruşuk ve gevşek deri dalgalanıyor. Gözlerini kısarak ve burnunu kıvrarak Laura'ya ve bana bakıyor. Sonra, dehşet içinde, yanıma geldi.

"Defolun dedim, sizi pislikler! Elini bir kez daha dört çocuğa doğru salladı, sesi sert ve kararlıydı, ama onlar yerlerinde durmuş, bir hesaplaşmaya dönüşmek üzere olduğundan şüphelendiğim şeyi izliyorlardı - korkarım bizi de içine alacak bir hesaplaşma. 'Peki siz ikiniz ne istiyorsunuz, gizlenerek? Sizi buralarda görüyorum, gözetliyorsunuz. Laura ve bana parmak sallıyor.

Kadın elinin tersiyle burnunu sildikten sonra şalvarının cebinden yırtık bir mendil çıkarıyor. Yere bırakmadan önce bir süre ona bakıyor, sonra kollarını kavuşturuyor. Ayakları çıplak ve ayak parmaklarındaki tırnaklar sararmış ve uzun, neredeyse pençe gibi yere doğru kıvrılıyor. Zayıf bir kadın olmasına rağmen - muhtemelen sadece 1.80 boyunda

ya da dört - güçlü bir varlığı var. Onunla ters düşmek istemem, gerçi zaten ters düştüğümüzden şüpheleniyorum.

"Ne istiyorsun dedim? Yaklaşıyor ve sigarasının kokusunu alıyorum. İçgüdüsel olarak arabayı diğer tarafa çeviriyorum, böylece Tommy onunla ilgili kabuslar görmeyecek. En azından kötü cadı titreşimleri yayıyor.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun? Laura soruyor ve bende onu dürtme isteği uyandırıyor. Ne halt ediyor bu, onu bilerek kızdırmaya mı çalışıyor? Sadece gitmemiz gerekiyor. Zaten kadın ve bir grup genç arasında çıkmaz sokakta sıkışmış durumdayız. Laura arabayı ve iki çocuğu, tepesi çivilerle kaplı altı metrelik metal çitin üzerinden geçirmeyi düşünmüyorsa, kaçış yolumuz şu anda ciddi şekilde tehlikeye girmiş durumda.

"Sanırım arkadaşımın demek istediği..." diye başlıyorum, "güzel bir caddeye benziyor ve... ve satılık bir mülkü görmeyi düşünüyoruz.

Kadın çenesini geri çeker. "Ne mülkü?" diye homurdanır. "Buralarda satılık mülk yok. Bir adım daha yaklaşarak kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor. Ne olduğunu anlayamasam da onda bir şeyler bana doğru gelmiyor. 'Bana *gerçekten* neyin peşinde olduğunuzu söyleyin ya da defolup gidin. Senin tipini biliyorum.

Çocuklardan biri, "Polisler," diye bağırır.

Kadın önce ona, sonra bize bir bakış fırlatıyor. "Öyle misiniz?" diye bağırıyor. 'Polislere benziyorsunuz. Aynasızların neye benzediğini bilirim ve siz de lanet olası aynasızlara benziyorsunuz.

'Federaller gibi kokuyor,' diye başka bir çocuğun sesi geliyor.

"Biz polis değiliz," diyor Laura cesurca. 'Çocuklarını işe götürdüklerini sanmıyorum, o yüzden rahat ol. Sadece birini arıyoruz.

"Şanslı günündesin, Kane," diye bağırıyor çocuklardan biri, arkadaşını yandan iterek. Diğerleri gülüyor ve alay ediyor.

"Öyle mi? Laura'nın kolunu çekiştirerek fısıldıyorum. 'Hadi gidelim. Bu çok aptalca,' diyorum, keşke hiç gelmeseydik. Şu anda bir kafede oturup pasta yiyebilir ve haberlerimizi takip edebilirdik, bizi kendi bölgelerinde istemeyen bir grup öfkeli yabancı tarafından kapana kısılmış ve tehdit edilmiş hissetmezdik.

"Peki bu kim olabilir?" diyor kadın, daha da yaklaşarak. Elleri kalçalarında, ayakta dururken bayat vücut kokusu alıyorum.

Laura kadına bakarak, "Sara'yı arıyoruz," diyor. "Okuldan en iyi arkadaşımızdı.

Bunun üzerine kadın aniden yumruklarını kaldırmış ve öfkeli bir şekilde bize doğru hamle yapıyor ve ağzından anlaşılmaz bir şeyler dökülüyor.

Sonra gitmek için dönmek yerine, kaçmak ve çocuklarımı güvenli bir yere götürmek yerine, beni daha da gergin hissettiren şeyin ne olduğunu fark ediyorum. Boynundaki zincire bakıyorum, sonunda kaçana kadar gözlerimi sivri kalpli kolyeden alamıyorum.

OceanofPDF.com

THIRTY-FOUR

GINA

"Bu sabah bingo kartımda bu yoktu," diyorum Laura'ya, deniz kıyısındaki buharlı kafede otururken kalbim hâlâ hızlı atıyor. Dördümüzün eskiden takıldığı Davy's değil - orası çoktan kapandı - ama benzer bir havası olan bir yer.

"Onu görür görmez anlamıştım," diye itiraf ediyor Laura, sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Aynı gözler. O sert dış görünüşün altında kısa süreli de olsa aynı hüznü ifade. Sara'nın annesi olduğuna dair hayatım üzerine bahse girerdim.

"O kadınla ilgili tek üzücü şey ayak tırnaklarıydı," diye yorum yapıyorum, hala korkuyorum, ancak hemen geri çekmek istiyorum, kendimi kötü hissediyorum. Eğer gerçekten Laura'nın inandığı kişiye, o zaman hayatında ölçülemez bir kayıp yaşamış demektir. "Sara'nın adını söyler söylemez ifadesi değişti. Garipti - gözleri karardı ve boşaldı. Tommy'ye doğru eğildim, pipetini emerken milkshake'ini sabit tutuyordum. "Ama ne oldu biliyor musun? Bunu benim için mühürleyen o kalp kolye oldu.

Laura bir an düşüncelere dalar. "Sara'nın olmalı.

Başımı salladım. "Ama bu odamda bulduğum paslı olanın düşündüğüm gibi Sara'ya ait *olmadığı* anlamına geliyor. Kahve fincanımı dudaklarıma götürürken ellerim hâlâ titriyor.

"Annie'nin kolyesini aramaya gittiğinizde bulamadığınızı mı söylüyorsunuz? Laura sorar.

Mary'nin uydurma bir örümcek yüzünden beni nasıl soyunma odasına kilitletiğini hatırlatarak tekrar başımı sallıyorum. 'Ya çoktan

Annie'nin kolyesini alıp o kadına mı verdin?

"Annie'nin hizmetçisi neden ucuz bir kolye çalsın ki? Laura omuz silkerek cevap verir. "Elbette alabileceği çok daha değerli şeyler vardır.

"Bu hiç mantıklı değil," diyorum, zihnim her şeyden dönüyor. 'Yani, birbirlerini nasıl tanıyorlar ki? Çok farklı görünüyorlar. Etrafımızdaki kalabalık kafenin sesleri arasında bir süre düşüncelere dalıyoruz - ben Mary'nin düzgün, titiz tavırlarını, işe giderkenki tertemiz kıyafetlerini, özenle yaptığı makyajını ve en azından görünüşte kırk beş numaradaki kadının tam zıddı olduğunu düşünüyorum. Gracie'nin uykusundan uyandığını duyduğumda çocuk arabasına bakıyorum.

"Beni gerçekten etkiledi," diye devam ediyor Laura. "Gözlerindeki bakış. Bana Sara'yı hatırlatıyordu, sık sık takındığı o cesur yüzü. Ve yemin ederim Sara bir keresinde bana Waites, Water ya da Watling Avenue gibi bir sokakta yaşadığını söylemişti. Hiçbirimizin ziyaret etmesine izin vermezdi. Bizi ev hayatından ayrı tutmak için her zaman çok dikkatliydi, değişiklik olsun diye bizi ağırlama sırasının kendisinde olduğunu söylediğimizde bile bizi asla kendi evine davet etmezdi. Nedenini anlamaya başlıyorum.

"Laura..." Konuyu açmak istemediğim için tereddüt ediyorum ama yıllardır aklımdan çıkmıyor. 'O zamanlar Sara'nın sözde "cesur yüzü" hakkında neden bir şey yapmadık? İyi arkadaş değildik, değil mi?

Laura, "Biz de gençlik Geen ve neler olup bittiğini anlayamayacak kadar kendi sorunlarımıza gömülmüştük," diye itiraf ediyor. Ve haklı - kendi sorunlarımız sadece lekeler, oğlanlar veya kaçırılan ödevlerle ilgili olsa bile daha iyisini bilmiyorduk. Taciz aşına olduğumuz bir terim değildi. "Onun refahını kontrol etmek bizim sorumluluğumuz değildi.

Laura'nın sesindeki hafif soğuk ve küçümseyici ton beni şaşırttı ama muhtemelen suçluluk duygusu ortaya çıkıyor. Benim de boğuştuğum kendini koruma ve kendini haklı çıkarma güdüsü. Hepimiz Sara'yı hayal kırıklığına uğrattık.

Tommy'nin bir şey anlamaması için sesimi alçaltarak, "Hiç yaygara koparmazdı," diyorum. "Ve küçük şeyler için her zaman çok minnettardı," diyorum geçmişi düşünerek. Bir keresinde sinema biletini ödemiş, ona bir içki ve çikolata almıştım ve sanki piyango kazanmış gibiydi. Bir ay boyunca bana teşekkür etmeyi bırakmadı.

Laura düşünceli bir şekilde dudağını ısırıldı. "Bilet ya da çikolatadan çok, onu da dahil etmeyi düşünmüş olmanızdan şüpheleniyorum. Ona nezaket gösterdin.

"Evde bundan pek nasibini aldığını sanmıyorum," diye cevap veriyorum, keşke onun için daha fazlasını yapsaydım, ama yardıma ihtiyacı olduğunu fark ettiğimizde artık çok geçti. "Matt... onunla ilişkisini bitireceğini söylediğinde," diye fısıldıyorum, yaklaşarak, "işte o zaman her şey ters gitti. Sanki kadın darmadağın olmuştu, sanki Matt onun boktan hayatından tek çıkış yoluydu ama o gitmiş ve kapıyı arkasından kilitlemişti. Bunu söylediğime inanamıyorum - kendi kocama ihanet ettiğime. Tommy'ye bakıyorum ama neyse ki o kendi dünyasında kaybolmuş, uçağını kafe masasına indirmiş görünüyor.

"Siz ikiniz bunun hakkında hiç konuşuyor musunuz? Laura soruyor. "Ne olduğunu hakkında mı?

Başımı salladım. "Hayır. Asla. Dürüst olmak gerekirse, keşke yapsaydık. O gecenin çoğu bulanık. On beş yaşındakiler ve votka gerçekten birbirine karışmıyor. Utangaç bir bakış paylaşıyoruz. "Bazen Matt'in anlattıklarını, gazetelerin yazdıklarından çok *onun* hatırladıklarını dinlemek istiyorum ama çoğunlukla her şeyin unutulup gitmesini istiyorum.

"Polis onu da sorguladı, değil mi?

"Birkaç kez, bize yaptıkları gibi," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Matt'in o geceyle ilgili hatırladıkları bizimkilerle birebir örtüşüyor.

Laura kahvesini yudumluyor, ikimiz de geçmişi düşünürken dalgın görünüyor. O gece yağmur tehdidi olduğunu hatırlıyorum ve asıl endişem Matt'in partisine giderken saçlarımın ıslanmaması ya da makyajımın bozulmamasıydı.

Kendisine ve diğer oyunculara gösteri bittikten sonra geri dönmeleri için zaman tanımak amacıyla akşam 9'dan hemen sonra gelmemizi söylemişti. Arada parti öncesi içki içmeyi planladığını söylemişti ve Annie ile diğer birkaç kişinin de buna dahil olduğunu biliyorum.

O Cumartesi gecesi aileme nereye gittiğimi söyleseydim, evden çıkmama asla izin vermezlerdi. On beş yaşındaydım - on altı yaşına üç ay kalmıştı - ve bırakın bir erkek arkadaşım olmasını, hiçbir erkekle öpüşmemiştim bile. Matthew Dalton'a deliler gibi aşkıttım, bunu kimseye itiraf etmemiştim - özellikle de Sara'ya.

"Gelmelisin Geenie," demişti Annie bana telefonda, partiyi boykot edip etmeyeceğimden hâlâ emin değildim. "Eğer orada olmazsan bütün gece benim için mahvolur. Bu son gösteri ve tüm kızların bir arada olmasını istiyorum.

Her birimiz az önce söylediği şeyin sonuçlarını, hepimizin birlikte *olamayacağımı* anladığımızda, sessizlik oldu - ben Sara'nın davet edilmemesi konusunda vicdanıyla savaşıyordum, ama aynı zamanda gergindim

Ailemin duymasını ve hayatımın geri kalanında bana ceza vermesini istemediğim için gizlice dışarı çıkmaktan bahsediyordum.

Ama Annie'yle telefonda konuşmaya devam ettikçe içimde ince bir çatlak oluşmaya başladı. Bir çatlak. Üzerinde çalışıp açabileceği bir şey.

"Matt senin de gelmeni istediğini söyledi.

Ve işte oradaydı. Benim zayıf noktayı bulmuştu. Aşıl topuğumu.

Ayrıntıları tekrar gözden geçirerek tereddüt ettim. Sara'nın Matt tarafından davet edilmemiş olması korkunçtu -aslında partiden *haberi* bile yoktu- ama asıl korkunç olan Matt'in korkak davranıp Sara'dan henüz ayrılmamış olmasıydı. Annie bana o sabah bunu yaptığını söyledi, sanki Sara bastığı bir şeymiş, ayakkabısından kazınması gereken bir şeymiş gibi. Sadece biraz baş belasıydı.

Derin bir nefes aldım, telefonu kulağıma götürürken başparmağımın etrafındaki deriyi karıştırdım. Sara için kızgın, üzgün ve sinirliydim, Matt'in ailesini kendim ihbar etmek istiyordum. Ama o zaman parti iptal olacaktı ve Annie ile Laura'nın partiyi dört gözle beklediklerini bildiğim için partiyi mahvetmek istemiyordum. Neredeyse dönem sonu gelmişti ve yakında Noel olacaktı. Herkes kış tatiline hazırdı.

"Tamam," diye fısıldadım. Aklım Matt'*le* ve sadece Matt'*le* doluydu - gelmeni *istiyor*- ve bu düşünce vücudumu karıncalandırdı.

"Bunca zamandır kiminle konuşuyorsun?" dedi annem, koridordan geçerken arkamda belirince sıçramama neden oldu.

Başımı salladım, yüzümü eğdim. "Hiç kimse. Sadece Annie. Annem gözlerini devirip mutfığa yöneldiğinde yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Gerçekten mi?" Annie'nin telefonda ciyakladığını duydum. "*Geliyor* musun?

"Evet, evet, yapacağım," diye tekrar fısıldadım, Sara'ya ihanet etme düşüncesiyle gözlerimi kapatarak.

THIRTY-FIVE

THE PAST

Matt onun nefesini içine çekti, onu kendine çekerken göğüslerinin göğsüne bastırıldığını hissetti. Sahnenin ortasında dururlarken tüm gözlerin üzerlerinde olduğunu bilmek ona başka hiçbir Geye benzemeyen bir heyecan veriyordu.

Artık onu öpmeye neredeyse alışmıştı - dönemin başında onu ilk kez fark ettiğinde, *bunu* iddia edebileceğini hiç düşünmemişti - ve kesinlikle dudaklarının ilk buluştuğu zamanki kadar gergin değildi. Ne de olsa bu dördüncü performanslarıydı, artı provalar. Ama *lanet* olsun ki bu son kez yapacakları gösteriydi. Bu geceki gösteriden sonra Annie'ye yakın olması için hiçbir neden kalmamıştı. O bir öpücük yapmadıkça bir daha öpüşmeleri için de bir neden yoktu.

Gizli partiyi işaret et.

Birkaç hafta önce Sara'yla gönülsüzce çıkmaya başladığında, en azından bunun kendisini Annie'ye yaklaştırabileceğini, onun hakkında yeni şeyler keşfedebileceğini, onunla daha çok vakit geçirebileceğini ve onun kendisine olan ilgisini ateşleyebileceğini düşünerek kendini teselli etmişti. Ama yanılmıştı. Aslında tek başardığı, sınıf arkadaşlarının önünde bir dangalak gibi görünmesini sağlamak olmuştu. Fare kızla çıktığı için alay konusu olmuştu.

Bir yanı Sara'ya ve herkesin onun arkasından konuşmasına üzülüyordu. Ve tabii ki onun hakkında kimsenin bilmediği şeyler biliyordu. Bilmek *istemediği* şeyler. Aklından asla silemeyeceği şeyler.

Matt havalı çocuk olmaya alışkındı, bütün kızların ilgisi için yalvardığı, rugby takımının her zaman kaptanı olan ve derslerini kolaylıkla geçiyor gibi görünen biriydi. Tüm bunların görünüşünden kaynaklandığını biliyordu - uzun boylu, yakışıklı bir çocuk, fit bir vücut ve göz kamaştırıcı bir gülümseme. Onun gibi çocuklar ayrıcalıklıydı, değil mi? Her şey onun kucağına düşmüştü. Buzdağını eritecek bir çekiciliğe sahipti, öğretmenleri ve sınıf arkadaşları ona hayrandı.

Evinden dışarı her adım attığında ve herhangi biriyle, özellikle de kızlarla konuşmak zorunda kaldığında onu içten dışa doğru parçalayan sakatlayıcı kaygı olmasaydı, bunların hepsinin doğru olacağını varsayıyordu.

Kimse Matt'in sinirleri yüzünden tuvalete kusmaya gittiğini ya da panik atak geçirdiğinde bazen saklandığını bilmiyordu. Sınavlarda başarılı olmak için sahip olduğu tüm beyin hücrelerini kullanması gerektiğinden ve geç saatlere kadar çalıştığı için geceleri yalnızca üç ya da dört saat uyuduğundan da kimse şüphelenmiyordu.

Yani evet, Sara için üzülmüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, Sara'nın başına gelen her şey için üzülmüyordu. Ama onunla çıkmak istemiyordu.

Matt odaklandı. Sahne ışıkları altında dururlarken, Annie'nin kendisine son kez bakan güzel yüzüne odaklandı. Maria'nın yüz hatlarının her santimini biliyordu - gözlerinin yumuşaklığını, elmacık kemiklerinin simetrik açılarını, belirgin çene çizgisini, parlak kıvılcı saçlarını. Seyirciler sessizdi, sahnede Maria'nın öfkeli erkek kardeşi tarafından her an durdurulmak üzere olan lezzetli öpücüğü paylaşan ikilinin büyüüne kapılmışlardı...

Ve işte oradaydı. Matt'in omzu, Bernardo rolünü oynayan bir alt sınıftaki çocuk Tim tarafından geri çekildi.

Matt iÇarete cevap vererek Annie'den sendeleyerek uzaklaÇtı, gözleri hâlâ birbirine kilitlenmiÇti, elleri birbirinden uzaklaÇırken nabızları aynı ritimde atıyordu. O da hissetmiş miydi? Bu artık sadece bir rol müydü?

Annie'nin dudakları parlıyordu, göz bebekleri kocaman olmuÇtu ve Matt korkunç bir an için Annie'nin repliklerini unuttuğunu düÇündü. Matt bir nefes aldı, kendini toparladı, içinde kıpırdanan duygular yerine zihnini sonraki birkaç satırla doldurdu, kanatlardaki suflörün onu dürtmesini bekledi.

Tanrım, onu çok istiyorum.

Ama Annie bir yaş gibi gelen konuşmasını büyük bir güçle yaptığı için herhangi bir uyarıya gerek kalmadı. Matt, Annie konuşurken içinin eridiğini hissetti.

Sevgisi için yalvardı, ağabeyine onları rahat bırakması, genç aşkın filizlenmesine izin vermesi için yalvardı. *Ne performans ama...* diye düşündü, ama aynı zamanda bunun sadece bir oyun olduğunu da düşündü. Bir oyun. Sahte. Tek kelimesinde bile ciddi değildi.

Yoksa öyle miydi?

"Oi, oi, Mattie boy... sahne bu gece *cızırdıyordu!*" diye bağırdı biri - korodan bir çocuk, son kez kanatlara doğru süzülürken onu dürttü.

"Değil mi?" dedi makyajı yapan kız, onun yanında heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Ateşli bir performans, Mattie!"

Matt içinde kıpırdandı, gruplar halinde birbirlerine sarılan heyecanlı oyunculara baktı, enerji, rahatlama ve her şey bittiği için üzüntü içinde soyunma odalarına doğru ilerlediler. Geçen dönem boyunca gösteri için harcadıkları tüm sıkı çalışma bu gece doruğa ulaşmış ve şimdiye kadarki en iyi performanslarıyla sonuçlanmıştı. Alkışlar daha yeni bitmiş, perde kapandıktan sonra da ayakta alkışlanmaya devam etmişti.

Matt, "ğerefe, dostum," dedi, üstlerini değiştirmeye giderken birbirlerini kutlayan birkaç kiÇiye çakarak. Annie'nin nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - sahneden ayrıldıklarından beri etrafta onu arıyordu.

Ama Matt'in akranlarına karşı gösterdiği coşku cesur bir yüz ifadesinden başka bir şey değildi - parlak, iyi yıpranmış, uzun zamandır takmaya alıştığı tanıdık bir maske. Maskesini sadece yatak odasında yalnızken, o da çok zorlandığında, anne babasıyla baş başa kaldığında çıkarırdı. Annesi ve babası iyi insanlardı, gerçi babası bir keresinde Matt'i üzgün bulup birkaç damla gözyaşı döktüğünde -ne hakkında olduğunu hatırlayamıyordu bile- kendi deyimiyle o 'lanet olası duygu şeylerini' saklamak için elinden geleni yapmıştı. Annesi de onu her zaman soğukkanlı olmaya, çenesini dik tutmaya, babası gibi bir erkek olmaya teşvik etmişti.

Artık tüm bunlardan sıkılmaya başlamıştı. Sportif, popüler, akademik biri olmak *istemiyordu*. Her yerdeki orta sınıf gençlerin poster çocuğu olmak istemiyordu. Hayatın dağınık tarafını deneyimlemek, insanların yanlış nedenlerle hakkında dedikodu yapmasını, kötü kızlarla çıkmak ve kırık kalbini zor yoldan kazanmak istiyordu. Ailesinin ona kızmasını, onu cezalandırmasını, ondan umudunu kesmesini ve onu evden atmakla tehdit etmesini istiyordu.

Hak ettiği her şeyi istiyordu.

Ama her şeyden çok Annie'yi istiyordu - on hafta önce okul kantininde onu fark ettiği ilk andan itibaren öylesine derinden aşık olmuştu ki, müzikalde birlikte olmasalardı muhtemelen ona yüz vermeyeceğini bilmek kemiklerini sıızlatıyordu. Ve özellikle de onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilseydi - şanslı bir yakışıklılığa bürünmüş, kendine güveni olmayan tam bir ezik.

"Parti zamanı Matt! Geçen yıl en iyi arkadaşlarından biri haline gelen Evan, kostümlerini çıkarırken şöyle dedi. "İşleri biraz renklendirecek bir şeyim var. Bir elini sırt çantasına koyarak göz kırptı.

Matt tereddüt etti. *Uyuşturucu* mu demek istemişti?

Ot iyi olabilir diye düşündü, ama ya Evan daha sert bir şey kastettiye? İşte o zaman işler daha da karışabilirdi. İnsanlar aptalca şeyler yapar. Eşyaların çalınması ya da parçalanması. Kavgalar patlak verir. Duyguların yükselmesi - ya da alçalması.

Matt, ailesinin annesinin kız kardeğinin yanında kalmak için Ğskoçya'ya gittiği son yılbağı partisini hatırlayınca midesinin bulandığını hissetti. O zaman da uyuşturucu vardı. Hatırladıkça ürperdi ve bir daha asla aptalca bir eğlence planlamamış olmayı dilemeye başladı. Duvara yaslandı, fiziksel olarak hasta hissediyordu.

Bu geceki toplantının ardındaki mantık Annie'yle yakınlaşmaktı. Ona çıkma teklif etmeye cesaret edememişti. Sara'yla ilişkisini bitirmeye de cesareti yoktu. Bu asla olmayacaktı - asla olamazdı. Aksine, bunu kendisinin yapması gerekiyordu. Önce onun kendisinden yeterince nefret etmesine ihtiyacı vardı.

Matt kendini Evan'a, "Harika, harika..." diye cevap verirken buldu ve bunun uyuşturucu olmaması için dua etti. "Ğçkiyi yatak odama sakladım," diye ekledi, bunun kafayı bulmak ya da uçmak için değil, kafayı bulmak, dans etmek ve birkaç kızla öpüğmek için g i d i l e c e k bir parti olduğunu anlamasını umarak. Ve *belki... belki...* işler yolunda giderse... Annie'ye nasıl hissettiğini söylemesi i ç i n .

Matt diğerlerinden önce evine dönerken, Annie'ye ondan ne kadar hoşlandığını söylemek için ne yapabileceğini düÇündü - Annie'nin yüzüne gülme ihtimaline karđı ona gerçekten hoşlandığını söylemeden. Yürürken kaldırıma sürtündü, bağı eğikti, ellerini ceplerine sokmuğtu.

"Hey, Matt," diye seslendi bir ses. Eve varmak üzereydi ve herkes gelmeden önce partiyi hazırlamaya başlaması gerekiyordu. Ailesi de gelmişti.

dün geceki şovu izlemek için öğleden sonra ayrılmıştı, böylece sahil temiz olacaktı. "Bekle!

Evan nefesi kesilmiş bir halde ona doğru koştu. "Az önce kız arkadaşını gördüm. Matt'i arkasından itti.

Matt yürümeye devam etti, çenesi gerilmişti. "Çok kızgın görünüyordu.

O benim kız arkadaşım değil, diye bağırarak istedi. Ama şu anda öyleydi.

"Nasıl olur? Matt, ailesinin arabasıyla yola çıktıklarında sordu.

Gitmişti. Belki de ondan bıkmaya başlamıştı - son bir iki gündür ondan kaçıyor. Güzel.

"Herkes senin nerede olduğunu soruyordu. Çok kızgın görünüyordu.'

"Ve?

Evan kahkahalar attı. 'Sakin ol. Kimse bir şey söylemedi. Çoğu her zamanki gibi onu görmezden geldi. Onda ne bulduğunu bilmiyorum, dostum. Çok daha iyisini yapabilirsin.

Matt anahtarını kilide soktu, Evan'a onda kötü bir aileden gelen kayıp bir ruhtan başka bir şey görmediğini söylemek istiyordu.

Ürperdi ve ön kapıyı iterek açtı. İçerisi ev gibi kokuyordu - annesinin çiçek parfümünün rahatlatıcı kokusu ve sağladığı temiz, sade ortam. Yeni süpürülmüş halı. Buzdolabında yeniden ısıtması için yemekler vardı. Babasının golf sopaları koridorda duruyordu, parlak siyah iş ayakkabıları telefon masasının altında pazartesi sabahı için hazır bekliyordu. Tanıdık şeyler. Güzel şeyler. Onların eşyaları.

Bir sürü genci buraya sarhoş olmaya davet ederken ne düşünüyordum ki?

"İçki nerede o zaman, dostum? Evan kendini kanepeye atarak şöyle dedi. "İyice sarhoş olacağım.

Matt üst kattaki yatak odasına koştu. Gardırobu açtı ve bir haftadır orada sakladığı iki torba içkiyi getirdi.

"Bu kadar mı? Evan her çantanın içine bakarak, "Bu kadar mı?" dedi. "Bir GiGe votka, iki GiGe Strongbow ve birkaç altılı paket mi?" Matt'e baktı.

"Evet, neden?" Matt içinden kendine lanet okudu. Evan haklıydı. Bu kadar içki hiçbir yere hızlı gitmiyordu. Gerçek şu ki, daha fazla alacak parası yoktu ve arkadaşlarının da biraz getireceğini düşünerek ne kadar içeceğini hesaba katmamıştı. Eğer biraz daha düşünürse,

gerçek arkadaşları bile değillerdi. Sadece bedava içki için geldikleri belliydi.

"Kesmeyecek, dostum. Evan sırttı. 'Herkes gelmeden önce tuvalete gitmek için hâlâ vaktin var. Al, bunu kullan. Arka cebini karığtırdı ve Matt'e sahte kimliğini uzattı. "Bunun iki, üç katını al. Ne kadar taşıyabilirsen. Ben kaleyi tutacağım ve herkes geldiğinde içeri alacağım.

Matt bunu ödemek için paranın nereden geleceğini düşünmeden başını salladı. Zaten biliyordu. Eğer iyi bir parti vermezse, Annie de dahil olmak üzere herkes onu ezik biri olarak tanıyacaktı. Hemen mutfığa gitti ve annesinin temizlik parasını sakladığı dolabın arkasından Tupperware kutusunu aldı: yüz sterlinden biraz fazla.

Ceketini alıp tepeden aşağı kasabadaki en ucuz içki dükkânına doğru ilerlerken küçük merhametler için Tanrı'ya şükrederek onu cebine sokarken gözlerini kısa süreliğine kapattı.

OceanofPDF.com

THIRTY-SIX

GINA

Kafeden döndüğümüzde Laura arabayı Cenova Evi'nin taş merdivenlerinden çıkarmama yardım ediyor ve paltolarımızı ve ayakkabılarımızı koridora bırakarak içeri giriyoruz.

Durup Mary ve Tyler'ın evde olup olmadıklarını merak ederek etrafı dinliyorum, ama Tommy gürültüyle mutfığa giderken ve Gracie ağlamaya başlayıp hızla acil bir açlık feryadına dönüşürken bu nafile bir egzersiz.

Ben bebeğimi beslemek ve yemekten önce hızlı etkili insülinimi enjekte etmek için kanepeye uzanırken Laura, "Öğle yemeği hazırlayayım," diye teklif ediyor. Bu sabahki olayları değerlendirirken aramızdaki hava kasvetli.

Gracie beslenmeyi bitirdiğinde, göz kapakları sarkmış bir lord gibi sarhoş, onu arabaya yatırıp karanlık ve sessiz olan çalışma odasına götürüyorum. Laura biraz çorba ısıtmış ve sandviç yapmıştı.

Matt'ten bir mesaj geldiğinde, ona evimizin gönderdiği fotoğrafı göstererek, "İşte evde bununla uğraşıyoruz," diye fısıldıyorum.

Laura kararmış oturma odamızı görünce 'Tanrım,' diye cevap veriyor.

Tommy'ye bir bakış atarak bir şşş sesi çıkarıyorum. Onun önünde yangınla ilgili ayrıntılara girmeyeceğimi zaten söylemiştim. Kabuslar görmesi isteyeceğim son şey. Ona göre ev kötü durumda ve yeniden yaşamamız için 'daha iyi hale getiriliyor'.

Yemekten sonra Tommy televizyonun karşısında dinleniyor ve kısa süre sonra uyukluyor. Laura onu bir battaniyeyle örtüyor ve birkaç tabağı bulaşık makinesine yerleştirmeme yardım ediyor. "Annie'nin hizmetçisinden iz yok mu?" diye soruyor.

Başımı hızlıca sallıyorum. "Burada olduğunu sanmıyorum. "O zaman şimdi yapalım mı?"

Tek bir baş sallamamla merdivenleri sürünerek çıkıyor ve birinci katın sahanlığında beklemeye başlıyoruz. Her yatak odasının kapısının önünden geçerken, içeride temizlik yapıyor olma ihtimaline karşı kulak kabartıyorum - belki de Cumartesi günü fazla mesai yapıyordur. Ya da daha önce olduğundan emin olduğum gibi etrafı gözetliyordur.

"Mary? Tavan arası merdivenlerinin dibine ulaştığımızda sesleniyorum. "Evde misin?"

Hiçbir şey.

"Tyler? Deniyorum. "Ben Gina. Yukarıda mısın?" Yine bir şey yok. Oyun sesi de yok.

Laura, 'Odanızda kolyenizi kontrol edin' dedi. 'Ben de benimkini kontrol edeceğim. Eğer hâlâ bıraktığımız yerde duruyorlarsa, o kadının kolye takması büyük ihtimalle bir tesadüftür.

İkimiz de odalarımıza gidiyoruz ve ben yatağımın başucundaki çekmeceyi karıştırıyorum. Kolyemden hiçbir iz bulamayınca, nereye koyduğum konusunda yanılmış olma ihtimalime karşı Matt'in tarafına bakıyorum, ama tahmin ettiğim gibi orada da yok. Paslı olanı hâlâ çantamda.

Tuvalet masasındaki tüm eşyalarımı karıştırdıktan sonra, sahanlıkta Laura'yla karşılaşıyorum, ellerim kalçamda. "Gitmiş, düşündüğüm gibi.

Laura endişeli bir ifadeyle, "Benimki de," diyor.

"Mary yapmış *olmalı*," diyorum, kendimi daha da ürkmüş hissederek. "Matt onlarla ilgilenmezdi ve ayrıca sen gelmeden önce gitti.

Laura ciddiyetle başını sallıyor. "Tamam, hadi yapalım o zaman. Sen onun odasını ararken ben de kulağımı dört açarım.

Yakalanma düşüncesi beni terletiyor. Bir an durup Gracie'yi dinliyorum, korkulukların üzerinden aşağıdaki koridorun karo döşemelerine bakıyorum. Her yer sessiz.

Laura'ya gergin bir bakış attıktan sonra dar tavan arası merdivenlerini dikkatle çıkıyorum ve kendimi bunun gerekli olduğuna, Annie'nin hizmetçisinin bir hırsız olup olmadığını öğrenmek isteyeceğine ikna etmeye çalışıyorum.

'Geri geldiğini duyarsan beni uyar. Gerekirse dikkatini dağıtın ama beni burada yakalamasına izin vermeyin.

Çatı katındaki merdivenlerin yarısında arkamda dururken Laura bir kez daha başını sallıyor - Mary'nin dönüşü konusunda beni uyaracak kadar yakın, ama yine de ön kapı açılırsa zemin kata inen merdiven boşluğunu görebilecek bir mesafede.

Önce Mary'nin odasına girdim. Tek kişilik yatak özenle hazırlanmış - düz beyaz pamuklu çarşaf ve dolgun yastıklar. Bir çift düz siyah ayakkabı yatağın ucuna düzgünce yerleştirilmiş - iş için giydiğini bildiğim ayakkabılar - ve artık boş olan çantası gardırobun üstüne yerleştirilmiş. Kapakları açtığımda birkaç bluz ve kapüşonlu sweatshirt, bir kot pantolon ve restorana gittiğimizde giydiği daha şık kıyafetler, gelecek hafta işe gitmeye hazır, temiz ve ütülenmiş iki üniformanın yanına düzgünce asılmış. İçeride başka bir şey yok.

Çatı penceresinin altındaki çekmeceli dolap da pek bir kanıt sunmuyor; içinde küçük bir iç çamaşırı, birkaç çorap ve birkaç tişört var. Mary'nin kendisini taciz eden eski eşinden kaçarken yanında pek fazla eşya getirmediğini söylemek doğru olur.

"Hâlâ temiz mi? Kapıdan tıslayarak çıkıyorum ve merdivenlerde gergin bir şekilde duran Laura'yı görüyorum.

Bana bir başparmak işareti yaptı ve beni yatak odasına geri götürdü.

Mary'nin çekmecenin üstünde duran çamaşır çantasını karıştırıyorum ama içinde sadece birkaç parça makyaj malzemesi var. Yanında, kıllarına birkaç sarı saç teli sıkışmış bir saç fırçası ve birkaç dişi eksik bir tarak duruyor. Ama kolyelerden eser yok. Komodine hızlıca bir göz attıktan sonra Tyler'la paylaştığı banyoya geçiyor. Yine ilginç bir şey bulamadı.

"Yatağının altını kontrol ettin mi? Laura merdivenlerden yukarı tıslıyor.

"Önce Tyler'ın odasına bakmak istiyorum," diyorum, içeride olup olmadığını kontrol etmek için kapıyı biraz aralıyorum. Ama birden donup kaldım, elim kapı kolundaydı. "O da neydi? Laura'ya doğru döndüm.

Hiç kıpırdamadan aşağıyı dinliyor. Sonra başını sallıyor. "Sorun yok. Sadece ev gıcırıyor."

Tyler'ın odasına giriyorum, ne kadar düzenli ve tertipli olduğuna şaşıyorum. Neredeyse hiçbir şeye sahip olmayan bir genç için her şeyi düzenli tutmak kolay sanırım. Odasındaki ana eşyalar bilgisayar ve oyun konsolu, ayrıca kumandalar ve çeşitli aksesuarlar.

Çalışma masası olarak kullandığı tuvalet masasına yaklaşıp her şeyi gözden geçiriyorum ve iki monitörünün arkasına bakıyorum. Görülecek pek bir şey yok - sadece bir kablo karmaşası ve bir güç adaptörü. Yatağı da özenle hazırlanmış - mavi ve beyaz çizgili pamuklu yorgan, metal direğin üzerine asılmış bir havluyla düzgünce düzeltilmiş.

Bir vızıltı duyduğumda tekrar dışarı çıkmak üzereydim. Titreşen bir şey. Kesinlikle bir telefon.

Etrafımda dönüyorum, gözlerim her yüzeyde geziniyor, Tyler'ın telefonunu gözden geçirip kaçırmadığımı merak ediyorum - gerçi o genellikle telefonuna yapışıktır. Ama hiç iz yok. Onun kadar teknoloji bağımlısı bir gencin bunu geride bıraktığını düşünemiyorum.

Yine titreşim sesi. Tuvalet masasından geliyor. Nefesimi tutup dinliyorum.

İki çekmece boş, bu yüzden onları tamamen çıkarıp tuvalet masasının üst kısmının altını yokluyorum. Hiçbir şey yok. Oyun konsolunu kaldırıyorum, tüm kabloları yolumdan çekiyorum, sonra Tyler'ın klavyesinin altını kontrol ediyorum ve...

...ve işte orada. Bir iPhone - başka bir mesaj uyarısı geldiğinde ekranı aydınlanıyor.

İlk başta kalbimin neden hızlandığını ve omurgamın neden baştan aşağı karıncalandığını anlamıyorum. Ama yavaş yavaş bunun Tyler'ın telefonu olmadığını ve Annie'nin anne babasının gençlik fotoğrafını duvar kâğıdı olarak kullanması için hiçbir neden olmadığını anlıyorum. Annie'nin menajeri olduğunu bildiğim Bryan Adler adında birinden mesaj alması için de hiçbir neden yok.

Yavaşça uzanıp telefonu elime alıyorum - beyaz silikon kılıflı son model.

Telefonu sahanlığa çıkarırken nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

"Telefonun yanında mı? Laura'ya fısıldıyorum, sesim soluk ve zayıf. Bana başını salladı, şaşkın görünüyordu. 'Annie'ye bir mesaj gönder. Herhangi bir şey - sadece herhangi bir şey gönder. *Şimdi*, acele et!

Laura şaşkın bir ifadeyle söyleneni yapıyor ve bir saniye sonra elimdeki telefon Laura Draper'dan gelen bir uyarıyla çalıyor:

Hey Annie.

"*Aman Tanrım...*" diyorum, gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum. Telefonu açmak için kaydırıyorum ama tabii ki kilitli. Laura'nın görebilmesi için ekrana aç veriyorum. "Bu Tyler'ın odasında saklıydı," diye fısıldıyorum ama ikimiz de aniden donup kalıyoruz ve alt kattan gelen gürültüyü dinliyoruz.

Ön kapı açılıp kapanıyor.

'Merhaba! Biz geldik...' diye sesleniyor bir ses. Tırabzanların kenarından bakmaya cesaret ettiğimde Mary'nin merdivenlerin ilk katına çıktığını görüyorum.

OceanofPDF.com

THIRTY-SEVEN

MARY

Bir şeyler doğru gelmiyor. Bir şeyler ters.

Kapıdan içeri girdiğimde kimse merhabama cevap vermiyor, yine de evde olduklarını biliyorum çünkü ayakkabıları koridorda. Neredeyse bir *koku* alıyorum. Güvensizlik kokusu.

Tyler benden önce yukarı çıkıyor, uzun bacakları onu kolayca yukarı taşıyor, ama ben daha temkinliyim. Annemin yanından ayrıldıktan sonra onunla atari salonunda buluşmadan önce Greggs'ten aldığım sosisli ekmeklerle dolu bir çantası var. Ben onu ziyaret ederken beklemesi için en iyi yer burası - annemin etkisinin ona bulaşmasını istemiyorum.

Ama son merdivene çıkmak için köşeyi döndüğümde bir sıkışıklıkla karşılaşıyorum. Tyler tavan arasına çıkarken durmuş, Gina ve arkadaşı da onun üstündeki sahanlıkta duruyor. İkisinin de kararsız ifadeleri bana suçüstü yakalandıklarını söylüyor - ama ne yaparken?

"Merhaba," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde, sinirli olduğumu belli etmek istemeyerek. "Güzel bir sabah geçirdiniz mi? Belli ki odalarımızı karıştırmışlar - gerçi bir şey bulamayacaklar, bundan eminim. Annem de daha önce evinin önünde onlarla yüzleştğinde hiçbir şeyi ele vermediğinde ısrar etmişti ama bir parçam artık bundan şüphe etmeye başladı. Keşke rahat bıraksaydı ve içeride kalsaydı.

"Sahile gittik ama hava biraz esintiliydi," diyor Gina, gözleri arkadaşına kayarken sesi titriyor. "Mini golfün karşısındaki yerde hızlıca bir kahve içtik. Orayı biliyor musun?"

Tyler yanlarından geçip yatak odasında kaybolurken, "Hayır, yok," diye cevap veriyorum. Geri çekiliyorum, kadınlara önce inmelerini işaret ediyorum, onlar geçerken en iyi gülümsememi sunuyorum. Ne yapacağıma karar verene kadar yolumdan çekilmelerini istiyorum. "Kontrol etmem gerekecek," diye ekliyorum, sesimin ne kadar sahte çıktığını fark edince irkiliyorum. 'Göndermem gereken bazı aile e-postaları var, belki sonra görüşürüz hanımlar. İyi günler," diye ekliyorum, onlar merdivenlerden aşağı inerken şüpheli bakışlarla bana bakıyorlar.

Yalnız kaldığımda, odamın etrafında dolaşıp rahatsız edilen bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiçbir şey hareket etmemiş ya da alınmamış gibi görünüyor, bu yüzden Tyler'ın odasına gidiyorum.

"Ucuz atlattık," diyorum ama endişemi anlamıyor. Bir oyuna hazırlanırken *World of Warcraft* ekranında, patates ve peynirli poğaçaya çığnıyor.

"Artık burada yaşamak zorunda mıyız?" diye soruyor, yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakarak. Sonra yatağının arkasındaki duvarı işaret ediyor.

"Daha fazla ses mi? Sempatik görünmeye çalışarak söylüyorum, her ne kadar zihni ona oyun oynuyor olsa da.

Başını sallıyor.

'Sana söyledim Ty, bu eski yerler her türlü gıcırtilı sesi çıkarır. Borular tıkırdıyor, döşeme tahtaları gıcırıyor, pencereler çarpıyor. Dürüst olmak gerekirse, endişelenmenize gerek yok.

" Ama b u n l a r ı n hiçbirisi değil. Daha çok kanat çırpmaya benziyor. Kapana kısılmış bir şey.'

İstekli olduğumu göstermek için duvara gidip kulağımı sıvaya dayıyorum. "Evet, güvercinlerin tünediğini duyuyorum," diye yalan söylüyorum. 'Hepsi bu kadar. Çok gürültü yapabiliyorlar.

"Bu hoşuma gitmedi," diyor ve bilgisayarına geri dönüyor. "Ya bir hayaletse?

"Eğer yardımı olacaksa, odaları değiştirebiliriz," diye öneriyorum, küçük seslerin ya da sıkıntıların onu ne kadar rahatsız edebileceğini bildiğimden. "Her neyse, telefonu almaya geldim," diye fısıldıyorum ama Tyler yine monitörüne odaklanmış durumda. "Ty, telefonu bana verebilir misin?" Onu dürtüyorum ve dönmesini sağlıyorum.

"Ne?

Telefonu *alabilir miyim?* Duyulmasını istemediğim için ağzımı açıp ona bakıyorum. Masasına dönüp klavyesini kaldırırken başını o n a y l a r c a s ı n a eğiyor.

"Ne yapıyorsun? Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Ama Tyler orada öylece oturuyor, masasındaki boşluğa bakıyor.

"Boş ver, kendim alırım," diyorum ve ceketinin kapının arkasında asılı olduğu yere gidiyorum. Ceketini karıştırarak mahremiyetini ihlal etmek istemedim ama belli ki pek de yardımcı olmayan ruh hallerinden birindeydi. Elimi dolgulu ceketinin iç cebine sokmadan önce dış ceplerin her birini kontrol ediyorum. "Ty, nerede o?"

Yüzünde boş bir ifadeyle bana dönüyor.

"Daha önce dışarıdayken bana telefonun sende olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. Evden çıkmadan birkaç saat önce telefonu ona vermiş, ben duş alırken güvende tutmasını söylemişim. Bir saniye bile gözetimsiz kalmasını istememişim. "Bana yalan mı söylüyordun?"

"Hayır, yalan söylemiyordum," diye cevaplıyor Tyler sonunda. "Bana telefonun bende olup olmadığını sordunuz."

"Şşşt," diye tısılıyorum ona, kapıyı kapatırken kaşlarımı çatıyorum. "Evet, sende olduğunu söylemiştin."

Masasının üzerindeki boşluğa dokunarak, '*Bendeydi*,' diyor. "Onu buraya, klavyemin altına saklamıştım. Yani teknik olarak odamda, eşyalarımın altında gizlenmiş olarak buldum ve-"

"Tyler..." Sesim titriyor. "Lanet olası telefon nerede?"

"Buna cevap veremem," diyor ve klavyeyi masasına geri koyuyor. Kulaklığını takmak üzereydi ama boynundan tuttum.

"Hayır, yapamazsın," diye kulağına tısılıyorum. Sonra sandalyesinin yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, eğer ona kızarsam susacağını ve muhtemelen üç gün boyunca konuşmayacağını biliyorum. 'Ty, başın belada değil. Sadece bana telefonun nerede olduğunu söyle. Bu odada bir yerde mi? *Lütfen...*' Ellerini tutuyorum ve ona bakıyorum.

"Telefonu bu masanın üzerinde bıraktığıma ve şu anda burada olmadığına göre, yokluğu artık bu odada olmadığını gösteriyor."

"O zaman nerede Tyler? Ben soruyorum. "Ona ne yaptın? Tyler kaşlarını çatı. "Hiçbir şey. Bu bir gizem."

Ayağa kalkıyorum, küçük yatak odasında bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bu bir gizem değil, Ty," diyorum nefesimin altında, Gina ve arkadaşının burada yaptıklarıyla bağlantı kuramayacağını bilerek.

Tyler benim kızgınlığımdan habersiz, kulaklıklarını takıyor ve oyununa devam ediyor. Yatak odama geri dönüyorum, kendimi bunun bir oyun olmadığına ikna etmeye çalışıyorum.

Felaket, işlerin *acilen* öne alınması gerekecek. Bir bakıma olumlu ve nihai hedefe beklediğimden daha erken ulaşacağım.

Arka cebimden kendi telefonumu çıkarıp annemi ararken sokakta siren sesleri duymayı bekliyorum.

"Biliyorlar," diyorum cevap verdiğinde.

Bir duman bulutu üflerken derin bir iç çekmesi dışında hat boyunca sessizlik. "Ne demek istiyorsun, *biliyorlar* mı?"

"Bana onları sokakta gördüğünde neler olduğunu anlat," diye soruyorum.

Daha önce annemin evindeyken, maaşımın bir kısmını daha teslim ederken, Gina ve Laura'nın ön pencerenin önünden geçtiklerini görmüştüm. Tepki vermem, anneme kim olduklarını söylemem benim hatamdı ama onları görünce şok olmuştum. Beni görmemeleri için evin içinde geri çekildim ama annem cesurca dışarı çıktı.

'Ben onları hallederim. Bana bırakın,' dedi, ayakkabılarını giyme zahmetine bile girmeden. Açık ön kapının arkasında durdum, gözden uzakta ve bir grup gence defolup gitmeleri için havlamasını dinliyordum. Ama uzaklaştıkça başka bir şey seçemiyordum.

"Onlara hiçbir şey söylemedim, bunu size zaten söyledim. İçlerinden birinin polise benzediğini söyledim. Ne yaptıklarını sordum ve hepsi bu kadar.

"Sana inanmıyorum," diye tıslıyorum telefonuma. 'Neden en başta senin evinin etrafını kokluyorlardı?

"Ben nereden bileyim?" diyor annem. 'Bütün bunlara sebep olan sensin, ben değil.

Dilimi ısıırıyorum, onun yemine gelmeyi reddediyorum.

"Satın almak için bir ev baktıklarını söylediler," diyor annem. "Gerçek bu.

Annie'nin telefonunun kaybolduğundan, onu Gina ve Laura'nın aldığından şüphelendiğimden ve bu nedenle muhtemelen akıbetini öğrenmeye yakın olduklarından bahsetmemeye karar verdim. Her şeyi bir araya getirdikleri anda polisi arayacaklarından hiç şüphem yok - tabii henüz haber vermedilerse.

"Her şeyi öne alıyorum," diyorum ona. "Anlıyor musun?" Annem uzun bir nefes vermeden önce, "Zamanı gelmişti," diye cevap verdi, öksürüyor. 'Neyi beklediğini anlayamıyorum. Bitir şu işi artık. Paraya ihtiyacımız var.'

Ona benim için meselenin para olmadığını, paranın hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini anlatmamın imkanı yok. Bu, insanlara para ödetmekle ilgili.

yaptıklarından dolayı. Göze göz. Ama annemin intikam arzumu anlamasını sağlamak onun düşük dereceli zekasını aşar.

"Yaptığımda sana haber veririm," diyorum, telefonu kapatmak üzereyken.

"Bekle, gitmeden önce o kadınların söylediği bir şey daha var," diyor annem sigarasından bir nefes daha çekerek. "Sara'yı aradıklarını söylediler.

OceanofPDF.com

THIRTY-EIGHT

GINA

Ertesi sabah Laura'nın beni gördüğünde yaptığı ilk şey omuzlarımdan tutmak oldu. "Tanrı aşkına, sakin ol," diye ısrar ediyor, ben Matt'in tutuklandığını, az önce beni aradığını söyleyince. "Çocukları korkutacaksın.

"O... dün gece beni endişelendirmek istemediğini söyledi," diyorum saçlarımı tutarak.

Bana ciddiyle bakıyor ama ben geri çekilip insülin kitimi bulmak için mutfığa bakıyorum. Sonra onu yukarıda bıraktığımı, Matt'in aramasından hemen sonra panik içinde buraya koştüğümü hatırlıyorum.

Matt telefonu kapattıktan sonra içimden kopan çığlık yüzünden boğazım hâlâ yanarken, ne tarafa döneceğimi bilemeden mutfakta volta atıyorum. Tommy'yi korkuttuğum için utanıyorum.

Laura beni kanepeye bastırarak, "Sadece otur ve biraz nefes al," diyor. "Aşırı tepki vermeyelim.

"Kocam *tutuklandı*..." diye tıslıyorum, yanımda oynayan Tommy'nin duymasını istemiyorum. "Nasıl sakın kalabilirim? Dün gece çıkan bir kavgayla ilgili olduğunu söyledi. Ama Matt nazik bir devdir - kimseyle kavga etmesine imkan yok... asla ve *asla*. Crawley polis karakolunda gözaltında tutuluyor. Benimle sadece bir dakika konuşmasına izin verdiler. Hemen yanına gitmeliyim. Laura, kalıp çocuklara bakar mısın?" Bir minder kaptım ve bir çığlık daha atmamak için yüzüme bastırdım. Hayır.

Dün gece WhatsApp mesajıma cevap vermemesine şaşırdım - sadece dışarıda iyi vakit geçirdiğini düşünmüştüm.

"*Elbette* yardım edeceğim. Laura yanıma oturdu. 'Bak, bence kulağa olduğundan daha dramatik geliyor. Bu sadece sarhoş ve düzensiz bir şey olacak ve ayılması için onu bir hücreye tıkacaklar. İkiniz de birkaç gün içinde buna gülüp geçeceksiniz. Matt çok içen biri değil, değil mi? Muhtemelen Evan onu biraz fazla içmeye teşvik etmiştir.

Yastığı kucağıma bırakıp ona bakıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Laura Evan'ı hiç sevmedi ve ben de yıllar boyunca ona sadece Matt'in hatırı için tahammül ettim. Okulda her zaman sorun çıkaran, başkalarını kışkırtan, arkadaşları onun yanlışlarının cezasını çekerken arka planda gizlenen biriydi. Matt'in biz gençken verdiği yılbaşı partisine dair anılar aklıma geliyor - Evan korkunç davranıyor, Matt'le alay ediyor, onunla dalga geçiyordu. Ne kadar aşağılık olduğunu hiç unutmadım.

Laura, 'Bu tamamen akla yatkın,' diye yanıtlar. 'Şimdi bak, endişelenmeyi bırak. Tanrı biliyor ya, Patrick yıllar boyunca pek çok beladan beyaz yalanlarla kurtuldu. Genellikle denizaşırı ülkelere gittiğinde ve kirli çamaşırları parfüm koktuğunda. En aşağılayıcı şey de onun zavallı yalanlarına inandığımı sanması. Yüz ifadesi aniden acılaşıyor.

"Ah Laura, çok üzgünüm..." Dikkatimi dağıtmak kısa bir süreliğine işe yarıyor ama sonra yine Matt'in bir polis hücresine kapatıldığını düşünüyorum. "Crawley'e gitmem gerekiyor ve... *Kahretsin*. İşte o zaman arabamın olmadığını hatırlıyorum. "Uber bir servete mal olur. Babamı arayacağım. Gelip beni alır. Sonra Matt'i arabamızla geri götürürüm - şu anda her neredeyse," diye ekliyorum, lojistiği çözmeye çalışıyorum. Laura'yla geçireceğim hafta sonu mahvolduğu için çok üzgünüm.

"İyi plan," diyor Laura, uzanıp ellerimi sıkarak. 'Kısa sürede döneceksin ve daha sonra da güzel bir akşam geçirebiliriz. İyi ki yarın işten izin almışım. Biz dışarı çıkarken Matt kefaret olarak bebek bakıcılığı yapabilir! Bana güven verici bir şekilde sarıldı. "Sen yokken ben burada çocuklarla kalacağım. Laura Teyze'yle çok güzel vakit geçirecekler, değil mi Tommo?" diyor ve ben babamı ararken oğlumla oynamak için halının üzerine uzanıyor.

"Kahretsin - sesli mesaj," diyorum ve kapatıyorum. Annemin numarasını deniyorum ama yine aynı. "Şimdi ne olacak?"

'O zaman bir taksi gibi görünüyor,' diyor. 'Eğer para sıkışıkça, ücret konusunda yardımcı olabilirim,' diye teklif ediyor ama ben cevap vermeye fırsat bulamadan odanın mutfak tarafından bir ses yükseliyor.

"Bir fincan çay isteyen var mı? Mary bir çift fincanı havaya kaldırıyor.

Laura ve ben ona boş boş bakıyoruz, ama sonra kalkıp yanına gidiyorum, bana attığı bakışa bakılırsa benim aklım da Laura'nınkiyle aynı yola girmiş.

"Arabaya erişiminiz yok, değil mi? Umutla söylüyorum. *"Annie'nin arabası olabilir mi?*

Nefesimi tutmuş Mary'nin cevabını bekliyorum, dün Annie'nin telefonunu oğlunun yatak odasında bulduğumu ve şu anda el çantamın içinde olduğunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Eğer alar ya da titreşirse, benimmiş gibi davranmam gerekecek.

Dün gece Laura ve ben bunun ne anlama geldiğini düşünerek Annie'ye birkaç mesaj daha gönderdik ve Annie'nin telefonunda görüldüğünü gördük. Şu ana kadar bana gayet normal bir şekilde cevap verdiğini göz önünde bulundurarak, Annie'nin Tyler'a eski telefonunu hediye etmiş olabileceği ve Tyler'ın da bu telefonu kendi hesabına bağlamayı henüz başaramamış olabileceği sonucuna vardık - bu hiç de kötü niyetli ya da şüpheli bir durum değildi ve Annie'nin üzerinde arama ve mesaj yönlendirme özelliğine sahip yeni bir telefon olmalıydı ama şu anda çalışmıyordu çünkü Tayland'daydı ve... ve...

Annie'nin telefonunun Tyler'ın odasında olmasının çeşitli nedenlerini düşünerek kendimi strese sokmuştum, ta ki Laura bana durmamı, bu konuda daha fazla bir şey duymak istemediğini, gayet makul bir açıklaması olabileceğini söyleyene kadar. 'Geen, bütün hafta sonunu kendini düğümlere boğarak harcama. Bu gecenin tadını çıkaralım, olur mu?' dedi paket servisi sipariş etmeden önce.

Elbette haklıydı ve iyi bir gece geçirdik, ancak bu sabah hala canımı sıkıyor. Ama Matt'in güvende olduğundan emin olana ve onu eve götürene kadar, kendimi bunun hiçbir şey ifade etmediğine ikna etmeye devam etmem gerekecek.

Bunun alternatifi düşünülemez bile.

Mary bana bakıyor, kupaları kavrarken hiç kıpırdamadan duruyor, gözleri hafifçe kısıılıyor.

"Neden bir arabaya ihtiyacın var?" diye soruyor, kendini bir cevaba bağlamadan. "Gitmeyi planlamıyorsun, değil mi? Yavaşça bardakları bırakıyor ve mutfak adasının arkasından çıkıyor.

Garip bir kelime seçimi olduğunu düşünüyorum ama tıpkı telefon gibi, kendimi onu görmezden gelmeye zorluyorum.

Yanına giderek, "Acilen Crawley'e gitmem gerekiyor," diyorum. Matt'e ne olduğunu ona söylemek istemiyorum ama başka seçeneğim de yok, bu yüzden alttan alıyorum.

'Matt dün gece başını belaya soktu, bu yüzden ona gitmem gerekiyor. Ailem telefonlarını açmıyor.'

"Umarım iyidir," diyor Mary yavaşça, gözleri benimkilere sabitlenmiş, beni tartıyor. 'Ama merak etme, seni ben götüreceğim. Annie'nin Mercedes'i garajda.'

"Tanrım, *çok* teşekkür ederim," diyorum, üst katta bulduklarımdan sonra ona ne kadar minnettar olduğumdan nefret ederek. "Sen bir cankurtaransın.

'Sorun değil. Ne de olsa ben bunun için buradayım,' diyor gülümseyerek. "Anahtarlar üst katta, gidip getireyim.

Laura'ya hızlıca bir bakış atıyorum, düşüncelerimi anlaması için dua ediyorum: *Annie'nin telefonunu bulmaktan bahsetme*. Mary'yi üzmeyi ve onunla arabada bir buçuk saat yalnız kalmayı, neden onun ve Tyler'ın odalarını karıştırdığımızı açıklamak zorunda kalmayı göze alamam.

'Ben de eşyalarımı alayım,' diyorum. "Ve Laura," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, "dondurucuda iki, belki de üç emzirmeye yetecek kadar sütüm var," diyorum ona, son birkaç gecedir biraz sağdığım için Tanrı'ya şükrederek.

"Tamamdır," diyor Laura. 'O çocuklara kendi çocuklarıymış gibi bakacağım,' diyor. "Oraya sağ salim vardığında bana mesaj atacaksın, değil mi?

"Elbette," diyorum, palto ve botlarımı almak için acele ediyorum. Koridordaki askıdan el çantamı alıyorum, içinde yedek insülin kiti olduğunu biliyorum. Arabada iğnemi yapacağım ve yol üzerindeki bir garajdan yiyecek bir şeyler alacağım. Çocuk arabasında kıvranmaya ve uyanmaya başlayan Gracie'yi kontrol etmek için çalışma odasına giriyorum. Onu nazıkçe kaldırıp yumuşak kokusunu içime çekiyorum. 'Babam aptal bir adam oldu,' diye fısıldıyorum ona. 'Bu yüzden annen gidip onu eve getirecek. Birkaç saat içinde döneceğim. Yanağından öpüyorum ve onu mutfaka götürüp Laura'ya teslim ediyorum.

Laura, Gracie'yi sallayıp dururken Gracie homurdanmaya ve sızlanmaya başlıyor.

"Tamam, hadi arabaya gidelim," diyor Mary, mutfakta belirip Mercedes'in anahtarlarını bana doğru sallayarak. "Bodrumdan geçmemiz gerekiyor.

Tommy ve Gracie'ye hızlı bir öpücük daha vererek, 'Çocuklarla ilgili bir sorun olursa beni arayın,' diyorum.

Laura, Tommy'nin oynadığı yere otururken Gracie'yi kucaklayarak, "İyi olacağız," diyor.

"Güle güle anne," diye sesleniyor küçük oğlum halıdan, dinozorunu bana doğru kaldırarak.

El sallıyorum ve sırtıyorum, ancak Tyler yanımdan geçip mutfağa girdiğinde gülümsemem kayboluyor, gözleri geniş ve neler olup bittiğini araştırıyor. Laura'ya endişeli bir bakış atmadan önce bir an durup onu izliyorum. Bana *el* sallayarak, "*Sorun değil*," diyor, ben de isteksizce Mary'yi merdivenlerin altındaki kapıya kadar takip ediyorum. Kapıyı çekip açınca, Matt'le sigorta panosunu ararken bulduğumuz iç lobi ortaya çıktı. Bu da bodruma açılan güvenlik kapısı.

"Neyse ki Annie şifreyi verdi," diyor Mary, giriş sistemiyle uğraşırken omzunun üzerinden arkasına bakarak, numarayı tuşlarken tuş takımı vücudu tarafından gizleniyor. "Buradan sonrası ses geçirmez - kayıt çalışmaları için," diyor gülümseyerek, arkasına bakarak. Ağır kapının kilidi açılırken bir bip sesi ve ardından bir klik sesi duyuldu ve Mary kapıyı yavaşça çekerek açtı, ardında karanlık bir alan ortaya çıktı.

Neon mavisi düşük seviyeli aydınlatma otomatik olarak merdiveni aydınlatırken 'Vay canına, hiçbir masraftan kaçınılmamış' diyorum. Merdiven boşluğu şık ve modern görünüyor ve her şey - ayak seslerim ve nefes alışım bile - aniden çok ama çok sessiz geliyor.

"İşte bizim Annie," diyor Mary, kenara çekilip önce benim inmeme işaret ederek. "Sadece en iyisi olur. Bana küçük bir gülümseme daha verdi.

Merdivenin kıvrımından sola dönerek aşağı indiğimde, yukarıdaki kapı kapanıp kilidi yerine otururken donuk bir gümbürtü duyuyorum. "Burada doğru dürüst bir ışık var mı?" diye soruyorum, Mary'nin beni takip edip etmediğini görmek için yukarı bakarak. "Sesim çok garip geliyor," diyorum gergin bir kahkahayla, nerede olduğunu merak ederek.

"Bu ses yalıtımı olacak," diye yanıtlıyor Mary, arkasında LED'lerden gelen mavi bir ışık halesiyle aniden yanımda belirerek. "Stüdyo şurada. Başka bir kapıyı işaret ediyor. 'Hızlıca bakmak ister misin? Eminim Annie için sorun olmaz.

"Ah... şey, gitsek iyi olacak," diyorum, garaja çıktığını tahmin ettiğim başka bir kapı görerek. "Başka zaman. Sadece Matt'e ulaşmak istiyorum.

"Saçmalık, bunu duymak istemiyorum," diyor Mary, kulağa farklı gelen bir sesle. *Tuhaf*, hatta. Kendi kendime buradaki garip akustiğin onu uğursuz ve soğuk gösterdiğini söylüyorum, sanki yastıklı bir hücredeymişiz gibi. Sonra Matt yine aklıma geliyor, karakolda gerçek bir hücrede sıkışıp kalmış. Tekrar yola çıkmak istediğim konusunda itiraz edemedim Mary

Cebinden birkaç anahtar çıkarıyor, birini kilide sokup çeviriyor. Sonra yarı karanlıkta stüdyonun kapısını hafifçe aralıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, beni kolumdan tutup o kadar sert çekiyor ki başım geriye savruluyor ve yönümü şaşıyorum. Şok çılgılığım dışarı çıktığında kendi çılgılığım gibi gelmiyor - daha ziyade kafamın içinde sıkışmış gibi hissediyorum, sanki biri kafatasıma vuruyormuş gibi.

'Bu da *ne-*' ama sözümü bitirmeye, hatta karşılık vermeye bile fırsatım olmuyor çünkü çantamın omzumdan alındığını hissediyorum ve kapının arkasından kabaca odanın içine itiliyorum. Bir şeye takılıp düştüğümde tamamen karanlığa gömülüyorum, yere düşerken ellerim beni kurtarmak için dışarı çıkıyor.

Başıma sert bir şey çarpıyor ve bir an için yönümü şaşıyorum - gerçi duyularım buradaki tuhaf sessizlik, zifiri karanlık ve... keskin *koku* yüzünden tamamen karışmış durumda.

Bir süre öylece yatıyorum, ya tamamen bayılmayı ya da kulaklarımdaki çınlamanın durmasını bekliyorum. Sonra arkamda bir ses duyuyorum - bir kapının kapanmasına çok benzeyen donuk bir gümbürtü.

Zifiri karanlıkta yüzükoyun yatarken başıma dokunarak inliyorum, başım zonkluyor. Yavaş yavaş doğruluyorum, midem bulanıyor. "Mary? Diye sesleniyorum, kendimi sadece sakar olduğuma ve kendi aptallığım yüzünden takılıp bu odaya düştüğüme inanmaya zorluyorum - beni buraya hiç itmediğine. "Burada mısınız? Tökezledim ve..." Havayı koklayarak devam ediyorum. "Mary, neredesin?"

Parfüm. Tatlı, çiçeksi bir parfüm kokusu alıyorum. Sanki biri yakınlardaki bir şişenin tamamını sıkmış gibi.

Ve sonra bir ses duyuyorum. Benim olmayan bir ses. Mary'nin olmayan bir ses.

Birkaç metre öteden gelen sessiz ve sakin bir ses "*Alo?*" diyor.

THIRTY-NINE

GINA

"Alo?" Sesim titreyerek temkinli bir şekilde cevap veriyorum.

"Kim o? Sessizlik.

Ellerimle etrafı yokluyorum, keskin metal kenarları olan sert ve soğuk bir şeyle karşılaşıyorum. Kare bir çöp kutusuna benziyor. Bunun ötesinde, bir mobilya parçasının ayağına benzeyen bir şey var - sert, sağlam ve dik bir şey. Kendimi ayakta tutmak için onu kullanıyorum, başımdaki ağrı kafatasımı ısıtıyor. Şakağıma dokunduğumda yapışkan ve ıslak hissediyorum. *Kan.*

"Mary? Tekrar seslendim. "Sen misin? Işığ! açabilir misin? Yaralandım."

"Çoktan gitmiş olacak," diyor diğer ses ve donup kalıyorum.

Yine de tanıyorum... ama aynı zamanda tanıyamıyorum - belki de yine ses değiştiren akustik.

"Kim var orada?" diye soruyorum, kendimi bir masanın ya da sıranın kenarına yaslanmış gibi hissederek.

"Kim o?" diye soruyor kadın sesi. Sesi korkulu ve zayıf, neredeyse çocuksu, ince ve zor anlaşılır kelimelerle geliyor.

"Ben Gina," diye cevap verdim. 'Gina Dalton. Sanırım bir hata oldu. Mary ile garaja gidiyordum ama galiba-'

"Hata yok," diyor, sesi teslim olmuş gibi çıkıyor - neredeyse pes etmiş gibi. "Ve bir çıkış yolu da yok.

Durdum, söylediklerini düşündüm. Şimdi onun kim *olduğunu* anlıyorum. Buna inanmak istemiyordum.

"Aman Tanrım, *Annie* mi?" diye fısıldıyorum inanamayarak, acaba düştükten sonra bayıldım da o *olduğunu* mu hayal ediyorum diye. *Tabii ki* Annie değil.

Annie tatilde. Annie safariye çıktı. Annie Tayland'a uçalı çok olmadı. Annie Koh Samui sahillerinin tadını çıkarıyor.

Ama sonra... *Annie'nin telefonu Tyler'in yatak odasında*ydı. İçimi bir ürperti kapladı.

'Gina...' ses geri gelir. 'Evet, benim. Annie.'

Sertçe yutkunuyorum, kusmak üzere olan midemi bastırmaya çalışıyorum. Mide bulantısı şoktan mı, kafamı çarpmamdan mı yoksa bulunduğum yerin zifiri karanlığında yönümü şaşırmamdan mı bilmiyorum.

'Ne... Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun, Annie? Yani *neden...* nereden... kahretsin, o kadar çok sorum var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Bunun kötü bir rüya olduğunu, gerçek olmadığını anlamamı sağlayacak *herhangi bir* şey için etrafıma bakıyorum. Olanlara inanamıyorum; duyduklarıma inanamıyorum.

'Mary'ydi... az önce... bir an arabaya gidiyorduk, şimdi de bu. Bizi çıkarmak için her an geri gelebilir, yemin ederim.'

"Gina, dur," diyor Annie homurdanarak, sanki ayağa kalkmaya çabalıyormuş gibi. 'Mary geri döndüğünde, seni dışarı çıkarmak için gelmeyecek. Her neyse, daha da önemlisi, burada ne *işin* var?

Bir an sessiz kaldım, bana anlattıklarını düşündüm. Ona inanmak istemiyordum.

'Burada kalıyoruz... yangından sonra... senin mesajın, sen teklif ettin,' diyorum, her şeyi karıştırarak. "Neredesin? Sana dokunmam lazım. Aniden başka bir insana tutunmak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum - kesinlikle bir kabus olan bu şeyde bir dayanak noktası bulmak için. Kontrolsüzce titriyorum.

'Ben buradayım. Kımıldama, sana geleceğim.'

Daha yukarıda, yüzlerce düğme ve anahtarla kaplı bir banka gibi görünen masanın etrafını yokluyorum. "Sanırım senin miks masadayım," diyorum ona, her ne kadar donuk gelse de sesimden etkileneceğini umarak.

"Gözlerini kapat," diyor Annie, sanki şu anda sadece birkaç metre ötede, tökezleyerek girdiğim kapının yanındaymış gibi. Birdenbire odanın içi

ışık, gözlerimi kaçırmama ve elimle kapatmama neden oluyor. "Seni uyarmıştım," diye ekliyor.

Yavaş yavaş açıp etrafıma bakıyorum. Düşündüğüm gibi, yaklaşık on iki fit karelik bir odada, bazılarının ön kapakları çıkarılmış ve kabloları sökülmiş çeşitli diğer teknik ekipman parçalarıyla birlikte birkaç monitörlü büyük bir miks masasının hemen yanındayım. Odanın çevresinde birkaç parçalanmış gitar da dahil olmak üzere birkaç enstrüman duruyor. Masada birkaç sandalye ve köşede bir su soğutucusu var. Çok sayıda kumandanın bulunduğu miks masasının üzerinde, başka bir odaya bakan kalın camdan küçük bir bölme var.

Ama ben bunlarla ilgilenmiyorum. Daha ziyade, yanımda duran, bol gri eşofman altı ve soluk yeşil bir tişört giyen solgun, zayıf ve kırık kadına odaklandım. Gözlerinin altında mantar renginde halkalar ve dudaklarında yaralar var - sanki derisini ısırmış gibi. Normalde canlı olan kızıl saçları yağlı ve keçeleşmiş, etrafını ekşi bir koku sarmış - havada asılı duran tatlı parfümle bir tezat oluşturuyor.

"Aman Tanrım, *Annie...*" diye ağlıyorum, kollarını açtığında ona doğru düşüyorum. Sarılıyoruz - iskelet gibi hissediyor - birbirimizin saçlarına sızlanıyoruz, ama sonra geri çekiliyorum, onu kol uzunluğunda tutuyorum. 'Ne haltlar dönüyor? Neden buradasın? Mary bunu neden yaptı? Telefonunu daha önce buldum... ve Mary...' Hatırlayarak başımı sallıyorum. "Onu şehrin öbür ucundaki rastgele bir eve kadar takip ettim ve orada yaşlı bir kadın vardı... ve kolyeler ve..."

Birden durumun gerçek dehşetinin farkına vararak sözümü kesiyorum.

'Aman Tanrım, aman *Tanrım...* çocuklarım yukarıda *onunla* birlikte...' Gerçekler yüzüme çarptığında kalbim saatte bin mil hızla çarpıyor. 'Sorun yok, sorun yok' diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum, kendimi tutmaya zorlarken başımı tutuyorum, derin bir nefes alıyorum. 'Her şey yoluna girecek. Laura onlarla ilgileniyor. Crawley'e gitmediğimi anladığı anda alarmı çaldıracaktır. Oraya vardığımda ona mesaj atacağıma söz verdim ve-'

"*Laura* burada mı?"

Başımı sallıyorum, sonra "*Olamaz...*" diyorum. Zihnim allak bullak oluyor, ama neler olup bittiğini anlamaya çalıştıkça kafam daha da karışıyor. "Laura yardıma ihtiyacım olduğuna dair mesaj attığın için geldiğini söyledi," diye açıklıyorum. "Benim için endişelendiğini söyledi."

"Ama ona mesaj atmadım," diyor Annie nefes nefese, sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi. 'Birkaç haftadır burada mahsur kaldım... telefonum yok -

Belki de birkaç aydır, bilmiyorum bile. Gece mi gündüz mü hiçbir fikrim yok. Bu yüzden bazen ışıkları kapatıyorum - uyumama yardımcı olması için.

"*Kesinlikle*," diye devam ediyorum. "Ona mesaj atan sen değildin. Bu da telefonunu başka birinin kullandığı anlamına geliyor..." Sözümü kesiyorum ve ona söylemeden önce kendimi hazırlıyorum. "Telefonunu daha önce Tyler'ın odasında buldum.

"Tyler"? Annie sorar.

'O Mary'nin oğlu,' diye açıkladım. 'Öyle olup olmadığından emin değilim. Gerçi... gerçi mesajlaşmayı onun yaptığını sanmıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Onunla tanışsaydın nedenini bilirdin. Kullandığı dil... bir kadındı.

Annie ona söylediklerim karşısında şaşkın görünüyor, gözleri boş bakıyor, ben ise burnumuzun dibinde aniden ortaya çıkan yeni gerçekliği kabullenmeye çalışıyorum.

"Mary senin telefonundan Laura'ya mesaj atmış olmalı. *Ve* ben... Tanrım, sana gönderdiğim Mary'nin dürüstlüğüne sorgulayan tüm o mesajlar doğrudan *ona* gidiyordu. *Beni de buraya kilitlemesine şaşmamalı* diye düşünüyorum ama bu konuda sessiz kalıyorum. 'Mary bütün bunları tasarladı. Ama bütün bunlar nedir ve bunu *neden* yapıyor?

Annie derin bir nefes alıyor, sanki her şeyi açıklayacakmış gibi, ama bodrumun dış odasının kapısı aniden tıkırdayıp açılınca donup kalıyoruz - ses yalıtımı her türlü uyarı sesini engelliyor.

Kapı birkaç metre içeri doğru sallanırken Mary'nin sesi aniden, "Gina bu tarafta," dedi. 'Biz ayrılmadan önce gelip ona yardım etmen için ısrar ediyordu. Çok üzgün görünüyordu. Sanırım sana gerçekten ihtiyacı var.

Sonra Laura'nın şaşkın mırıldanmalarını duyuyorum ve ne olduğunu anlar anlamaz açık kapıya doğru hamle yaparak avazım çıktığı kadar "Hayır! Laura, *hayır!*" diye bağırarak araya giriyorum.

Annie benden daha uzakta, bu yüzden şansımı denemek benim için mantıklı, ama ben daha stüdyonun karşısına geçmeden Laura, tıpkı benim gibi itilmiş gibi tökezleyerek odaya giriyor ve takılıp düşmeden önce miksaj masasına tutunuyor. Ayağa kalktığı anda, alnımda kanla beni gördüğünde yüzü dehşetin resmiydi. Gözleri Annie ve benim aramda gidip geliyor.

Kapı hala bir karış kadar açıkken kapıyı tutmaya çalışıyorum - bebeğimin üst kattaki ağlamasını duyabileceğim kadar geniş, ses merdiven boşluğundan aşağıya doğru yayılıyor.

Tyler! Şu *lanet* çocukların icabına bir an önce bak, olur mu? Mary kapının hemen arkasından bağıyor, sözleri beni teşvik ediyor.

Ama çok geç kaldım. Yeterince güçlü bir tutuş sağlayamadım ve kapı sıkıcı bir gümbürtüyle tekrar kapandı, ardından da kilitlenme sesi geldi.

"Annie... Aman Tanrım, *Annie!* Laura ağlıyor, destek için masaya tutunuyor. Sanki buz gibi suya atılmış gibi nefes nefese kalmıştı.

İki yumruğumla kapıya vuruyor, boğazım acıyana kadar bağıyorum. 'Mary... *Ma-ry!* *Sto-op!* Geri dönün! Çıkmamıza izin ver... *Lütfen*, bunu halledebiliriz... *Ma-ry...*'

"Unut gitsin," diyor Annie düz bir sesle ve döner koltuklardan birine çöküyor. "Seni duyamaz.

Laura sorulara başlıyor... atıp tutuyor, mırıldanıyor, sızlanıyor ve daha on dakika önce benim söylediklerimin aynısını söylüyor... beni yolumdan çekip kapının kolunu çekiştirirken histerinin sınırlarında geziniyor.

"Akıllı başında kim kilidi *dışarıya* takar ki..." diye tükürerek Annie'yle yüzleşmek için döndü. "Ne haltlar dönüyor burada? Neden buradayız ki?"

"Yüz binlerce sterlin değerindeki ekipmanı bir kilitle korumak istediğim için kusura bakmayın," diyor Annie, başını zorlukla kaldırarak.

"Unutun gitsin," diyorum önce sessizce, ama ikili kilitler ve bunun kimin hatası olduğu konusunda tartışmaya başlayınca sesimi yükseltiyorum. "İkinize de *unutun* dedim!

İkisi de susmuş, bana bakıyorlar.

"Tek umursadığım, çocuklarıma bakıyor olman gerekiyordu Laura ve şimdi onlar olmadan buradasın. Titriyorum, ağzımın kenarlarında tükürükler birikiyor, saçlarım yanaklarıma yapışıyor. "Şimdi ne yapmamı öneriyorsun, ha? Onu kollarından tuttum.

'Ama... ama Mary bana acilen buraya gelmem gerektiğini, Matt'ten bir telefon daha geldiğini ve paramparça olduğunu söyledi. Sana yardım etmeye geliyordum.'

Başımı öne eğdim, nefesimin altında sessizce mırıldandım. 'Çocuklarım nerede, Laura? Sen buraya geldiğinde neredeydiler?' Ona bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Gracie'nin bir şekilde kanepenin kenarından yuvarlandığını, Tommy'nin onun etrafında çılgınca tepindiğini ve oyuncaklarını havaya fırlattığını hayal ediyorum. Sonra, içimden

Mary'nin tüm eşyalarını toplayıp çocuklarımla birlikte gittiğini hayal ediyorum... isimlerini değiştirdiğini, onları kendi çocukları gibi yetiştirdiğini, Matt'in boş bir eve geri döndüğünü ve benim onları bir daha asla göremediğimi ve... ve...

Birden odaklanamıyorum. Gözlerim öfke, gözyaşı ve tüm duyularımı kesecek kadar derin bir öfkeyle doluyor.

"Çocuklarıma ulaşmalıyım! Kapıyı tekrar tekrar yumruklayarak çığlık atıyorum. Dizlerim bükölüyor ve ben hıçkıra hıçkıra ağlayarak bir yığın halinde yere yığılırken Laura ve Annie beni yere indiriyorlar.

Ama sonra Laura'nın 'Tanrım, Gina... Onları Tyler'la bıraktım...' dediğini duyunca sustum.

OceanofPDF.com

FORTY

THE PAST

Annie'yle kol kola Matt'in partisine doğru ilerlerken Gina, "Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi. Hava zifiri karanlıktı, sokak lambaları onlar yürürken sarı ışık konileri saçıyordu ve Gina keşke düz ayakkabı giyseym diye düşündü. "Sara'dan bir şeyler saklamak doğru gelmiyor. O bizim arkadaşımız.

İkili tepenin aşağısındaki ana yolun kavşağında buluşmuşlardı; Annie okuldaki gösteriden geliyordu.

"Bundan *gerçekten* hoşlanmıyorum," dedi tekrar ve durdu. Eve gitmenin eşiğindeydi.

Geen, sana burada *ihtiyacım var*. Sen benim kanat kadınımsın. Bu gece için içimde iyi bir his var... Bilirsin, Matt'le. Annie Gina'yı dürttü ve yüzünü ona döndü. Sahne makyajının bir kısmı hâlâ üzerindeydi ama parti için alametifarikası olan kedi fiske gözü kalemini ve kan kırmızısı rujunu sürmüştü. Soyunma odasında kendi kıyafetlerini giymişti - kısa, siyah, fırfırlı bir etek, altında tayt, AC/DC tişörtünü kırparak crop top haline getirmiş ve solmuş siyah kot ceketini giymişti. Ve tabii ki en sevdiği Doc Martens ayakkabıları. Annie'nin sevdiği ama Gina'nın annesinin kullandığı parfüm gibi koktuğunu düşündüğü, hastalıklı derecede tatlı, çiçeksi bir parfüm sıkılmıştı.

Gina gözlerini kaldırma dikti. Neredeyse Matt'in evine varmak üzereydiler - dönüp eve gitmesi ve diğerlerine başının ağrıdığını söylemesi için hâlâ vakti vardı. Matt'e olan aptalca ağızını unutacak, onun kendisini fark edeceğini ummaktan vazgeçecekti - özellikle de Annie'nin niyetleri

ona karşı açıktı. Rekabet edebilmesinin imkânı yoktu. Hâlâ bir parça haysiyeti kalmışken çekilmesi en iyisiydi.

Ya da... ön kapıya kadar yürüyebileceğini, içeri girebileceğini, diğer arkadaşlarıyla sohbet edebileceğini, birkaç içki içebileceğini, birkaç dans edebileceğini, belki başka bir çocukla öpüşebileceğini düşündü... yine de muhtemelen Annie ve Matt'in de aynı şeyi yapmasını izlemek zorunda kalacağını aklından çıkaramıyordu.

"Sara'nın partiden haberdar olması gerektiğini düşünüyorum, tek söylediğim bu," dedi Gina tekrar yürürken. 'Zor bir yıl geçirdi ve Pazartesi günü bunu ikinci ağızdan duymak onun için korkunç olacak. Matt *hala* ondan ayrılma nezaketini göstermedi.

Annie, sanki Gina'nın *bilmediği* bir şeyi biliyormuş gibi, "Onu henüz terk etmediğini bilmiyorsunuz," diye cevap verdi. "Ve Sara'nın zor bir yıl geçirip geçirmediğini de bilmiyoruz, çünkü bize hiç sır vermiyor. Matt'in evine varmışlardı ve dışarıda durdular. Evden yüksek sesli bir müzik sesi yükseliyordu. "Bazen bizimle arkadaş olmak isteyip istemediğini bile merak ediyorum.

"Tanrım, Annie! Gina tersledi. 'Eğer bir an için kendini düşünmeyi bıraksaydın, son zamanlarda Sara için işlerin gerçekten berbat gittiğini fark edebilirdin. Geçen dönem *haftalarca* okula gitmedi ve yaz boyunca da pek iyi değildi.

Gina başını salladı, annesinin Sara'nın annesini arayıp onu ziyaret edip edemeyeceklerini, hatta geçmiş olsun kartı gönderip gönderemeyeceklerini sormaya çalıştığını hatırlayınca dönüp gitmek üzereydi. Ama ulaşamamıştı.

Gina sözlerine şöyle devam etti: 'Bakın, eğer onu terk etseydi şimdiye kadar öğrenmiş olurduk. 'Sara paramparça olurdu. Destek için bizden birini arardı.

Annie başını salladı, sonra omuz silkti. Matt ona ondan ayrılacağını söylemişti ve ayrılıp ayrılmaması onun sorunu değildi. Ona göre Matt artık bekâr sayılırdı ve adil bir oyundu. "Haydi," dedi Gina'nın elini tutarak ve sırtarak onu ön kapıya kadar götürdü. 'Mutsuz olma cesaret. Hadi partiye gidelim!

Sara küçük yatak odasında idi, en alt ranzada oturuyor ve soğuktan titriyordu. Öfke içinde kaynıyordu. Ellerini kulaklarının üzerine kapatmıştı - kısmen aşağıdan gelen bağırışları engellemek, kısmen de kafasının içindeki sesleri susturmak için.

Ama yine de her ikisini de duyabiliyordu - babasının öfkeli bağırışlarını, annesine saldırırken ara sıra çıkan donuk gümbürtüyü ve delici çığlığı ve ona ezik, çirkin, arkadaşsız, şişman, iğrenç, değersiz olduğunu ve ölmeyi hak ettiğini söyleyen iç sesinin alaycı ve acımasız kahkahalarını.

Bir şeyin eşiğindeydi - ama ne olduğundan emin değildi. Bu öfke de olabilirdi, korku da. İkisi arasında ince bir çizgi olduğunu öğrenmişti.

Sara son gösteriden sonra Matt'i yakalayabilmek umuduyla onu aramaya çıkmıştı ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Görünüşe göre soyunma odasından aceleyle kaybolmuştu ve bu da birkaç arkadaşından duyduğu dedikodulara uyuyordu. Matt'in bir parti verdiği söyleniyordu. Onun davet edilmediği bir parti.

Sara yatağında oturmuş, soyulan duvar kağıdına bakıyor, tıraş bıçağı aramamak için kendini zor tutarken tırnaklarıyla bileğini tırmalıyordu. İşleri yoluna koymak için ne yapacağını bilmiyordu. Kendini uyuşmuş hissediyordu. Terk edilmiş. Değersiz ve çaresiz.

Küçük kız kardeşi paylaştıkları odaya geldi, Sara'nın yanına sokulup alt ranzaya kıvrıldı ve yüzünü Sara'nın kucağına gömdü. Sara kollarını onun omuzlarına doladı, her şeyi daha iyi hale getirebilmeyi dileyerek onu nazıkçe salladı.

Aptalca bir şekilde, Matt'le çıkmaya başladığında bunun tüm sorunlarının sonu olacağına inanmıştı... kendini bir bütün ve arzulanır hissetmesini sağlayacak, sonunda kendisi ve kız kardeşi için bu cehennem deliğinden uzakta daha iyi bir hayata yol açacaktı. Ama öyle olmadı. Aslında, her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Glk randevuları balo boyunca bir yürüyüşü -sıcak çikolata ve fırtınada el ele tutuşmak- ama Matt zamanının çoğunu Annie hakkında sorular sorarak geçirmişti. *Okulda hangi çocuklardan hoşlanıyordu? Doğum günü ne zaman? Hiç benim hakkımda konuşur mu? En sevdiği müzik grubu kim?*

Ondan sonraki gün Davy's'de buluşup bir külah cips paylaşmışlardı - Matt sürekli Annie'nin orada olup olmayacağını, hareketlerini bilip bilmediğini, daha sonra nerede olacağını soruyordu. Orada oturdukları iki saat boyunca Matt pencereden dışarı bakmış, kapı her açıldığında ona doğru dönmüş, yeni bir müşteri gelip de gelen Annie olmayınca hayal kırıklığına uğramıştı.

Birkaç kez Matt'in evine ders çalışmak için gitmişti - Gina'nın ön bahçede pusuya yatmış gibi görünerek ansızın çağırdığı zaman da buna dahildi. Gina'nın Matt'e söylemediğini düşünürsek bu garipti.

Matt'le birkaç kez buluştuğunu diğer GALS'lara anlatmıştı ama Gina nazik davranmış, yargılamamış ve bunu bir sır olarak sakladığını düşünmüştü. Dürüst olmak gerekirse Matt'le çıktıklarını pek hissetmiyordu. Sinemada öpüşmemişler, pikniğe gitmemişler ya da tamamen yalnız kalabilecekleri romantik yürüyüşlere çıkmamışlardı ve bırakın doğru dürüst bir öpüşmeyi, yanağına bir öpücük bile kondurmamıştı. Annesi ve babasıyla da tanışmamıştı, Matt birkaç kez onun evine gittiğinde onu gizlice üst kata çıkarmıştı.

Sonra dün okulda Matt'in arkadaşlarından biri, Evan, koridorda yanlarından geçerken kulağına bir şey fısıldamıştı - kanını donduran bir şey.

"Matt seni terk edecek," demişti yanından geçip giderken, bir sonraki dersine koşarken kahkahası kulaklarında çınlıyordu.

"Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadı Sara'nın küçük kız kardeşi, başı hâlâ onun kucağındaydı.

"Ben de," diye cevap verdi Sara, alnındaki faremsi saçaklarını geriye doğru okşayarak. "Ben de.

"Babam daha sonra beni almaya geleceklerini söyledi," dedi Sara'ya. Genç gözleri çökük ve yorgundu, yüzünün derisi solgun ve solgundu. "O adamla konuştuğumu duydum. Bıyıklı olanla.

Kendilerini bildiler bileli, küçüklüklerinden beri devam ediyordu - bazen haftada bir, şanslılarsa birkaç ayda bir. Her zaman aynı iki ya da üç adamdan biri idi - *iyi arkadaşlarım*, diyordu babaları, bu da onlara her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Kızlarından birini birkaç saatliğine teslim ettiklerinde babaları para alıyordu. Ekstra para sayesinde aileleri içki, uyuşturucu ve tütün alabiliyordu. Bazen yiyecek bile alabiliyorlardı.

Sara kız kardeşinin hangi adamı kastettiğini biliyordu - giysileri çamaşır makinesinde çok kalmış gibi kokan adam. Elleri kaba ve pullu olan. Kendilerine çıplak baktığında tenlerini yakan boncuk gibi gözleri olan adam. Babası onlara söyleneni yapmalarını, yaygara koparmamalarını, kimseye bir şey anlatmamalarını söylemişti.

Sosyal hizmetlerden gelen kadın yakın zamanda yine gelmişti - bu altı ayda bir oluyordu. Son ziyareti sırasında anneleri elinden gelenin en iyisini yapmış, babalarının dışarıda iş aradığını, kızlarının iyi beslendiğini, temiz olduğunu ve okula mutlu bir şekilde gittiklerini söylemişti.

El ele tutuşan kızlar kapıda durmuş, kadın bunun doğru olup olmadığını sorduğunda başlarını sallayıp gülümsemişlerdi. Tıpkı annelerinin onlara söylediği gibi

yapmasını istemişti. Sara çaresizce bir şeyler söylemek, onlara yardım etmesi, onları götürmesi için yalvarmak istemişti ama riskler çok yüksek, ceza çok ağırdı. Ve onların farklı koruyucu ailelere dağıtılması riskini göze alamazdı. Bunun yerine, Sara ona mutluluktan başka bir şey olarak yorumlanmaması için dua ettiği orantısız bir gülümseme vermişti.

Oturmaya ya da bir fincan çay içmeye bile vakti olmayan sosyal hizmet görevlisi, bir süre onlara baktıktan sonra kaşlarını hafifçe çattı ve konuşacakmış gibi dudakları aralandı. Ama fikrini değiştirdi ve onlara memnun bir gülümsemeyle karşılık verdi, bir forma bir şeyler işaretledi ve bir sonraki vakasına koştu.

"Bu gece seni götürmelerine izin vermeyeceğim," dedi Sara küçük kız kardeşine. 'Onun yerine ben gideceğim. Onlara ilk regl dönemine girdiğini söyleyeceğim. Yine kendini feda etmeyi kabullenmişti - yaptığı şey buydu. Matt'le arasını düzeltmek, evine gidip parti verip *vermediğini* öğrenmek isterken, küçük kız kardeşinin kaçırılması düşüncesine katlanamıyordu.

"Bu gece kaçıyorum," dedi küçük kız kardeşi aniden, doğrulup Sara'nın gözlerinin içine bakarak. Sesi henüz on iki yaşında olan bir kız için fazla yaşlı ve yorgun geliyordu. "Benimle gelir misin?"

Daha önce de tehdit etmiş ve bunu bir ya da iki kez yapmış, plastik kıyafet çantasıyla otobüs durağından öteye gidememişti. Bir keresinde bir polis tarafından eve getirilmiş, başka bir seferinde babaları tarafından deniz kıyısından geri götürülmüş, orada bir bankın üzerine yatak yapmış, bir diğerinde ise birkaç saat sonra aç ve üşümüş bir halde kendi başına geri dönmüştü. Ama nedense Sara bu kez küçük kız kardeşinin ciddi olduğunu hissetmişti. Sonunda temelli gidiyordu.

FORTY-ONE

MARY

İçimi kaplayan korkuya, işleri berbat ettiğim, her şeyi fena halde yanlış yaptığım, Tyler için her şeyi çok daha kötü hale getirdiğim dehşetine rağmen sakın kalmam gerekiyor. Annie'nin mutfağında duruyorum, parmaklarım birbirine düğümlenmiş, cam kapıdan dışarı bakarken bir yandan da ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

Lanet olsun.

Parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum. Aylar önce planlarımız şekillenirken zihnimde her şey çok daha kolay görünüyordu, ancak şimdi onları gerçekleştirmenin gerçekliği çok farklı hissettiriyor. Ama çok uzun zamandır çok fazla insanın yaptığı yanına kâr kaldı. İşleri yoluna koymanın zamanı geldi.

Yumruklarımı sıkıyorum, keşke geçmişi zihnimden silebilseydim - intikam almam gereken anılarım olmasaydı, sadece hayatımı yaşayabilseydim ve Tyler'a bakabilseydim, ona iyi bir gelecek hazırlayabilseydim. Ne de olsa annesine bir söz vermiştim. Ama işler öyle yürümüyor. İçimde bir ateş var - işleri yoluna koymak, suçlulara yaptıklarının bedelini ödetmek için yanıp tutuşan bir ihtiyaç.

Onların acısı benimkini sona erdirecek ve eğer kimse itiraf etmezse, o zaman *hepsi* ölmek zorunda.

Durumun büyüklüğü kafama dank edince keskin bir nefes alıyorum. Bodrumda kilitli üç kadın var. Hayatta kalmaları bir sonraki hamleme bağlı olan üç kadın. Ve sadece bu da değil, kurtulmam gereken iki çocuk.

Kafamın içindeki ses beni bitmek bilmeyen bir gevezelikle uyarıyor - *Yap... yapma... bunu hak ediyorlar... bu onların suçu değil... öldür onları... bırak gitsinler...* -

Ta ki ellerimi kulaklarıma kapatıp başımı sallayana ve gözlerimi kapatana kadar.

Ne halt ettim ben?

Arkamdan bir ses duyuyorum - bebeğin yumuşak mırıltıları.

"Doğuştan yeteneklisin," diyorum, dönüp Tyler'la yüzleşiyorum, bebeğin başını dirseğinin kuytusunda kucaklarken onu izliyorum. Laura panik içinde bebeği ona teslim etmişti, ben de onu sahte bir acil durumla aşağıya çekmiştim. "Ama bu çocuklar bir sorun," diyorum ona. "Onları tutamayız.

Tyler bana bakıyor - gözlerindeki o boş bakış. Ne demek istediğimi anladığını belirten tek bir baş sallama hareketi yapıyor. 'Çocukları halledeceğim. Merak etme.

Sonra Tommy kendini Tyler'ın bacaklarına atıyor ve resimli bir kitabı ona doğru sallıyor. Küçük çocuk "Hikaye istiyorum!" diye homurdanıyor. "Şimdi hikaye oku! Bir öfke nöbetinin eşiğinde, yanakları kızarmış ve alt dudağı titriyor. "Annemi istiyorum," diye mırıldanarak ekliyor.

Tyler'a 'İkisiyle de ne yapman gerekiyorsa yap,' dedim. "Yapmam gereken bir şey var.

Tyler yürümeye başlayan çocuğun elinden kitabı kapıyor -kapağında küçük kırmızı bir itfaiye aracı var; Gina'nın oğluna evlerine ne olduğunu açıklamak için aldığına şüphe yok- sonra Tyler Tommy'nin bileğini tutuyor. Sürgülü cam kapıya doğru ilerlerken sırtımama engel olamıyorum, dışarı çıkarken kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum.

Sonbahar güneşi kırmızı tuğlalı duvarın üzerinden geçerek bahçede yürürken altın rengi gölgeler oluşturuyor. Yandaki Bridget'in bitkilerini kopardığını duyuyorum. Sonra, bahçe kapısının ortak alana açıldığı yere yaklaştığımda, kocasının sert ses tonuyla ona bir şeyler söylediğini duyuyorum. Kapıyı çekiştirerek açarken, yere düşmüş benekli pamuk mendili görünce duraksıyorum - bir adamın mendili, ıslak ve çamurlu, kısmen çimenler tarafından gizlenmiş. İçimi ağır bir his kaplıyor, sanki bir el boynumu sıkıyor, parmakları damarlarımı kazıyor, geçmiş bugüne uzanırken basınç kalp atışlarımı yavaşlatıyor.

Kapıdan geçip otlarla kaplı araziye girerken tüm bunları zihnimden uzaklaştırıyorum; küçük bir kızın kirli okul eteğiyle ortak alanda koştuğunu, mutlu, neşeli kıkırdamalarının benden başka kimse tarafından duyulmadığını görmeyi bekliyorum - kısa süre sonra yardım için haykırırken yerini delici çığlıklar alıyor... ardından hayatı sönerken sessizlik geliyor. Bu, eve gelmediği geceden beri kabuslarımı dolduran film müziği.

Düşmüş bir sopayı alıp ısırgan otları ve yabani otlar arasında bir yol açmak için kullanıyorum, ancak son ziyaretimden bu yana buraya başka birinin gelip gelmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Daha önce olmayan yerlerde kopmuş saplar ve ezilmiş yeşillikler var.

İçgüdüsel olarak, takip edilip edilmediğimi merak ederek omzumun üzerinden geriye bakıyorum - Gina ve meraklı arkadaşı beni takip etmiş olabilirler. Ama sonra hatırlıyorum - Annie'yle kilitli kalmışlardı. Çılgınca neler olduğunu, onları neden hapsediğimi anlamaya çalıştıklarını, bunun bir hata, bir yanlış anlaşılma olması için dua ettiklerini, yakında onları serbest bırakacağıma ikna olduklarını, birbirleriyle konuştukça seslerinin yükseldiğini, nafile çığlıklara ve boğaz yakan bağırışlara dönüştüğünü hayal ediyorum.

Tyler ve ben ilk geldiğimizde, Annie hâlâ baygınken ses yalıtımını test ettik.

'Sesim en çok onunkine benziyor,' dedim ona. 'Beni bodruma kilitle ve bak bakalım bağırdığımı duyabilecek misin? Sonra dışarı çık ve sokaktan dinle. Eğer bir şey duyarsan telefonuna kaydet.'

Havalandırma konusunda da temkinliydim, bacanın evden nereden çıktığını bulmaya çalışmıştım ama bulamamıştım. En ufak bir sesin bile postacıyı ya da evin önünden geçen insanları ya da tabii ki Annie burada kalmalarını teklif ettiğinde -daha doğrusu *ben* teklif ettiğimde- Gina'yı ve kocasını uyararak hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedim. Umduğum gibi yemi yutmuşlardı.

Ortak alanın diğer tarafında, tuğladan yapılmış çemberin içine, yaşlı ağaç kütüğünün yanına bağdaş kurarak oturuyorum. "Merhaba Sara," diye fısıldıyorum, parmaklarımı yumuşak toprakta gezdirerek. Kafamda, onun şu anda burada yaşadığını hayal ediyorum. "Tyler için her şeyi doğru yapmaya çalışıyorum ama bu *gerçekten* çok zor. Gözyaşlarımı bastırıyorum, bacaklarımı kavriyorum, çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum. Çocukken yaptığım derme çatma mezarın ya da türbenin ya da her ne olduğunu sandıysam onun yanındaki çalılık çimenlerin üzerine oturuyorum. Burası güzel anılarla dolu değil - aslında tam tersi - ve eskiden burada yaşanan dehşeti düşünmeye bile dayanamıyorum. Ama rahatsız edilmeyeceğim özel bir yere ihtiyacım vardı.

Annie'nin hizmetçisi olduğumda, ağaç kütüğünü tekrar bulmam birkaç günümü aldı, ararken çalılıklar arasında bir yol açtım. Daha fazla büyümüş olması dışında, burada değişen pek bir şey yok. Yıllar önce bu küçük anıtı yaptığıma memnunum - elimde kalan tek şey bu

şimdi. Sara'nın fotoğrafı hâlâ buradaydı ama Tyler'ın bebeklik saçının bir tutamının bulunduğu zarf fareler tarafından kemirilmiş ve içindekiler yok olmuştu.

Resmini bulmak için elimi ağaç kütüğünün içine sokuyorum, içindeki tüm budaklı kıvrımlara ve dönüşlere aşınayım. Ama etrafı yokladığımda bulamıyorum, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp içini karıştırıyorum ve gittiğini fark edince küfrediyorum. Ayağa kalktım, yeri tekmeledim, onu alanın Gina olduğuna bahse girdim.

"Siktiğimin *orospusu*! Homurdanarak eve geri dönüyorum, ona çok kızgınım - bodrumda kilitli *olan tüm* kadınlara çok kızgınım. İçlerinden biri yıllar önce ne olduğunu biliyor ve gerçeğin ortaya çıkma zamanı geldi. Para umurumda değil - hepsi Tyler için - ama intikam umurumda.

Biri bedelini ödeyecek. Biri ölecek.

Mutfağa giden sürgülü kapıyı çekip açıyorum ve büyük bir gürültüyle kapatıyorum. Tyler'ı bulmak için etrafı tarıyorum ama burada değil. Bebek yok, Tommy de yok.

Güzel. Ona yapmasını söylediğim şeyi yapıyor. O veletlerle ilgileniyor.

Sonra ön kapıdan gelen bir ses duyuyorum - biri içeri giriyor.

Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım. Zihnim allak bullak olmuş bir halde mutfağa giriyorum, şefin bıçaklarından birini bloktan alıp kapüşonumun altına sokuyorum.

Sonra koridordan tanıdık bir sesin "Gina?" diye seslendiğini duydum. Benim. Ben geldim! Polis gitmeme izin verdi.' Matt geri döndü.

FORTY-TWO

GINA

"Ne yaptın? Laura'nın az önce bana söylediklerini iyice anladıktan sonra söylüyorum. "Çocuklarımı *Tyler*'la mı bıraktın? Bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Öfkemi çıkarmak için döner sandalyelerden birini sertçe karıştırma masasına doğru itiyorum ama sandalye devriliyor ve sert bir gümbürtüyle yan tarafına düşüyor. Mary'nin sözleri zihnimde yankılanıyor... *Şu lanet çocuklarla bir kez ve sonsuza dek ilgilen...*

Bu gerçek olamaz - biri bana bir kâbusun içinde olduğumu, çocuklarımın bir canavarla birlikte olmadığını, her an uyanabileceğimi söylesin. *Yüce Tanrım, lütfen onları güvende tut.*

"Pek fazla seçeneğim yoktu," diyor Laura, sesi titreyerek. "Tommy iyiydi... Onu halının üzerinde oynarken bıraktım. Ona bir hikaye okumamı istedi. Gracie de uyumanın eşiğindeydi. Tyler... onu kucağına almaktan mutlu görünüyordu. Sadece birkaç dakikalığına burada olacağımı düşünmüştüm, Tanrı aşkına!" Laura yüzünü kapattı ve acınası bir hıçkırık çıkardı. "Mary bana acil bir durum olduğunu ve yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi. Bilmen gerekiyorsa, seni yukarı gelmeye ikna edecektim ve Matt'i almaya gitmeyi önerecektim. Gözyaşlarının sınırında.

Tek kelime etmeden sandalyeyi tekrar dik konuma getirip üzerine çöküyorum, başımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi karıştırma masasının kenarına dayıyorum. Ellerimin topuklarını kafatasıma bastırırken, ne olduğunu, çocuklarıma nasıl ulaşabileceğimi - daha doğrusu çocuklarımı nasıl *kurtarabileceğimi*, çünkü yapmam gereken şey buymuş gibi hissediyorum - anlamaya çalışırken alnımda yakıcı bir acı hissediyorum.

Başımı kaldırdım. 'Altı bin mil uzakta olması gereken arkadaşımızla lanet olası bir bodrumda kilitli kalacağımızı düşünmemiştim, değil mi? Aslında pek çok şeyi düşünmemiştim. *Sen düşündün* mü? Birden ayağa kalkıp ona doğru yaklaşıyorum ama başımdaki çarpıntının omurgamdan aşağı vurmasıyla tekrar sandalyeye düşünüyorum. Başım dönüyor ve titriyorum, kalbim hızla atıyor ve bana bugün henüz insülin iğnemi olmadığını hatırlatıyor. *Kahretsin*, diye düşünüyorum ve aniden tıbbi çantamın el çantamda olduğunu fark ediyorum. Mary'nin beni buraya iterken elimden kaptığı çantada.

Annie'nin sesi, kapının yanında yere yığıldığı yerden, "İkinizin de çenenizi kapatmanız gerek," diye geliyor. Bize bakarken bacaklarını yukarı çekmiş, ayaklarını birbirinden ayırmıştı. 'Birlikte çalışıp bu kadının kim olduğunu ve ne istediğini öğrenmeliyiz.

'Evet... evet, Annie haklı, Gina. Tartışmamalıyız, birbirimizi suçlamamalıyız ya da-'

"Bekle, bana Mary'nin kim olduğuna dair *bir fikrin* bile olmadığını mı söylüyorsun?" Sandalyede Annie'ye yaklaşıyorum, ona doğru yaklaşıyorum. Ayağa kalkmaya cesaret edemiyorum, kendimi çok titrek hissediyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Annie.

"O... o senin hizmetçin değil o zaman? Laura öyle diyor.

Annie ona bakarken göz kapakları ağırlaşır ve yavaşça başını sallar. "Tanrı aşkına Laura, devam et. Sonra dört ayak üzerinde sürünerek köşedeki su soğutucusuna gider, ağzını musluğun altına sokar ve musluğu açar. O içerken su çenesinden aşağı damlıyor, bu sırada yukarıdaki büyük plastik kap birkaç kez tıkırdayıp gürlüyor.

"Ondan biraz almam lazım," diyorum, yarısı boşalmış kaba doğru giderek. "Gerçekten susadım. Diz çöküp musluktan su içiyorum. "Elimizdeki tüm suyun bu olmadığını söyle bana. Ağzımı koluma siliyorum ve tekrar oturup duvara yaslanıyorum.

"Şurada lavabosu ve musluğu olan bir mutfak var," diye yanıtlıyor Annie, girdiğimiz yerin karşısındaki başka bir kapıyı işaret ederek. 'Bir süredir bana yemek getirmedi, ama belki şimdi ikiniz de buradasınızdır. Kim bilir? Annie istifini bozmadan omuz silkiyor.

"Peki ya..." Laura stüdyonun etrafına bakıyor, "tuvalet?"

"Mutfakta bir tane var," diyor Annie.

"Şuradan garaja gidebilir misiniz?" diye sordum. "Şu taraftan çıkabilir miyiz? Her tarafımın ter içinde kaldığını hissediyorum - umutsuzca

İnsülin. Geçmişte birkaç kez geç kaldığım oldu ama her zaman yardıma hazır birileri oldu - Matt ya da ben gençken annem - ve hiçbir zaman kitimden uzakta olmadım. Kan şekeri seviyem çok yükselirse, bu son derece tehlikeli olabilir.

Annie bana Laura'ya attığı bakışın aynısını attı. 'Ah, evet, aptal ben. Lanet olası garajdan kaçış yolunu tamamen unutmuşum. Başını duvara yasladı, çenesi sıkılmıştı.

'Annie, tatlım, sorun yok, öfkeni anlıyoruz. Bu kadar uzun süre burada mahsur kalsaydık biz de aynı durumda olurduk. Laura bana bir bakış attı. "Geen, iyi misin? İyi görünmüyorsun. Çok solgunsun. Bana dokunmak için elini uzattı ama Annie sanki onu ısıracaktı gibi arkasını dönüp tersledi. Laura geri sıçradı.

"İyi olacağım," diyorum, onu endişelendirmek istemiyorum. "Sadece şoktayım. Tyler ve Mary ile yalnız kalan çocuklarımı düşündükçe midem yine düğümleniyor. "Bizim... bizim bir plana ihtiyacımız var," diyorum, kendimi daha da sersemlemiş hissederek. 'Mary geri dönmeden önce neler olduğunu çözmeliyiz. Annie, bize Mary ile ilk karşılaştığında tam olarak neler olduğunu anlat. Seni buraya kilitlediği ana kadar olan her şeyi.

Terimi silmek için kolumu yüzüme silerken Annie bana bakıyor. O kadar zayıf görünüyor ki, yemin ederim sokakta yanımdan geçse onu tanıyamazdım. Ama gözlerinde berrak bir şeyler de var. İçinde hala yanan ateş.

"Her şey bir ilanla başladı" diyor. 'Yerel postanedeki topluluk panosuna bir temizlikçi ilanı verdim. Yan komşum Bridget bana bu fikri verdi ve temizlikçisi Hattie'yi bu şekilde bulduğunu söyledi.

Başını tekrar duvara yaslıyor ve sanki her biri çaba sarf ediyormuş gibi birkaç nefes alıyor. Laura ve ben hızlı bir bakış atıyoruz.

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve iki adayla mülakat gerçekleştirdim, ama işe yaramadılar. Sonra Mary başvurdu ve onun eve gelmesi için bir zaman ayarladım. Çok garip, çünkü kapıyı açar açmaz onu tanıdığımı yemin edebilirim.

"Nereden?" diye soruyorum, her ayrıntıyı bilmek istiyorum. Başka hiçbir şey olmasa bile, bir şekilde çocuklarıma ulaşana kadar dikkatimi dağıtıyor. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

"Başta emin değildim. Mary ben ilanı asarken postanede karşılaştığımızı söyledi ama...' Annie birden öksürerek ve midesini tutarak sözünü kesti. Ama bundan daha fazlasıydı. Ben

Onu başka bir yerde görmüştüm. Belki de meydanda ağaçların arasına saklanmıştı. İlk başta buralarda yaşıyor olabileceğini düşündüm ama... dürüst olmam gerekirse pek de öyle birine benzemiyordu. Bu konuda daha fazla düşünmedim ve düzgün birinin başvurmasına sevindim.

"Sırada ne var? İşi ona mı verdin?" diye sordum.

Annie bir an sessiz kalıyor, geçmişi düşünürken çenesi geriliyor. Sonra sırayla her birimize bakarken başı sallanmaya başlıyor. "Hayır. O kadar ileri gidemedik.

"O zaman ne, Annie, Tanrı aşkına, *ne*? Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, yalpalıyorum ve onu kollarından tutup hafifçe sarsarken sersemlemiş hissediyorum.

"Ona evi gezdirdim," diye anlatıyor Annie bize. "Bütün o soruları soruyordu. Sanki benimle röportaj yapıyormuş gibi hissettim.

"Ne tür sorular? Laura yerde bize katılıyor. Annie'nin elini tutuyor ve okşuyor. Ben de diğer elini tutup onu cesaretlendirmeye çalışıyorum.

Annie kuru kuru yutkunuyor. 'Geçmişle ilgili şeyler - sahip olduğum erkek arkadaşlar, ailem, arkadaşlarımla kim olduğu hakkında. İsimlerinizden bahsettiğimde sizi de sordu.

"Bu alarm zillerini çaldırmadı mı? Kendimi tutmaya çalışarak söylüyorum.

"Pek sayılmaz. Çok *normal* görünüyordu. Ve benden bir şeyler koparmak gibi bir hüneri vardı.

"Tanrı aşkına Annie, yine de işi ona mı verdin?" Topuklarımla üzerine düştüm ve destek için sandalyeye tutundum.

Ama Annie yine başını sallıyor. "Hayır, dediğim gibi, işi ona hiç *vermedim*," diye açıkça belirtiyor. "Ona evi gezdirdim ve sonra buraya, stüdyoya bakıp bakamayacağını sordu. Çalışmalarından haberdardı ve bana gitar öğrenmekte olan bir müzisyen olduğunu söyledi. Farklı gruplar, müzikaller ve diğer şeyler hakkında sohbet ediyorduk, bu yüzden yeterince makul bir istek gibi görünüyordu.

"Sonra ne oldu? Duyduklarıma inanamıyorum - Annie son birkaç haftadır sadece birkaç metre altımızdaydı. Kendi evinde bir mahkûmken, biz onun varlığından habersiz, onun üzerinde bir hayat yaşıyorduk. Buna inanmak imkansız.

"Ona işi teklif edecektim," diye devam ediyor Annie. "Buna çoktan karar vermiştim. Düzenli ve birlikte görünüyordu. Ve sakın - çok sakın. Evet, işte bu.

Sanki kendini ve hayatını çok iyi kontrol ediyormuş gibi. Bu odaları da temizleyeceği için buraya bir göz atmasından zarar gelmeyeceğini düşündüm. Annie duraksıyor, gözleri ağır ve yorgun bir şekilde stüdyonun etrafını tarıyor. Güverteden biri parçalanmış, kablolar etrafa saçılmış, duvardaki birkaç kontrol paneli de benzer durumda. "Özellikle de müziğimi beğendiğini söylediğinde. Gururum okşandı sanırım.

Laura, "Tanrım, temizlikçi bulmak için bir ajansla anlaşmalıydın," diye söylendi. 'Senin gibi tanınmış biri sokaktan rastgele birini işe alamaz.

Laura'nın koluna hafifçe vuruyorum, başımı sallıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Biliyorum, *biliyorum...*" diyor Annie, başını öne eğerek. 'Ama ben gerçek dünyada yaşamayan bir ünlü olmak istemiyorum. Anlamıyor musun? Annie'nin boğazında bir yumru var, sesi gergin ve ağlamak üzereymiş gibi çıkıyor. "Ünlü olmaktan *nefret ediyorum*. Boğuk bir hıçkırık çıkardı.

"Sorun değil," diyorum, bir kolumu ona dolayarak. 'Doğru şeyi yaptığını düşünüyordun. Sonra ne olduğunu anlat bize. Laura da bir kolunu ona doladı.

Ama Annie'nin cevap verme şansı yok çünkü aniden bir ses duyuyoruz. Kafalarımız döndü. Kapının kilidi açılırken bir klik sesi - ve bir saniye sonra yavaşça hırıldayarak açılıyor.

FORTY-THREE

GINA

Çığlık atmak ya da saldırmak için kapıya doğru hamle yapmak yerine, kapı açılırken bir anlığına hepimiz donup kaldık, dehşete kapıldık, hiçbirimiz nefes almaya cesaret edemedik.

Önce elini görüyorum, parmakları kapının kenarında geziniyor. Sonra sanki birinin geçmesini bekliyormuş gibi yan dururken vücuduna bir göz atıyoruz.

Şimdi, kafamın içinde çığlık atıyorum, kelimelerin çıkmasını istiyorum. Şimdi... Laura, daha yakınsın - yakala onu! Yumrukla onu! Ben kapıyı tutarken onu yere çek! Ne istersen yap!

Ama Laura ve ben şok içinde Annie'nin yanında yere çömelmiştik, Matt içeri girdiğinde hepimiz sessiz ve hareketsizdik, ne olup bittiğini anlamaya çalışırken yüzünde mahcup bir sırıtış vardı. Cildi solgun gri bir renkte, gözlerinin altında koyu halkalar var ve saçları dağınık.

"Hanımlar..." diyor önce neşeyle, gerçi kan çanağına dönmüş gözlerinden benden azar işitmeyi beklediğini anlayabiliyorum. Ama manzarayı gördüğünde kaşları çatılır. "Ne yapıyorsunuz-

O sözlerini bitirmeden önce, titreyen ve terleyen bedenimi harekete geçiriyor, Matt'in yanından kapı kapanmadan önce kendimi kapıya doğru fırlatıyor, avazım çıktığı kadar bağılıyor ve bana yardım etmesi için dua ediyorum.

Durdurun onu! Durdurun onu! Matt...!

Sağ elimle kapının kenarını tutup tüm gücümle çekerek açıyorum - ki kendimi ne kadar hasta hissettiğimi düşünürsek bu pek de fazla bir şey değil. Ve eğer mutfak bıçağı bileğimi yakalamasaydı - Mary bıçağı bana saplıyor

Bir eliyle kapıyı sertçe geri çekerken Matt daha hızlı olsaydı onu alt etme şansımız olabilirdi.

Bunun yerine, acı kolumu kesiyor ve tam kapıyı tekrar kapatırken kapıyı bırakmama neden oluyor, son anda onları çekmeden önce parmaklarımı hapsediyor. Bağıramayacak kadar sersemlemiş bir halde, derimden ince bir kan çizgisinin sızışını izliyorum. Sonra bayılmak üzereymişim gibi hissederek yere yığılıyorum.

"*Tanrım, Geen,*" dediğini duyuyorum Matt'in, kolları belime dolanıyor. Beni ayakta tutan güçlü kollar. 'İyi görünmüyorsun. Neler oluyor?' Laura'ya ve bana panikle bakıyor. "Daha yeni geldim ve bana burada elektrikle uğraştığını, titreyen ışıkları tamir etmeye çalıştığını ve kendini elektrik çarpmadan önce hemen buraya gelmem gerektiğini söyledi. Neler oluyor?"

Laura boynundaki pamuklu atkıyı hızla açıyor ve kanamayı durdurmak için bileğime sarıyor. Ben kocama bakarken, onun gözlerinin stüdyoda gezinmesini seyrederken, atkıyı sıkıca bağlıyor. Beyni her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor, özellikle de Laura da burada olduğu için. Ama ancak yerde kimin oturduğuna doğru dürüst baktığında durumumuzun dehşetini fark ediyor.

"*Annie?*" diyor, hayalet görmüş gibi bakarak. "Ama ben senin içeride olduğunu sanıyordum..." Sözünü yarıda kesip kapıya gidiyor, kolu sertçe çekiştiriyor, tekrar tekrar oynatıyor. Ama yerinden oynamıyor. Ses geçirmez duvara yaslanıp başını arkaya yatırmadan önce tek söylediği 'Siktir' oldu.

"Buraya ışıkları tamir etmeye gelmedin o zaman? Matt üçüncü kez söylüyor.

"Matt..." diyorum, bıkkın ve nefessiz bir halde. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve başımı zorlukla dik tutabiliyorum. "*Hayır...*" diye fısıldıyorum. "Benim... benim insülinim. Üst katta... ve çocuklar..."

"Ama Mary dedi ki-

"Mary'nin söylediklerini unut," diyorum ona. 'Hepsi yalanmış. O Annie'nin hizmetçisi değil ve kesinlikle arkadaşımız da değil. Titreyen bir elimle başımı tuttum. "Çocukları gördün mü?" diye soruyorum. "İyiler miydi? Orada ne haltlar dönüyor? Telefonun yanında mı? Sana bir şey söyledi mi? Neden tutuklandın?' Çok fazla sorum var ama konuşmak için tüm çabamı harcıyorum.

Matt ellerimi tutarak, "Sakin ol canım," diyor. Çok fazla alkol ve uykusuzluktan sonra beyninin bazı şeyleri yavaş işlediğini söyleyebilirim

Dün gece. "Çocukları görmedim, hayır. Onlar iyi mi?"

"*Bilmiyorum, sana* sormamın tüm amacı da bu zaten! Endişeden çıldırmış gibi hissederek karşılık verdim. "Laura onları Tyler'a bıraktı. O da onlarla birlikte evde değil mi? Mary onu da buraya getirmek için saçma sapan şeyler söyledi ve şimdi *hepimiz* içeride kilitli kaldık! Hıçkırıklarına engel olamıyorum ama onlar benim için değil. Çocuklarım için.

"Tamam, tamam, ben bizi çıkarırım," der Matt, birdenbire kontrol kendisindeymiş gibi. Alışkanlık gereği kot pantolonunun arka cebini yoklar. "*Kahretsin*. Telefonum... koridordaki masanın üzerindeydi. İçeri girdiğimde anahtarlarımınla birlikte orada bırakmıştım. Derin bir nefes alarak bir an için gözlerini kapatır. "Kapının dışında elektronik bir tuş takımı gördüm," der Annie'ye, kolu tekrar tıkırdatarak. 'Hangi elektrik devresine bağlı? Tüketici ünitesi burada mı?

Annie boş gözlerle ona bakar. "Unut gitsin," der ona. 'Tuş takımını geçersiz kılmış olmalı ve manuel anahtarı kullanıyor. Merdiven boşluğunun dibinde bir tür elektrik ünitesi var, ama bu kapının diğer tarafında,' der, sanki dışarı çıkma umudunu yitirmiş gibi. 'Bütün evi kontrol ediyor. Başından beri bu lanet şeyle ilgili sorunlarım vardı. Eğer burada aynı anda çok fazla ekipman çalıştırsam, yeni ek binanın ışıkları titriyordu,' diyor bize. 'Mary beni buraya kilitlediğinden beri her şeyi açıyorum - tüm güverteleri, enstrümanlarım da dahil olmak üzere tüm ekipmanları, sistemi aşırı yüklemeye ve evdeki ışıkların titremesine çalışıyorum. Sonra bazı kabloları söküp yeniden bağlayarak her şeye kısa devre yaptırmaya çalıştım.

Matt'le bakışırken tenimde bir ürperti hissediyorum. "Tanrım, Annie, o *sen miydin?*

'Çalıştı mı? Işıklar açılıp kapandı mı?'

Başımı sallıyorum, sorunu daha fazla araştırmadığımız için kendimi kötü hissediyorum. "Ah, *Annie...*" diyorum, burada tek başına kilitli kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ben de suyu açıp kapamaya devam ettim. İnşaatçıların bir başka hatası. Buradaki musluk ne zaman aksa, mutfak musluğunun basıncı düşüyor. SOS için Mors alfabesini hatırlamaya çalışıyordum ama yapamadım, bu yüzden fark edileceğini umarak sık sık belirli bir düzende açıp kapattım.

Matt döner koltuklardan birine çökerek, "Fark edildi," diye onaylıyor. "Biz sadece bunun can sıkıcı bir tesisat tuhafılığı olduğunu düşündük.

"Ne zamandır buradasın? Laura kapüşonunun fermuarını açarak soruyor. Küçük alan giderek ısınıyor ve havasız kalıyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Annie. 'Haftalar gibi geliyor. Mary'yi buraya getirdiğimde bir süre ekipmanlar ve kayıt kabininin nasıl çalıştığı hakkında konuştuk. Küçük pencereden diğer odayı işaret ediyor. "Özellikle ses yalıtımıyla ilgileniyor gibiydi.

"Her şeyi planlamıştı, değil mi? Neden hepimizi buraya çağırdığına dair kafa patlatıyorum ama düşüncelerim bulanık ve karışık.

Annie başını sallayarak korkularımı doğruluyor. "Beni buraya kilitlediğinde her şey çok hızlı oldu. İlk başta ne yaptığının farkında değildim.

Bir an arkamdaydı ve ben ona ekipmanı anlatırken omzumun üzerinden bakıyordu, sonra ortadan kayboldu. Kayıt kabininde dikkatim dağıldı, sonra onu bulmak için buraya döndüğümde çıkış kapısı kilitliydi. Normalde içeriden açabilirim ama anahtar gerektiren başka bir kilit daha var. Anahtarımı aramaya başladım - tüm ev için ana set - ama hemen kaybolduğunu fark ettim. Yemin ederim buradaki masanın köşesinde bırakmıştım. Matt dişlerinin arasından üfleyerek, "Tanrım," dedi. "Söyle bana, ben her an polis hücrelerinde uyanabilirsin.'

"Evet, o konuda..." diyorum, şu anda onun bahanelerini duymak bile istemiyorum.

Matt ellerini kaldırarak, "Ben masumum, haberin olsun," dedi. "Bütün akşam iki bira içtim. Ancak Evan her zamanki gibi kendini aştı ve bir grup gençle kavgaya tutuştu, ben de onu savunmaya gittim. Polis geldi ve hepimizi yakaladı.

Matt'in elini tutup sıkmak ve onu teselli etmek istiyorum ama buna gücüm yok. Dün gece ne olduysa beklemek zorunda.

"Mary ile iş için ne zaman görüştün? Laura Annie'ye sorar. "Tarihi hatırlayabiliyor musun?

Ağustos'un sonuna doğru. Belki de yirmi sekizinde? Tam olarak emin değilim.

"Bugün Eylül'ün yirmi ikincisi," diye devam ediyor Laura. "Gina, Annie'den burada kalmaya geleceğini ne zaman duydun - yani artık *Mary* olduğunu biliyoruz.

Matt, "Tarih için telefonunu kontrol et," diye önerir.

"Telefonum yanımda değil," diyorum kocama bakarak. 'Laura'nın da yok. Şimdiye kadar onları kullanmayı düşünmediğimizi mi sanıyorsun? Mary beni buraya iterken çantamı aldı. İçinde insülinim vardı.

Ve... Sizi endişelendirmek istemem ama ilacıma *gerçekten* ama *gerçekten* ihtiyacım var. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. "Hatırladığım kadarıyla mesajı Ağustos'un sonunda, belki de Eylül'ün başında almıştım. Bir haftadır, belki de on gündür otelde kalıyorduk.

'Telefonlarınız olsa bile, burada telefon çekmiyor zaten,' Annie diyor ki. 'Ve stüdyonun kablosuz internetini kapattığından emin olabilirsiniz. Evin geri kalanından ayrı bir sistemde ve bunu yapmak çok kolay.

"*Tabii ki* öyle," diyor Laura, ayağıyla yeri sürterek, çünkü ikimizden biri dışında tekmeleyecek pek bir şey yok.

"Yangın..." diye fısıldadım, geçmişini düşünerek. "Matt, sence Mary'nin bundan haberi var mıydı? Belki yerel gazetedeki haberi gördü ve kalacak bir yere ihtiyacımız olduğunu fark etti. Bunun bir tuzak olduğunu, bize ne olduğunu tam olarak bildiğini ve durumumuzdan yararlandığını düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

Matt'in cevap vermek üzereyken ağzının açıldığını görüyorum ama buna fırsat bulamıyor çünkü ışıkların sönmesiyle aniden karanlığa gömülüyoruz.

FORTY-FOUR

THE PAST

"Birinin ışıkları kısıması gerekiyor," dedi Annie, oturma odasına doğru yürürken Gina'yı d rt erek, partideki herkesin arasından geçerek " ok parlak. Atmosfer yok.

Gina Matt'i görüp g remeyece ini anlamak için etrafına bakındı. Partide tahmin ettiğinden daha fazla insan vardı, bazıları mutfakta takılıyordu. Matt'in evine daha önce sadece bir kez yılba ı partisi için girmişti ve evin sade ve bej rengi olduğunu d   nm  ti. Annesinin hoşuna gidecek bir şeydi.

"Birası olan var mı?" diye seslendi biri - Gina'nın bir üst sınıftan tanıdığı bir delikanlı. Yeterince yakışıklı olduğunu d   nd  ve Annie onu elinden tutup mutfa a doğru götürürken ona baktı. Delikanlı da ona gülümseyerek karşılık verdi, tam o sırada Annie ışıkları kapattı ve geriye sadece birkaç masa lambası kaldı. Müzikten birkaç ses yükseldi ve birkaç kız dans etmeye ba ladı.

"Tanrım, nerede bu içkiler?" diye sordu Annie mutfak tezg hını karıştıırken, kendi sınıflarından iki kızın arasından dirsek atarak bir  i e votkayı inceledi. Sadece bir iki santim kalmıştı, bu yüzden onu iki k  ıt barda a böldü ve üstüne biraz kola dökerek birini Gina'ya uzattı.

Arkalarından gelen bir ses, "Matt malzeme almaya gitti," dedi. Gina belinde bir el hissetti ve Evan'ın onlara baktığını görmek için döndü. Yanakları kızarmı tı, gözleri cam gibiydi ve diğer kolunu sallayarak onlara bakıyordu.

Annie'nin etrafında. 'Çok yakında ortalığın hareketlenmesini bekliyorum,' diye gülümsedi. "Bu arada..." Üst cebine dokundu. "Eğer istersen ortalığı renklendirecek bir şeyim var. İçinde beyaz bir toz olan küçük bir plastik poşet çıkardı.

"Siktir git Evan," dedi Annie, gözlerini mutfakta gezdirerek.

Gina şok olmuştu ama içten içe arkadaşıyla gurur duyuyordu. Evan'dan hoşlanmıyordu ve şimdi onlara uyuşturucu teklif ettiği için ondan daha da az hoşlanıyordu. Bırakın böyle bir şeyi, daha önce alkole bile neredeyse hiç dokunmamıştı. Evan'ın hâlâ sırtında duran terli elinden uzaklaştı ve Annie'nin gözlerinin aynı anda her yere dalmasını izledi. O da Matt'i arıyordu.

"Gel Geen," dedi Annie, onu oturma odasına geri götürürken. Evan'dan uzaklaştıklarında Gina'nın kulağına "Bu gece kafayı bulacağım," diye fısıldadı. Gina sırtıttı, müzik eşliğinde başını salladı, gözlerini kapadı ve ritme göre sallandı. "Matt'i görürsen bana haber ver," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Gina gürültüyü bastırmak için bağırarak, "Tamam," dedi. "Sara'ya da göz kulak olurum," diye ekledi, Matt dıÇarıdayken doğru Geyi yapmak için onun evine gidip gitmediğini merak ediyordu. Gina, Sara buraya gelirse, bunun ya partiyi duyup Matt'le hesaplaşmak için geleceğinden, ya da ayrılığı kötü karGılayıp Matt'e bir Geyler söylemek isteyeceğinden endiGeleniyordu. Her iki durumda da, bu hiç iyi olmayacaktı. Gina fazla içmeyi planlamıyordu. Sara'nın ona ihtiyacı olursa diye ayık olmak istiyordu.

"Hepiniz iyisiniz kızlar," dedi Gina'nın içeri girerken gülümsediği çocuk, arkadaşıyla birlikte yanlarına sokulurken ikisine de. Gina kendini tanıtmak üzereydi ama çocuk Annie'ye döndü. "Oyunda harikaydın," dedi Annie'ye yaklaşarak. Pek de yakışıklı olmayan arkadaşı Gina'nın yanında durdu. Adam ona bir şeyler söylerken nefesini yanağında hissetti ama Annie diğer adamla flört ederken onu görmezden geldi.

"Bundan biraz ister misin? Gina onun Annie'ye söylediğini duydu. Kendisini Gaz olarak tanıtan delikanlı kot ceketinin altından küçük bir şişe yeşil bir şey çıkardı ve Annie'ye göz kırptı. Şişeyi Gina'ya doğru tutmadan önce sıvıyı Annie'nin kâğıt bardağına döktü.

Gina kaşlarını çatarak başını salladı. "Nedir bu?" diye fısıldadı Annie'ye.

"Hiçbir fikrim yok, ama kafayı bulmama yardım edecekse, varım.

Gülüşü tizdi.

Annie, Gaz'la sohbet edip sonunda dans etmek üzere ayrılırken, Gina içkisini bitirdi ve Gaz'ın arkadaşıyla asgari düzeyde sohbet ettikten sonra onunla görüşeceğini söyleyip tuvaleti bulmak üzere üst kata çıktı.

Banyo boştu, bu yüzden kapıyı arkasından kilitledi, partinin gürültüsünü bastırdı ve tuvalet kapağına oturdu. Küçük omuz çantasını açtı ve her zaman taşıdığı kitten birkaç tıbbi malzeme çıkardı, test etmeden önce onları dizinin üzerine koydu ve sonra kendine insülin enjekte etti. On bir yaşında teşhis konduğu için artık bunu yapmaya alışmıştı.

Daha sonra başını ellerinin arasına aldı. Sadece yarım saattir buradaydılar ve o şimdiden gelmemiş olmayı diliyordu. Evde kalabilir, belki Sara'yı arayıp nasıl olduğunu sorabilirdi - onun evinde kimse telefona bakmazdı - ya da annesi ve babasıyla oturup televizyonda *Family Fortunes*'un tekrarını izleyebilirdi. O diziyi çok severlerdi.

Ama hayır. İşte Matt'in evindeydi, henüz onu görmeden tuvaletinin kapağına tünemişti ve arkadaşı için çok endişeleniyordu. Bugünlerde Sara'da yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve sadece Matt'le olan ilişkisini kastetmiyordu. Bu dönem birkaç kez Laura'ya endişelerinden bahsetmiş, o da her zamanki gibi pratik bir tavırla Gina'ya okul hemşiresine söylemesini önermişti. Gina bunun mantıklı bir fikir olduğunu düşünmüştü ama hemşirenin ofisine gittiğinde sert bir "kendi işine bak" cevabı ve sert bir bakışla karşılaşmış, bu da onu öğleden sonraki dersler için sınıfına geri göndermişti.

Biri banyonun kapı kolunu oynattı, sonra da sabırsızca vurdu. "İçeride kimse var mı?" diye seslendi bir ses.

"Bir dakika," diye cevap verdi Gina, ayağa kalktı ve tuvaleti kullanmamış olmasına rağmen sifonu çekti.

Lavabo musluğunun birkaç dakika akmasına izin verdi, banyo dolabının aynasında kendine baktı ve yansımasından irkildi. Daha önce evde hazırlanırken güzel görüldüğünü düşünmüştü ama burada, sert floresan ışığında makyajı kalın ve cıvık görünüyordu, siyah kirpikleri birbirine yapışmıştı.

Tuvalet kağıdından birkaç parça kopardı ve rujunu sildi, ucuz ve vampir gibi görüldüğünü düşünüyordu. Kimi kandırmaya çalışıyordu? Matt

Annie buradayken onu fark etmeyecekti. Her neyse, Matt henüz kendi partisinde bile değildi, bu da ona eve gitmek için bir neden daha veriyordu.

Banyo kapısının kilidini açarken kendisiyle bir anlaşma yaptı. Eğer Annie diğer çocukla çok meğgulse ve Matt de henüz off-licence'dan dönmemiğse, o zaman eve gidecekti. Bu parti daha kötü olamazdı.

Matt yokuğtan ağağı, topuklarını sürüyerek dükkâna doğru ağır ağır yürüdü. Bu gece Sara'yla nasıl bağa çıkacağına karar vermiğti.

Ondan uzak dur. Kesinlikle hiçbir şey yapma.

Bazıları bunun korkakça olduğunu söyleyebilirdi ama Annie'yle olan şansını mahvetme riskini göze alamayacak kadar uzun zamandır bu geceyi bekliyordu.

Ona nasıl hissettiğini söylemeliydi.

Yürürken adımlarını sıklaştırdı, cebindeki bir tomar para Sara'yla ilgili kararından daha fazla vicdan azabı çekmesine neden oluyordu. Annesi paranın kayıp olduğunu öğrendiğinde küplere binecekti, babası ise... bunu düşünmeye bile değmezdi. Ama parayı alanın o olduğunu kanıtlayamazlardı ve eve döndüklerinde parti çoktan temizlenmiş olurdu. Tüm kanıtlar silinmiş olacaktı.

Matt saatine baktı. Acele etmeliydi. Annie ve arkadaşları birazdan onun evinde olacaktı. KavĖaĖa vardığında tereddüt etti ve Wessex Meydanı'ndaki büyük evlerin arkasındaki araziden kestirmeden gitmeye karar verdi. Bu, yürüyüşünü on dakika kısaltacak ve Annie'ye fazladan yirmi dakika daha zaman kazandıracaktı.

Meydana giden yol ıssızdı ve sadece birkaç sokak lambası, biri yıllardır metruk olan büyük evleri aydınlatıyordu. Annie ve arkadaşlarının bazen deniz kıyısına inmek için kullandıkları yolun bu olduğunu ve ailelerinin onları kendisinin geçmek üzere olduğu kestirme yoldan uzak durmaları konusunda sıkı sıkıya uyardıklarını biliyordu. Bir erkek olarak bunun farklı olduğunu düşündü. Biri onu görürse, dikkatini çekmeyecek ya da ona zorluk çıkarmayacaktı.

Matt, Wessex Meydanı'nın ortasındaki yeşil alandan geçerek, batı tarafındaki evlerin arkasından dolanan dar yola saptı. Nedense yolun bu bölümünde hiç sokak lambası yoktu ve burası seks iğçilerini ve uyuğturucu satıcılarını çekmesiyle kötü bir üne sahip olduğu için ürkütücü ve ıssızdı. Ama bu gece ortalıkta kimse yoktu, sadece yolu kaplayan çöp kutuları vardı. Sonra ileride, Matt bir çift tilki gözünün parıltısını gördüğüne yemin etti, ama karanlıkta bunu anlamak zordu.

Ortak alana giden ara sokaktan aşığı eğilirken omzunun üzerinden geriye baktı, arkasında ayak sesleri duyduğunu sandığında bir an durakladı. Yanılıyor olmalıydı, şimdi geri dönerse dükkâna varmasının daha da uzun süreceğini biliyordu. Uzun yoldan geri dönmek anlamına gelse bile devam etmeye karar verdi.

Adam önünden çekilip pantolonunun fermuarını çekti ve çöplerle dolu dar bir geçitten dığarı çıkarken, dağınik saçlarının altından dik dik baktı. Matt hızla yürümeye devam ederken her yer sidik kokuyordu.

Kahretsin... kahretsin... kahretsin... diye düşündü ama başını eğdi, ellerini ceplerine sokarak devam etti, parmakları paranın etrafında kıvrılıyordu. Kafasını kaldırıp baktığında adam gitmişti. Tek yapması gereken ortak alanın girişine ulaşmak ve oradan karşıya geçmekti. Ondan sonra, diğier tarafta ortaya çıktığında, neredeyse dükkânda olacaktı.

Matt bir çığılık benzeyen bir ses duyunca aniden olduğı yerde durdu. Tiz ama kısa bir çığılık gece havasını yarmıştı.

"Sadece bir tilki," diye mırıldandı, daha önce de onların rahatsız edici çığılıklarını duymuştu.

Yürümeye devam etti.

İşte. Tekrar. Bir çığılık daha... Tilki miydi?

Tabii ki *bir tilki*, diye kendini ikna ederek yoluna devam etti. Sadece partiye geri dönmek ve gösteri haftasının bitişini kutlamak istiyordu - ve umarım Annie ile iyi bir şeylerin başlangıcını. *En azından bu daha sonra diğierleri için iyi bir hikâye olur*, diye kendi kendine güldü ve ara sokağın nerede olduğunu görmek için ileriye doğru baktı.

Bu kez onu aniden durduran şey bir çığılık ya da bir tilki değildi. Bir insandı. İleride dolaşan bir kız.

"Kahretsin," diye içinden küfretti, onu hemen tanıdı - şu anda dünyada görmek istemediğı tek kız.

Sara.

Gecenin bir vakti burada tek başına ne halt ediyor? diye merak etti, kendini sokağın tuğla duvarına yasladı, kızın ortak alana sapması ve yanından geçmek zorunda kalmaması için dua etti. Eğer onun gitmesini beklerse, arkasından belli bir mesafeden devam edebilir ve onu görmekten kaçınabilirdi.

Sonra o lanet tilki yine çığılık attı - tilkiydi, değil mi? - Ama bu kez daha uzaktan, boğuk ve daha da insana benzer bir ses geliyordu. Matt

Nefesini tuttu, neler olup bittiğini görmek için başını yavaşça yana çevirdi ve ileride gizlenen figürün nihayet kaybolmasını bekledi.

Ama durun... Sara'nın yanındaki *başka* biri miydi? İyi bir görüntü elde etmek zordu ve neredeyse zifiri karanlıktı... Evet, orada başka biri daha vardı - Sara'dan çok daha uzun boylu bir adam, ama şimdi onu tam olarak göremiyordu. Az önce işerken gördüğü adam değildi bu. Matt kendini tekrar duvara yasladı, nefes almaya cesaret edemedi, bekledi, bekledi, bir asır gibi gelen bir süre bekledi.

Şimdiye kadarki en yüksek ve en delici çığlıktı bu, onu ara sokaktan dışarı fırlattı ve kafasını dağlarken iliklerine kadar ürpertti.

Şimdi onu görüp görmemesi umurunda değildi - hızlıca bir merhaba der ve yoluna devam ederdi. Tek istediği bu Allah'ın belası bölgeden çıkmak ve off-licence'a ulaşmaktı. Ortak alana doğru koşarken duyduğu bir sonraki kan dondurucu çığlıktı - aşırı büyümüş yabani otların genişliğiyle, ortasından çiğnenmiş kaba bir patikayla karşılaştı - kulaklarını iki eliyle kapatmasına neden oldu. En azından burada kimseden iz yoktu.

Hızını artırarak, gözlerini ortak alanın diğer tarafındaki caddede görünen ışıklara dikti - offy'nin bulunduğu dükkanlar sırası. Ama sonra gözüne bir şey takıldı - solunda, Wessex Meydanı'ndaki büyük eski şehir evlerinin arkasına doğru, köşedeki terk edilmiş evin arkasında bir şey. Çalılıkların arasında hareket eden bir şey miydi? Hayır - hareket etmekten fazlasını yapıyordu. Çırpınıyordu.

Durdu ve gözlerini kısarak karanlığa baktı, gördüklerine inanamıyordu. Bir kızın çırpınan kolu. Bir şeyin üzerine çömelmiş bir adamın sırtının kavisi. *Biri.*

Matt, içindeki bulantı artarken ağzında biriken tükürüğün kabardığını hissetti. Hayır, yanılıyordu. Yanılıyordu. *Kesinlikle* bir Çeyler görüyordu. Kendini bunun bir şey olmadığına ikna ederken nefes alış veriş hızlandı - hiçbir şey olmamıştı. Orada kimse yoktu...

Matt tüyler ürpertici bir çığlığı daha duymazdan gelerek koşmaya başladı - hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacak bir çığlıktı bu.

Terk edilmiş evin gölgeleri arasında, yaklaşık yirmi metre ötedeki her neyse onun yanından hızla geçerken soluna hızlıca bir göz attı ve... ve Tanrım, bu *oydu*...

Onu görmüştü... *Sara'yı*... *Sara* da onu görmüştü.

Gözleri buluştu... adam tereddüt ederken, neredeyse dururken bir saniyelikine birbirlerine kilitlendiler. Kızınki yalvarıyordu, kan çanağı gibiydi, dehşete düşmüştü. Onunki geniş ve

inanamıyordum. Yerdeydi... kıvranıyordu. ılık atıyordu. Yalvarıyordu. Elleri uzanıyordu.

"Siktir, siktir, siktir, koşmaya devam et..."

Matt, bacakları yeniden tekmelenirken nefes alıp verişiyle eş zamanlı olarak kelimeleri tekrar tekrar söyledi.

"Sadece koş, koş, koş..."

On mil gibi gelmişti ama birkaç dakika sonra ortak alandan çıkıp yaya geçidinden geçerek parlak ışıklı dükkâna doğru tökezledi. Birkaç metre ötedeki kaldırımında durdu, ellerini dizlerine koydu, başını eğdi, gözlerini kapattı ve daha önce hiç dua etmediği kadar dua etti, az önce duyduğu şeyin sadece bir tilki, gördüğü şeyin ise hayal ürünü olması için. Kabusların malzemesi. Durdurmak için elini ağzına götürdü ama kusmuk yine de yukarı çıktı, kot pantolonundan aşağı ve yere sıçradı.

OceanofPDF.com

FORTY-FIVE

GINA

"Sakin ol, sakın ol..." Matt'in derin sesi karanlığın içinden geliyor, ama sözlerinin ardındaki paniği duyuyorum. Küçük alanlardan, özellikle de karanlıktan duyduğu korku test ediliyor.

"Tanrım," dediğini duyuyorum Annie'nin, ardından bir yumruğun duvara vuruşunu duyuyorum. "Şimdi de çişini yapıyor.

"Mary olmayabilir," diye söze girdi Laura. 'Sadece elektrik kesintisi olabilir. Işıklar muhtemelen birkaç dakika içinde geri gelecektir'.

"Uyan Laura," diye tersliyor Annie. '*Tabii ki* elektrik kesintisi değil. Kaltak bunu bilerek yaptı. Yani kapının hemen dışında, çünkü tüketici ünitesi orada. Bu kadın aydınlatma devresini devre dışı bırakmak için bir düğmeye basmış olmalı.

Karanlıkta nefesime odaklanıyorum, vücudumdaki her hücre titriyor ve uğulduyor olsa da kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Kulaklarım çınlıyor ve başım çarpıyor. Ve şimdi de karın ağrıları tutmaya başlıyor - bu da işlerin yolunda gitmediğinin kesin bir işareti. Sonra, yakınlarda bir ses duyuyorum - bir şey sürtünüyor, bir sandalye sürükleniyor, bir homurtu ve inilti. Annie ayağa kalkıyor gibi geliyor.

"Dışarıda olduğunu biliyorum, sürtük!" diye bağılıyor kapının yanından. "Ve ne yaptığını biliyorum. Sonra kapıya vurdukça daha fazla gümbürtü geliyor.

"Seni duymayacak Annie," diye hatırlatıyorum ona, tam o sırada bacağıma bir şey çarpıyor. "Oww!"

"Neler oluyor? Matt sağımdan sesleniyor, sesi korku dolu. Gözlerim fincan tabağı genişliğinde büyüyor, en küçük ışık noktalarını yakalamayı umuyorum. Ama hiçbir şey yok. Tamamen siyah. Tamamen korkutucu. Kör olmak böyle bir şey olmalı.

Matt'e, "Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, Annie'nin bir şeye tekme atmış olması gerektiğini biliyorum, o da bana çarptı - sanırım metal çöp kutusuna. Onu masanın altına geri ittim.

Laura, hepimizi yutuyor gibi görünen karanlığın içinden, 'Mary bizi korkutmaya, aramızda tartışmamızı sağlamaya çalışıyor,' diyor.

"Ama *neden*?" diye soruyorum, ama Mary'nin üçümüzü bir arada tutmasının tesadüf olmadığına dair içimde bir his var.

"Çünkü o lanet olası bir psikopat, işte bu yüzden," diyor Annie, döner sandalyeyi bulmaya çalışırken bana çarpıyor. Etrafı yokluyorum, o otururken sandalyeyi sabitliyorum.

"Bir şey istiyor," diyor Laura, mantık yürütmeye çalışarak. 'Ve bu ya birimizin sahip olduğu bir şey olacak ya da *hepimizin* ortaklaşa sahip olduğu bir şey. "Biz" derken Annie, Gina ve beni kastediyorum. Matt, bence sen burada teminat altındasın. "Yanlış zamanda yanlış yerde.

"Polis hücrelerine geri dönmeyi dilemenin yanlış olduğunu biliyorum," diye söze girdi, "ama keşke polis hücrelerine geri dönseydim.

"Tanrım, sadece çocuklarıma kavuşmak istiyorum," diye hıçkırıyorum, Tyler'la birlikte orada oldukları - ya da daha kötüsü, hiç bakılmadıkları - düşüncesiyle fiziksel acıdan iki katına çıkıyorum. Nefes alıyorum, kalbim çarpıp midemi bulandırırken sakın kalmaya çalışıyorum. Panik halindeyken kimseye bir faydam dokunmuyor ve kanımdaki keton seviyesinin yükseldiğinden eminim, bu da beni diyabetik ketoasidoz tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor. Ama şu anda buna odaklanamam. Laura'nın mantığının mantıklı olduğunu düşünerek, "İçimizden *birinde olan bir şeyin* peşinde olabileceğini düşündün," diyorum, "ama durum buysa neden *hepimizi* kilitledin?

Düşündüğümüz gibi sessizlik.

"İstediği şeyin hangimizde olduğunu bilmediği için mi? Laura öneriyor.

"Bu mantıklı. Ama eğer para Gina'da ise, o zaman para değildir,' Matt ilk giren olur.

'Ve eğer istediği paraysa, Gina'yı kilitlemenize gerek yok.

Ben,' diyor Laura. "Bunun için doğruca Annie'ye giderdi.

Annie ciddiyetle, 'Şu anda varlık zenginiyim,' diyor. "Eğer peşinde olduğu şey paraysa, fazla bir şey yok. Sahip olduklarımin çoğunu buraya harcadım ve

tadilat.'

"Mary'nin bunu bilmesi gerekmez, değil mi? Matt yle diyor. "Biraz suya ihtiyacım var. Başım atlayacak gibi.

"Bana da biraz getirir misin? Ona soruyorum. Ağzım gıcırđıyor ve kuruyor - başka bir yaygın belirti, ama diğerlerini endişelendirmek istemediğim için sessiz kalıyorum. Matt ilaçlarımı almazsam durumun ne kadar ciddi olduğunu biliyor ama yokuş aşağı ne kadar hızlı gittiğimi tam olarak anlamış gibi görünmüyor.

Annie ona, 'Soğutucu için hiç kâğıt bardak kalmamış,' der. "Karşı duvardaki kapıdan geçin, lavabosu ve musluğu olan bir mutfak alanı var. Süzme tahtasının üzerinde bardaklar var.

Matt'in elini tutup yanımdan geçmesi için ona yol gösteriyorum, mikserle aramda ne kadar boşluk olduğunu hatırlıyorum. "Al," diyorum, elini kapı koluna koyarak. "şu taraftan.

Annie ona, " adım kadar ileri git, lavabo tam karşında," diyor. O gittiğinde, düşüncelerimiz yüksek sesle dile getirilse de geri kalanımız sessizliğe gömülür.

Sara.

"Benim düşündüğümü düşünen var mı? Laura sonunda söylüyor.

Yarı açık kapının arkasından akan musluğun sesini duyuyoruz.

Annie ve ben hep bir ağızdan 'Evet' diye fısıldıyoruz.

"mzn *bunun* dışında başka ne ortak noktası var? Bariz olanı ifade ederek söylüyorum.

"Okul mu? Laura neriyor. "Ve arkadaşlık.

"Bu da yine..." diye devam ediyorum.

"Ama o da kim? Ve neden şimdi, bunca zaman sonra? Annie gergin bir fısıltıyla söylüyor.

"Belki de bunun bir mantığı yoktur," diye öneriyorum. "Belki de bunun..." Musluğun sesinin kesildiğini ve Matt'in küçük odaya geri döndüğünü duyunca adını söyleyemiyorum. "Belki de tamamen rastlantısaldır ve Mary sadece Annie'nin büyük evini beğenen bir psikopattır.

"Ya da çılgın bir hayran? Laura neriyor. "Son zamanlarda seni takip eden ya da taciz eden biri oldu mu Annie?

Annie cevap vermeye fırsat bulamadan Matt'in, "Harika," dediğini duyuyorum. "Yani Deli Mary yukarıda, psikopatlar diyarında yaarken, biz de burada..." Hepimizin ne dğndğn söylemek istemediği için sözünü kesiyor. Onun yerine elimi tutuyor ve parmaklarımı bardağın etrafına doluyor. Ağzllkle içiyorum, yeterli olmayacağını biliyorum.

'Tanrım, Matt, dışarı çıkmalıyız. Çocuklarımız yukarıda," diyorum ağzımı silerek, kendimi zorlukla dik tutarak. Karanlıkta Matt'i bulmak için uzanıyorum ve kendimi göğsüne bastırıyorum. Başımı kucaklıyor.

"Bu koku da ne?" diye soruyor, bir iki saniye sonra *bir tss-tss* sesi duyuyoruz. Ses.

Aldıkları kokunun benden gelmediğini umarak havayı kokluyorum. Daha önce sadece bir kez DKA'ya yaklaşmışım ve erken teşhis edilmişti ama doktorun dikkat edilmesi gereken işaretlerden bahsettiğini hatırlıyorum. Tatlı kokulu nefes de bunlardan biriydi.

"Parfüm," diyor Annie'nin sesi karanlıkta. 'Son birkaç fiskiyesi. İsteyen var mı?'

"Ne... *neden*?" diye sorar Matt, inanamayarak. "Böyle bir zamanda aklına nasıl parfüm gelir?"

"Çünkü şu anda yapabileceğim başka bir şey yok!" diye öfkeyle çıkışıyor. 'Burada her zaman bir şişe bulundururum... Çalışırken tazelenmek için üzerime sıkarım. Gina kokuyu biliyor... Eskiden beri hep sürdüğüm koku bu. Üst katta bir sürü var.'

"Aman *Tanrım*..." diyorum, bulanık beynim hatırlıyor. "Laura geldiğinde ön merdivenlerde kokusunu almıştım," diyorum. "Adı... Flora ya da Floristique gibi bir şeydi.

"Florista," diye hatırlatıyor Annie. 'Demek ki havalandırma bacası buradan çıkıyor. Kokuyu alan var mı diye şişenin çoğunu havalandırma kanalına sıktım. Kalanını da kendime sıktım çünkü burada geçirdiğim birkaç haftadan sonra leş gibi kokuyorum.

"Ah, Annie," diyorum, keşke işaretleri fark etmiş olsaydım. 'Hiçbir şey yapmadığım için çok üzgünüm... Ama bu beni duraklattı ve düşündürdü. Okul günlerimiz aklıma geldi. Beni geçmişe götürdü...'

"Partimin olduğu geceye," diye araya girdi Matt. "Gösterimizden sonra. O zaman o parfümü kullanıyordun, Annie.

"Ne? Sesimdeki öfkeye engel olamayarak söylüyorum. Bir başka acı dalgasıyla yüzümü buruşturarak karnımı tutuyorum. "Annie'nin o gece hangi *parfümü* kullandığını gerçekten hatırlıyor musun?"

Matt'in boğazını temizleme sesi dışında bir an sessizlik oldu. "Kokular çağrışım yapar. Tekrar boğazını temizler, ama bu bir öksürüğe dönüşür. "Tanrım, kendimi pek iyi hissetmiyorum, Gina," der, muhtemelen suçluluğunu gizlemeye çalışıyordur.

Kendi acımı görmezden gelerek, 'Yere otur,' diyorum. "Şok geçiriyorsun. Elimi kolundan aşağı kaydırıyorum ve onu arkamdaki duvara doğru yönlendiriyorum. 'Orada bir yer var. Yer de biraz daha serin olabilir. Burası çok sıcak oluyor.

"Eğer teselli olacaksa, yarın akşama kadar evde olmazsam, Pat kafayı yiyecek," diyor Laura. 'İlk defa kontrolcü bir göt olması iyi bir şey. Bana ulaşamadığında bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. Doğruca polise gidecek. Hepimiz bunun sonuçlarını düşünüyoruz. "Parti gecesinden başka ne hatırlıyorsun? Laura yine iş adamı gibi konuşuyor.

"Neden *beni* sorguya çekiyorsun? Matt soruyor.

"*Herkese* soruyordum," diye karşılık veriyor Laura. 'Hepimizin neden burada olduğuna dair bir neden bulmaya çalışıyorum. 'Eğer geçmişimizdeki bir şeyle ilgiliyse, o gece başlamak için iyi bir yer. Tabii aklınıza bir arkadaşımızın öldürüldüğü başka bir zaman gelmiyorsa.

Matt yere bakarak, "Onun öldürüldüğünü bilmiyorsun," dedi. "Cesedini hiç bulamadılar.

Annie sabırsız bir iç çekişle, "Kayıp olduğu varsayılıyor o zaman," diyor. "Hikâye, kayboluşunun üzerinden neredeyse yedi yıl geçtikten sonra yerel gazetelerde yer aldı. Annem bana Sara'nın ailesinin ölümünü tescil ettirmek için mahkemeye nasıl başvurduklarını anlatan bir gazete kupürü gönderdiğinde Londra'da yaşıyordum. Okumak iğrençti. Hikayeyi sağıyorlardı, televizyona çıkmaya çalışıyorlardı ve her türlü şeyi yapıyorlardı. Sara'nın ne kadar berbat bir ailesi olduğunu vurgulamak dışında pek bir şey çıkmadı. Annesi yarı kesilmiş görünüyordu ve babası da hapse girip çıkmıştı.

"Sanırım zavallı Sara'nın senin partinin ertesi sabahı güneşin doğuşunu hiç göremediğini rahatlıkla söyleyebiliriz, Matt," diyor Laura. "Ayrıca, Mary'nin kısa süre önce Sara'nın eskiden yaşadığı sokaktaki bir evi ziyaret etmesi kesinlikle tesadüf *değil*.

Hemen geçen gün Mary'yi nasıl takip ettiğimi anlatıyorum, sonra Laura'yla birlikte orada kimin yaşadığına bakmak için geri döndük ve karşılaştığımız huysuz kadını tarif ediyorum.

Annie, "Fotoğrafında ağzından sarkan sigaraya varıncaya kadar gazete kupüründeki Sara'nın annesine tıpatıp benziyor," diye yanıtlıyor.

"Sara'nın küçük bir kız kardeşi vardı, değil mi? Ben sordum. "Onun hakkında çok şey hatırlayan var mı? Düşüncelerim detayları hatırlayamayacağım kadar bulanık.

Hepimiz yine sessiz kaldık, geçmişi düşündük, her birimiz Sara'yla ilgili kendi anılarımızda, o geceki olayların kendi versiyonlarında kaybolduk. Onu ve evde çektiği sıkıntıları ne kadar az tanıyorduk. Kendini çok kenarda, arkadaş grubumuzun kıyısında hissetmiş olmalı, sunduğumuz arkadaşlık kırıntıları için minnettar olmalıydı.

"Bir kız kardeşi vardı, evet," diyor Matt mahcup bir ifadeyle, sesi karanlıkta kısılıyor - muhtemelen hepimiz onunla çıkma konusunda ciddi olmadığını, sadece onu kandırıldığını ve kalbini kırdığını bildiğimiz için. Geriye dönüp baktığımızda, her şey çok kısa sürüyor gibi görünüyor - hayatlarımızdan sadece birkaç hafta - yine de içimizden birinin *tüm* hayatına mal oldu.

"*Küçük* bir kız kardeş," diye yavaşça ekliyor ve aklında başka bir şey olduğunu hissediyorum.

"Adı neydi? Laura sorar. "Hatırlıyor musun?"

Hepimiz sessiziz, tek ses Matt'in yerde oturduğu yerden gelen sinir bozucu *bir tık-tık-tık* sesi. Sanırım gergin olduğunda yaptığı gibi bacağını sallıyor.

Kocam derin bir nefes almadan önce sessizce, 'Biliyorum,' diyor. "Sara bana adının Mary olduğunu söyledi.

FORTY-SIX

GINA

Matt sessizliği bozarak, "Yani... yeterince yaygın bir isim," dedi. "Gina, Annie'nin hizmetçisinin adından ilk söz ettiğinde, bu ad gemiğten bir ad olarak aklıma bile gelmedi... Hiçbir şey dĞnmedim. Tanrı aşkına, sadece benim ofisimde iki tane Mary var. Sesi birkaç perde yükselir gibi oldu.

"Tommy'nin oyun grubundaki küçük arkadaşlarından birinin adı Mary-Ann," diye araya girerek Matt'i körü körüne savundum. Bunca zaman sonra ve özellikle de hiçbirimiz Sara'nın küçük kız kardeşini tanıımıyorken, bu bağlantıyı kurmuş olmasına imkân yoktu.

"Onunla sadece bir kez çıkarken tanıştım-" Matt durur, keskin bir nefes alır. "Bu konuda konuşmak benim için kolay değil, tamam mı? Ve o zamanki davranışlarımdan gurur duymuyorum. Daha iyi bilmeliydim. Boğazını temizler. "Sara'yı asla üzmem istemedim.

"Matt, dostum, buradan çıktığımızda günah çıkarmak için bol bol vaktimiz olacak," diyor Annie ekşiyerek. "Bize onun küçük kız kardeşi hakkında bildiklerini anlat, çünkü bizi buraya kilitleyenin o olduğuna şimdiden ikna oldum.

"Dediğim gibi, Sara'dan daha gençti," diye devam ediyor Matt. "Ama bunu söylemek zordu. Her iki kız da çok... Bilmiyorum, çok bakımsız görünüyorlardı. Solgun ve zayıf. Umursamaz. Onlarda bir saflık vardı, ama aynı zamanda..." Matt inliyor ve ben de onun dizlerini yukarı çekip

alnını onlara dayadı. "Ve hepinizin bildiği gibi, Sara ve ben... biz asla... Öyle değildi.

"Cinsel geçmişini ayrıntılı olarak bilmemize gerek yok, Tanrı aşkına Matt.

"Annie, *kes* şunu," diyorum ona. 'Ve herkesi kırıp dökmenize ihtiyacımız yok. Burada birlikte çalışmalıyız, yoksa-'

"Oww!" diye bağılıyor biri - Laura. 'Ne oluyor lan? Kim attı onu?'

"Kimseye çarpmak istememiştim," diye homurdanıyor Annie. 'Sadece ayakkabımdı. Çok kızgıyım.'

"Kes şunu, tamam mı? Matt yüksek sesle söylüyor. "Neler olup bittiğini anlamalıyız ki bir dahaki sefere o psikopat kaltak buraya geldiğinde onunla pazarlık yapabilelim, belki de onun savunmasız tarafına dokunabilelim.

"Matt haklı," diyorum. "Annie, onu bir dinle.

"Bir keresinde Sara'yla birlikte sahil boyunca yürüyüşe çıkmıştık," diyor Matt. "Cumartesi sabahıydı ve çok rüzgarlıydı. Annie, tesadüfen sana rastladık, hatırlıyor musun?

"Hayır... hayır, pek sayılmaz. Ama sen Sara ile dışarıdayken Davy's Chippy'de birkaç kez seninle yollarımızın kesiştiğini hatırlıyorum. Çoğu zaman orada oturmuş aval aval bana bakıyordun.

Laura, "Devam et Matt," der.

"Annie ile baloda ayaküstü sohbet ettikten sonra Sara kız kardeşini sahilde gördü. Kıyıda durmuş, denize bakıyordu. İşin komik yanı, ayağında normal ayakkabılar vardı ama su ayaklarına ve bileklerine vuruyordu. Sırılsıklam olmuş olmalıydı ve buz gibi bir rüzgar vardı.

"Yalnız mıydı? Başka bir acı dalgası beni vururken karanlıkta sessizce iki büklüm olarak soruyorum. Daha önce insülinim olmadan hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım.

Hayır. Mesele de bu. Yanında bir adam vardı. Mary de kız kardeşi gibi sıska bir şeydi ve bu adam onun üç katı büyüklüğünde görünüyordu. Yanında kocaman bir gölge vardı. Kolu onun omuzlarındaydı, bunu hatırlıyorum.

"Sonra ne olacak? Ben soruyorum.

"Sara'nın gerçekten endişeli bir sesle "Olamaz" dediğini ve kolları havada sahile doğru koştüğünü hatırlıyorum. Olaya karışmamaya karar verdim ve kordonun yukarisından izledim. Görünüşe bakılırsa Sara bu herife sert bir fırça atmış. Kollarını sallıyor, adama bağıırıyordu - gerçi ben

ne dediğini duyamıyordu. Bir noktada onu kız kardeşinden uzaklaştırdı.

"Ve sen onlara yardım etmeye gitmedin mi? Annie bir *pftt* sesi çıkararak soruyor. "Bırak Annie," diye uyarıyorum, gerçi ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Matt devam ediyor: "Sonunda adam topallayarak uzaklaştı, ellerini ceplerine sokmuş, başı öne eğikti. Onu pek göremedim ama muhtemelen ellili yaşlarındaydı, yine de yaşını söylemek zordu. Genç bir kızla işi varmış gibi görünmüyordu.

Annie, "Hafıza şeridinde bir gezintinin şu anda bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum," diyor.

'Eğer teorimiz doğruysa ve Mary de oysa, Sara'nın küçük kız kardeşiyle kurduğumuz tek temas bu,' diyorum. "Bu yüzden bir an için Matt'i dinlememizi öneriyorum. Devam et canım,' diye ekliyorum.

"Sara, Mary'yi kordona kadar götürdü. Adamın onları takip etmediğinden emin olmak için sürekli omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Ama adam diğer yöne gitmişti.

"Bu ne zaman oldu? Laura soruyor.

Matt, "Gösteri başlamadan ve ben parti vermeden kısa bir süre önce," diyor. "Muhtemelen birkaç hafta önce.

'Sara sana adamın kim olduğunu söyledi mi? Mary sana bir şey söyledi mi? Nasıl biriydi? Hizmetçi Mary'ye benziyor muydu? Matt'e kelimelerimin arasında bocalayarak soruyorum.

"Sara bu konuda rahat davrandı, bana adamın Mary'yi rahatsız ettiğini söyledi," diye yanıtlıyor Matt. "Ama sonra Mary alçak sesle kız kardeşine bir şeyler söyledi. Sara adamı kovaladığı için babalarının kızacağından, ikisinin de iyi bir...' Matt duraksadı. "İyi bir dayak dediğine eminim, ama parayla ilgili bir şey de söyledi.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken hepimiz bir an sessiz kaldık.

"Mary'nin nasıl görüldüğüne gelince, dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyorum," diye devam ediyor Matt. "Dürüst olmak gerekirse, kolayca unutulabilecek insanlardan biriydi. Biraz Sara'ya benziyordu - fare gibi ve önemsiz.

Birden bir ses duyulur, sonra Matt yüksek sesle bağırır.

'*Oiii...* Biliyorum, *biliyorum...* Bunu hak ettim. Ama burada sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Bir resim oluşturmamıza yardım et.'

Annie, 'Kafamda oluşturduğum tek resim senin A sınıfı bir pislik olduğun, Matthew Dalton,' diyor.

"Kesin şunu, ikiniz de," diyorum, işe yarar bir şey hatırlamak için ağrıyan beynimi zorlayarak. Daha önce hiç böyle bir baş ağrım olmamıştı. Kusmak istememe neden oluyor. "Sara'nın okul dışındaki hayatı hakkında pek bir şey bilmediğimiz için kendimi çok kötü hissediyorum. Bildiğim tek şey altın gibi bir kalbi olduğu ve herkes için her şeyi yapabileceği.

İnsülinimi okula getirmeyi unuttuğumda oyun alanında benimle birlikte beklediği zamanı hatırlıyorum. Annem çantamla geldiğinde onu okul kapısında karşılamış ve ben iğnemi yapana kadar yanımdan ayrılmayı reddetmişti.

Kollarımı kendime sarıyorum, terlememe ve stüdyonun bunaltıcı ve havasız olmasına rağmen aniden üşüdüğümü hissediyorum.

"Ve öldüğünden beri... öldüğünden beri onun hakkında neredeyse hiç konuşmamış olmamızdan nefret ediyorum," diyorum, ne kadar nefessiz kaldığımı saklamaya çalışarak. "Sanki hepimiz o hiç var olmamış gibi davrandık.

Laura, "Sanırım birkaç vicdan azabını hafifletmek için," diye mırıldanıyor.

Bencilliğimizin büyüklüğünü düşünürken daha fazla sessizlik - toplu olarak eylemlerimizin Sara'nın nerede olduğunu, nasıl hissettiğini, iyi olup olmadığını kimse kontrol etmeden hayatını kaybetmesine nasıl yol açtığını. Ve şimdi de *kendi* hayatlarımızı kaybetmek üzereymişiz gibi geliyor.

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun, Gina? Annie karanlığın içinden bana ateş ediyor. "Hadi, madem bu kadar uzmansın, *sen* söyle.

"Öncelikle Sara'ya partiden bahsetmeliydik," diyorum zayıf bir sesle. 'İkinci elden öğrenmesi yerine. Ve ayrıca...' *Kahretsin*. Söyleyemiyorum. Dilimin ucuna geliyor ama kelimeler çıkmıyor.

Okuldan ayrıldıktan birkaç yıl sonra Matt'le tekrar karşılaştığımda - diğerleri üniversiteye giderken ben düşük ücretli işlerde çalışmış, ya evde yaşamış ya da tanımadığım insanlarla çöplüklerde ev paylaşmışım- sanki başka bir Matt'le karşılaşıyormuşum gibi hissettim. Ve o zamanlar ben de tamamen farklı bir insandım - hayatın sert darbeleri masumiyetimi traş etmişti. Sara'nın ölümü, ailemi dehşete düşürerek on altı yaşında okulu bırakmama neden olmuştu. Başarısız çıracıklar, çıkmaz işlere yol açtı ve aylarca yardıma muhtaç kaldım. Artık resmileşmişti. Ben bir eziktim. Ama yine de ölü olmaktan daha iyiydi.

"Matt, ondan ayrılmalıydın," diye geveledim, kendimi daha da sersemlemiş hissederek. "Korkakça bir çıkış yolu seçtin. Belki de doğru olanı yapsaydın Sara o gece dışarıda olmayacaktı - ya da belki bizimle eğleniyor olacaktı. Ve... ve bugün hala hayatta olacaktı.

İşte. Söyledim işte. Hasta hissediyorum. *Daha da hasta.*

'Ve burada sıkışıp kalmazdık,' diye ekliyor Annie.

"Bekle, *Geen*... Tanrım, öyle değildi. *Hayır*... hadi ama,' dedi Matt, sesi boğuk ve kızgın çıkıyordu. "Gerçekten çıkmıyorduk bile. Doğru dürüst değil. Gergin bir kahkaha attı. "Ona bir şey söylemesi gereken kişi *sendin*. Sen onun en iyi arkadaşıydın.

"Tanrım, Matt," diye tükürüyorum, tüm çabama rağmen. "O sana aşıktı, seni lanet olası aptal.

Kocama karşı konuştuğum için sersemlemiş durumdayım. Kendimi berbat, bir hain gibi hissediyorum - ama söylenmesi gerekiyordu. Bunca yıldır bunu düşünüp duruyordum. Sonra gözyaşları sıcak ve hızlı bir şekilde geliyor - elimde değil. Sara ve üst kattaki zavallı bebeklerim için - ve bedenimin solduğunu hissettiğim için kendim için. Bir kol etrafıma dolanıyor, ama Matt'inki gibi hissetmiyorum - onunkinden daha ince ve hafif. Bağlı olduğu bedene yaslandığımda, omzuna yaslanıp hıçkırmama izin veren Annie'nin parfümünün kokusunu alıyorum.

OceanofPDF.com

FORTY-SEVEN

MARY

Matt'i üç kadınla birlikte kilit altına aldıktan sonra, ses geçirmez kapının ardında neler olduğunu, neler planladıklarını ya da neler düşündüklerini ne görebiliyor ne de duyabiliyordum. Koridora çıkan bodrum basamaklarında oturmuş, bitkin ve korkmuş hissediyordum. Tek ışık kaynağı merdiven boşluğundaki neon mavisi şerit ışıklardı ve kendimi farklı bir dünyadaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Titriyor ve ürperiyordum, sanki ateşim varmış gibi aniden donmuştum.

Ne *yapıyordum* ben? Bunun için hapse girebilirdim - ya sonra? Tyler'ın hiçbir şeyi olmayacak ve tamamen yalnız kalacaktı.

Ama sonra kendime bunu kimin için yaptığımı hatırlattım. Kız kardeşim için.

Ölü kız kardeşim. Ve onun oğlu.

Yarı aydınlıkta bile, sanki yanımdaki basamakta oturuyormuş gibi tatlı yüzünü gördüm. Kolunun omuzlarıma dolandığını hissettim, her zaman yaptığı gibi her şeyi yoluna koymak için kulağıma söylediği yatıştırıcı sözleri duydum.

İşte, işte, Mary... Her şey yoluna girecek, göreceksin. Yarın yeni bir gün.

Sonra bir gün, Sara için yarın hiç gelmedi.

Geçmişini düşündüğümde gözlerim yaşardı. Kaybolduğu gece benim yerime geçeceğine söz vermiş, babamıza o iğrenç adamın benim yerime onu almasına izin vermesi için yalvarmıştı.

Ama kendini feda etmesini istemedim. Benim yerime gittiği diğer seferlerdeki gibi gece yarısı kırık ve sessiz bir şekilde geri dönmesini istemiyordum.

Çürükler yüzünden okuldan uzak kalmasını istemiyordum - okulu ve arkadaşlarını *seviyordu*. Sara akıllıydı, çok çalışacağını, iyi bir iş bulacağını ve ikimizi de oradan, ailelerimizden uzaklaştıracağını söyledi. O adamlardan uzağa. Ve inanıyorum ki o da bunu yaptı.

Bir önceki yılın sonlarına doğru her şey değişmişti, ancak o zamanlar ikimiz de bunu bilmiyorduk. İlkbaharda Sara bana giderek şişmanladığından yakınmıştı - bu yüzden okul üniformasına sığabilmek için yemek yemeyi bırakmıştı. Haftalar sonra bana bir bebeğin geleceğini açıkladığında bile nedenini gerçekten anlamamıştım. Babamız çok öfkeliydi.

Sara oğlunu doğurduktan sonra, okulun yaz tatilinin sonunda hastaneden eve döndüğünde, ranzasında uzanmıştık, sabah güneşi yüzümüze vuruyordu ve bana onu bir saat boyunca kucağına almasına nasıl izin verildiğini anlatmıştı.

'Hemşire bir ay erken doğduğunu söyledi,' demişti bana. 'Çok küçüktü ama yine de bana hayatımın sonuna kadar yetecek kadar sevgi verdi' demişti, ben parmaklarıyla oynarken gülümseyerek.

Keşke hayatının geri kalanının sadece üç ay olduğunu bilseydi.

"Tyler! Bodrumdan yukarı çıkarken bağıyorum. Gina'nın çocuklarıyla ilgilenmekten dönüp dönmediğini merak ederek kulak kabartıyorum. Evi arayıp tüm odaları boş bulduktan sonra telefonumu alıp onu arıyorum. Ama doğrudan telesekreterine düşüyor.

Gina'nın içinde telefonu olan el çantasını aldım ve şüphelendiğim gibi Annie'nin telefonunu da aldım. İçgüdülerim telefonu onun aldığı konusunda haklıydı. Annie'nin menajeri Bryan'dan gelen birkaç mesaj da dahil olmak üzere bazı mesaj uyarıları var.

Annie, programın hakkında konuşmalıyız. Zaman daralıyor. Şebekeye nereden durduğunu bildirmelisin. En kısa zamanda ara. Bry x

Ve ondan gelen üç cevapsız arama da var. Şimdiye kadar, meslektaşlarını, arkadaşlarını ya da onunla iletişime geçebilecek herkesi savuşturmak kolaydı.

Benim - Annie'nin - rahatlamak için zamana ihtiyacım olduğunu, çok ihtiyaç duyduğum bir tatilde olduğumu söylemek arkadaşlar üzerinde işe yaradı. Hikayesini desteklemek için Instagram'da paylaştığı birkaç stok fotoğrafla kimse hiçbir şeyi sorgulamadı. Bryan'ı Annie'nin hikayesinin bilgeliği konusunda ikna etmek biraz daha zor oldu.

Kısa süreli bir tatil, özellikle de telefonlarına cevap veremediğim ve ara verdiğimi ona e-posta ile bildirmek zorunda kaldığım için. Buraya gelip onu aramadan önce onu oyalayabileceğim çok fazla zaman yok. Kız onun en büyük müşterilerinden biri ve onun iyiliği onun önceliği.

Ayrıca Gina, Matt ve Laura'yı kimin arayacağını da düşünmem gerekiyor. Laura'nın kocasının, yarın akşam eve gelmediğinde onu özleyeceğinden ve alarmı ilk çalacak kişi olacağından şüpheleniyorum. Metresiyle geçireceği uzun bir hafta sonunu iyi değerlendirmiş olsa da, onu tanıdığım kadarıyla, karısını yakından takip etmeyi de seviyor.

Gina'nın ailesinin birkaç gün içinde yanlış bir şey bulması pek olası değil - annesinin mesajlarına hemen yanıt vermezse, ailesi çocuklarla meşgul olduğunu varsayacaktır. Matt'in işi bir sorun olabilir, ancak evden çok çalışıyor gibi görüldüğü için hemen değil.

En iyi ihtimalle, bodrumda kilitli olan kadınlardan birinden itiraf almak için yirmi dört saatim olduğunu tahmin ediyorum. Kız kardeşimi kim öldürdüyse ondan bir itiraf. Çünkü onlardan biri olduğunu biliyorum ve sonunda gerçeği öğrenmenin zamanı geldi. İntikam alma zamanı.

FORTY-EIGHT

GINA

"Matt, *bırak artık*," dediğini duydum birinin. 'Burada sıkışıp kaldığımız sürece birbirimize destek olmalıyız.

Karanlık onları çıldırtırken, ben de hızla tükeniyorum. Yakında insülin almazsam buradan canlı çıkamayacağım.

Laura konuşuyor - pratik, sakın, her zaman becerikli ve yetkin Laura. Parti gecesi dikkat çekmedi ve olayların gidişatına bakılırsa onu kim suçlayabilirdi ki? Annie ve benim gibi Matt'e yaltaklanmaya hiç niyeti yoktu. O zamanlar bize kızlardan daha çok hoşlandığını söylediği için hiçbir erkeğe kanıtlayacak bir şeyi yoktu.

Partiye bizden sonra geldi ama hiç alkol almadı ya da Evan'ın insanlara ittiği kokainlerden içmedi. Geriye dönüp baktığımda, Sara için endişelendiğimi bildiği için gittiğini düşünüyorum ve benim gibi o da partiye gelirse iyi olacağından emin olmak istiyordu. O hafta başında Davy'nin evinde söylediğim gibi, etrafındaki tüm kızların olması Matt'le ayrılığı atlatmak için ihtiyacı olan şeydi.

"Tanrım, Geen," diyor Matt, Sara'ya kötü davrandığı suçlamama karşılık olarak. 'Her şeyi yanlış anlamışsın. Beni dinlemen gerek...' Karanlıkta elinin bana uzandığını, benimkini tutmaya çalıştığını hissediyorum, ama geri çekiliyorum. "Bak, Sara partimle ilgili her şeyi biliyordu," diye devam ediyor gergin bir kahkahayla. "Tanrı aşkına, onu ben *davet ettim*. Bir nefes aldı. "Bana gelmek istemediğini söyledi, tamam mı? Ve ortada terk edilecek bir şey yoktu çünkü o günün erken saatlerinde zaten dostane bir şekilde ilişkimizi bitirmiştik. O konuda iyiydi-'

"Kendimi *çok* kötü hissediyorum, Matt. Ona inanmayı çok istiyorum ama şu anda buna odaklanamıyorum. 'Çok geç olmadan insülinime ihtiyacım var...'

"Konuyu sen açtın," diye tersliyor Matt, iyi olmadığım ile ilgili yorumumu görmezden gelerek. Sesinde yine bir yalpalama seziyorum. Uçurumun kenarındaki bir adamın sesi. Korkmuş bir adamın sesi. "Dediğim gibi, *sen* onun arkadaşydın. Ve onun yanında olmalıydın. Ona her ne olduysa benim yaptığım bir şey yüzünden olmadı. Dünyada bir sürü pislik var. Matt'in sesi aniden değişir, sanki panik ataklarından birinin eşliğindeymiş gibi. "Tanrım, ben... ben buradan çıkmalıyım. Nefes alamıyorum. Ve çok *karanlık*. Tanrım..." diye boğuluyor. "Burada öleceğim..."

Kendimi Annie'den uzaklaştırıyorum, çökmek üzere olduğumu hissetmeme rağmen kocama uzanıyorum, ama ona dokunur dokunmaz sığıyor.

'Bu da ne? Bırak beni!' diye bağıyor, geri çekilerek. "Buna dayanamıyorum!" "Oww... *Matt...*" diye bağıyorum, koluyla koluma vurunca geri sığıyorum.

Şakak, zaten var olan baş ağrımı daha da arttırıyor. "Tanrım, kendine gel Matt. Lütfen, bunun seni korkuttuğunu biliyorum ama sakinleşmelisin. Fısıldamak için eğildim ama dinlediğini sanmıyorum. "Beni daha önce duydun mu? Seni endişelendirmeye çalışmıyorum ama sanırım şu anda kan şekeri çok yüksek. Bu sabah iğne yapmadım.

Matt cevap vermiyor. Onun yerine panikle nefes alışını duyuyorum - hiperventilasyonun kısa, keskin nefesleri.

"Bakın, bu ışıklar yakın zamanda tekrar yanmayacak," diyor Annie. 'Sanırım mutfakta ya da kayıt kabininde bir yerde bir meşale olabilir, tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum.

Laura ve ben birlikte inliyoruz. "*Şimdi* sen söyle," diyor Laura.

Annie, "Pili bitmiş olabilir ama onu korkutmayacaksa denemeye değer," diye ekler. 'Matt, neden benimle gelip onu bulmama yardım etmiyorsun? Biraz sahne değişikliği yapalım. İroni karşısında bir homurtu çıkarır.

'Ben... Ben hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum...' diyor, boğazı düğümlenmiş gibi. Sesinin geldiği yöne bakarak yere yığıldığını söyleyebilirim. "İmdat!" diye bağıyor aniden - ama ses duvarlardan sekip odaya geri dönüyor ve donuk bir gümbürtüyle duyuluyor. "Biri bize yardım etsin!"

"Dostum, sakın ol. Laura'nın ayaklarını sürüyerek ona doğru gittiğini duyuyorum, ama sonra adam tekrar saldırdığında Laura yüksek sesle çığlık atıyor, onu bir yere çarpıyor ve sonra bana doğru sendeliyor.

Buna karşılık, çıkardığım zayıf çığlık Matt'i bir tür duygusal uçuşuma sürüklüyor gibi görünüyor çünkü aniden ayağa kalkıyor ve saldırıyor.

"Çekil üstümden! *Bırak* beni!" diye bağıyor, sesi histerinin sınırında geliyor. "Hayır... *hayır*...

"Matt, dur! Başımı karıştırma masasına vurarak eğilip ağlıyorum. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım. İçim acıdan burkulurken yüzümden ter damlıyor. 'Her şey... her şey yoluna girecek Matt, sakin ol! Sakin olmanı istiyorum, *lütfe*n! Bunu çocuklarımız için yap! Körü körüne ona uzanırken sesim soluk soluğa çıkıyor, kollarım karanlıkta çırpınıyor.

Annie aniden, "Yanımdayım," dedi. "Matt... Matt... Sorun yok, seni tuttum. Onu dizginlemeye çalışırken sesindeki çabayı duyuyorum ve yavaş yavaş sakinleşiyor.

Sonra sadece Matt'in hıçkırık sesleri duyulur - sonunda sakinleşen kırık bir adamın sesi.

'Hadi dostum. Şu meşaleyi alalım,' diyor Annie. "Ve biraz daha su.

'Bu... bu aşağıda olmak. Karanlık... çığlıklar... Buna dayanamıyorum...' diye mırıldanıyor hıçkırıklar arasında - birlikte olduğumuz onca zaman boyunca nadiren duyduğum hıçkırıklar. Matt asla ağlamaz.

Bana vurduğu yerden yanağım hâlâ sızlıyor, içeri girdiğimiz yerin karşısındaki mutfak alanına açılan kapıya doğru ilerlerken vücutlarının sıcaklığını hissediyorum. Annie'nin söylediğine göre, o alandan kayıt kabinine açılan bir kapı daha var - Annie'nin vokal ve enstrümantal kayıtlarını yaptığı, mühendisin ise burada, bizim olduğumuz yerde oturduğu, cam bölmeli pencerenin arkasındaki çok daha küçük oda.

"Tekrar işemem lazım," diyorum ve onları takip ederek küçük kabine doğru ilerliyorum. Daha sonra mini mutfaktaki musluğu bulup açgözlülükle içiyorum. Bu iyiye işaret değil.

Sonra stüdyoya dönüyorum, Laura'nın yakınlardaki sıkı nefeslerini duyuyorum. "Bu Matt'in yapacağı bir şey değil," diyorum burada sadece ben ve onun olduğundan emin olduğumda.

Şimdi. Beni duyamasalar da hâlâ fısıldıyorum. Annie kayıt kabininin kapısını arkalarından kapatarak Matt'in sızlanmalarını susturdu. "Böyle kaybetmek...

Laura, "Muhtemelen yorgun ve akşamdan kalmadır," diyor. Sesi pes etmek üzereymiş gibi geliyor - boyun eğmiş ve korkmuş. 'Ne yapacağımızı bilmiyorum, Geen. Bu tam bir felaket. Bizi burada bırakamaz.

açlıktan ölebilir mi? Yani... bizi buraya koymak için bir sebebi olmalı.'

"Bu... bu Sara'yla ilgili," diyorum, yüzümü kolumla silerek, Laura üzerimden akan teri göremiyor. "Öyle olmalı.

'Bu üçümüzle ilgili ve Matt'in beklenenden erken dönmesi onu şaşırttı sanırım. Artık senaryosunu takip etmiyor. Mantıksız davranıyor.

'Ama senaryosu *neydi*? Ve açlıktan ölmek ne kadar sürer? Cevabı bilmek istemediğimden soruyorum çünkü tıbbi kitim olmadan ilk giden ben olacağım, beynim ve kalbim pes etmeden önce diyabetik komaya gireceğim. "Tanrım, sadece çocuklarıma kavuşmak istiyorum. Yumruğumla duvara sertçe vuruyorum. "Anne, baba, eğer düşüncelerimi duyabiliyorsanız, *lütfen, lütfen* eve gelin..." diye inliyorum. 'Dürüst olmak gerekirse Laura, daha fazla dayanamayacağım. İnsülinime *gerçekten* ihtiyacım var. Hızla zayıflıyorum, bunu hissedebiliyorum. Ve Gracie'nin beslenmesi gerekiyor. Dondurucuda biraz süt bıraktım ama o sürtük Mary'nin verip vermeyeceğini Tanrı bilir-'

Aniden durdum, nefesimi tuttum.

Sesi duyduğumuzda Laura da sessizleşiyor - ışıklar söndüğünden beri kulaklarımız aşırı tetikte. Açılan kapının yumuşak, cansız sesi - içeri girdiğimiz kilitli kapı.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım... Karıştırma masasına yaklaştıkça kalbim daha da hızlı çarpıyor. Metal çöp kutusunun hemen altında yerde olduğunu biliyorum ve masanın köşesinde boş bir kupa gördüğümü de hatırlıyorum. İkisi de bir silah olabilir - tabii gücü toplayabilirsem.

"Kim var orada? Laura sesleniyor, ama cevap yok.

Sonra kapı açılırken soluk mavi bir ışık görüyoruz, ardından bir gölge odanın içine doğru kayıyor.

"Kim o? Laura bağırır. Sonra daha sessiz bir şekilde, "Mary, sen misin?" der.

Her kimse cevap vermiyor ama kapı tekrar kapandığında mavi ışık aniden kayboluyor, ardından kilitlendiğine dair donuk bir klik sesi duyuluyor.

Kahretsin, Matt'in burada olmasını isterdim ama o ve Annie ses geçirmez bir kapının diğer tarafındalar. Şu anda burada bizimle birlikte olan her kimse tamamen sessiz - sadece birkaç saniyede bir nefeslerinin yavaş hırıltısı.

Ellerim kupayı bulmak için masanın etrafını hafifçe yokluyor, ama bir adım ileri atarken yanlışlıkla metal çöp kutusuna tekme atarak onu deviriyorum. Laura

Tökezlerken ci yaklıyor, kendimi masanın üzerinde sabitliyorum, kupayı yere savururken neredeyse sol elimle yakalıyordum.

"Kimsin sen? Bağırıyorum. "Ne sikim istiyorsun-

Ama sözümü bitiremiyorum çünkü bir kol boğazıma dolanıyor ve bir el ağzımı kapatıyor.

OceanofPDF.com

FORTY-NINE

GINA

Çılgınca çırpınıyor, beni tutanın elinden kurtulmaya çalışıyorum - ama o kadar güçsüzüm ki fazla mücadele edemiyorum. Karanlıkta dengemi kaybediyorum, bir şeye takılıp yere düşüyorum, düşerken omzum sarsılıyor.

"Laura, neredesin? Kolumu tutarak ağlıyorum, ama o cevap vermeye fırsat bulamadan bir çift el beni ayağa kaldırıyor ve karıştırma masasına çarpıyor. Başım düğmelere çarpıyor.

"Buradayım," diyor - gerçi ona ulaşmamın hiçbir yolu yok. Sıkıştırılmışken olmaz. Üstümde nefes sesleri duyuyorum ama karanlıkta kim olduğunu anlamak imkânsız.

"Mary... sen misin? Laura stüdyonun diğer ucundan belli belirsiz bir sesle 'Ben... Ne kadar üzgün olduğunu anlıyorum. İkimiz de anlıyoruz. Biz senin tarafındayız. Biz... sana yardım etmek istiyoruz ama burada kapana kısılmışken bunu yapamayız.

Soğuk bir şey boğazıma bastırırken bir inilti çıkarıyorum - bıçağa çok benzeyen bir şey.

"Konuş benimle Mary," diyor Laura. Sanki ayağa kalkıyormuş gibi bir ses duyuyorum.

Oh, Matt... Hangi cehennemdesin...?

"Mary? Fısıldamaya cesaret ettim. 'Bu... böyle olmak zorunda değil, biliyorsun. Sana yardım edebiliriz... sadece bana zarar verme... çocuklarıma... *lütfen...*' Sözlerim hıçkırıklara dönüşüyor.

"Bu Sara'yla mı ilgili? Laura karanlığın içinden söylüyor. "Bu yüzden mi buradasın?

Sessizlik. Sadece boynuma bastıran soğuk bıçak.

Laura, "Kim olduğunu biliyoruz, Mary," diye ekliyor, ama tek yaptığı bu zifiri karanlık alanda büyüyen yoğun gerilimi arttırmak.

Nefes alış verişlerim çılgınca ve karanlığa bakarken gözlerim fincan tabağı gibi, üzerimde beliren yüzü seçmeye çalışıyorum.

"Sara'yı biz de sevdik..." diye fısıldıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Ama hemen ardından keşke sessiz kalsaydım diyorum.

"Sara hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun..." diye bağılıyor tam üstümden bir ses - *Mary'nin* sesi. Tükürük kürecikleri yanağıma düşüyor.

Çığlık atıyorum, kurtulmak için çırpınıyorum ama üzerimdeki ağırlığı zayıflamış halimle üstesinden gelebileceğimden daha fazla. Bıçak boynuma daha derin saplanıyor.

"Laura... o... o beni *öldürecek*..." diye söylüyorum, ama kelimeler güçlkle çıkıyor.

"Mary, sorun yok," diyor Laura, sesi aniden yaklaşarak. "Anlıyoruz..."

"Anlamıyorsun lan! Mary bağılıyor. "Gerçekten ama *gerçekten* anlamıyorsunuz. 'Tamam, tamam, yapmıyoruz,' diye inliyorum onun altında. 'Haklısın... anlamıyoruz

Bir şey bilmiyorum,' diyorum, bana inanması için dua ediyorum. 'Sadece söyle bana... çocuklarım iyi mi? Onlara kim bakıyor? Şimdi neredeler? Konuştuğumda boğazım bıçağa daha çok bastırıyor. Sanki çoktan kan çekmiş gibi hissediyorum.

Mary kötü bir kahkaha attı. "Lanet olası çocuklarınızın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Aman *Tanrım*..." Bir çığlığı bastırıyorum. Onu daha fazla kızdırmayı göze alamam. Tommy ya da Gracie'yi bir daha göremeyeceksem tabii.

"Ama... ama sen... beni buraya tıktığında onların sorumluluğunu Tyler'a bırakmıştım," diyor Laura. "Hangi cehennemdeler?

"Laura, lütfen... dikkatli ol," diye fısıldıyorum, Mary'yi kızdırmaması için mesajı alması için dua ediyorum. Matt dönene kadar zaman kazanmak istiyorum. Laura ve ben şimdi onu alt etmeyi deneyebiliriz, ama boğazımdaki bıçakla riske giremem. Ama dördümüzün arasında bir şansımız var. Kapının anahtarları üzerinde bir yerde olmalı.

'Hoş bir duygu değil, değil mi? Sevdiklerimin nerede olduğunu, tehlikede olup olmadıklarını ya da hala hayatta olup olmadıklarını bilmemek," diyerek bana tükürüyor. Acısını duyuyorum

Sözlerinin altında. 'Özellikle de sevilen kişi bir çocuksa. Ya da bu durumda *çocuklar*,' diye ekliyor.

"Mary, sana yalvarıyorum," diyorum titreyerek. 'Gracie daha iki aylık bile değil. Bana ihtiyacı var. Beslenmeye ve bakılmaya ihtiyacı var. Ve Tommy... O daha yeni yürümeye başlayan bir çocuk. Bensiz çok korkacak. Ağzım çok kuru olmasına rağmen yutkunuyorum. "Lütfen, *lütfe*n bizi dışarı çıkarın ki çocuklarıma ulaşabileyim, size yalvarıyorum. Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor ve karıştırma masasının üzerine yuvarlanıyor.

"Hiç şansın yok," diyor.

"O zaman... o zaman benim için insülinimi getirir misin?" diye soruyorum.

'Enjekte etmem gerek-' 'Beni burada tut ve Gina'yı dışarı çıkar,' diye ısrar ediyor Laura. Onun tıbbi yardıma ihtiyacı var.

Yardım et, Tanrı aşkına.'

Nefesimi tutup bir cevap bekliyorum ama duymak istediğim bu değil, sözleri beni neredeyse bayıltıyor.

'Çocuklar evde değil. Gittiler. Ve senin aptal iğnelerin de umurumda değil.

İçimde bu kadar öfke olduğunu bilmiyordum, ama onun çocuklarım hakkında böyle konuştuğunu duymak, bir volkanın patlaması gibi yüzeye çıkmasına neden oluyor. Bıçaklanmanın sonuçlarını düşünmek için durmuyorum - tek umursadığım onu alt etmek ve Gracie ile Tommy'ye ulaşmak.

"Seni *kaltak*! Kalan son enerji damlalarımı da kullanarak bir bacağımdan kaldırıp Mary'ye sert bir tekme atıyorum.

Bunu beklemiyordu, dengesini kaybetti ve tökezledi, boğazımdaki bıçağı bıraktı ve saçlarından tutup kendimi karıştırma masasından kaldırmak için kullanırken bir çığlık attı. Gürültülü bir homurtuyla kendimi ona doğru fırlattım, karanlıkta çılgınca etrafı yoklayarak kolunu - ve bıçağı tutan elini - yakalamaya çalıştım.

"Oww! Bir şeyin omzumu kestiğini hissederek çığlık atıyorum. Ama acı beni durdurmuyor, yaradan kan damlarken oluşan ıslaklık hissi de. Aslında, bu beni harekete geçiriyor, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir güç bulmamı sağlıyor - vücudum pes etmeden önceki son rezervlerim.

"Gina... dur, yaralanacaksın! Laura'nın ağladığını duydum. "Mary... *bırak* onu! Yakınlarda bir yerde - müdahale etmeye çalışırken ellerinin bana çarptığını hissediyorum.

Birden sağ ön kolumda keskin bir acı hissettim... 'Aman Tanrım, beni *ısırdı*! Mary'nin başını saçlarından tutup tekrar çektim ve

Onu kumanda ve kaydırma düğmelerinin üzerine doğru ittiğimde ikisi de geriye doğru sendeliyor.

Mary karıştırma masasının üzerine uzanırken küfürler savuruyor, ben de onu sıkıştırıyorum ama gücüm hızla tükeniyor. Nefes nefese kalıyor ve gözlerinin kocaman ve zehirli olduğunu, bana baktığını hayal ediyorum.

Terliyorum, yanaklarım öfkeden kıpkırmızı yanıyor ve saçlarım yüzüme yapışmış durumda. Mary'nin bileğini sertçe sıkarak bıçağı düşürmesini sağlamaya çalışıyorum. Onu göremiyorum ama bana doğrulttuğunu hissediyorum. Yanlış bir hareket yaparsam boynuma saplanacak.

"Çıkar bizi buradan! Yüzüne doğru bağırıyorum, ağzım onunkinden birkaç santim uzakta. "Laura, anahtarları al... ceplerini kontrol et," diye sesleniyorum ama o cevap vermeden önce Mary'nin enerjisi yükseliyor ve bir tarafa savrulurken dengemi kaybetmeme neden oluyor.

Tamamen düşmemek için sol elimi dışarı itip onu tuttuğum yerden bırakıyorum. Ancak tüm miks masası aniden bir dizi parlayan düğme, düğme ve kontrolle aydınlanırken ikimiz de hareketsiz bir şekilde şok olduk. Yanlışlıkla ana düğmeye bastım ve tüm deck'i açtım, bu da etrafımızda hafif bir ekipman uğultusuna neden oldu.

Loş ışıktaki Mary'nin panik içindeki yüzünü görüyorum, saçları kumandanın üzerine dökülmüş. Elinde mutfak bıçağı var - on inçlik bıçak soluk ışıktaki parlıyor. Ve gözlerinde dehşet, pişmanlık, vicdan azabı ve korku var.

Ama bundan da öte, onun gözünde *Sara* var.

"Aman Tanrım, şimdi anlıyorum," diye fısıldıyorum, ona sarılmaktan, yüzümü boynuna bastırmaktan ve sevgili arkadaşımıza ne kadar üzgün olduğumuzu, başına kötü bir şey gelmesini asla istemediğimizi söylemekten başka bir şey istemiyorum. "*Sara*..."

Mary sessizce altımda yatıyor, loş ışıktaki yüzlerimiz birbirine yakın, kısa ve keskin korku patlamaları yaşıyor, kıpırdamadan bana bakıyor. Gözlerindeki dehşet bana ne yaptığına dair benden daha fazla fikri olmadığını söylüyor. İçgüdüleriyle hareket ediyor - kız kardeşinin intikamını alma arzusuyla. Benim içgüdülerim ise çocuklarımı kurtarmak.

Tam o anda Mary aniden yana doğru dönerek
Ben.

"Hayır!" diye bağırıyorum, bırakın savaşmayı, ayakta duracak enerjim bile yok. Geri. Artık o kadar güçsüzüm ki, Mary'nin beni alt edip tekrar altına itmesi ve ben düşünmeye vakit bulamadan pozisyonlarımızı değiştirmesi çok az çaba gerektiriyor. Sonra bıçak tekrar boğazıma dayandı.

İlk başta, etrafımızda aniden duyduğumuz yüksek seslere neyin sebep olduğunu anlamıyorum - stüdyonun etrafına yerleştirilmiş hoparlörlerden gelen, hararetli bir tartışma içindeymiş gibi görünen biri erkek, diğeri kadın iki ses. Mary de benim kadar şaşkın görünüyor, nefret dolu gözleri sağa sola kayıyor. Ancak bu mücadele sırasında dirseğimin miks masasının kenarındaki birkaç düğmeye sıkıştığını hemen fark ediyorum.

"Tanrı aşkına, kendine gel Matt," diyor kadın. Annie olduğunu anladığım kadın.

"Yapamıyorum... Buna dayanamıyorum..." Umutsuzluğun sınırındaki erkek sesini hıçkırıklar takip ediyor. *Matt*. "Burada kapana kısılmış olmak... Ben... Ben klostrofobiğim.

Annie, "Büyü artık Matt," diye çıkışır, sesi hoparlörlerden kristal berraklığında ve keskin bir şekilde yükselir. 'Biz artık çocuk değiliz. Ve eğer çocuklarını tekrar görmek istiyorsan, o zaman neşelenmeni ve buradan çıkmak için ne yapman gerektiğini bulmanı öneririm.

Yanlışlıkla, pencerenin ötesindeki kayıt kabinindeki dahili telefonu açmışım gibi görünüyor.

Tüm bunların nasıl bağlandığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak daha önce ışıklar açıkken orada bir stand üzerinde bir mikrofon fark ettim ve buradaki mühendisin vokalist veya müzisyenlerle bir şekilde iletişim kurması gerektiği mantıklı.

"Tanrım, neler oluyor...? Laura da benim gibi kulaklarına inanmadığını söylüyor.

"Ben Annie ve-

"Kapa çeneni ve dinle," diye bağıyor Mary, tepemde beliriyor, ikimiz çıkmazda donup kalmışız. Karıştırma masasının ışıklarından gelen gölgeler çelimsiz yüzüne vuruyor, onu çılgın ve hortlak gibi gösteriyor.

"*Bizi* duyabiliyorlar mı? Laura fısıldıyor.

"Hayır, sanmıyorum..." diyorum, gözlerimi üstümdeki Mary'ye sabitleyerek. Söylenenleri dikkatle dinlerken kıpırdamadan duruyor, bıçak hâlâ boynumda.

"Mary gitmemize asla izin vermeyecek, değil mi? Matt dahili telefonda sızlanıyor. "Burada öleceğiz..." Annie kendini tutması için onu terslemeden önce daha fazla hıçkırır. "Ben sadece seni istedim, Annie," diye devam eder Matt. "Bunu biliyor muydun?" diyor kanımı donduran bir sesle. "Seni ilk gördüğüm andan beri sana aşığım.

Kalbim göğüs kafesime çarparken sözleri beni derinden yaralıyor. Mary üzerimde beliriyor, Matt'in az önce söylediklerini anlamaya çalışırken beni yere yapıştırıyor.

Annie'ye aşık olduğunu söyledi.

Ama dünyanın ekseninde dönmesine neden olan şey kocamın bir sonraki söylediğidir.

"Ben... Sara'ya ne olduğunu biliyorum.

OceanofPDF.com

FIFTY

GINA

"*Biliyor* musun? Annie şokunu belli ederek söylüyor. Sözleri stüdyodaki hoparlörlerden gelirken sesi boğuk ama netti. "Bana ne olduğunu anlatmalısın..."

Matt acınası bir sesle, "Farkındaysan," dedi, "onunla çıkmayı zaten hiç istememiştim. Annie, anlamıyor musun, ben sadece *seni* istedim. Partiye gittiğim gece neler hissettiğimi sana anlatacaktım ama hiç fırsatım olmadı. Seni seviyorum, Annie. Seni *hep* sevdim.'

Sessizliğin ardından Annie'nin nefes verme sesi duyuldu.

"*Matt...*" dedi Annie, adını söyleyerek. 'Mantıklı davranmıyorsun. Sesin... *iyi* gelmiyor. Sara'ya ne olduğunu biliyorsan bana anlatmalısın.

"Kapa çeneni!" diye tersliyor. 'Ne dediğini bilmiyorsun...'

"Matt, dinle. Sorun yok, benimle konuşabilirsin,' dedi Annie. 'Kimse bizi duyamaz. Oda ses geçirmez ve içeride kilitli durumdayız. Lütfen, bana o gece neler olduğunu anlat.

Midem bulanıyor, duyduklarıma inanamıyorum. Mary beni yere yatırmış, bıçak boğazımda, o da etrafımızdaki sesleri dinlerken elleri titrerken donakalıyorum.

"Bak Matt, eğer bana ne olduğunu anlatmayacaksan," diye devam ediyor Annie kocama, "o zaman buradan çıktığımızda polise gitmek zorundasın.

"Sence buradan çıkabilecek miyiz? Matt soruyor, sesinde yine bir titreme var, ağlamak üzere olan bir çocuk gibi.

"Tanrı bilir," diyor Annie. "Ama savaşmadan ölmeyeceğim. 'Buradan çıktığımızda ve her şey yatıştığında, nihayet birlikte, değil mi? Bunu da istiyor musun? Gina'yı terk edeceğim. Ondan daha çok kazanıyorum. Çocukların velayetini alacağım. Her şeyi ayarladım.'

Aman Tanrım... Boğuk bir hıçkırık çıkardım. Kocamın sesi acınası geliyor. Çocuklarımızın nerede olduğunu ya da şu anda iyi olup olmadıklarını bile bilmediğı halde Annie'nin ilgisini çekmek için çırpınıyor. Sadece birkaç kelimeyle evliliğimizi mahvetti.

"Bilmiyorum Matt," diyor Annie. 'Her seferinde bir adım ve-'

"Hayır! Matt bağılıyor ve sesi etrafımızda yankılanırken bizi zıplatıyor. 'Bu işler böyle yürümez, Annie. Her şeyden sonra olmaz. Sen ve ben... biz birbirimize aitiz.

"Her şey değişir Matt. İnsanlar değişir. Bir aileniz, yeni bir bebeğiniz var ve-'

Bu Gina'nın hayaliydi, benim değil. Hiçbirini istemedim. Burada kapana kısılmış olmamız tamamen onun hatası. Eğer o olmasaydı, bunların *hiçbiri* olmazdı. O bir yük, Annie. Tek istediğim sendin...'

Matt benimle olan hayatının ne kadar berbat olduğunu anlatıp dururken başım dönüyor... sadece Annie'yi sevdiğini... sürekli onu düşündüğünü, oynadığı her şeyi izlediğini, sürekli onun müziğini dinlediğini...

Duyduklarıma inanamıyorum. Matt takıntılı.

"Aman Tanrım, aman Tanrım..." diye tekrarlıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.

"Kapa çeneni ve dinlememe izin ver," diye tersliyor Mary. Gözleri öfkeyle dolu, hızlı ve sığ nefes alıyor. Tek bir hareketiyle ölürüm.

"Matt," diye devam ediyor Annie, "bana sadece parti gecesi neler olduğunu anlat.

"Annie, seviyorum-

"Daha fazla alkol aldıktan sonra evine döndüğünü hatırlıyorum - o kadar çok içki almıştın ki zor taşıyordun," diye devam ediyor Annie. "Ve her şey gibi gergindin, bunu hatırlıyorum. Bir şey içtin sandım, o kadar titriyordun ki. Votkaya başlamadan önce arka arkaya üç bira içtin. Evan seni kışkırtıyordu ama sen içerken gözlerinde başka bir şey gördüm-'

Kesin şunu! Kes şunu, hayır, yanılıyorsun! *Kes şunu!*

Matt inlerken, onu ellerini kulaklarına götürmüş, başı öne eğik, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde kaydın küçük alanında volta atarken hayal ediyorum

Kabin.

"Burada duramıyorum. Dışarı çıkmam gerek... Bu beni delirtiyor... Hayaletler var, *çok fazla hayalet...*' Matt yine hıçkırıyor ve hayatım etrafımda parçalanırken stereo olarak duyduğumun kocam olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

"Hayaletler de ne demek? Annie sorar. "Hayaletler nerede?

Matt mızımızlanıyor. Küçük bir çocuk gibi, "Her yerdeler," diyor. "Kafamın içindeler. Rüyalarımıdalar. Kabuslarımdalar. Ve onlar... *duvarlarda*.

'Ne duvarı, Matt? Sen neden bahsediyorsun?'

'Bu duvarlar, Annie. *Bunlar*. Laura'ya bakmaya cesaret ettiğimde ondan daha fazla sızlanma duyuyorum, yüzlerimizin açıları karıştırma güvertesinin parıltısıyla vurgulanıyor.

Annie, "Bana daha fazlasını anlat, Matt," diye ısrar eder.

O *bu* duvarların içinde, Annie. Sara burada... Onu her yerde görüyorum. Hayaleti beni takip ediyor. Bana musallat oluyor. Gece gündüz. O burada... Biliyorum, burada bizimle birlikte. Matt tamamen yıkılırken daha fazla feryat ve hıçkırık.

"Sakin olmaya çalış yoksa kendini iyi hissetmeyeceksin," diyor Annie tarafsız ama garip bir şekilde ikna edici bir sesle. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım - sanki rol yapıyor ama rol yapmıyor. Bu o, ama aynı zamanda o değil.

"Evinizin arka tarafı ne tarafta? Matt aniden daha tutarlı bir sesle sordu. "Bilmem gerek.

Annie tereddüt eder. "Burası evin arka tarafı. Bu odada, kayıt kabini. Neden?

'Peki eskiden... derin bir ışık kuyusunda zemin seviyesine açılan bir pencere var mıydı? Bodrumlarda gördüğünüz gibi? Ya da belki bir kömür oluğu... bahçeden yeraltına inen bir şey?

"Matt... Anlamıyorum-

"Sadece söyle bana! Matt tersleyerek hepimizin tekrar zıplamasına neden oldu.

'Evet, bunların ikisi de vardı. Bir ışık kuyusunda bir yeraltı penceresi ve eski bir kömür oluğu. İkisi de tadilat sırasında kazılıp dolduruldu,' diyor Annie. "Ama anlamıyorum Matt. Bunu bana neden soruyorsun?

Feryat ilk başta sessizdir - acı çeken bir adamın alçak, acınası sesi. Ancak kısa sürede şiddeti artıyor, her nefes alışında sanki dünyanın hastalıklarını içine çekiyor.

'Matt, neler oluyor? Bana anlatmalısın.'

"Tamam, tamam..." diyor daha fazla sümük ve gözyaşının arasından. 'Sana güveniyorum, Annie. Seni *seviyorum*. Bir nefes alır. "O gece dükkâna giderken Sara'yı gördüm," diye itiraf ediyor Matt ve hepimizin öyle yüksek sesle solumasına neden oluyor ki, yemin ederim bizi camdan duyacaklar.

Onu *gördün* mü? Nerede gördün? Ne oldu? Annie aynı ikna edici üslubuyla soruyor. El fenerini bulmuş olmalı, çünkü dönüp üstümdeki pencereden bakmaya çalıştığımda, Matt'in yüzünü çenesinin altından aydınlatan bir ışık konisi görüyorum.

"İyi değildi," diye itiraf ediyor Matt. "Hiç de iyi değildi. Ama geri dönerken her şey çok daha kötüye gitti.

OceanofPDF.com

FIFTY-ONE

THE PAST

Matt'in içki aldığı dükkânla ilgili en çok hatırladığı Çey, hemen dıĞına kusmuĞ olması bir yana, dükkânın ne kadar aydınlık olduğuydu. Ağzını sildikten sonra, kusmasına kimin tanık olduğunu görmek için etrafına bakındı. GörünüŞe göre kimse yoktu. Dükkânın vitrininden, kasadaki yaşlı adamın bazı müşterilerle sohbet ettiğini ve sokaktaki diğer tek kişinin ters yönde yürüdüğünü gördü.

İçeri girdi, floresan şerit ışıklardan gözlerini kısarak baktı, az önce gördükleri yüzünden gözlerinin ağrıyıp ağrımadığını merak ediyordu.

Hayır... hayır... hayır... Hiçbir şey görmemişti. Eve uzun yoldan gidecekti ve hepsi bu kadar olacaktı. Yanılmıştı. Tilkiler yüzünden paniklemişti. O adamın fermuarını çektiğini görünce gerildi. Karanlıktan korkuyordu.

Matt kasanın az ilerisindeki içki raflarına bakarken bir ses, "Tamam," dedi.

"Pekâlâ," dedi Matt ve bir sepet kapıp taÇıyabileceğı kadar bira ve Çarap doldurdu. Kasaya gelince, arkasındaki raflardan üç ÇiÇe votka istedi - yuvarlak göbeğı ve kirli tulumuyla kel bir adamdı-. "Ve bir paket Bensons," diye ekledi boğazını temizleyerek.

Adam duraksadı, gözlerini Matt'e dikti. Titriyordu, sırtından terler boşaldığını hissetti, ama bunun nedeni on altı yaşında içki satın alıyor olması değildi. Az önce tanık olduğu Çey yüzünden.

Hayır... Ben hiçbir Şeye tanık olmadım...

Matt arka cebinden sahte kimliğini çıkarıp dükkân sahibine doğru salladı.

'Tamam delikanlı, gerek yok. On sekiz yaşıma geçtiğini görebiliyorum. Matt'in uzattığı bir tomar notu alarak göz kırptı. "Sana iyi geceler.

Matt dört çantayla kapıdan güçlükle geçerek dükkândan çıkarken, parti için fazladan malzeme almanın bu kadar kolay olmasından son derece memnun olduğunu hissetti.

Güzel zamanlar başlasın...

Ancak kendi kusuşuna bastığında, neredeyse elektrik direğinin yanından kayarak geçerken, ortak alanda ne gördüğünü hatırladı. Dükkândan birkaç adım uzaklaştı, aldığı içkilerin ağırlığı altında parmaklarının zorlandığını hissediyor ve ne yapacağını düşünüyordu.

Geri dönüp gerçekten bir şey görüp görmediğini kontrol etmek mi? Yoksa görmezden gelip ana yoldan eve mi gitsin?

Dönüş yolunun uzun olması yürüyüşüne on, belki on beş dakika daha ekleyecekti - ağır çantalarla yorucu bir düşünce. Ve bu Annie'yle daha az zaman geçireceği anlamına geliyordu.

Kestirme yol... o yoldan geri dönmek onu yine hasta hissettirdi. Ama o zaman neden korkuyordu ki? Aptal bir tilkiden ve biraz karanlıktan mı?

Annie'nin nerede olduğunu merak edeceği, hatta belki de başka biriyle ineceği düşüncesi onu yolun karşısına geçirdi ve adımlarını geri geri atarak ortak alana doğru yöneldi. Çantalarla koşmasa da hızlı adımlarla yürüyecek ve diğer tarafa çabucak geçecekti. Gördüğünü sandığı şey her neyse şimdiye kadar gitmiş olmalıydı.

Matt eski metal kapıdan eğilerek geçti. Etrafına bakındı. Hava karanlıktı ama sokak lambalarının yanı sıra, neredeyse dolunay halindeki ay da ona yol gösteriyordu.

En azından artık ciyaklayan tilkiler yok, diye düşündü ve otlarla kaplı alandan geçen patika boyunca geri döndü. Sağ tarafında, birkaçının ışıkları yanan yüksek evlerin gölgelerinin belirmediğini gördü ama en uçtaki ev karanlıktaydı. Bahçesini ortak alandan ayıran arka çit yıkılmıştı. Gün ışığında gördüğünde burası hep terk edilmiş gibi görünürdü.

Matt başını öne eğdi ve yürümeye devam etti. Çantalar her adımda daha da ağırlaşıyor gibiydi. Çalıların arasında ezilmiş patikayı takip etmek zordu, ama gözlerini kısarak bakarsa, önündeki yolu seçebiliyordu

Gece gökyüzüne karşı ağacın şekli, ara sokağa açılan kapının yanında - ve sonra yola. İlerlemeye devam etti.

Kahretsin. O da neydi öyle?

Matt sesi duyduğunda, ortak alanın yarısını geçmiŞ, metruk evin arka tarafıyla aynı hizaya gelmiŞti. Durdu.

Orada. Ağlıyor. Kesinlikle biri ağlıyor.

Yardım edin. Lütfen.

Bunu *gerçekten* duydu mu?

Kahretsin. Hayır. Yapmadı. Yine hayal gücü ona eziyet ediyordu.

Yardım edin... Tanrım... Lütfen yardım edin...

Sonra daha fazla hıçkırık.

Yavaşça, sanki beyni vücudunun kontrolünü kaybetmiş gibi, alkol torbalarını yere bıraktı ve patikadan büyük evin arkasına doğru ilerledi. Her seferinde temkinli bir adım.

Ya o adam hâlâ oradaysa? Orantısız yürüyüşüne karşın, suratı asık görünüyordu ve Matt bir kavgaya karışmak istemiyordu.

"Kim var orada?" diye seslendiğini duydu yaklaştıkça. "Bana yardım et..." diye bir ses geldi. Zayıf ve zar zor duyuluyordu.

Sesi tanıdı.

"Sara? Matt kısık bir sesle seslendi. "Sen misin o?"

Öyle olduğunu biliyordu. Ama buna inanmak istemedi. Kırık tuğlalara takılarak hıçkırık sesine doğru yürüdü.

'Buraya... *lütfen* yardım edin... hastaneye... ihtiyacım var...'

Matt bir kol gördü - sonra daha solgun bir et, ay bir bulutun arkasından çıktığında gümüş rengini almıştı. Neredeyse çıplak, çamur ve kan içinde olan Sara, yıkık çitin arkasındaki hendekte baş aşağı yatıyordu, boynu imkânsız bir açıyla bükülmüştü. Yüzü ve saçları kusmuktan keçeleşmiş, vücudu kesilmiş ve morarmıştı.

Neredeyse insan gibi görünmüyordu. Daha çok gotik ve itici, grotesk bir fantezi resmine benziyordu. Tamamen çaresizdi ama yine de onun üzerinde bir gücü vardı. Matt bunu içinde yanarak hissetti. Ondan nefret ediyordu ama çıplak vücuduna bakmaktan da kendini alamıyordu.

Matt'in tepesinde dikildiğini görünce yüzü aydınlandı.

Eli ona doğru uzanırken parmakları kıpırdadı. *Yardım et bana...*

Matt ona baktı.

"Acıyor," diye fısıldadı. 'Çok fazla...'

Matt yine kusacağını sandı. Elini ağzına götürdü.

"Sen... parti..." dedi, sanki bu bir hendekte yatan kırık ve kanlı bedeninden daha önemliymiş gibi fısıltıyla. "Beni... bırakma Matt," dedi nefes nefese heceler söyleyerek. "Biz... *biz...* seni seviyorum..."

Matt ona bakarken, dudaklarının alaycı bir ifadeyle kıvrıldığını hissetti ve bunların onun söylediği son sözler olmasından nefret etti.

Seni seviyorum.

Adam onu yakaladığında Sara sesler çıkardı - neredeyse omuzlarını yuvalarından çekip çıkardığında çığlık attı. Onu hendekten çıkardı ve düzgün bir şekilde tutabildiğinde, bir eliyle ağzını kapattı.

Beyni onu harekete geçmeye çağırırken vücuduna ona *bakmasını* söyledi. *Şu iğrenç haline bir bak. Artık kimseye faydası yok. Az önceki adamın ona ne yaptığını ya da kim olduğunu bilmiyordu ama durum kötüydü. Kimse onu bu halde istemezdi. Ona bir iyilik yapıyordu.*

Sara'nın sözleri - *Yardım et... Seni seviyorum...* - onu metruk arazinin yıkık çitlerine doğru sürüklerken zihninde öfkeyle dolanıyordu. Vicdanı yanıyordu. İçini kemiriyordu. İlerlemesini yavaşlattı.

Belki de ona yardım *etmeli*. Dükkana geri dön ve adama ambulans çağırmasını söyle. Eve koş ve telefonu kullan. Bir sürücüyü durdur ve yardım etmesi için yalvar.

Ama Sara'nın etrafa saçılmış giysilerini toplarken beyni düşüncelerini susturdu - onları geri götürecek ve yarın çöp fırınında yakacaktı. Babası ona her zaman zayıflık göstermemesini, duygularını saklamasını öğretmişti. Annesi onun gerçek bir erkek, kararlı bir girişimci olmasını istemişti.

Düşün dostum, düşün.

Eğer şimdi yardım alırsa, Sara hayatta kalırsa, sorular sorulacaktı. Matt'in yanıtlamak istemeyeceği sorular - Sara'yı *ilk* gördüğünde neden yardım almadığı da dahil. Sara onun daha önce oradan geçtiğine tanık olmuştu.

Ama hayatta kalmazsa, hiçbir soru olmayacaktı. Kimse bilmeyecekti. Ve *tüm* sorunları sonsuza dek ortadan kalkacaktı. Daha da önemlisi, Annie'yle birlikte olmak için özgür olacaktı.

Matt homurdanarak Sara'yı sert zeminde, molozların ve çivileri dışarı fırlamış, parçalanmış tahtaların üzerinden geçirirken, bu ileri geri düşünceler Matt'in zihninde dönüp duruyordu. Sara'nın çığlıkları artık çok acınasıydı.

Deligi kazara bulmuş, evin arka tarafına yaklaşıırken neredeyse aşağı düşüyordu. Orada, Sara'nın ölü ağırlığını büyümüş bahçeye sürükledikten sonra takılıp düşmesine neden olan bir kalasın çıktığı büyük bir odun yığını vardı. Yan tarafın ışıkları yanıyordu, bu da biraz görüş alanı sağlıyordu ve kendisini izleyen kimse olmadığına, üst kattaki penceredeki yüzün sadece hayal ürünü olduğuna ikna etti. Yandaki televizyonda bir şeylerin uğultusunu duydu - Sara'yı itip kakıp tekmeleyerek derin çukura yuvarlarken kahkahalarla güldüğü bir komedi.

On metre kadar aĞağıya düĞerken bir ses çıkardı, baĞ aĞağı indi ve ikiye büküldü. AĞağıda bir sürü çöp ve yabani ot vardı, Matt bunların onu bir süre için saklayacağını umuyordu. Ama tedbiri elden bırakmamak için, onun üzerine bir yığın odun ve toprak yığarak çukuru doldurdu. Henüz ölmediyse bile, yakında ölecekti.

Daha sonra, nefes nefese bahçeye doğru yürürken, üzerinde pislik olmadığından emin olmak için elleriyle önünü sildi. Sonra yıkık çitin üzerinden geri adım atarak Sara'yı bulduğu yerin yanından geçerken gözüne bir şey takıldı.

Kıyafetlerini topladığı yere yakındı, yabani otların düzleştirildiği ve ezildiği yerdeydi. Her nasılsa daha önce fark etmemişti, ancak şimdi ay ışığı parıldarken görebiliyordu.

Matt eğilip Sara'nın her zaman taktığı ucuz altın kolyeyi aldı. Kırık bir kalpten oluşmuş kolyenin ön yüzünde *Dostlar* yazılıydı. Annie'nin de benzer bir kolye taktığını fark etmişti. Kirli kolyeyi kot pantolonunun cebine sokarken kendi kendine gülümsedi, giysileri ve içki torbalarını alıp partiye doğru yola koyuldu.

Aralarında bütün bir kalbe sahip olacakları düşüncesi hoşuna gitmişti.

FIFTY-TWO

GINA

Matt hikayesini anlatmayı bitirdiğinde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Laura ve ben nefes almaya bile cesaret edemiyoruz ve Mary Matt konuşmaya başladığından beri kılını bile kıpırdatmadı. Hâlâ beni yere yatırmış, pencereden dışarıdaki manzarayı seyrediyor.

Matt artık benim kocam gibi konuşmuyor. *Kesinlikle* artık benim kocam değil.

Bu adam beni hasta ediyor. O benim için bir yabancı.

"Partiye döndüğünde," dediğini duyuyorum Annie'nin, Matt'in itirafına rağmen sesi bir şekilde dengeli tonunu koruyor, "çok çabuk sarhoş oldun.

'Unutmak istedim,' diye yanıtlıyor.

"Dans ettiğimizi hatırlıyor musun? Annie soruyor. "Beni tutmuştun ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi bana sarılmıştın.

"Asla unutmayacağım," diyor Matt.

Çılgılık atmamak için mikser masasının kenarlarına tutunuyorum. Yaptığı şey için Matt'ten ne kadar nefret etsem de, bunu duymak Mary için çok daha zor olmalı.

"Yavaş bir danstı," diyor Annie. "Kollarını boynuma dolamıştın ve beni öptün.

Matt zayıf bir sesle, "Evet," dedi. "Bunu ben de hatırlıyorum.

"Sen beni öperken ben ne yapıyordum biliyor musun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. Yüzünün, Annie'ye suçunu itiraf ettikten sonra bir şekilde aklanacağına inanan, kendine acıyan bir korku ve keder resmi olduğunu hayal ediyorum. O zaman yalanlarla dolu hayatına geri dönebilir.

"Kollarımı sırtına dolamıştım. Sonra bir elimi kot pantolonunun cebine soktum.

Matt sessiz kalır.

"Ve orada bir kalp kolye buldum," diye devam ediyor Annie. "*Sara'nın kolyesi*. Onu çıkardım ve sakladım. Bunca zamandır bendeydi. Ve bu evi satın aldığım da ve birisinin ortak alanda Sara için bir tapınak gibi görünen bir şey yaptığını gördüğümde, kolyeyi orada bıraktım. Yapılacak en doğru şey buydu.

"Onu *sen* mi aldın? Matt yüzünü eğiyor, fener ışığının gölgeleri ona yaşlı bir adam görüntüsü veriyor. Kırık dökük bir ihtiyar.

"Bunca yıl boyunca senin masum olduğuna, Sara'ya ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığına inanmak istedim. Annie yüzünü Matt'in yüzüne yaklaştıırken sözlerinin şiddeti artar, meşale hâlâ aralarında parlamaktadır. "Ne olduğunu bilmediğine dair bana hayatın üzerine yemin ettin Matt. Tanrı aşkına, hepimiz polise ifade verdik.

Onu omzundan iterek irkilmesine neden olur.

"Ama içten içe seninle ilgili şüphelerim hep vardı," diye devam ediyor. "O gecedan sonra sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi, sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ettin.

Matt başını öne eğiyor.

'Ertesi gün bizimle görüştüklerinde polise endişelerimden bahsetmeliydim. Onlara kolyeden bahsetmeliydim. Onlara kıyafetlerinde çamur olduğunu söylemeliydim. Elimi tuttuğunda tırnaklarının altında kan gördüğümü söylemeliydim.

"Ancak o sırada Sara'nın anne ve babasını, özellikle de babasını sorgulamaya daha niyetliyidiler. Daha sonra tutuklandı ve pedofil damgası yiyerek hapse gönderildi. Diğer kızının da bakıma alındığını duydum. O geceyle ilgili o kadar çok şey şimdi bana mantıklı geliyor ki, ama o zamanlar hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Bilmiyorum, belki de senin için üzölmüşüm, hatta belki de sana biraz aşık olmuşum. Sonra duraksıyor ve bir kahkaha atıyor. "Gina kadar olmasa da. Tanrım, o kız sana tapıyordu. Annie başını sallar.

Annie, Gina'yı anlamalısın. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor, senin gibi değil-'

"Kapa çeneni," der ve onu tekrar iter. 'Mesele şu ki Matt, doğru şeyi yapmam için çok geç değil. O gece cebinde ne bulduğumu polise söylemem için çok geç değil. Dünya artık beni dinleyecek. Sara'nın aksine, benim bir sesim var.

Annie ışığı doğrudan onun gözlerine tutuyor.

"Bana nerede olduğunu söyle Matt," diye fısıldar, Matt'in etrafında dolanır, ağır adımlarla ilerler ve el fenerini ona doğrultur. Matt şaşkın, paniklemiş ve dehşet içinde görünüyordu. "*Söyle bana!*

Matt'in elleri yüzüne gelir, ağzı yüzünü buruşturarak açılırken derisini yırtar.

Yap, Matt. Onun olduğu yere git ve affedilmesi için yalvar. Hayatın için yalvar. Annie onu tekmeler, ışığı hâlâ gözlerine tutmaktadır. Matt gözlerini kaçırmaya çalışarak arkasını döner, ama Annie onu takip eder. "Sen bir korkaktın, değil mi Matt? Sara'yla iğini bitirecek cesaretin yoktu, onun yerine onu öldürdün, değil mi? Annie bağırır. "İtiraf et!

"Hayır... hayır... hayır, öyle demek istemedim. Öyle bir şey değildi," diye hıçkırır Matt, gözyaşları başlar. "Ortak alanda olacağını bilmiyordum, yemin ederim...

"Onu *kurtarabilecekken* orada ölüme terk ettiniz.

Matt daha fazla hıçkırır. "Evet, evet, yaptım..." Kayıt kabininin arkasına doğru yürür ve dizlerinin üzerine çöker, arkasındaki boş duvara bakarken sırtı izleme penceresine dönüktür. "İşte..." diyor, duvarı göstererek. "O... o orada bir yerde... onu bıraktığım yerde.

Bir zamanlar arka bahçedeki ışık kuyusunu barındıran duvar. Annie'nin tadilatı başladığında kazılan ve betonla doldurulan ışık kuyusu.

Birden üstümden gelen bir sesin farkına vardım. Yukarı baktığımda Mary ağlıyordu, gözyaşlarını yutmak için elini ağzına götürmüştü. Şimdi onu alt etmek için bir şansım var, tabii enerjimi toplayabilirsem. İnsülin almadığım her dakika vücudum zayıflıyor ve bir canavarla evlendiğimi bilmek beni daha da kötüleştiriyor. Hiçbir şey bunun dehşetini geçemez - boğazıma mutfak bıçağı dayamış Mary bile.

"Benim yüzümden..." Mary ağlıyor, başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "O gece benim için geliyordu... o iğrenç adam. Sesi sanki derin düşüncelere dalmış gibi boş ve uzak geliyor. "Sara benim yerime gideceğini söyledi, ben de kaçtım. Onun yerine Sara'yı almış olmalı. Onu ortak alana götürmüş olmalı.

Mary nefesini içine çekip bir an için gözlerini kapatıyor, ben de bu fırsatı değerlendirip vücudumda kalan son enerji kırıntılarını kullanarak sağ kolumu onun elinden kurtarıyorum ve karıştırma masasından yana doğru yuvarlanıyorum.

"Laura, çabuk! Mary'nin bıçağı düşürdüğünü aniden fark ederek bağıriyorum, ama Mary tekrar kendine geliyor ve bıçağa doğru hamle yapıyor. Bıçağı kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor, bana dönüyor ve gözlerinde dehşet dolu bir bakışla bıçağı sallıyor.

İşte bu... Öleceğim an bu...

Ama sonra Mary dönüp beni iterek mutfığa ve kayıt kabinine açılan kapıya yöneliyor. Matt'e açılan kapı.

"Mary! Sesleniyorum. 'Bekle, hayır, bunu konuşalım. Üst katta. *Lütfen*, kapının kilidini aç ve bizi buradan çıkar... Sadece çocuklarıma ulaşmak istiyorum.

Mary durdu, kapıda dururken sırtı bana dönüktü. Cebine uzanıp bir şey çıkarmadan önce başını kısaca eğiyor. Sonra elini arkasından uzatıyor.

Yavaşça öne çıkıyorum ve bana teklif ettiği şeyi alıyorum: buradan çıkmamı sağlayacak anahtarları. Kapıdan çıkıp gözden kayboluyor ve kısa bir süre sonra görüş penceresinin diğer tarafında beliriyor.

"Aman Tanrım, iyi misin? Laura nefes nefese beni tuttuğunu söylüyor. Ben daha cevap veremedim Mary'nin sesi hoparlörlerden yükseliyor ve Matt'e bağıriyor. Laura ve ben birbirimize sokulmuş halde duruyoruz, camdan kabinin içine bakarken kalplerimiz hızla çarpıyor.

"Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, Laura. İnsülinime ihtiyacım var, acilen. Destek için kolunu tuttum. "Tanrım, orada neler oluyor?" diye fısıldıyorum, fenerin ışığı etrafa sıçrarken ve hoparlörlerden öfkeli sesler yükselirken neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sadece düzensiz fener ışığıyla düzgün bir şekilde görmek zor. "Ondan nefret ediyorum... Yaptıkları için ondan *nefret ediyorum*..." diyorum nefes nefese, hoparlörlerden daha fazla homurtu ve çığlık gelirken Laura'nın omzuna yaslanıyorum. 'Ama... ama çocuklarımla babalarına ihtiyacı var... Tanrım...'

Her an bayılacakmışım gibi hissederek anahtarları elimde tutuyorum; sola dönüp Matt'in yardımına mı gitsem yoksa sağa dönüp özgürlüğe açılan kapının kilidini mi açsam diye düşünüyorum.

Sonunda hiçbir şey yapmadım. Laura'nın yanında durmuş, Annie yukarıdan küçük odaya fenerle ışık tutarken ağzımız açık, kocamın Mary'nin önünde diz çöktüğünü görüyorum.

"Yüce Tanrım, hayır," diye yalvarıyor, acı içindeki yüzü ona bakıyor. "Benim hatam değildi," diye feryat ediyor. 'Gina ve diğerleri... bir şeyler yapmalıydılar. Onlar onun arkadaşlarıydı. Onları suçla, beni değil. Ve Sara... Ortak alana tek başına giderek bunu kendi başına açtı. Ne giydiğini görmeliydin, öyle giyinip dışarı çıkarken... kısa bir etek, daracık bir üst-'

"Ayağa kalk! Mary bağırır, mutfak bıçağını omzuna saplarken Matt irkilir ve sendeleyerek ayağa kalkar. Matt, Mary'nin önünde titreyerek yüzeydeki yarayı sıkıca kavrar.

"Kız kardeşim ve benim neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikriniz yok," diye kükrüyor Mary. 'Başımıza gelen aşağılık şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Senin gibi korkakların saniyeler içinde yıkılacağı şeyler. Sen zayıf bir adamdan başka bir şey değilsin Matthew Dalton ve kız kardeşimin sende ne bulduğunu bilmiyorum. Onun yüzüne tükürür.

"Onda bir kaçış gördü," diye fısıldıyorum camın diğer tarafındaki Laura'ya, elini tutuyorum, anahtarlar avuçlarımızın arasında sıkışıyor. "Sara hayatından bir çıkış yolu aradı. Ama onun yerine kaybetti.

Sanki sözlerimi duymuş gibi, Mary bıçakla Matt'e doğru uçuyor. Kanın camın her tarafına sıçradığını ve görüşümüzü neredeyse yok ettiğini gördüğümde onu kurtarmanın mümkün olmadığını anlıyorum. Bir saniye sonra, acı içindeki yüzünün cama yapıştığına ve yüz hatlarının bozulduğuna tanık oluyorum.

Mary bıçağı başının üzerinde tutar ve defalarca sırtına sapladıktan sonra boynunu keser. Atardamardan bir kan volkanı patlar ve her yere sıçrar.

Matt gitti.

"Gina! Laura'nın kulaklarımdaki çınlama sesinin üzerinde seslendiğini duyuyorum. 'İyi misin? Bayılma... Benimle kal. Hadi, Gina! Çıkalım buradan!

Bilincimi kaybetmenin eşiğindeyim. Ben farkına bile varmadan Laura anahtarları aldı ve merdivenlerin altındaki kapının kilidini açtı.

Kıpırdamayınca geri geliyor ve kolumu tutup omuzlarına dolayarak beni destekliyor ve kapıya doğru çekiyor. Kapıdan geçerken omzumun üzerinden geriye son bir kez bakıyorum, Matt'in grotesk yüzünün kanlar içinde camdan aşağı kaydığını görüyorum, ölü gözleri kocaman açılmış ve bakıyor.

FIFTY-THREE

GINA

"Tommy... Gracie..." diye mırıldanıyorum, Laura beni yarı baygın halde bodrumdan merdivenlere sürüklerken. Koridora çıktığımızda bacaklarım altımda bükülüyor.

Laura beni büyük kanepeye doğru götürürken 'Harika gidiyorsun Geen' dediğini duyuyorum ama sözleri etrafımda uçuşuyor. 'İlaçlarını bulacağım... Koridorda el çantanı gördüm... Dayan biraz...'

Kanepeye uzandım, mide bulantısıyla savaşırken başım zonkluyor ve vücudum ağrıyor. Ne olduğunu anlamadan Laura yine yanımda oturmuş, titreyen elleriyle insülin kitimi karıştırıyordu.

"Çabuk, ne yapmam gerekiyor?" diyor paniklemiş bir sesle, fermuarlı kesenin içindeki eşyalara bakarak. "Bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum..." Yüzünde endişeli bir ifadeyle insülin kalemimi tutuyor.

Başımı dik tutmak için çabalayarak uzandım ve kiti yavaşça ondan aldım. Kendime binlerce kez enjekte ettim... İşin iç yüzünü biliyorum... Gözüm kapalı bile yapabilirim... Peki neden başım dönüyor, ellerim söyleneni yapmıyor?

Kalemi düşürdüğümde yere düştüğünü görüyorum, sonra Laura onu benim için kapıyor. "Kartuş," diyebildim, keseyi işaret ederek. Laura bana bir kartuş uzatıyor.

Yeni insülin şişesini bir şekilde kalemin içine sokmayı başarıyorum. Beceriksizce üstümü kaldırıyorum, karnımı ortaya çıkarıyorum ve sol elimle bir tutam et yakalıyorum. Kendimi alkolle silme zahmetine girmiyorum ve en son hangi bölgeyi kullandığımı da umurumda değil... Sadece ilacı içime almam gerekiyor.

Tüm insülin verilinceye kadar kalemin pistonuna basıyorum, sonra on kez sayarak iğneyi yerinde tutuyorum... yine de yerimi kaybetmeye devam ediyorum. Başım arkaya düşüyor.

Başka pek bir şey hatırlamıyorum... vahşi rüyalar ve hızlı nefes alıp vermeler... çocuklarımın ve Matt'in candan aşağı kayan kanlı yüzünün görüntüleri. Üç gün geçmiş olabilir, ya da belki sadece üç dakika. Ama Laura'nın sesiyle uyandım ve Tanrı'ya şükür kafam çekiçle vurulmuş gibi hissetmiyordu.

"Geen, iyi misin? Beni duyabiliyor musun?" diyor. 'Polisi arayacağım. Çocukları bulmamız gerek. Her yeri kontrol etmedim ama burada olduklarını sanmıyorum.

'Hayır, bekle...' Her şey zihnime geri dönerken kolunu tutuyorum. Oturup vücudumu test ediyorum. Daha güçlü, daha ben gibi, daha uyanık ve hareket edebilir hissediyorum. "Sence... onları aramamız *gerek*iyor mu? Yani... *Mary*?' Yaşadıklarını düşününce kalbim sıkışıyor. Birkaç nefes alıyorum, kendimi topraklıyorum, ellerimi yüzümden aşağı siliyorum.

"*Ne*? Laura inanamayarak söylüyor. 'Annie hâlâ aşağıda onunla birlikte ve elinde bir bıçak var, Tanrı aşkına. Yardım çağırmalıyız!'

Başımı sallıyorum, ayaklarımın iyi olup olmadığını kontrol etmek için ayağa kalkıyorum, bayılmayacağımdan emin olmak için. Mary'nin peşinde olduğu Annie değildi. Matt'in itirafını duyana kadar *kimin* peşinde olduğunu bildiğini sanmıyorum. Polisle konuşmak sadece işleri geciktirir. Benim önceliğim çocuklarımı bulmak.

Laura şimdilik onları aramamayı kabul ediyor ve birlikte evi arıyoruz, isimlerini haykırıyoruz, Tyler diye bağıriyoruz, tavan arası da dahil olmak üzere her odaya bakıyoruz.

Koridora döndüğümüzde Laura tekrar, "Lütfen Gina, polisi arayalım," diye yalvarıyor.

"Bekle," diyorum, ayakkabılığa bakarak. 'Tommy'nin ayakkabıları kayıp. Ve paltosu. Daha önce gözden kaçırmış olabileceğim şeyleri kontrol etmek için çalışma odasına daldım. "Gracie'nin çift kişilik arabası da burada değil.

"Sanırım evde olmadıklarını tespit ettik, Geen.

"Ama zarar vermek istediğin bir çocuğa ayakkabı ve palto giydirmezsin, değil mi? Bunu anlamaya çalışırken iyice düşünerek söylüyorum. Düşüncelerim hala biraz bulanık ama durup düşünecek zamanım yok. "Koşarsak on beş dakika içinde orada olabiliriz. Gerçi vücudumun henüz buna hazır olduğundan emin değilim.

"*Nereye* kaçayım? Laura soruyor, ama tam o sırada salon masasının üzerine bırakılmış araba anahtarlarını görüyorum ve Toyota'nın geri döndüğünü fark ediyorum. Telefonumu elime aldım.

Çanta.

"Geliyorsan acele et," diyorum, doğru anlamış olmak için dua ediyorum çünkü kaybedecek zamanımız yok, ama Laura daha kararını veremeden kapıdan çıkıp sürücü koltuğuna oturuyorum, motoru çalıştırıyorum ve caddeye çıkıyorum. Laura'nın polisi arayacağını biliyorum ve bunun için onu suçlamıyorum. Ama bence yanılıyor. Matt gitti - onu geri getirmenin bir yolu yok - ama eğer Mary'yi onun cinayetinden içeri atarsak, Annie'yi de bunca zaman kanıt sakladığı için içeri atmış oluruz.

Ama şu anda bunu düşünecek zamanım yok. Sadece çocuklarımı bulmam gerek.

On dakika sonra, çocuk parkının otoparkında kayarak duruyorum. Dışarı fırladığımda birkaç anne bana ters ters bakıyor, küçük çocuklarını tutup arabasından fırlayan ve kapıyı açık bırakan çılgın kadından kaçınmak için onları daha yakına çekiyorlar.

Geliyorum, Tommy... Geliyorum, Gracie... Diyorum kendi kendime, iyileşmekte olan bedenimin izin verdiği kadar hızlı koşuyorum, salıncakların ve tırmanma çerçevesinin yanından geçerken kollarım ve bacaklarım pompalanıyor.

Her ihtimale karşı bir anlığına oyun aletlerinin yanında duraksıyorum, gözlerim etrafı tarıyor. Ama artık alacakaranlık yaklaşıyor ve herkes evine gidiyor, oyun alanı neredeyse terk edilmiş durumda.

Birkaç gün önce Tommy'yi kaybettiğimde panik içinde izlediğim yolu izliyor, içgüdülerimin doğru çıkması, Tyler'ın 'özel yerim' dediği yere geri dönmüş olması için dua ediyorum. Burada yaptığını söylediği *özel şeyleri* düşünmeye dayanamasam da... Çok geç kalmamış olmak için dua ediyorum.

Ormanlık alan ileride karanlık ve tehditkâr bir şekilde belirliyor, parkın uzak ucunu örtüyor. Hiç durmadan ağaçların arasına doğru koşuyorum, kalın gölgeliklere girdiğimde ışık azalıyor ve sıcaklık düşüyor.

"Tommy!" diye bağıryorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Durup dinliyorum, nefesimi tutarken ellerim dizlerimde, kalbim hızla çarpıyor. Hiçbir şey yoktu. Sadece uzaktan havlayan bir köpeğin sesi. Yakındaki yoldan bir araba geçiyor. Üstümdeki ağaçta tüneyen bir çift kuş.

Devam ediyorum, korkunç derecede yanlış anladığımdan, küçük oğlum ve bebeğimin burada, ormanda olmadığından ve Tyler'ın onları başka bir yere götürdüğünden endişelenmeye başlıyorum. Mary'nin söylediklerine bakılırsa, ona onlardan bir yerde kurtulmasını söylemiş gibi görünüyordu - yani bir otobüse ya da trene binmiş ve şu anda yüzlerce mil uzakta olabilirdi. Eğer onları bulamazsam

Birkaç dakika sonra kesinlikle polisi arayacağım ve Annie de sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak.

"Tommy!" diye bağıryorum karanlık ormanda, ağaçların derinliklerine doğru ilerlerken sağımı solumu tarıyorum. "Burada mısın?" Dinlemek için duruyorum ama cevap gelmeyince devam ediyorum. "Tyler! Bağıryorum. 'Başın belada değil! Sadece Tommy ve Gracie'yi görmek istiyorum!'

İlerlerken ayağımın altındaki dallar çatırdıyor, bir yandan da etrafı tarıyorum. Derinlere indikçe hava daha da kararıyor, bu yüzden telefonumun fenerini açıp ışığını etrafıma tutuyorum ama fener devasa karanlık alanda kaybolmuş gibi görünüyor. Sadece yüzde iki şarjım kaldı.

Tommy! Gracie!' Cevap vermese de bebeğime de sesleniyorum. Ama Tommy kız kardeşine bağırdığımı duyarsa, bu bir tepkiyi tetikleyebilir.

Bekle... orada. Bu da ne, telefonumun ışığına mı takıldı?

El fenerimle etrafı tarayıp az önce gördüğüm şeyi bulmaya çalışıyorum - yerde parlak bir şey. Tekrar gördüğümde aceleyle gidip yaprakların ve dalların arasından alıyorum, umduğum gibi Tommy'nin küçük plastik oyuncaklarından biri değil de sadece kırmızı bir şeker ambalajı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum.

Ama tekrar ayağa kalktığımda bir ağacın dibinde duran pembe bebek çorabını fark ediyorum. Kalbim küt küt atarak gidip çorabı alıyorum ve üzerindeki pislikleri fırçalıyorum. Paçasına işlenmiş küçük kanguruyu hemen tanıyorum. Avustralya'ya göç eden bir arkadaşım hediye olarak göndermişti.

Gracie'nin küçük çorabı.

Tommy! Tyler!' Çılgılık atıyorum, artık içgüdülerimin doğru olduğunu biliyordum.

Duruyorum, kulaklarımı zorluyorum, ağaçlar birbirine yaklaşıyor gibi görünürken karanlığa bakarken gözlerimi genişletiyorum. Sonra bir çatırtı duyuyorum. Bir şey patlıyor. Ve... ve bir şeyin kokusunu da alıyorum. *Ateş* gibi bir şey... Bir şey - ya da *biri* - yanıyor.

Ormanın derinliklerine doğru koşuyorum, sonunda ağaçların arasında küçük bir açıklığı aydınlatan alevlerin turuncu parıltısını görüyorum. Kıvılcımlar gökyüzüne doğru yağıyor ve ateşin ışığında, ateşin üzerine eğilmiş, bir sopayla onu dürtmekte olan bir figürün silüetini görüyorum.

"Dur! *Sen!* Çılgılık atıyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum. Çalılıkların üzerinden atlıyorum, neredeyse takılıp düşüyordum ve yaklaştığımda ateşin yanındaki kişinin Tyler olduğunu görüyorum. Ona doğru hücum ediyorum ve onu yana doğru iterek neredeyse alevlerin içine düşürüyorum.

"Çocuklarım nerede? Yüzüne bağıyorum, tüm bedenim öfkeyle doluyor. 'Sen ne yaptın-'

"Anne!" Dünyanın en güzel sesini duyarken aynı anda bir şeyin bacaklarıma çarptığını hissediyorum - oğlumun küçük sesi. Aşağı bakıyorum.

"Ah, *Tommy*," diyorum, eğilip onu yakalıyorum ve kalçamdan yukarı kaldırıyorum. Yüzümü saçlarına bastırıyorum, onu içime çekiyorum ve tekrar tekrar öpüyorum. Duman ve hastalıklı derecede tatlı bir şey kokuyor.

"Bebeğim nerede? Tyler'a bağıyorum ama cevap beklemiyorum çünkü arabayı ateşten biraz uzakta görüyorum. Hemen yanına koşuyorum ve uyuyan kızımı ortaya çıkarmak için kaputu geri atıyorum. Onu kucağıma aldığımda kıpırdanıyor ve iniltili bir ses çıkarıyor, iki çocuğuma da sarılırken onu tekrar tekrar kontrol ediyorum. Dik durmak için tek yapabildiğim buydu.

Sonra Matt'in son görüntüsü zihnimi dolduruyor ve gözlerimi kaçırmama neden oluyor. Çocuklarımin hatırı için ağlamalarımı bastırıyorum.

Tommy beni elimden tutup ateşe doğru çekerek, 'Tyler'ın mash-lows'u var anne,' diyor. "Biraz ister misin? Büyük taşlardan oluşan bir çemberin içindeki kamp ateşini ve yanındaki marshmallow ve şiş paketini işaret ediyor. "Ben kızarmış dem," diye gururla ekliyor.

Tyler'a bakıyorum, ellerini iki yana açmış, kıpırdamadan duruyor ve bize bakıyor.

'Seni kızdırdıysam özür dilerim, Gina,' dedi. 'Küçük bir çocukken buraya gelirdim. Burası benim özel yerim ve Tommy'nin de burayı sevebileceğini düşündüm. Evde o kadar çok... yaygara vardı ki başım ağrıyordu. Her şey ters gidiyordu. Laura çocukların sorumluluğunu bana verdi, ben de onları yalnız bırakamadım ve buraya getirdim. Bebeğin sütünü buzluştan çıkarıp ısıttım ve biz ayrılmadan önce içti. Akşam yemeğinde kızarmış marshmallow yiyorduk çünkü beni kaçırdığında Mary ile bunu yapıyorduk ve hatta bir keresinde burada uyumuştuk. Sağlıklı bir yemek olmadığını biliyorum ama sadece özel bir ikramdı. Lütfen kızmayın. Lütfen kızmayın.'

Tyler sözlerini bitirdiğinde nefesi kesilmişti, kelimeleri bir sel gibi akıyordu ama ben onları içime alamıyordum. Çocuklarımin arabaya bindirip eve dönmem gerekiyor - insülinimi ve bazı eşyalarımızı almak için. Sonra ailemin yanına gideceğim... ya da başka bir yere. Henüz bilmiyorum. Tek bildiğim buradan çok ama çok uzaklara gitmem gerektiği. Ondan sonrası hakkında hiçbir fikrim yok.

Tyler'a "Küs değilim," diyorum, şu anda hiçbir şey hissedecek enerjim yok. Çocuk arabasının sapını tutup engebeli zeminde arkamdan sürüklüyorum. Sonra duruyorum, dönüyorum. "Benimle geliyor musun?" diye sesleniyorum ona, artık onun bir tehdit olmadığını biliyorum.

Başını sallıyor ve ateşin yanındaki kütüğün üzerine oturuyor. "Bunlardan birkaç tane daha içip ateşi söndüreceğim," diyor bana. "Ben yürüyeceğim.

Başımı salladım ve yola koyuldum, Tommy'nin eli benim elimi bebek arabasının sapında tutarken ben de Gracie'yi sol koluma aldım. "Hadi eve gidelim," diyorum çocuklarıma, mümkün olduğunca normal görünmeye çalışarak ama artık evin nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok.

OceanofPDF.com

FIFTY-FOUR

MARY

Ellerim kan içinde. Yüzüm ve boynum kan içinde. Kayıt kabini kanla kaplı.

Matt öldü.

Onu ben

öldürdüm.

Oh Tanrım.. oh Tanrım.. oh Tanrım...

Evin ana koridorunda Annie'nin karşısında duruyorum, ikimiz de iç çamaşırlarımızla, çılgın hayvanlar gibi birbirimize bakıyoruz. Stüdyoda Matt'in cansız bedeninin başında durduğumuzdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık, her birimiz diğerine kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bilmiş bir bakış atıyordu.

Yukarı çıkmadan önce Annie'ye 'Giysilerini çıkar,' dedim. O zamana kadar ona zarar vermeyeceğimi biliyordu. Gerçek şu ki, ona canlı ihtiyacım var. "Ben... Matt'in itirafını duydum. Bıçağı bırakırken tüm vücudum titriyordu. "Gina... bir şekilde dahili telefonu açtı. Başımı salladım, yüzümü kapattım ve onu öldürmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüm. Sara'nın ölümünden üç kadından birinin sorumlu olduğuna ikna olmuşum ve itiraf etmezlerse *hepsini* öldürmeye hazırdım.

Annie ifadesiz bir şekilde, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Yeşil ışığın yandığını gördüm. Duvardaki küçük bir kontrol panelini işaret etti. "Dinlediğini biliyordum. Bu yüzden Matt'i bana ne olduğunu anlatması için zorladım. O da tepeden tırnağa titriyordu, küçük kabinin arkasına yaslanmıştı, kan sıçramasının çoğundan kaçınmıştı. Ama görünmez damlacıklar yayılıyordu. Benim gibi o da yürüyen bir suç mahalli olacaktı.

Biraz daha cesaretlendirdikten sonra o da beni taklit ederek üstümüzdekileri çıkardı ve giysilerimizi yere bıraktı. Sonra odadan çıktık, Annie öğürürken Matt'in cansız bedeninin etrafından dikkatlice dolaştık. Ana evin kapıları açık bırakılmıştı, böylece hiçbir şeye dokunmak zorunda kalmadık ve işte şimdi burada, koridorda sütyenlerimiz ve pantolonlarımızla duruyoruz, titriyoruz, korkuyoruz, gözlerimiz kilitli.

"İtiraf ediyorum, kız kardeşimi öldürenin sen ya da Gina olduğundan oldukça emindim," diyorum ona. "Çünkü Sara'nın Matt'le birlikte olmasını kıskanıyordunuz. Sara bana her şeyi anlattı, sen ve Gina'nın Matt'e nasıl kafayı taktığınızı, sürekli onun dikkatini çekmek için nasıl planlar yaptığınızı. Hatta bir keresinde onun gibi birinin Matt'le asla şansı olamayacağını söylediğini duymuş. Tiksintiyle başımı salladım. "Kız kardeşim sizin onun arkadaşı olduğunuza inanıyordu. Ama gerçek şu ki, onu aptal çetenizden dışlayan, kaba, arkadan bıçaklayan küçük sürtüklerdiniz. İşin en kötü yanı da kız kardeşimin neyin peşinde olduğunuzu *bilmesine* rağmen yine de arkadaşınız olmak istemesiydi. Matt'in ona çıkma teklif etmesi ona umut verdi, yaşamak için bir neden, dört gözle bekleyeceği bir şey. Ama onu ne kadar çok istediğinizi bildiği için o da hiçbirinizi incitmek istemedi. Sonunda sadakati onu mahvetti. Benden uzaklaşıyor, hala temkinli - ve haklı olarak öyle. Onu iki haftadan fazla bir süredir kilit altında tutuyorum. "Bu yüzden hepinizi burada topladım - en azından sır saklamaktan suçlu olan Laura'yı bile. Gerçeği öğrenmem gerekiyordu. Sara'nın intikamını almalıydım. Başka bir yol göremedim.

'Sen neden bahsediyorsun? Sen deli bir kadınsın. Sara'ya *asla* zarar vermezdim! Tek bildiğim bir dakika önce temizlik işi için seninle görüşüyordum, sonra da...' Annie konuşamayacak kadar sarsılmış bir halde başını sallayarak sözünü keser.

"Bakın, Tyler birkaç yıldır, on sekiz yaşından beri benimle yaşıyor," diye açıklıyorum, beni affetmesi için çok şey gerekeceğini bilerek. 'Aslında yirmi beş yaşında ama çok daha genç görünüyor. Yaşı hakkında size gerçeği söyleyemezdim, yoksa oğlum olduğuna asla inanmazdınız. Hayata zor bir başlangıç yaptı, koruyucu aile yanına girip çıktı ve o da savunmasız. Onu bulduğum ve küçük bir çocuk olarak onunla ilk tanıştığım andan itibaren bana öz annesiyle ilgili sorular soruyordu. Bir gün gerçeği öğreneceğime dair ona söz verdim. Ve inanın bana, Tyler'a verilen söz, sözdür.'

Kollarımı vücuduma dolayarak çocukluğumuzdan kısaca bahsediyorum, Sara'nın Tyler'ın annesi olduğunu, Tyler'ın bir istismar ürünü olduğunu anlatıyorum.

"Ama bunu *sadece* Tyler için yapmıyordum," diyorum gözyaşlarımı tutmaya çalışırken yere bakarak. 'Benim de bilmem gerekiyordu. Sara benim kız kardeşimdi. Onu çok seviyordum.

"Aman *Tanrım*," diyor Annie, gözlerinde biriken yaşlarla. 'Hiçbir fikrim yoktu... Sara'nın bir bebeği olduğundan da haberim yoktu... Hiçbirimizin yoktu. Tanrım, zavallı kız...'

Duygusallaşmamak için kendimi zorlayarak nefes alıyorum. "Gerçeği öğrenmek için tek şansımın hayatlarınıza girmek olduğunu biliyordum. Tanrı biliyor ya, o öldüğünden beri kendimi yeterince suçladım.

Annie bana inanmaz bir bakış atıyor. "Polisi aramalıyız," diyor, gözleri salondaki masaya kayarak telefonunu -herhangi *bir* telefonu- bulmaya çalışıyor. "Bir adam *öldürdün*.

"Katılıyorum," diyor bir ses. Laura mutfaktan çıkıyor, sanki her an saldıracakmışım gibi temkinli yaklaşıyor. Annie'nin yanında duruyor ve bir kolunu omzuna doluyor.

Ellerimi havaya kaldırarak ona silahım olmadığını gösterdim. 'Beni tutuklamak için polisi aradığınız anda Annie de zan altında kalacak ve suçlanacak. Anlamıyor musun?'

İkili birbirlerine bakıyor, yüz ifadeleri bana bunu düşünmediklerini söylüyor.

'Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Ben kimseyi *öldürmedim*! Annie karşılık verir. 'Matt'e gerçeği itiraf ettirdim, değil mi? Sara'yı seviyordum, o benim arkadaşımdı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar ve Laura onu kendine doğru çeker.

"Sara'nın kolyesini bulduğunu, Matt'in onun ölümüyle bir ilgisi olduğundan şüphelendiğini itiraf ettiğini hepimiz duyduk ama bunca zaman sustun," diye hatırlatıyorum ona. "Bak, bir anlaşma yapmaya hazırım..." Duraksıyorum, doğru sözcükleri arıyorum - cinayetten içeri girmemem için onu söylediklerimi yapmaya ikna edecek sözcükleri. "Sonunda kız kardeşimle ilgili gerçeği öğrendiğim için bunu görmezden gelmeye hazırım," diye devam ediyorum. "Yine de polisin sana karşı bu kadar iyi niyetli olacağından şüpheliyim.

Annie Laura'ya bakar, her ikisinin de yüzünde aynı endişeli ifade vardır.

"Yıllar önce Sara'nın kaybolmasıyla ilgili olarak sizinle görüştüklerinde, neden onlara Sara'nın kolyesini partide Matt'in cebinde bulduğunuzu söylemediniz?

Annie başını sallıyor.

"Yani... anlıyorum... Matt karizmatik bir adamdı. Hepinizin ona aşık olduğunu hayal edebiliyorum. Sara'nın da öyle olduğunu biliyorum. Ama bu adaleti saptırmaktı, Annie... polisten kanıt gizlemektir. Başın büyük belaya girerdi. Sara'nın kalıntılarını çıkarırken stüdyonun kazılmasını emretmelerinden bahsetmiyorum bile. Gazetelerde hakkınızda çıkan skandalların haddi hesabı olmazdı. Her şey ortaya çıkar. Seni suç ortağı olarak bile görebilirler. Kariyerin biter.' Boynuma bir çizgi çekiyorum. "Tamamen iptal edilirsin.

Annie başını kaldırıyor. "Ama bu olay olduğunda ben *çocuk*tum," diyor, sesi titreyerek. "Ve... ve sarhoştum... Kolyeyi bulmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tam olarak bilmiyordum. Matt ve Sara çıkıyorlardı, ben de kolyenin bu yüzden onda olduğunu düşündüm. Bilmiyorum... Her şey çok korkunçtu. Yüzü panik içinde katlandı.

"Her şey yolunda. Sorun yok. Bununla başa çıkabiliriz,' diyorum ellerini tutarak. "Ama polis yok. Tamam mı?"

"Aslında Mary'ye katılmak zorundayım," diyor Laura, uyumluluğuyla beni şaşırtarak.

Annie yavaşça başını kaldırıyor, Laura'yla endişeli bir bakış paylaşmadan önce bana başıyla selam veriyor. "Tamam. Polis yok.

'Tamam, anlaştık. Annie ve Laura'ya kapsamlı bir duş almalarını söylemeden önce temizlik işine koyulacağım,' diyorum. "Bir dakika," diyorum. "Meraktan soruyorum, Annie... temizlik işini bana mı verecektin?"

Bir duraksama. "Evet, evet, öyleydin," diye yanıtıyor, başını tek bir kez sallayarak.

"O halde kabul ediyorum," diyorum, tam o sırada ön kapı açılıyor ve Gina geri dönüyor. İki çocuğunun da yanında olduğunu görünce içimdeki gerilim düğümü çözülüyor. "Sanırım bu yatılı bir pozisyon? diye ekliyorum. "Benim için ve Tyler için mi?"

"Evet," diye başını sallıyor Annie, hâlâ kül rengi. Artık kim olduğumu bildiğine göre, sanki bu fikre ısınıyor gibi görünüyor. "Öyle.

"Her şeyin hallolduğuna sevindim o zaman," diyorum ve ihtiyacım olan şeyleri toplamak için dolaba yöneliyorum. Dediğim gibi, arkamı toplamakta çok iyiyimdir.

Sonraki sekiz saat, uzun bir gece vardiyasında temizlik işlerini üstlendiğim için bulanık bir şekilde geçti. Tyler, Gina'dan bir saat sonra geri döndü, bu süre zarfında onun çocuklarını yatırdığını fark ettim. Sonra üç kadın birlikte oturup çay içtiler ve ara sıra daha fazla malzeme almak ya da çöpleri atmak için bodrumdan yukarı çıktığımda sinsice beni izlediler.

"Gina," dedim, akşamın geç saatlerinde, "çocuklarının güvende olmasına sevindim. Tyler milyon yıl geçse de onlara zarar vermezdi, bilesin diye söylüyorum. Ona çocukları bir süreliğine yoldan çekmesini ve onlarla ilgilenmesini söyledim. Onların üzülmelerini istemedim.

Bana başıyla bir selam verdi.

'Çocuklara bayılır. Hatta bence onlarla yetişkinlerden çok daha fazla ilişki kuruyor. Gina'dan bir gülümseme koparmak umuduyla gülümsedim ama o sadece kupasıyla oturuyordu. 'Ve Matt için çok ama çok üzgünüm ve-'

Başını kaldırdı. "Değilim," dedi. 'Buna inanamıyorum... söylediği her şeye. Hâlâ kafamın içinde bir deprem gibi gümbürdüyor ama... ama öldüğü için üzgün değilim. Duyduklarımdan sonra... *Yaptıklarından* sonra...' Ürperdi ve bir elini ağzına götürdü, yine üzgün görünüyordu. "Bunu asla unutmayacağım. Onu asla affetmeyeceğim. Bir canavarla evliydim.

Gina bir kez daha baktı ve başka söze gerek kalmadı.

Hava hâlâ karanlık ve bir sonraki aşamanın zamanı geldi. Garajda bulduğum bir kürekle dışarıya, ortak alana çıkıyorum. Neyse ki son yağmurlardan sonra toprak yumuşak ve işlenebilir durumda, yine de bir ceset için yeterince derin bir çukur kazmak birkaç saatimi alıyor. Meraklı komşulara ya da bahçelerindeki insanlara karşı gözümü dört açıyorum, ancak bu saatte kimsenin ayakta olmadığı anlaşılıyor ve çitin hemen arkasında üç fit derinliğinde bir mezar kazarken ağaçların örtüsü içinde gizlendiğimden oldukça eminim. Bir cesetten kurtulmak için mükemmel bir yer.

Matt çoktan kat kat çöp kovası astarlarına ve bodrumdaki bir brandaya sarılıp paketlenmiş ve ben de tüm kayıt stüdyosunu en yüksek standartlarıma göre fırçalayıp ağarttım. Kan lekelerinden kurtulmakta ustayım.

"Hazır mısınız? Diğerleri kanepede toplanırken onlara soruyorum. Teker teker beni stüdyoya kadar takip ettiler.

Cesedi merdivenlerden yukarı, evin içine ve cam kapılardan dışarı taşırken, Matt'in ölü ağırlığını bahçeye, kapıdan aşağı ve güneş doğarken ortak alana sürüklerken, çocuklar ve Tyler neyse ki hala uyuyorlar. Sıkıcı bir gümbürtüyle mezara düşüyor ve ikimizin arasında kısa sürede toprakla örtülüyor. Sonra alanı bahçe çöpleri ve diğer otlarla gizleyerek neredeyse birkaç saat önceki haline getiriyoruz.

Geride durup sığ mezara bakıyoruz. Annie, Gina'nın elini kendi elinin içine alıp sıkıyor. "İyi misin? Fısıldadığını duyuyorum ama Gina kocasının ebedi istirahatgahına bakarken başını sallamakla yetiniyor - Matt'in kız kardeşimi ölüme terk ettiği yere.

"Hadi, gidelim," diyorum, burada ne kadar uzun kalırsak birilerinin bizi fark etme ihtimalinin o kadar artacağını bilerek. Bahçeye doğru ilerlerken diğerleri de beni takip ediyor.

Yolun yarısına geldiğimizde bir ses 'Bekle' diyor. "Bunu başka gören var mı?

Dönüyorum. Gina, yandaki arka pencereyi işaret ediyor.

"Hayır, ne? Laura yaklaşarak soruyor. Annie de onu takip ediyor, hepimiz yukarı bakıyoruz.

"Yemin ederim bir yüz gördüm, bizi izliyordu.

"Komşular mı? Acele etmeleri ve içeri girmeleri için ısrar ederek soruyorum. "Neyin peşinde olduğumuzu bilmeyecekler. Tekrar üst pencereye bakıyorum, ama tek gördüğüm arkasında karanlığın olduğu cam bölmeler. "Eğer biri bir şey söylerse, sabah erken saatte yürüyüşe çıktığımızı söyleyin.

Ama eve döndüğümüzde, Gina endişeli ve volta atıyor, bu konunun peşini bırakmıyor, bir şey gördüğüne yemin ediyor. 'Yukarıdaki her kimse bizi fark etti,' diye ısrar ediyor. "Onlar... onlar bana bakıyorlardı. Sana söylüyorum, *hepimizi* gördüler.

FIFTY-FIVE

GINA

İçeri döndüğümüzde diğerlerine '*Hiçbir şey* yapmadan duramayız,' diyorum. Laura kahve yapmıştı ama şu anda hiçbir şeyi midem kaldırmıyor. "Bana inanıyor musunuz? Birisi üst kattaki pencereden bizi izliyordu, bundan hiç şüphem yok. Ya bizi gördülerse... bilirsin işte. Pencereden dışarı, bahçeye ve ortak alana doğru bakıyorum.

Mary yine itiraz ediyor, beni paranoyak olduğuma, kimseyi görmediğine ikna etmeye çalışıyor, Annie ve Laura ise olası tepkileri düşünüyorlarmış gibi sessiz kalıyorlar.

'Bence yan odaya gitmeliyiz. Bridget ve Billy'nin ruh halini ölçelim - bakalım bizim karşımızda nasıl davranacaklar,' diyorum yalnız gitmek istemeyerek. 'Dediğin gibi, muhtemelen bir şey yoktur, ama bunu şansa bırakacak değilim. Şu anda polisi arıyor olabilirler, Tanrı aşkına!

Umduğum gibi, polisten bahsetmek, diğerlerinin de benimle gelip suları test etmeleri için yeterli bir tehditti. İşte buradayım, diğerleri arkamda dururken komşuların ön kapısını çalıyorum.

"Merhaba Bridget, seni bu kadar erken rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," diyorum kapıyı açtığında, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sadece düşündük ki... biraz arkadaş istersiniz diye düşündük. Gülümsemeye zorlayarak kısa bir süreliğine diğerlerine dönüyorum. "Ve size bunları getirdik. Ev yapımı gibi görünmeleri için bir tabağa dizilmiş dükkândan alınmış kurabiyeleri uzatıyorum.

Tyler'ı Gracie ve Tommy'nin sorumluluğuna bıraktım, Tommy dün gece yatmadan önce Tyler'ın ona hiç zarar vermediğini, her şeyin uydurma olduğunu itiraf etti.

- Sanırım dikkat çekmek için. Dürüstlüğü endişelerimi azaltmamı sağladı, en azından biz araştırmak için yan odaya giderken. Ayrıca, bütün gece kafamda dönüp duran şeylerden sonra, şafak vakti ortak alanda görülmemizden *çok* daha fazlası için endişeleniyorum.

"Oh... günaydın hanımlar," diye gülümseyerek yanıtlıyor Bridget. "Bu çok hoş bir sürpriz ama lütfen hâlâ sabahlığımla *olduğum* için kusuruma bakmayın. Başına dokunmadan önce saatine bakıyor - saçları bir eşarbin altında gizlenmiş ve bigudilerle toplanmış. 'İçeri gelip bir kahve içmek ister misiniz? Biraz önce koydum.

Erken ve plansız ziyaretimize biraz şaşırmış gibi görünse de, henüz hepimizin burada toplu halde ne aradığını sormadığı için minnettarım. Ama kibarlığı bir şey söylemesini engelliyor - hoşlanmadığını gizlemediği Mary'yi gördüğünde bile. Onu mutfağa kadar takip ediyoruz.

"Korkarım Billy kendini iyi hissetmiyor," diyor bize. 'Birkaç gündür yatakta. Doktorun emri. Kalbine dokunuyor ve yüzünü buruşturuyor, dolaptan birkaç bardak alırken gözleri aramızda geziniyor. "Anjini tekrar başladı. Annie, canım, seni görmek ne güzel. Tatilden dönmüşsün.

Duş almış, üstünü değiştirmiş, yemek yemiş ve biraz daha kendine gelmiş olan Annie, Mary'ye bakar - aralarında ortak bir anlayış vardır.

"Anlatılanlara bakılırsa çok iyi vakit geçirmiş, değil mi Annie?" diye araya girerek ona kendi bakışıyla sinsi bir bakış attım.

Mary kurabiyelerle birlikte kahve tepsisini ondan alırken Bridget, "Gel ve sabah odasında bana seyahatlerin hakkında her şeyi anlat canım," diyor. "Ah, teşekkür ederim..." diye ekliyor Mary, ona ihtiyatla bakarak.

Sonraki on beş dakika boyunca, Bridget seyahati hakkında bir dizi soru sorarken Annie'nin oyunculuk becerileri test edilir.

"Sana fotoğraflarımı... hepsini düzenlediğimde göstermem gerekecek," diyor Annie sahte bir kahkaha atarak ve bana bakarak. "O kadar çok fotoğraf çektim ki, önce onları sıralamam gerekiyor.

"Peki ya sen, Gina? Annie döndüğüne göre sen ve ailen yola çıkacak mısınız? Bridget fincanının kenarından bana bakarak soruyor.

Tereddüt ediyorum, nasıl cevap vereceğimden emin değilim ama ses tonunu da okumaya çalışıyorum. Ve anlayabildiğim kadarıyla, sesi normal geliyor, en ufak bir şüphe yok.

- Billy'nin sağlığı için biraz endişelensem de.

"Annie'nin iÇinden uzun süre uzak kalamayacağını düÇündüm, o yüzden evet, baÇka planlar yaptık. "Bu arada, umarım bu sabah ilk iş olarak seni uyandırmamışsındır," diye devam ediyorum, Laura'nın bana attığı ani bakışa aldırmadan. "Arka tarafta sabah yogası yapıyorduk. İÇimi acıtan neşeli bir kahkaha ekliyorum. "Sonunda yüksek sesle kıkırdama krizine girdik, bu yüzden sizi ya da Billy'yi rahatsız ettiysek özür dilerim. Bu riskli ama ikisinden birinin bir şey duyup duymadığını ya da şafak vakti hareketlerimizden şüphelenip şüphelenmediğini bilmem gerekiyor.

Bridget birkaç saniye bana bakıyor, sonunda yüzünde bir gülümseme beliriyor. 'Hayır, hayır, ikimizi de uyandırmadın canım,' dedi. 'İkimiz de kütük gibi uyuduk. Billy'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Başımı sallayarak Annie'ye bir bakış fırlatıyorum, benim kadar rahatlamış görünürken kaşlarının neredeyse belli belirsiz kalkışını fark ediyorum. Bizi görmediler. Penceredeki yüz hakkında yanılmış olmalıyım.

Ve yine de... bir şeyler hala doğru gelmiyor. Ne gördüğümü biliyorum.

Yarım saat sonra, hepimiz ayrılmak için toplanırken koridorda, başka bir tane daha alamayacağımı bilerek şansımı deniyorum.

"Yukarı çıkıp hemen banyonuzu kullanmamın bir sakıncası var mı? Bridget'e soruyorum, ağzım aniden sinirden kuruyor. "Ben... Ben buradan doğruca kasabaya gidiyorum," diye ekliyorum neden yan odaya geçene kadar beklemediğimi açıklamak için. Alt katta tuvalet olmadığını son ziyaretimden zaten biliyorum.

Yaşlı kadın duraksıyor, kısa bir süre kaşlarını çatıyor, belki de gelmeden önce neden tuvaleti kullanmadığımı merak ediyor, ama sonra gülümsüyor ve beni yukarı çıkarıyor. "Yolu biliyorsun canım.

"Bir saniye sürmez," diyorum diğerlerine, ne halt ettiğimi merak ettiklerine şüphe olmayan bakışlarını görmezden gelerek.

Ama sahanlığa çıktığımda, banyoya giden ilk kapıdan girmiyorum. Onun yerine, diğer kapıları geçip, aralık bırakılmış ön yatak odası kapısına bakıyorum. Billy yatağında uzanmış, çizgili pijamalarını giymiş, gözleri kapalı ve ağzı açık bir şekilde yatıyor.

İÇimden gelen bir his beni ikinci kattaki merdivenlerden çatı katındaki odalara, daha önce pencerede birini gördüğüme *yemin ettiğim* odaya gönderiyor - solgun ve zayıf bir yüzün içine yerleşmiş karanlık gözler, dikkatle bizi izliyor. Bridget'le konuşurken birini gördüğümü *bildiğim* odaya.

duvarın üzerinden. O zaman Billy olduğunu düşünmüştüm. Ama yatakta hasta olduğunu duyunca, bu sabah o olamaz.

"Alo?" diyorum, kapalı kapıyı hafifçe tıklatarak. Annie'nin evinde olduğu gibi, burada da bir zamanlar hizmetçiler tarafından kullanılan iki yatak odası var. "İçeride kimse var mı?"

Sessizce dinliyorum, bir kulağım Bridget'in gelip nerede olduğumu kontrol etme ihtimaline karşı açık.

Kolu deniyorum ama kilitli. Yukarıdaki diğer yatak odasına göz atıyorum ama görececek pek bir şey yok - tek kişilik bir yatak, eski bir gardırop ve odanın çoğunlukla depo olarak kullanıldığını gösteren bir yığın kutu.

Annie'nin evinin aynısı olarak, saçakta küçük bir banyo da var, bu yüzden bir göz atıyorum, lavabonun üzerinde diş macunu ve nemli bir yüz bezi ile birlikte bir diş fırçası görünce şaşırıyorum. Rafta bir kap nemlendirici, yanında bir saç fırçası ve duşta bir kalıp sabun var.

İlk aklıma gelen Bridget'in burada uyuduğu, belki de Billy'nin horlamasından rahatsız olmamak için. Ama sonra tuvaletin yanındaki regl ürünlerini görüyorum ve bu teoriyi çürütüyor. Bridget pedlere ihtiyaç duymayacak kadar yaşlı.

Kalbim şimdi bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek güm güm atıyor, bu yüzden saç fırçasını elime alıp inceliyorum ve kıllarından birkaç saç teli çıkarıyorum. Onları ışığa tuttuğumda ağzım açık kalıyor - uzun ve sarılar, Bridget'in kalın gri saçlarına hiç benzemiyorlar.

Kilitli odaya geri dönüyorum, cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle vuruyorum. "Merhaba... İçeride kim var?" diye tıslıyorum. "Lütfen, kapıyı açın. Sana zarar vermeyeceğim. Ben Gina... Sana yardım etmek için buradayım..."

Beklerken tüylerim diken diken oluyor ama içeriden hiç ses gelmiyor. Başımı sallıyorum, bir an için korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Panik içinde küçük sahanlığın etrafını tarayıp anahtar arıyorum. Kapı kilidi eski, bu yüzden anahtarın büyük olması muhtemel - ve sahanlıkta sadece küçük bir çekmeceli dolap olduğu için burada bir şey saklayacak pek yer yok. Ama orada değil, bu yüzden üç kapı çerçevesinin üstlerine bakıyorum, ama yine bir şey yok.

Bundan sonra ne yapacağımı, Bridget beni bulmaya gelmeden önce vazgeçip geri dönüp dönmeyeceğimi düşünürken, köşede, yukarı çekilmiş gibi görünen gevşek ve yıpranmış bir halı parçası görüyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve yıpranmış zemin kaplamasını soyarak altındaki eski tahtaları ortaya çıkarıyorum... ve bir anahtar.

Tutup kilide sokuyorum, yerine oturunca rahat bir nefes alıyorum. Sonra çeviriyorum, kilidin mekanizma içinde kaydığını duyuyorum. Yavaşça düğmeyi çeviriyorum ve kapıyı birkaç santim iterek açıyorum.

Perdeler kapalı ve odanın içi karanlık. Gözlerim loş ışığa alışırken, odanın diğer tarafında bir figür yavaşça çözülüyor. Gölgeler ve belli belirsiz aydınlıklar bir araya gelerek bir insanın -bir kızın- dış hatlarını oluşturuyor. Hayır, bekleyin - yatakta oturan küçük ve zayıf bir *kadın*, dizlerini çenesinin altına çekmiş, kırpışmayan gözlerle bana bakıyor, ona yaklaştığımda dehşete düşüyor.

Tam kim olduğunu, iyi olup olmadığını ve ona nasıl yardım edebileceğimi soracakken arkamdan gürleyen bir ses duyuyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun, seni meraklı orospu?"

Döndüğümde, Billy kafasının üzerinde demir bir çubukla orada duruyordu. Ve doğrudan bana doğrultmuştu.

OceanofPDF.com

FIFTY-SIX

GINA

"Sara? Billy'nin sertçe indirdiği sopanın darbesinden kaçarak eğildiğimde inanamayarak çığlık atıyorum. Omzumun üzerinden sıyrılıyor ve başımın yan tarafını kıl p a y ı ıskalıyor.

Çelimsiz kadına tekrar bakıyorum, yanına gitmeye cesaret edemiyorum çünkü bu Billy'yi sadece ona götürecektir. Evet, evet, gerçekten o olabilirdi... Yatakta dehşet içinde büzülmüş yatan Sara olabilirdi.

Tam Billy kükrerken başını hafifçe sallıyor, sesi boğuklaşıyor ve elindeki sopayı tekrar kaldırıp kafama doğru savuruyor. Ama yaşlı adam odanın öbür ucundan bana doğru topallayarak gelirken ben onun için çok hızlıydım, sakat ayağını arkasından sürüklüyordu - Matt'in o korkunç gecede olanları itiraf ederken anlattığı topallamanın aynısı. O zamandan beri her şeyi bir araya getirmeye çalışırken bu beni rahatsız ediyordu.

"Sorun yok Sara," diye seslendim. "Sadece olduğun yerde kal.

Elimi uzatıp Billy'nin elindeki sopayı almaya çalışıyorum ama o öksürerek ve göğsünü tutarak sopayı benden uzaklaştırıyor.

"Yardım edin! Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. 'Annie, Laura, Mary! Buraya gelin... bana yardım edin! Boğazım yanana kadar bağırıyorum.

Mary'nin adı geçtiğinde, Sara kız kardeşinin burada olduğunu anladığında yataktan gelen küçük bir inilti duyuyorum. Tek yapmak istediğim ona sarılmak, yere yığılmak ve son yirmi dört saat içinde olanlardan sonra hıçkırığa ağlamak. Ama bir süre daha güçlü kalmalıyım - Sara'ya yardım bulana kadar.

"Hayır yapamazsın ihtiyar," diye bağıyorum, Billy bana doğru yaklaşırken arkasından dolanıyorum, elindeki sopayı yine bana doğrultmuş. Onu omzundan tutup sağ kolunu çekerek arkasına kilitlediğimde yüzündeki deri gri ve solgun görünüyor. Bileğini sıkıca kavrayıp maşayı çektiğimde maşayı bırakıyor, maşayı ondan alırken öksürüyor ve hıçkırıyor. Sonra onu kendimden uzaklaştırıp Sara'nın yatakta kıvrılmış ve dehşet içinde olduğu yere doğru koşuyorum. Ben elimde bunu sallarken yanımıza yaklaşmaya cesaret edemez.

"Sorun yok, sorun yok, artık güvendesin..." diyorum ama bana bakmıyor. Kapıya bakıyor, gözleri bir şeye ya da *birine* sabitlenmiş, bakışlarını takip ettiğimde fark ediyorum.

Mary tavan arasındaki odanın diğer tarafında duruyor, Laura ve Annie de onun yanında. Üç kadın da önlerindeki manzarayı seyrederken tek kelime etmiyorlar - ben yatakta oturan, çıplak bacakları kıvrılmış, dizlerini çenesinin altına sıkıştırmış, zayıf, kötü görünümlü bir kadını kucaklıyorum. Üzerinde kemikli omuzlarına dar gelen ince pamuklu bir gecelik ve ayaklarına büyük gelen erkek çorapları var. Uzun saçları yağlı ve kesilmemiş, yüzünün etrafına dağınık teller halinde sarkıyor.

"Dikkat et! Billy'nin diğerlerine doğru hamle yaptığını gördüğümde bağıyorum.

Onun tehlikeli olduğunu, kaybolduğu gece Sara'ya ilk zarar verenin o olduğunu bilmiyorlar. Matt onu çukura gömdükten sonra Billy olay yerine geri dönmüş ve Sara'yı ölüme terk edildiği çukurdan çıkarmış, belki de üst kattaki penceresinden olanlara tanıklık etmiş olmalıydı. Her şeye rağmen Sara bir şekilde hayatta kalmıştı. Ve şimdi, bunca yıl sonra, onu bulmamı sağlayan şey penceredeki yüzüydü.

"Çabuk olun! Bağıyorum. "Yakalayın onu!

Diğerleri acelemi anlamayarak şaşkın şaşkın bakarken, kendimi yataktan Billy'ye doğru fırlatıyorum ama tam yanına vardığımda grimsi yeşilin garip bir tonuna dönüşüyor. Olduğu yere çakılıp kalırken gözleri dümdüz ileriye sabitleniyor, sağ eli aniden göğsüne gelip kalbini tutuyor.

'Owww... Ayyy...' diyor yüzünü acı içinde buruşturarak. 'Tanrım... *hayır...*'

Billy'nin yüzü, gri inatçı derisinin altında bir dizi yarık ve kırıksıklığa dönüşür. Acı içinde haykırırken seyrelenmiş bıyıkları bükülmüş ağzının üzerinde gevşekçe sarkıyor.

"Sorun nedir? Onu kollarından tutarak söylüyorum. "Bridget'i çağır," diyorum, diğerlerine dönerek. Ama o çoktan gelmişti, onların arasından geçip

Kocası.

Billy acı içinde iki büküm olurken dizlerinin üzerine çöküyor, ne yapacağını bilemez bir halde göğsünü tutuyor.

Bridget kocasının yanına çömelmiş, acı içinde kıvranan kocasının nemli alnını okşarken, "Sanırım kalp krizi geçiriyor," diyorum. Dudakları morarıyor ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Ben arka cebimde telefonumu ararken ağzından tükürükler fişkırıyor. 'Ambulans çağıracağım, sorun yok Bridget, iyileşecek... endişelenme...'

'Hayır...' diyor küçük bir ses aniden arkamdan. Döndüm. Sara, bizimle aynı yaşta olmasına rağmen geceliğiyle bir çocuk gibi görünüyordu. O kadar solgun ve zayıf ki, sanki yüzüne hiç güneş değmemiş gibi. "Ona yardım *etmeyin!* Sesi şimdi biraz daha güçlü geliyor, öne doğru adım atarken daha kuvvetli.

"Ne? Hayır, ona yardım getirin... *lütfen...*" Bridget yalvarıyor, önce Sara'ya sonra bana bakıyor, elleri kocasının başını tutuyor.

"*Hayır* dedim!" diye bağıyor Sara. Sesi biraz cılız, sanki uzun süredir konuşmamış gibi, ama arkasında bir güç var. Bir adım öne çıkıyor ve Billy'nin sırtına tekme atıyor. "Bana yaptıkları yüzünden *ölmeyi* hak ediyor," diye bağıyor. Sonra ona tükürüyor, Billy ayaklarının dibinde acı içinde inlerken yüzünde iğrenmiş bir ifade belirliyor.

"Sana yalvarıyorum..." diye ağlıyor Bridget. "Ona yardım edin! Kalp masajı biliyor musunuz? *Lütfen...*" Bize bakıyor, gözleri benim, Annie'nin, Laura'nın ve Mary'nin arasında geziniyor. Ama onlar hiç aldırış etmiyorlar - bunun yerine hepsinin gözleri Sara'ya sabitlenmiş durumda.

"Aman Tanrım..." diyor Mary sonunda, Billy'nin üzerine basarak ona ulaşıyor. '*Gerçekten* sen misin? Sara mı? Ben... Ben inanmıyorum. Rüya görüyor olmalıyım... Uyanacağım ve sen burada olmayacaksın... Bu olmadan önce sana sarılmama izin ver...'

Mary çekingen bir tavırla ellerini Sara'ninkilere uzatır ve her ikisi de sanki aralarından bir elektrik şoku geçmiş gibi sarsılır. Birbirlerine bir adım daha yaklaşırlar, birbirlerine çok benzemektedirler, ancak aynı zamanda hayatlarının geçişindeki büyük boşluk göz önüne alındığında daha farklı olamazlardı.

Sara, küçük bedenini Mary'nin bedenine bastırırken yavaşça kız kardeşinin kollarında eriyor ve neredeyse yirmi beş yıldır aralarında eksik olan her şeyi özümserken neredeyse tek bir kişi haline geliyorlar.

"O ölüyor... lütfen biri yardım etsin! Bridget yerden ağlıyor. Billy artık hareket etmiyor ve nabzını kontrol etmek için eğildiğimde

bulamıyorum.

'Üzgünüm Bridget, artık çok geç. O gitti. Ayağa kalktım, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, konuşmadan ona bakarken onu izledim. "Sara'yı biliyordun, değil mi? Merdivenlerdeki alışveriş çantasını hatırlayarak suçlayıcı bir şekilde fısıldıyorum - Sara için banyo malzemeleri içeren çanta. 'Bunca zaman onun kirli sırrını saklamasına yardım ettin. İğrençsin ve ondan daha iyi değilsin.

Bridget yerden kalkmak için bir sandalyeye yaslanarak, "Hayır, hayır, yemin ederim öyle değil," diyor. 'O... o bizim kızımız gibi. Onu biz kurtardık! Anlamıyor musunuz? Billy başka kimsesi olmadığını, kimsenin onu istemediğini, eğer onu almazsak öleceğini söyledi. Bana onun bizim olduğunu, Tanrı'nın sonunda bizi bir çocukla kutsadığını ve en beklenmedik şekilde bize bir kız evlat verdiğini söyledi. Bridget, kendi yalanlarına inanarak olayların çarpık versiyonunu anlatırken ürperiyor.

"Polisi arayacağım," diyorum tiksintiyle başımı sallayarak. Ve bu sefer kimse beni durdurmuyor.

FIFTY-SEVEN

MARY

Sabah, Billy'nin cesedini götüren ve kız kardeşimi çevreleyen inanılmaz gizemi çözmeye başlayan sağlık görevlileri ve polis sürüsüyle geçiyor. Tekrar kaybolma ihtimaline karşı gözlerimi bir saniye bile ondan ayıramıyorum.

"Bu o," diyorum polise titreyerek, histerinin eşiğinde hissederek. 'Bu *gerçekten* o...' Ancak iki üniformalı memur, destek çağırana ve bir çift dedektif ifade almaya gelene kadar şüpheci kalmaya devam ediyor ve bana bir şeyi doğrulamadan önce DNA testi yapmaları gerektiğini söylüyorlar. İçlerinden yaşlı olanı Sara'nın davasını çok eskiden hatırlıyor.

Daha sonra Sara polis eskortu eşliğinde ambulansla hastaneye götürüldü - ve ben de onun yanına yapıştım. Onu bir ya da iki gün boyunca gözetim altında tutacaklar ve çeşitli tıbbi kontroller yapacaklar. Annemize henüz haber vermedim - Sara'yı bir gece daha onunla uğraşmak zorunda bırakmayacağım. Ailelerimizden herhangi biriyle bir şey yapmak isteyeceğinden şüpheliyim - ve bu konuda onun yanında olacağım. Kızlarını hak etmiyorlar.

Günün ilerleyen saatlerinde, aramızda uzun uzun konuşup plan yaptıktan sonra, Gina Matt'in kayıp olduğunu polise bildirme adımını atar. Akşam saat 6 civarında, iki farklı üniformalı polis memuru ifadesini almak üzere eve geldi. Laura, Annie ve ben, Gina polisle otururken çocukları izleyerek ve onları dinleyerek yoldan uzak duruyoruz.

"Aptalca bir şey yapacak diye çok endişeleniyorum," diyor birkaç damla gözyaşı dökerek. "Evimiz yandıktan sonra zaten diken üstündeydi, yangın için kendini suçluyordu. Burnunu sümkürüyor. "Son birkaç haftadır akıl sağlığı çok kötüydü.

Bunu duyduğumda kendimi suçlu hissetmemek çok zor - ve tam o sırada Tyler mutfığa giriyor, yangından bahsedilince kulakları dikiliyor.

Ona ters ters bakıyorum, yavaşça başımı sallıyorum, yaptıklarımız hakkında hiçbir şey söylememesini istiyorum - Laura ve Patrick akşam yemeği için dışarıdayken Gina ve Matt'in evine nasıl girdiğimizi, Tyler'ın aydınlatma armatüründeki elektriği nasıl bozacağını tam olarak nasıl bildiğini, böylece yavaşça yandığını ve sonunda tutuştuğunu. Başka türlü onları nasıl dışarı çıkaracak ve buraya getirecektim?

Tyler bana bakıyor, ağzı açılıp kapanıyor, sonunda yüzüne bilmiş bir ifade yayılıyor. Burnunun kenarına vuruyor ve buzdolabını açıyor.

"Ve sonra Matt arkadaşını korumaya çalışırken tutuklandığında," diye devam ediyor Gina, memurlara, "Sanırım bu onu uçurumun kenarına getirdi. Çok utanmıştı. Karakoldan eve döndüğünde burada fazla kalmadı. Ağlıyordu, kendini değersiz hissettiğini, beni ve çocukları hak etmediğini söylüyordu. Bana yürüyüşe çıkacağını, onu bir daha asla göremeyeceğimi, onsuz daha iyi olacağımı söyledi. Ona kalması, bizi terk etmemesi için yalvardım ama o bana saldırdı ve beni itip kakarak oldukça şiddet uyguladı. Gina polise kolundaki kesik ve morlukları gösteriyor - bodrumda kavga ettiğimiz zamanki yaralar. "İçten içe acı çektiğini biliyorum.

Memurlardan biri "Daha önce hiç intihar tehdidinde bulundu mu?" diye sorar.

"Evet, birkaç yıl önce," diyor Gina. "İşten çıkarıldığı zaman. Akıl sağlığı konusunda her zaman sıkıntı çekmiştir. Daha fazla hıçkırık. "Geçenlerde bu konuda aile hekimine gitti.

Annie'ye bakıyorum ve Gina'nın oyunculuk becerilerinden etkilenmiş bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Telefonunu ya da cüzdanını bile yanına almamış," diye ekliyor Gina, memurlara eşyaları gösterirken.

Yarım saat sonra, bir kayıp vakası açacaklarına söz vererek ayrılırlar.

Hep birlikte rahat bir nefes alırken, Matt'i asla bulamayacaklarını zaten biliyoruz.

Dün gece Tyler ve çocuklar dışında hiçbirimiz iyi uyuyamadık ama bugün yeni bir gün, normal hala çok uzakta olsa bile yeni bir gelecek vaat ediyor.

Dün en hafif tabiriyle yorucu ve duygusaldı ve bugün Tyler'ı annesiyle - *gerçek* annesiyle - ilk kez tanışması için hastaneye götürürken daha fazlasını bekliyorum. Orada bulunduğumuz bir saat boyunca çok az kelime konuşuldu ve bir süreliğine ikiliyi yalnız bıraktım, Tyler Sara'nın yanında oturuyordu, küçük eli Sara'nın elindeydi. Kahve almaya gittiğimde onlara tekrar bakıyorum, paylaştıkları uzun, araştırıcı bakışta yaptıkları sessiz konuşma, iyi olacaklarını bilmem için yeterli. Artık birbirlerine sahipler. *Hepimiz* birbirimize sahibiz.

Gina ve çocukları yarın evden ayrılıyor, evi yeniden inşa edilirken ailesinin yanında kalacak ve onlara Matt'in yakında bulunacağından umutlu olduğunu söyleyecek. Çocuklara gelince, Gracie neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçük ve Tommy şimdilik annesinin babasının bir süreliğine uzaklara gittiği yönündeki açıklamasını kabul etmiş görünüyor.

Önümüzdeki aylarda hepimiz biliyoruz ki Gina'nın sahte umudu azalacak ve bekâr bir anne olarak yeni hayatına uyum sağlamayı öğrenecek. Laura da Patrick'ten boşanmak üzere yarın eve dönüyor, yani bu hep birlikte son yemeğimiz, gerçi sık sık buluşmak üzere planlar yaptık bile. Tyler ve ben Hastings'te kalmaya devam edeceğiz, ben Annie'nin yatılı hizmetçisi olarak çalışacağım. Annie, polis soruşturmasını tamamlayana ve uzun vadede ne yapacağımıza karar verene kadar Sara'nın istediği kadar kalabileceğini söyledi.

Sivil polisler bütün gün eve girip çıktılar ve Bridget ile Billy'nin yan taraftaki evleri keşfedildiğinden beri suç mahalli olarak mühürlendi, birkaç muhabir sokakta dolaşıyor, kameraları yanıp sönüyor ve birimiz her dışarı çıktığında üzerimize sorular yağıyor. Bridget, Billy'nin cesedinin kaldırılmasından kısa bir süre sonra tutuklandı ve bir polis minibüsüyle götürüldü ve bunca yıldır suç ortağı olduğu için bir daha eve döneceğinden şüpheliyim.

Masaya salata ile birlikte büyük bir kase bolonez spagetti koyuyorum - Tyler için de bir kase sade makarna ekliyorum.

Gina, halının üzerinde Duplo ile oynayan Tyler ve Tommy'ye, "Yemek hazır, ikiniz," diye sesleniyor.

"Şunlara bak," diyorum. "Çok iyi anlaşıyorlar."

Gina gülümsüyor. "Kardeş gibi," diye ekliyor, herkes masaya otururken bebeğini kucağına alıyor.

Yemeğimizi yedikten ve Tyler ile Tommy masadan kalktıktan sonra, "Hey, hepiniz için bir şeyim var," diyorum. Üniformamın cebinden dört adet 'En İyi Arkadaşlar' kalp kolyesini çıkardım, Sara'nın kolyesini Gina'nın çantasının içinde bulduğumdan beri nihayet tam bir sete sahip olmuştum. Gina, Annie ve Laura'ya birer tane veriyorum. Diğerini de sağımda oturan Sara'ya verdim.

Dün ziyaret ettiğimde annemin taktığı kolyeyi geri aldım. Beni gördüğüne memnun olmamıştı, özellikle de Sara'yla ilgili haberler yayılmaya başlamışken. Ona hiçbir bilgi vermeden ve beni suçlamaya fırsat bulamadan oradan ayrıldım.

"Hadi, takın şunları," diyorum, hepsi zincirleri boyunlarına geçirirken izliyorum. Sonra Sara'nınkine yardım ediyorum. Temizledim ve cilaladım, böylece neredeyse yeni gibi görünüyor.

"İşte," diyorum, iki elimi de uzatarak Sara ve Annie ile parmaklarımı birleştiriyorum. Diğerleri de bir el zinciri oluşturarak çemberi tamamlıyorlar. 'Büyük aşk, gerçek dostlar, sır yok,' diye fısıldıyorum, kız kardeşime sevgiyle bakıyorum, sonunda bunun ne anlama geldiğini anlıyorum.

EPILOGUE

SARA

'Büyük aşk, gerçek dostlar, sır yok,' diye şarkı söyleyen Annie elini grubun ortasına doğru itti.

Gina, 'Yılbaşı partisi için çok heyecanlıyım,' dedi.

Beni duyduklarını sanmasam da 'Heyecanlı kelimesi yanına bile yaklaşılamaz' diye cevap verdim. Gelecek yıl yeni bir umutla başlamak, geçmiş geride bırakmak, çok çalışmak ve böylece bir gün kendim ve Mary için yeni bir hayat kurmak istiyordum. O benim en değerli küçük kız kardeşimdi ve ikimiz de başımıza gelenleri hak etmiyorduk. "Büyük aşk," diye tekrarladım, bunu içimde hissediyordum, arkadaşlarım için çok minnettardım.

Kimin partisine gittiğimizden tam olarak emin değildim - görünüşe göre Matt diye biri vardı ve Annie'ye göre bizden bir üst sınıftaydı. Doğrudan onun tarafından davet edilmemiştik - daha ziyade bir arkadaşımızın arkadaşı aracılığıyla bir araya geleceğimizi duymuştuk, herkese açıktı, herkes gelebilirdi. Tek bildiğim, Mary'yi birkaç saatliğine yalnız bırakmak anlamına gelse bile, evden çıkmak için bir fırsat olduğuydu. Ama annemle babamın çok geçmeden içkiden sızmış olacaklarını ve Mary'nin üst katta, yatağında güvende olacağını biliyordum.

Hepimiz Annie'nin evinde hazırlanıyorduk, herkes ailesine kasabada bir gençlik kulübü diskosu olduğu ve arkadaşlarında kalacakları yalanını söylüyordu. Her şey çok kolay görünüyordu, gece için gizlice kaçmak.

Neredeyse on beş yaşıydık.

"Ailesi nerede? İçeri girdiğimizde yüksek sesli müzik yüzünden Gina'nın kulağına bağırdım. Kulaktan kulağı sırtıyordum, kendimi çok büyümüş hissediyordum.

"Sanırım İskoçya'da," dedi Annie. 'Bu kalabalıktan bazıları tiyatro kulübüne gidiyor,' diye ekledi. "Onlarla takılabılıriz. Orada olduğı için heyecanlı görünüyordu.

Bu benim ilk gerçek partimdi - alkollü, havalı müzikli, komşuların şikayet ettiğı ve ertesi gün temizlenmesi gereken bir sürü dağınıklığın olduğı türden. Ama buna bayılmıştım ve hiç vakit kaybetmeden bir içki alıp Laura ile dans ettim. Sanki kafamdaki kötü olan her şey eriyip gitmişti.

"Aman Tanrım, partisi olan çocuk bu mu? Gina gecenin ilerleyen saatlerinde hepimiz bir arada durup gizlice odanın karşısındaki bir çocuğı işaret ederken "Tanrım, bu kimin partisi?" dedi.

"Evet, bu Matt," diye onayladı Annie. "Seksi, değıl mi? Göz kırttı ve hepimiz kıkırdadık, dört kişilik grubumuzda birlikte durduk. 'Bizim okula daha dönem başında başladı. Bütün kızlar ona aşık.

"Nedenini anlayabiliyorum," diye itiraf ettim, bize doğıru baktığında derinden kızardım. Şarap yüzünden başım dönüyordu.

Hayır, bekle... *Bana* doğıru bakıyordu. *Bana*.
Diğerleri değıl.

Yanında sendeleyerek yürüyen başka bir çocuk vardı, Matt'i bana doğıru itiyor, onu kışkırtıyor ve beni işaret edip anlayamadığım bir şeylerle alay ederken gülüyordu.

"Kahretsin, buraya geliyor," dedi Annie, toplandığımız yerde içe dönerek.

Hokey takımı hakkında bir şeyler tartışıyormuş gibi yaptık ve keşke daha iyi kıyafetler alsaydım diye düşündüğümü hatırlıyorum. Arkadaşlarıma kıyasla, kolları fırırlı pembe elbisemin içinde küçük bir çocuk gibi görünüyordum.

"Merhaba kızlar," dedi Matt, grubumuzun içine kayarak. "Yeni yılınız kutlu olsun. Elindeki bira şişesini bize doğıru kaldırdı. "Sadece kırk dakika kaldı. Bayılacağımı sandım ama kâğıt bardağımı geri kaldırmayı başardım.

Sonra tekrar bana baktı. "Ben Matt," dedi ve elini uzatarak Ben.

Donup kaldım. Sonra Laura'nın beni dürttüğünü hissettim.

"Ben Sara," diye cevap verdim ve elimi uzatıp sıktım.

Ama el sıkışmak yerine Matt beni çekti ve

grup. Kalbim heyecanla çarpıyordu. Diğerlerine baktım ama

Çoktan başka çocuklarla sohbet ediyorlardı, dansa gidiyorlardı ve nereye gittiğime hiç dikkat etmiyorlardı.

Arka bahçede Matt bir sigara yaktı. "Bir tane ister misin?"

Başımı salladım.

"Kulübede iyi bir içki var," dedi bana. "Şurada. Çimenliğin ilerisinde ahşap bir alet kulübesi gördüm.

'Gece yarısı için şampanya,' dedi.

"Daha önce hiç Şampanya içmedim," diye kıkırdadım, diğerlerinin bunu duyduklarında ne diyeceklerini hayal ederek. Matt beni bileğimden tutup çimlerin üzerinden geçirdi ve kulübenin serin, topraklı iç kısmına götürdü.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum, sanki beynim beni korumak için hafızamı silmiş gibi. Sonrasında sırtım ağrıyordu ve beni sert ahşap duvara vurduğu yer kanıyordu. Ve külotumu yırttığı için başımın belaya gireceğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Babamın arkadaşları bana pek çok kötü Gey yapmıŖ ve bana da kötü Geyler yaptırmıŖlardı, ama *bunu* bana daha önce hiç yapmamıŖlardı. Daha sonra ağladım ve Matt eliyle ağzımı kapattı.

Canım yanmıştı. Çok acımişti.

Yine de dokuz ay sonra bebeğin doğduğu zamanki kadar acımamıştı.

Onu benden aldıkları zamanki kadar da acı vermedi.

Okul tatilinden sonra Matt'e olanları anlattığımda, geçen dönemin sonunda hasta olmamın nedeninin onun bebeğini doğuracak olmam olduğunu, o bakıma alındığında kalbimin yerinden sökülmüş gibi hissettiğimi söylediğimde bana inanmayı reddetti. Benimle konuşmayı ya da bana bakmayı reddetti. Neredeyse oğlumu aldıkları zamanki kadar acı vericiydi.

Ve ona erkek arkadaşım olmasını teklif ettiğimde, birlikte olmamızın kayıp çocuğuma daha yakın hissetmeme yardımcı olacağını ve belki bir gün biraz daha büyüdüğümüzde, aşık olduğumuzda, evlendiğimizde bir oğlumuz daha olabileceğini söylediğimde benimle *gerçekten ama gerçekten* çıkmak istemedi. Matt bundan hoşlanmadı. Beni itip kaktı, saldırıya rağmen bana yardım edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu anlamadı. Hayatım boyunca tacize uğramıştım ve oğlumun babasını da kaybetmek istemiyordum. Sağlıklı düşünemiyordum.

Ama ailesine ne yaptığını söylemekle tehdit ettiğimde Matt kısa sürede fikrini değiştirdi. Elimde kalan tek güç buydu. Sesimin çıkmadığı bir dünyada sahip olduğum tek güvenilirlik. Bana birkaç haftalık

önemli biri gibi hissetmek. Benim için bir hayat kaldığını hissetmek.

Her şey bittiğinde, o gece kulübede fermuarını çektiğinde, bana mutlu yıllar dileyip içeri geri dönmüştü. Herkesin geri sayımını duyduğumda, gece yarısındaki uğultuları ve bağırışları, tepedeki havai fişekleri duyduğumda yere çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Dizlerimin üzerine çökmüş, bir parmağımı boynuma götürüp GALS kolyeme dokunmuştum. İşin özüne indiğimde, büyük bir aşk olmadığını, gerçek dostlar olmadığını biliyordum, yine de her zaman pek çok sır vardı.

* * *

Bu sürükleyici gerilim sizi tamamen kendine bağladı mı? O zaman yapmayın Bayan **Randevu Gecesi**: Bir sonraki bağımlılığınız. Kocasıyla felaket bir randevu gecesinden erken dönen Leah, küçük kızını evde yalnız, bakıcısı Sasha'yı da kayıp bulunca kalbi buz keser...

Buradan alın ya da özel bir alıntı için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

DATE NIGHT

AN ABSOLUTELY GRIPPING PSYCHOLOGICAL THRILLER WITH A JAW-DROPPING TWIST

Kocamla felaket bir randevu gecesinden erken döndüğümde, tekerlekler evimizin çakıl taşlı yoluna çarptığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. İçeride televizyon açık ve yarısı yenmiş bir yemek masada bekliyor. Küçük kızımızın evde yalnız olduğunu ve bebek bakıcımız Sasha'nın kayıp olduğunu fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor...

OceanofPDF.com

PROLOGUE

NOW

Polis arabasının arkasında otururken başım öne eğik, ellerime bakıyorum. Tırnaklarımın altında kurumuş kan var. Küçük koyu hilaller. Parmaklarımı yumak haline getirip bileklerimi birbirine kenetleyerek kucağıma gömüyorum ve motor çalıştığında kulübeye dönüp bakıyorum. Bir memur yanıma oturdu.

Kapıyı kilitledim mi? Işıkları kapattım mı? Bir not bırakmalı mıydım?

Yakında döneceğim, sevgilim. xx

Belki yirmi yıl sonra.

"Kemerini tak," diyor yanımdaki memur, kayışı çekiştirerek. Başımı sallıyorum, kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissediyorum. Hayır, ondan daha kötü. *Çok daha* kötü. Ama onları benim hakkımda yanıldıklarına nasıl ikna edebilirim?

Gözlerimi kapatarak yüzümü kapatıyorum. Sonra, hiç düşünmeden, parmaklarımdan biri ağzımın içine kayıyor - Sean'ın beni azarladığı bir alışkanlık - kelepçeli diğer elim de onu takip ediyor. Birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de bana yakındaki pahalı spa otelinin kuaföründe manikür yaptırmam için bir kupon almıştı. Güzel bir düşünce, ancak güzelce törpülenmiş ve boyanmış *kısa* tırnaklarla döndüğümde hayal kırıklığını gizlemedi. Akrilik pençeler bekliyordu - umuyordu -. *Natalie gibi* ben de düşünmeden edemedim.

"Ama uzun olursa çalışamam," dedim onu öperek. Ondan sonra şikayet etmedi.

Kan tadı alıyorum. Tırnağımın altında biriken hilal dilimin üzerinde çözülürken metalik ve çiğ. Birinci parmak, ikinci parmak, yüzük parmağı... Kusmuğumu yutuyorum, dudaklarımı yalıyorum, ağzımda iz kalmaması için dua ediyorum.

Araba kulübemizden uzaktaki yol boyunca, taş anıtı erken bir gelincik çelengiyle süslenmiş olan Green'i geçerek ilerliyor. *Daha fazla kan*, diye düşünüyorum, gözlerim sohbet etmek için toplanmış birkaç yerlinin bakışlarıyla karşılaştığında, kırmızı arkalarında şok edici bir parlıltıyla beni izliyorlar. Yüzlerini tanıyorum, ki bu Great Lyne'de alışılmadık bir durum değil. Herkes herkesi tanır. Ben yüzlerine bakarken mükemmel manzara arkalarında bulanıklaşıyor - ağızlar açık, boyunlar bükük, kaşlar kalkık Libby Randell'in bir polis arabasıyla götürüldüğünü, sarı ve mavi neon işaretlerinin kasvetli günün yarı ışığında parladığını görüyorum. Yerel barda, köy bakkalında, ilkokul bahçesinde diller dolaşacak, dedikodular yayılacak. Haftalar süren gerilimden sonra bir son.

Yaptı mı? Ne oldu? Kimin aklına gelirdi ki?

Ne de olsa köyün istediği de buydu - bir sonuç. Bilmemenin ağırlığı son birkaç haftadır yaklaşan bir fırtına gibi bastırıyor, günlük yaşamı örtüyordu.

Kırılması kaçınılmazdı. Sadece kimsenin beklediği şekilde değil.

Ama rahatlama rahatlamadır. İnsanlar sadece hayatlarına devam etmek istiyorlar, kapanışı sağlayacak her şeyi kabul edeceklerdir. Ve elbette herkesin şüpheleri vardı - ben de dahil.

Belki de bir yere kaçtı ve kendini öldürdü - her zaman dengesiz görünüyordu... Ya da annesi suçlu olabilir, ya da babası (biliyorsunuz sorunları vardı), ya da belki kaçtı ve Londra'da evsiz olarak ortaya çıkacak. Bir kaza geçirmiş olabilir ve henüz kimse cesedini bulamamış olabilir... Zavallı ebeveynler. Ve zavallı Libby ve Sean... Ne hoş bir çift. Ne güzel bir aile.

Ve zavallı Sasha.

Herkes zavallı Sasha'yı unutuyor.

O gece ne olduğunu kimse bilmiyor.

Artık köyün dışındayız. Son yedi yıldır her gün ya yürüdüğüm ya da araba kullandığım bal taşlı kulübelerin rahatlatıcı aşinalığı, birkaç mil geride kaldı, yerini tarlalar, çiftlik binaları ve çok geçmeden A44'e bıraktı. Geçen bir tabelaya bakarken, beni Oxford'a götürdüklerini fark ediyorum.

"Uzun süre kalacak mıyım? Yanımdaki memura soruyorum. Duruşu, kaçmaya çalışırsam harekete geçmeye hazır olduğunu gösteriyor - omuzları gergin, sol eli aramızdaki koltuğun üzerinde, parmakları yayılmış. Onu daha önce de görmüştüm.

Son birkaç haftadır, diğerleriyle birlikte - bazıları üniformalı, bazıları değil. Hareketlilik dalgalar halinde geldi ve gitti, eşlik eden dedikodular polis varlığının ardından geldi. Anne kotum ve Sean'ın önü lekeli eski sweatshirt'lerinden biriyle pek de kaçma riski taşımadığımı düşünüyorum. Beni kelepçeleyip götürdüklerinde ayaklarımı eski bahçe Crocs'larımın içine sokmuştum - polisten kaçan ayakkabılar değil.

Ama sonra kendime kaçacak bir şeyim olmadığını söyledim. Son üç hafta boyunca hepimiz açıklama yapmak zorunda kaldık. Sorularını yanıtlayacağım (muhtemelen yine aynı sorular), yanlış anlaşılmaları gidereceğim ve beni bırakmalarını isteyeceğim. Bu akşamki akşam yemeği partisine kısa bir başlangıç yaptım ve muhtemelen şimdi bitirmek için zamanında geri dönemeyeceğim. Müşterilerimin daha sonra beni beklediklerini, onları hayal kırıklığına uğrattığımı anladıklarında endişelerinin hayal kırıklığına ve öfkeye dönüştüğünü hayal ederken başımı öne eğiyorum.

Memur, ona bir soru sorduğumu hatırlatarak, "Duruma göre değişir," dedi.

Başımı hafifçe sallıyorum, sol elimin parmaklarını çiğniyorum, kanı emiyorum - kemiriyorum, ısıriyorum, temizliyorum. Arabayı kullanan memur, Dedektif Müfettiş Jones, ellili yaşlarının başında, üniformasız, tuzlu biber sakalıyla kaplı, kare şeklinde, oturmuş bir çeneye sahip. Gözleri birkaç saniyede bir dikiz aynasına kayıyor - arkadaki trafiği kontrol etmekten çok beni kontrol ediyor. Bakışlarına karşılık vermemeye çalışıyorum.

Bu *benim!* Çılgılık atmak istiyorum. Sadece *ben!* Ben bir anneyim, bir eşim, bir gelinim, en iyi arkadaşım. Otuz dokuz yaşındayım, dört yaşında bir çocuğum, bir kocam, kendi işim, bir üvey oğlum ve bir kedim var. İyi arkadaşlarım var, seviliyorum, pilates yapıyorum ve vergilerimi zamanında ödüyorum. Kulübemizi güzel tutuyorum, ortalama bir araba kullanıyorum ve bazen hafta sonları Polzeath'a gidiyoruz çünkü Sean ve Dan - Sean'ın on beş yaşındaki oğlu ve ilk karısı Natalie ile iletişimde kalmasının tek nedeni - birlikte sörf yapmaktan hoşlanıyorlar. Kocamın eski sevgilisini düşündüğümde midem bulanıyor. Hayatımızda her zaman var. Onun talepleri hepimizi öyle ya da böyle etkiliyor.

"Ah, *Alice...*" diye fısıldıyorum, birden kızımı hatırlıyorum. Nerede olduğunu düşünürken kelepçeli ellerim yüzümü kapatıyor.

"Alice?" diyor yanımdaki memur.

"Benim... benim küçük kızım," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek. Düşüncelerim karmakarışık. Sonunda aklım kalbimdeki paniğe yetişiyor. 'Marion...' diyorum, ciğerlerim neredeyse iflas ediyor. *Tanrı'ya şükürler* olsun.

"Marion?" diye tekrar soruyor memur.

"Kayınvalidem," diye ekliyorum, Alice'in iyi olacağını biliyorum. Marion onu daha sonra eve geri getirecek. Sean'a ya da bana ulaşamazsa, o sessiz haliyle biraz sinirlenecek ve torunuyla daha fazla zaman geçireceği için içten içe sevinerek çiftliğe geri dönecek. Son birkaç haftadır yorgun olmasına ve sağlığının pek iyi olmamasına rağmen Marion günü kurtarmaktan büyük keyif alacak. Ve bunu bana bildirmekten.

"Özür dilerim," diyorum alnıma dokunarak. "Sadece biraz... şaşkınım. Tekrar memura bakıyorum, o da dudaklarını büzerek önüne bakıyor. "Sadece... sadece daha önce hiç tutuklanmadım.

Bırakın cinayet şüphesini.

* * *

[Burada okumaya devam edin!](#)

OceanofPDF.com

HEAR MORE FROM SAMANTHA

Samantha'nın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

OceanofPDF.com

BOOKS BY SAMANTHA HAYES

[Hizmetçisi Gelinin](#)

[Annesi](#)

[Miras Nişan Eski](#)

[Koca Tuzak Ped](#)

[Karısı](#)

[Bekar Anne](#)

[Mutlu Çift Randevu](#)

[Gecesi](#)

[Yalancının](#)

[Karısı Bana Bir](#)

[Sır Söyle](#)

[Yeniden](#)

[Birleşme](#)

Sesli olarak mevcuttur

Gelinin Annesi ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Miras ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Nişan* ([İngiltere](#)

ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Eski Koca* ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de

mevcuttur) *Kapana Kısılmış Eş* ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de

mevcuttur) *Bekar Anne* ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de

[mevcuttur](#))

Mutlu Çift ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Date Night ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

Yalancının Karısı ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de

mevcuttur) *Bana Bir Sır Ver* ([Birleşik Krallık](#) ve

[ABD](#)'de mevcuttur) *Yeniden Birleşme* ([Birleşik Krallık](#)

ve [ABD](#)'de mevcuttur)

[OceanofPDF.com](#)

A LETTER FROM SAMANTHA

Sevgili okuyucu,

Hizmetçisini okuduğunuz için size en içten teşekkürlerimi sunarım. Umarım sayfalar arasında uçup gitmişsinizdir! Yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmak isterseniz lütfen aşağıdaki linke tıklayın - istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Ev güvenli bir alan olmalı, değil mi? Özellikle de işin içinde küçük çocuklar varsa. Bu yüzden bu kitabı yazmaya başladığımda, Gina'nın ev hayatını tam kalbinden tehdit etmek istediğimi biliyordum. Yangından sonra, kötü anılarla dolu bir yere taşınarak zaten geri adım atmıştı, bu yüzden Mary taşındığında, takip edecek dehşete tamamen hazırlıksızdı.

Bir hizmetçiye sahip olmak çoğu kişi için karşılanamaz bir lüktür, ancak birini işe alacak olsanız güvenilir olup olmadığını veya niyetlerinin ne olduğunu gerçekten nasıl bilebilirsiniz - özellikle de evinizde çok fazla zaman geçirecekleri düşünüldüğünde? Evinize ve ailenize bakması için birine güvenmek son derece kişisel bir adımdır ve polis kontrolleri sadece bir yere kadar gidebilir ve bir kişinin gelecekte ne yapabileceğini tahmin edemez.

Bu kitabı planlamanın ilk aşamalarında, gençken sahip olduğum bir arkadaşımı hatırladım. Ailesinin büyük evlerinde yatılı temizlik personelinin şoförlere ve bahçıvanlara kadar çeşitli çalışanlar vardı. Bu durum karşısında büyülendiğimi ve bir kez ziyaret ettiğimde hayranlık duyduğumu hatırlıyorum! Ancak bana temizlikçilerinin bir 'ay ışığı kaçamağı' yaptığını ve çok sevilen bir evcil hayvan da dahil olmak üzere evden değerli eşyalar çaldığını söylediğinde şok olmuştum.

Bu hikayeyi hiç unutmadım - neyse ki arkadaşım kedisine kavuştu! - ve eminim ki bu nadir görülen bir olaydır, ancak özü *Temizlikçi*'nin özüne gömülüdür. Onu içeri aldılar... Ona güvenciler. Bu kırılma noktasını Gina'nın ve arkadaş grubunun geçmişini deşmek için kullandım ve çift zaman çizelgeli bir olay örgüsünden daha çok sevdiğim bir şey olmadığı için, geçmişteki sırları günümüze taşıyarak örmek için mükemmel bir fırsattı.

Hizmetçisini okumaktan keyif aldıysanız, diğer okuyucuların kitabı sevdiğinizi bilmesi için kısa bir yorum bırakırsanız benim için çok anlamlı olur! Bu gerçekten kitabın yayılmasına yardımcı olur.

Ve tabii ki, bu arada, bir sonraki romanımı - başka bir tırnak yedirten gerilim - planlamakla meşgulüm ve kendi ev işlerimle uğraşıyorum!

En içten

dileklerle, Sam x

OceanofPDF.com

MOTHER OF THE BRIDE

Annem düğünümün her ayrıntısına takmış durumda - gelinliğimi, yüzüğümü, mutluluğumu kontrol ediyor... Ama nihayet gün geldiğinde, beni gerçekten bırakacak mı?

Koridorda yürürken gülümsüyorum, ama gülümsemem hayatımın en mutlu günü olması gerektiği halde soğuk, nemli, karıncalı korkuyu maskeliyor.

Müstakbel eşim **Owen**, kumral saçları ve ışıltılı mavi gözleriyle benim her şeyim. Beni her şeyin iyi olacağına ikna etti. Güvende olacağımıza. Eline uzanırken haklı olması için dua ediyorum. Güven verici bir şekilde gülümsüyor. Sertçe yutkunuyorum.

Çünkü geçen yıl kız kardeşimin nişanlısı düğün gününde öldürüldü. Ve cesedinin yanında annemin korsajını buldum.

Bu yüzden misafirlerimize herhangi bir itirazları olup olmadığı sorulduğunda nefesimi tutuyorum.

Lütfen yaptığı şey hakkında yanılmama izin ver. Lütfen Owen güvende olsun.

Ama anneme bakmak için döndüğümde kanım buza dönüşüyor.

Gözlerinde sadece karanlık, hesapçı bir öfke vardı. Beni bırakmak istemediğini *biliyordum*. **Ama kocamın hayatı gerçekten tehlikede mi? Yoksa benimki mi?**

Amazon'un 1 numaralı çok satan yazarından sayfaları çeviren, bağımlılık yaratan ve son ana kadar başınızı döndürecek sürprizlerle dolu bir psikolojik gerilim

**Son. *The Housemaid, The Family Upstairs* ve *The Perfect Marriage*
hayranları kesinlikle sür  klenecek!**

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE INHERITANCE

Geçmiş güvenli bir şekilde gömdüğümü, ailemi sakladığım sırlardan koruduğumu sanıyordum. Ama şimdi yalanlarım kocamın ve içimizden biri bunu hayatıyla ödeyecek.

Sevgili kocam **Ray** öldü. Üç güzel kızım ve ben, bir zamanlar birlikte keyif aldığımız patikalarda yürümek, birbirimize sarılmak ve kaybımıza ağlamak için İskoçya'ya geldik.

Ama korkunç olan şu ki, rahatlamış hissediyorum. Çünkü artık Ray gitti, **sonunda güvendeyim.**

Saklamak için çok uğraştığım korkunç sır dışında - burada olmamızın gerçek nedeni.

Kızlarımdan birini kenara çekip ona gerçeği söyledim. Ray vasiyetinde ona hiçbir şey bırakmamıştı. Yüzündeki şoku, acıyı ve kafa karışıklığını gördüm.

Çok korkuyorum. En karanlık sırrım açığa çıkmak üzere.

Bir yalanın buna yol açacağını asla hayal edemezdim. Bu evde birlikte kapana kısılmış, duygular sarmal halinde, gerçekler sonunda ortaya çıkıyor. Her şey Korumak için çok çalıştığım şeyler gözlerimin önünde çözülmeye başladı...

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak ailemin tüm yalanlarımızdan kaynaklanan serpintiden kurtulabileceğinden emin değilim.

Ve en büyük korkum, birinin sırrının uğruna öldürülmeye değer olması...

**Amazon 1 numarasından tamamen sürükleyici bir psikolojik gerilim
Başınızı döndürecek ve her dönemeçte çenenizi yere indirecek çok satan
bir kitap. *The Housemaid*, *Gone Girl* ve *The Family Upstairs* hayranları bu
kitabı ellerinden bırakamayacaklar!**

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE ENGAGEMENT

Ondan kaçtığını sanıyordun. Ta ki kızınıza evlenme teklif edene kadar.

Yanına bir adam yaklaşıırken Belle, "Tanışmanı istediğim biri var," diyor. Uzun boylu, siyah saçlı ve kare çenesinde kirli sakal var. Pahalı görünen giysiler giymiştir - taba rengi pantolon ve lacivert bir gömlek.

Gömlek. Tam olarak gülümsemiyor ama ağzının köşesi kıvrılıyor. elini on sekiz yaşındaki kızımın beline doğru kaydırırken.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başlarken kendimi sabitlemek için kocamın kolunu tutuyorum.

Donmuş durumdayım.

Sanki suyun altındaymışım gibi. Oda etrafımda dönüyor.

Gözlerine bakıyorum - simsiyah. Arkalarında hiçbir şey ve *her şey* saklı değil.

Ne yaptığını hatırladıkça korkudan tüylerim diken diken oluyor.

Nasıl kaçtığımı.

O zamandan beri söylemek zorunda kaldığım tüm yalanlar.

Belle heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplayarak, "Jack'le tanışmanı istiyorum," diyor. "O benim nişanlım. Başını onun omzuna yashıyor.

"Heyecan verici değil mi? Nişanlandık!"

Bunu durdurmak zorundayım.

Eğer yapmazsam, her şeyi kaybedeceğim.

**Amazon'un 1 numarasından tamamen sürükleyici bir psikolojik gerilim.
Sizi duygu dolu bir hız trenine bindirecek ve soluğunuzu kesecek çok
satan bir kitap. *The Housemaid, Gone Girl* ve
Trendeki Kız tüm gece boyunca sayfaları çevirecek!**

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE EX-HUSBAND

Güvende olduğunu sanıyordun. Ta ki o yan odaya taşınana kadar.

Burada uzun süredir yaşamıyorum. Ev küçük ve biraz yıkık dökük ama sıyırdığım her soluk çiçekli duvar kâğıdı parçası, hiç elde edemeyeceğimi düşündüğüm ikinci bir şansı açıyormuşum gibi hissettiriyor. Sonunda istediğimi giymekte özgürüm ve yanlışlıkla yemeği yaktığımda irkilmiyorum. Yeni evim sıcak ve çocuklar içeride güvende. Yaşadığım onca şeyden sonra her yer cennet gibi gelirdi. kabus gibi bir evlilikten kaçtım.

Ama sonra eski kocam Craig'in penceremin önünden geçip yandaki eve girdiğini görüyorum. Korku beni boğuyor. Beni nasıl buldu? Beni geri mi istiyor, yoksa sonsuza dek yok etmek için mi?

Nakliye kamyonu uzaklaşırken Craig bana bunun sadece bir tesadüf olduğunu, hepimizin iyi geçinip iyi komşular olabileceğimizi söylüyor. Ama geceleri bizi ayıran ince duvardan gelen kahkaha ve sevişme seslerini dinleyerek, yeni kız arkadaşının güvende olup olmadığını merak ederek uyanık kalıyorum. Ve sabahları, bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışarak çöpünü karıştırıyorum. Ne kadar deli görüldüğümü biliyorum ama çocuklarımı korumak için her şeyi yaparım.

Haftalar sonra, gece hava dumanla dolduğunda ve bu sessiz sokak mavi ve kırmızı yanıp sönen polis ışıklarıyla dans ettiğinde, iki kapalı kapımızın ardındaki tüm sırlar ortaya çıkacak. Ama olan onca şeyden sonra Masum olduğuma inanan var mı?

Amazon'un en çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan bir yazarın kaleminden, gecenin ilerleyen saatlerine kadar sayfaları çevirmenizi sağlayacak, kesinlikle vazgeçemeyeceğiniz bir psikolojik gerilim. The Wife Between Us, The Family Upstairs ve The Girl on the Train kitaplarının hayranları bu kitaba bayılacak!

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE TRAPPED WIFE

Ailem güzelce yenilenmiş evimizdeki büyük meşe masanın etrafında toplanıyor. Elbisemi giydim, mumları yaktım ve sevgiyle hazırladığınız akşam yemeğinden harika bir aroma yayılıyor.

Bardağımı doldururken ve küçük kasabamızda bir doktor olarak günümün nasıl geçtiğini sorarken elinin benimkini sıkıldığını hissediyorum.

Bu mükemmel bir ev sahnesi, küçük bir gerçek dışında: Kocamın öldüğünü düşünüyorum ve sen sadece başka bir hastam.

Seni içeri almaktan başka çarem yoktu. Eğer şakalarına güler ve parmaklarımı saçlarında gezdirirsem, belki telefonundaki fotoğrafları silebilir ve hatırlayamadığım o geceyle ilgili gerçeği bulabilirim, kocam hiç dönmediği yolculuğa çıkmadan hemen önce. Belki oğlum ve benim yeniden normal bir hayat şansımız olur.

Ama o meşum gecede gerçekte neler olduğuna dair parçaları dikkatle bir araya getirdiğimde, sadece tek bir şeyin doğru olabileceğini görüyorum: **Herkes yalan söylüyor, ben bile...**

Sizi bütün gece uyutmayacağı garanti olan, kesinlikle bağımlılık yapan bir psikolojik gerilim! *The Wife Between Us*, *Gone Girl* ya da *The Girl on the Train*'den etkilenenler için mükemmel.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

SINGLE MOTHER

Mirasla ilgili mektubu neredeyse geri dönüşümle birlikte çöpe atacaktım. İşe geç kalmıştım, Kate için yeni okul ayakkabılarını nasıl alacağım konusunda endişeliydim ve ailemden bana bir şey bırakacak kimse kalmamıştı. bir hataydı. Şimdi biliyorum ki yaptığım tek hata o mektubu açmaktı.

Mel ve kızı **Kate**, bir yabancıнын vasiyeti üzerine kendisine bırakılan küçük sahil oteline adım attıkları anda, Mel kendine nadir bir umut anı tanır. Bu, küçük kızının umutsuzca ihtiyaç duyduğu, okuldaki zorbalardan uzak yeni bir başlangıç olabilir mi? Sonunda Mel'in tehlikeli eski sevgilisinin ulaşamayacağı bir yerde olabilirler mi?

Mel binayı eski ihtişamına kavuşturmaya başladığında - halıları sökmek, odalara yeni bir boya vermek - zor bir iştir, ancak burası her geçen gün biraz daha evi gibi hissettirir; hatta birkaç arkadaş bile edinmiştir. Keşke arkasından fısıldayan yerlileri ve içinde hissettiği huzursuzluğu görmezden gelebilseydi kızının kendisinden bir şeyler sakladığını düşünmektedir. Otelin etrafına bırakılan tehdit mesajlarını çok mu fazla okumaktadır? Eski sevgilisinin hırpalanmış kırmızı kamyonetinin görüntüleri gerçek mi yoksa hayal mi?

Temellerin altına gömülmüş rahatsız edici bir keşif için polis çağrıldığında, Mel mirası kabul etmenin bir tuzak olduğunu ve kızının hayatının tehlikede olduğunu kesin olarak anlar. Otelin duvarları etrafını sararken, kime güveneceğini ya da nereye döneceğini bilemez. **Ve o andan itibaren**

Kate tek bir kelime bile konuşmayı reddediyor. Sadece günler sonra kaybolur...

Dudak uçuklatan, bağımlılık yapan ve sizi ışıklar açıkken uyutacak tamamen dolambaçlı bir psikolojik gerilim! Herkes için mükemmel Trendeki Kız, Arkadaşlık İsteği ya da Aramızdaki Kadın'ı sevdim.

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE HAPPY COUPLE

Ben ve Will. Will ve ben. Mükemmel bir eşleşme. Her zaman yanımda olacağını söylemişti ama kahvesini içip ön kapıdan çıkıp ortadan kaybolmasının üzerinden bir yıl geçti.

Beni terk mi etti? Yoksa korkunç bir şey mi oldu? Birinin o gece eve dönerken olanları öğrenmesinden korkuyorum.

Geceleri uyanık bir şekilde kiralık evler için internette geziniyorum, bir kaçış için çaresizim. Ta ki kocamın muhteşem yüzünü başka birinin evindeki şöminenin üzerindeki bir fotoğraftan bana gülümserken görene ve içimden bir şeyler kopana kadar.

Evde ondan hiçbir iz bulamadım ve orada yaşayan kadının da benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama üst kattaki kilitli kapının ardında bir şeyler sakladığından eminim. Cevapları istiyorsam, kalmam gerektiğini biliyorum.

Odanın içindekinin tüm sorularımın cevabı ve tüm acılarımın sonu olduğunu düşünebilirsiniz. **Ama bu sadece bir başlangıç.**

Tırnak ısırtan ve tamamen sürükleyici olan *Mutlu Çift*, sevdiklerinizi gerçekten ne kadar iyi tanıdığınızı sorgulamanıza neden olacak. *The Wife Between Us*, *The Girl on the Train* ve *The Happy Couple* kitaplarına bayılanlar için mükemmel bir okuma. *Train* ya da *Gone Girl*.

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE LIAR'S WIFE

Ella bir çarpıp kaçma olayının ardından hastanede uyandığında korkmuş ve kafası karışmıştır. Gözyaşlarına boğulmak üzereyken gözleri pencere pervazındaki geçmiş olsun kartına takılır ve hemşire ona sevgili kocasının yakında döneceğine dair güvence verir.

Ama Ella hiç evlenmedi.

Dolambaçlı ve yıkılmaz psikolojik gerilim romanlarını kesinlikle seviyorum
Trendeki Kız, Aramızdaki Kadın ve Kayıp Kız gibi mi? O zaman mükemmel bir evliliğin ardındaki tehlikeli sırları anlatan bu dudak uçuklatan romana tamamen bağlanacaksınız.

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

TELL ME A SECRET

Ona tüm sırlarını söyle, o da sana tüm yalanlarını söylesin.

Lorna'nın hayatındaki her şey, sabah 6'daki koşusundan verdiği 60 dakikalık katı danışmanlık seanslarına kadar saat gibi işlemektedir. Taşıdığı korkunç sırla başa çıkabilmesinin tek yolu budur.

Yeni bir müşteri ilk randevusu için geldiğinde, Lorna mükemmel hayatının birkaç saniye içinde çözüldüğünü hisseder. Bu **Andrew**, geçen yılı umutsuzca unutmaya çalışarak geçirdiği adam. **Görünüşe göre o da Lorna'yı unutamıyor...**

Aklının almayacağı bir şekilde, bir arkadaşlık sitesinde anonim olarak onunla iletişime geçer. Onunla mesajlaşmak evliliğinin ve kariyerinin sonu anlamına gelebilir, ancak adamın niyetinin gerçek olup olmadığını bilmesi gerekir.

Andrew evinde ölü bulunduğunda, Lorna'nın telefonuna ondan gelen mesajlar gelmeye devam edince keder hızla korkuya dönüşür. **Birileri onun sırrını bilmektedir ve bunu sahip olduğu her şeyi yok etmek için kullanmak istemektedir.**

Sırrını saklamak için ailesini ve akıl sağlığını riske atacak mı? Hayatını riske atacak mı...?

Eğer derinizin altına işleyen dolambaçlı psikolojik gerilimleri seviyorsanız,

***Trendeki Kız, Gitmene İzin Veriyorum* ya da Louise Jensen'in herhangi bir kitabı gibi, *Bana Bir Sır Ver*'deki dudak uçuklatan yalanlar sizi tamamen şaşırtacak.**

Buradan alın!

OceanofPDF.com

THE REUNION

Kardeşinin kaybolduğu gün hepsi oradaydı. Kim yalan söylüyor?
Sırada kim var?

SONRA - Sahilde küçük kız kardeşinden sorumlu olan Claire, Eleanor'un dondurma almak için dükkâna tek başına gitmesine izin verdi. Eleanor'un eline bir bozuk para sıkıştıran Claire, onun özgürlüğü ne kadar çok istediğini bildiği için hızlı olmasını söyledi.

Eleanor bir daha geri dönmedi.

ŞİMDİ - Nihayet aile çiftliğini satma zamanı gelmiştir ve Claire, kız kardeşinin kaybolduğu gün orada olan en yakın arkadaşlarının bir araya geldiği bir toplantı düzenlemektedir.

Bir kız daha ortadan kaybolunca, uzun süredir gömülü olan sırlar su yüzüne çıkmaya başlar. **Gruptan biri, içlerindeki en karanlık sırrı saklamaktadır...**

Sue Fortin, Gillian Flynn ve Trendeki Kız'ı seviyorsanız, bu ters köşelerle dolu psikolojik gerilimi elinizden bırakamayacaksınız.

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGEMENTS

Sevgili editörüm Jessie Botterill'e editoryal sihri ve ilham verici beyin fırtınası seansları için çok teşekkür etmek istiyorum, bu kitabı en iyi sayfa çevirme şekline getirdi! Sarah Hardy'ye ve Bookouture'daki tüm tanıtım ekibine kitaplarımı tanıttıkları için, DeAndra Lupu'ya redaksiyon için, Jenny Page'e düzeltme için ve Lisa Horton'a harika kapak tasarımı için çok teşekkür ederim - hepsi çok takdir edildi. Ve her zaman olduğu gibi, kitaplarımı yayınladıkları için Bookouture'daki herkese içten teşekkürlerimi sunarım.

Benimle ilgilendiği için sevgili acentem Oli Munson'a ve A. M. Heath'teki tüm ekibe minnettarım.

Kitaplar hakkında çok tutkulu olan, favori kitaplarını incelemek ve haykırmak için zaman ayıran tüm adanmış blog yazarlarına, eleştirmenlere ve okuyuculara gerçekten yürekten teşekkürler. Biz yazarlar bunu gerçekten çok takdir ediyoruz!

Ben, Polly ve Lucy'nin yanı sıra ailemin geri kalanına da sürekli destekleri için çok sevgiler.

Sam xx

OceanofPDF.com

PUBLISHING TEAM

**Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok kişinin çabasını gerektirir.
Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese
teşekkür eder.**

Ses

Alba Proko
Sinead O'Connor
Melissa Tran

Ticari Lauren

Morrisette Hannah
Richmond Imogen
Allport

Kapak tasarımı

Lisa Horton

Veri ve analiz

Mark Alder
Mohamed Bussuri

Editorial

Jessie Botterill
Ria Clare

Metin Editörü

DeAndra Lupu

Düzeltilmen

Jenny Page

Pazarlama

Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney
Martyna Młynarska

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles
Stephanie Straub
Joe Morris

Yapım Hannah
Snetsinger Mandy
Kullar
Jen Shannon
Ria Clare

Tanıtım
Kim Nash
Noelle Holten
Jess Readett
Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler

Peta Nightingale
Richard King
Saidah Graham

OceanofPDF.com

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %7'sinin evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %12'ye çıktığını biliyor muydunuz*? Bu durumu değiştirmeye çalışmak için sizden, aşağıdaki kitapların oluşturulmasında oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi istiyoruz
geleceğin okuyucuları.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılacak harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından 2023 yılında bildirildiği üzere

OceanofPDF.com

Bookouture tarafından 2024 yılında

Storyfire Ltd'nin bir baskısı olarak

yayımlanmıştır.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

Storyfire Ltd'nin EEA'daki yetkili temsilcisi Hachette Ireland 8 Castlecourt
Centre
Castleknock Yolu
Castleknock
Dublin 15 D15 YF6A
İrlanda

Telif Hakkı © Samantha Hayes, 2024

Samantha Hayes, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-897-2

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.